

НОРА РОБЪРТС

ВЪГЛЕНИ В МЪРТВАТА ЩЕТЕЛ

Човек не може да сложи в бутилка желанията си, но
Нора Робъртс със сигурност знае как да ги разкаже на белия лист.

Ню Йорк Таймс

НОРА РОБЪРТС
ВЪГЛЕНИ В МЪРТВАТА
ПЕПЕЛ

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

В малко градче в Блу Ридж Маунтинс преди много години се е случила трагедия, която е останала неразгадана. В един горещ юлски следобед, по време на изкопни работи в местността Антиетам Крийк кофата на багера случайно загребва заедно с пръстта и човешки череп на пет хиляди години. Откритието привлича вниманието на обществеността и е причина за противоречиви мнения.

То променя по най-неочакван начин и живота на една жена...

Коли Дънбрук е археолог и знае много за миналото. Но нейното собствено минало е поставено под въпрос. Когато се присъединява към разкопките в Антиетам Крийк, тя се сблъсква с непредвидени опасности. Облаците на неочаквана смърт и нещастия надвисват над проекта, а в градчето плъзват слухове за проклятието, което тегне над мястото. Коли се сблъсква и със собствената си страст, която е не по-малко опасна, когато към проекта се присъединява нейният бивш съпруг — антропологът Джейк. А когато и една непозната жена я посещава и твърди, че знае нещо за нейното привилегировано детство в Бостън, възникват много сензационни и неудобни въпроси относно самоличността ѝ...

ПРОЛОГ

12 декември 1974

Дъглас Едуард Кълън трябваше да се изпишка. Нервите, възбудата и кока-колата, която бе изпил като част от обяда, получен за награда в „Макдоналдс“, защото бе много послушен, докато мама пазаруваше, щяха да накарат неговия малък тригодишен мехур да се пръсне.

Пристъпяше от крак на крак с червените си ботушки, измъчен до сълзи.

Сърцето му биеше силно и той си мислеше, че ако се развика с цяло гърло или се затича толкова бързо, колкото може, ще експлодира.

Много му харесваше, когато по телевизията експлодираха разни неща.

Но мама му бе казала, че трябва да бъде добър. Ако малките момченца не слушат, Дядо Коледа ще сложи в чорапите им буца въглища вместо играчка. Той не бе съвсем сигурен какво е буца въглища, но пък знаеше съвсем точно, че иска играчки. Така че викаше, плачеше и тичаше само наум, както татко го бе научил, че трябва да прави, когато наистина е много, ама много важно да пази тишина.

Големият снежен човек до него се хилеше и беше по-дебел дори и от лелята на Дъглас — леля Люси. Той не знаеше какво ядат снежните човеци, но този сигурно ядеше много. Яркочервеният нос на Рудолф — любимият северен елен на Дъглас, светваше и изгасваше и той го гледа, докато очите му се замъглиха. Опита се да се развлича, като брой червените точки, които плуваха пред очите му, така, както броеше графът в Улица „Сезам“.

Едно, две, три! Три червени точки. Ха, ха, ха!

Но и това не му помогна да се почувства по-добре.

Базарът беше шумен. Духовите инструменти свиреха коледни мелодии и засилваха нетърпението му, както и виковете на другите деца и плачът на бебетата.

Дъглас знаеше вече всичко за плача на бебетата, сега, след като си имаше малка сестричка. Когато едно бебе плаче, трябва или да го вземеш на ръце и да го носиш, като му пееш песничка, или да седнеш с него на люлеещия се стол и да го потупваш по гръбчето, докато се оригне.

Бебетата могат да се оригват високо и никой не ги кара да казват „извинете“, защото не можели да говорят!

Но сега Джесика не плачеше. Тя спеше в детската си количка и приличаше на малка кукла с червена рокличка и бели дантели.

Баба му точно така я наричаше — „моята малка кукличка“. Но понякога Джесика плачеше дълго и лицето ѝ ставаше червено и сбръчкано. Нищо не можеше да я накара да спре да плаче — нито пеене, нито разходки, нито люлеене на люлеещия се стол.

Тогавя Дъглас смяташе, че изобщо не прилича на кукла. Напротив — беше лоша и изобщо не слушаше. Когато това се случваше, мама отказваше да си играе с него, защото бе много изморена. Преди, когато Джесика беше в коремчето на мама, тя никога не бе толкова изморена, че да не си играе с него.

Понякога изобщо не искаше да има малка сестричка, която плаче, напикава се и уморява мама толкова, че да не иска да си играе с него.

Но през повечето време всичко беше наред. Дъглас обичаше да я гледа как ритя с крачетата си. А когато сграбчеше здраво пръста му с малката си ръчичка, това го караше да се смее.

Баба му бе казала, че трябва да пази Джесика, защото така правят по-големите братя. След този разговор той толкова много се бе притеснил, че бе станал от леглото си и бе легнал да спи свит на пода до креватчето ѝ, за да я пази, в случай че чудовището, което живееше в килера, излезе през нощта да я изяде.

Но на сутринта се бе събудил в своето креватче, така че сигурно бе сънувал, че е отишъл да я защитава.

Опашката се придвижи напред и Дъглас загледа разтревожено усмихнатите джуджета, които танцуваха около работилницата на Дядо Коледа. Те изглеждаха лоши и непослушни, също като Джесика, когато плачеше толкова високо, че направо се дереше.

Ако сестричката му не се събудеше, нямаше да я сложат да седне на коленете на Дядо Коледа. Беше много глупаво, че мама я облече

толкова красиво, за да седне в скута му, защото тя не можеше да каже „извинете“, когато се оригваше, нито можеше да каже на Дядо Коледа какво иска да ѝ донесе.

Но той можеше. Беше на три години и половина. Вече беше голям. Всички казваха така.

Мама се наведе към него и му заговори тихо. Когато го попита дали иска да пишка, той поклати глава. На лицето ѝ имаше изписан онзи изтощен вид, който познаваше, когато Джесика плачеше по цяла нощ. Затова се страхуваше, че ако отидат в тоалетната, никога повече няма да се върнат на опашката и няма да види Дядо Коледа.

Мама стисна ръката му, усмихна се и го успокои, че скоро ще им дойде редът.

Той искаше „Горещи колела“, и гараж „Фишър-Прайз“, и няколко малки колички „Мачбокс“, и голям жълт булдозер, какъвто приятелят му Мич бе получил за рождения си ден.

Джесика беше много малка, а да си играе с неговите играчки. Тя получаваше само разви момичешки подаръци като смешни роклички и плюшени животни. Момичетата бяха много сучни и глупави, а бебетата момичета още по-глупави.

Но той щеше да каже на Дядо Коледа за Джесика, така че да не забрави да ѝ донесе подарък, когато влезе през комина на тяхната къща.

Мама говореше с някой, но Дъглас не я слушаше. Разговорите на големите не го интересуваха. Особено в момента, когато опашката се раздвижи и се премести напред. Тогава видя Дядо Коледа.

Беше голям. Според Дъглас във филмчетата и на картинките в книжките с приказки той не бе толкова голям. Обзе го страх.

Този Дядо Коледа седеше на своя трон пред работилницата. Около него имаше много джуджета, елени и снежни човеци. Всичко се движеше — глави, ръце, крака. И всички се усмихваха.

Брадата на Дядо Коледа бе мнооого голяма. Не можеше да се види лицето му. А когато се разсмя със силния си мощен глас „хо-хо-хо“, звукът стисна Дъглас за гърлото като с железни пръсти.

Наоколо святкаха хиляди светкавици, някакво бебе ревеше, та се късаше, а джуджетата лукаво се усмихваха.

Но той беше голямо момче. Вече беше голям. И не се страхуваше от Дядо Коледа.

Мама го дръпна за ръката и му каза да върви напред. „Иди да седнеш в скута на Дядо Коледа“, прошепна му тя.

Дъглас направи една крачка, сетне още една. Крачетата му трепереха, а Дядо Коледа го вдигна на ръце.

„Весела Коледа! Ти слуша ли през изминалата година? Добро момче ли беше?“

Ужасът стисна сърцето на Дъглас като с клещи. Джуджетата дойдоха по-наблизо, а червеният нос на Рудолф светна. Снежният човек обърна голямата си кръгла глава към него и го изгледа злобно.

Големият мъж с червени дрехи го стисна здраво и го загледа с малките си присвити очички.

Дъглас се разпищя от страх, успя да се измъкне от ръцете му и падна на земята, при което силно се удари. И в този момент се изпусна и намокри гащичките си.

Хората се раздвижиха, над главата му се носеше глъч, а той само се сви на две и се заплака.

Тогава отнякъде изникна мама, прегърна го, притисна го към себе си и му каза, че няма нищо страшно. И дори се разтревожи за него, защото при падането си бе ударил нослето и сега му течеше кръв.

Мама го целуна, погали го по главата и изобщо не му се кара, че се е подмокрил. Той завря личице в полите на палтото ѝ. Дишането му все още беше накъсано и излизаше на пресекулки.

Тя го вдигна и го прегърна силно, така че Дъглас успя да зарови глава в косата ѝ и да притисне личице към рамото ѝ.

Докато му говореше с нежен глас, мама се обърна и... започна страшно да крещи. Дори се затича.

Притиснат към нея, Дъглас погледна надолу и видя, че количката на Джесика е празна.

ПЪРВА ЧАСТ

ДЪЛБОКО В ЗЕМЯТА

*„Когато стигнем, където желяем,
понякога установяваме, че други вече са били
там преди нас.“*

Хенри Дейвид Торо

1.

Строителните работи по проекта „Антиетам Крийк“ трябваше да спрат, когато Били Янгър изрови първия череп със загребващата лопатата на булдозера си.

Това беше доста неприятна изненада и за самия Били, който седеше в кабината на машината, целият мокър от пот в ужасната юлска жега и ругаеше. Тази сутрин, докато се опитваше да изяде своите пържени яйца с наденичка, жена му много войнствено се бе опълчила срещу предстоящото преразпределение в бригадата и му бе изнесла обичайната си лекция в горния регистър на гласа си.

Той не даваше и пукната пара за това. Но работата си е работа, а Долан плащаше добри пари. Достатъчно добри, за да го накарат да изтърпи неистовия вой на Миси. Натякванията ѝ го ядосаха и той се отказа от закуската, а един мъж се нуждае от здраво хапване, ако ще работи като вол през целия ден.

А онова, което бе успял да погълне преди Миси да му развали апетита, сега се бе загнездило непреработено в стомаха му и го задушаваше в проклетата влажна жега.

Били ловко манипулираше с ръчките и копчетата за управление, изпълнен със задоволство, че тази машина никога няма да оскверни слуха му с мърморене или разпри. Нищо не му доставяше по-голямо удоволствие, дори и в адската жега под безмилостното юлско слънце, от това да забива огромната лопата на булдозера в земята и да чувства как отхапва тлъста хапка от нея.

Но когато заедно със сочната черна земя загреба и мръсния, с празни очни кухини и полепнала пръст череп, който се бе облещил насреща му и го гледаше втренчено в бялата мараня на пладнето, тежкият сто и пет кила Били изпищя като малко момиченце и скочи от машината пъргаво като танцьор от пийпшоу.

Колегите му сигурно дълго време щяха да го задяват и безмилостно да му се подиграват за този пирует, докато не разбиеше до кръв носа дори и на най-добрия си приятел, за да защити достойнството си и да възвърне уважението им.

Този юлски следобед обаче Били прекоси работната площадка със скорост и настървение, близки до онези, които притежаваше на футболното поле в разцвета на най-добрите си изяви в гимназията като футболист.

Когато успя да възстанови дишането и възможността си да говори свързано, той докладва на бригадира си, който на свой ред докладва на Роналд Долан.

Докато пристигне местният шериф, удивените работници изровиха и други кости. Изпратиха да повикат криминолог, а екип от местния телевизионен канал пристигна, за да вземе интервю от Били, Долан и всеки, който би допринесъл за запълване на ефирното време в тазвечерните новини.

Новината се разпространи бързо. Из градчето за нула време плъзнаха слухове. Заговори се за убийство, за масови гробове и серийни убийци. Жадните за сензации местни мозъци безмилостно ръсеха догадки и пускаха слухове, така че когато антропологичното изследване приключи и се оказа, че костите са много стари, доста хора не бяха сигурни дали са доволни, или разочаровани от този факт.

Но за Долан, който вече се бе преборил с петициите, протестите и заповедите за забрана да строи жилища върху древната петдесет акра блариста земя и гора, възрастта на костите нямаше никакво значение.

Тяхното съществуване бе като трън в задника му. При това особено болезнен трън.

А когато два дни по-късно Лана Кемпбъл, преселилата се наскоро в града адвокатка, кръстоса крак връз крак и се усмихна самодоволно в лицето му, Долан с голямо усилие трябваше да се въздържа да не я цапардоса право в хубавата муцунка.

— Ще видите, че съдебната заповед е съвсем правомерна — рече тя, като запази усмивката на лицето си.

Тя беше една от най-яроствните противнички на строителството на жилищния комплекс и в този момент имаше достатъчно основание да се усмихва и да бъде доволна.

— Няма нужда от съдебна заповед. Прекъснах работа. Действията ми са съгласувани с полицията и плановата комисия.

— Тогава ще приемем заповедта като допълнителна мярка за сигурност. Окръжната планова комисия ви дава шейсет дни, за да

напишете доклад и да ги убедите, че строителството трябва да продължи.

— Знам правилата, сладурче. „Долан и синове“ строят къщи в този окръг от четирийсет и шест години.

Нарече я „сладурче“, за да я дразни. Тъй като и двамата го знаеха, Лана само се усмихна в отговор.

— Наета съм от Историческото дружество и Дружеството за опазване на околната среда за техен адвокат. Просто си върша работата. Скоро тук ще пристигнат представители на факултетите по Археология и антропология на Университета в Мериланд. Като техен посредник, ви моля да им позволите да отнесат образците и да ги изследват.

— Упълномощен адвокат, посредник — Долан беше як, набит мъж с червендалесто ирландско лице. Облегна се тежко на стола си. Гласът му тежеше от сарказъм. — Бре, бре. Много важна персона.

Той мушна палци в тирантите си. Винаги носеше червени тиранти над синята работна риза. Те бяха като част от униформата му, или поне той така си мислеше. Част от онова, което го правеше един от обикновените мъже. Човек от работническата класа, която бе построила неговия град и още много други и бе направила тази страна велика.

Каквато и да бе банковата му сметка, а той я знаеше до последната стотинка, Долан не се нуждаеше от модни дрехи, за да се покаже пред другите.

Все още караше малко камионче. Американско производство, а не разни модни, европейски измишльотини.

Беше роден и израснал в Удсбъроу, за разлика от хубавата адвокатка. И не се нуждаеше нито от нея, нито от когото и да е друг да му казват от какво има нужда неговия град. Всъщност, според самия Долан, той знаеше по-добре от много хора в градчето какво е най-доброто за Удсбъроу.

Беше човек, който гледа към бъдещето, но не забравя да се грижи и за своето собствено.

— И двамата сме заети хора, така че най-добре да ви кажа за какво става дума и да не ви губя времето — Лана беше абсолютно сигурна, че онова, което щеше да му съобщи, ще изтрие снизходителната усмивка от лицето на Долан. — Не можете да

продължите работа, докато мястото се изследва и възбраната не бъде вдигната от властите. За тази цел трябва да се вземат образци. Всички предмети, изкопани от земята, няма да ви бъдат от полза. И двамата знаем, че ако си сътрудничим в тази област, ще облекчим вашите проблеми с обществеността.

— Аз не гледам на тях като на проблеми — Долан разпери грубите си работнически ръце. — Хората се нуждаят от къщи. Общината се нуждае от работни места. Проектът „Антиетам Крийк“ осигурява и двете. Това се нарича прогрес.

— Тридесет нови къщи. Това означава увеличение на трафика по пътищата, които не са в състояние да го поемат, препълнени училища, загуба на земеделска земя.

Употребата на „сладурче“ не я ядоса, но старият му аргумент успя. Тя си пое дълбоко въздух и бавно го издиша.

— Обществеността е против вашия проект. Това се нарича „качество на живот“. Но то е друг въпрос — добави, преди той да успее да отговори. — Докато костите бъдат изследвани, за да определи възрастта им, ще трябва да спрете работа — Лана потупа с пръст по съдебната заповед. — „Долан и синове“ би трябвало да желае този процес да се ускори. Ще се наложи да платите за изследванията. Радиовъглеродно определяне на възрастта.

— Да платя ли?!

Аха, помисли си тя, ха да видим сега кой е победителят!

— Вие сте собственикът, господин Долан. Притежавате земята, значи притежавате и предметите намерени в нея — беше си подготвила домашното. — Знаете, че ще се борим срещу строителството и ще ви затрупаме със съдебни заповеди, докато не свършите тази работа. Така че, най-добре е да си платите — добави Лана и се изправи. — Сигурна съм, че адвокатът ви ще ви посъветва същото.

Тя изчака, докато затвори вратата зад гърба си, и чак тогава си позволи да се усмихне тържествуващо. Тръгна бавно и вдиша дълбоко тежкия, лепкав летен въздух, като се огледа по главната улица на Удсбъроу.

Въздържа се да не изпълни един щастлив танц на победата. Беше прекалено неподходящо за жена в нейното положение, но въпреки това почти подскачаше по паважа като десетгодишно момиченце. Сега това

беше нейният град. Нейните съседни. Нейният дом. И щеше да бъде и занапред, след като преди две години се бе преместила от Балтимор тук.

Градчето беше хубаво, пропито с традиции и история, преливащо от клюки, защитено от заплахите на урбанизацията от разстоянието и мержелеещите се в далечината сенки на хребетите на Сините планини.

Идването в Удсбъроу беше огромна промяна за едно родено и израснало в града момиче. Но тя не можеше да понесе спомените, които я преследваха в Балтимор след смъртта на съпруга ѝ. Убийството на Стив я бе съсипало. Трябваша ѝ повече от шест месеца, за да стъпи отново на крака, да се измъкне от мъчителната мъгла на скръбта и да вземе живота си в ръце.

Самият живот го изискваше. Стив го нямаше. В сърцето ѝ все още кървеше огромна празна дупка, там, където някога бе бил той. Но тя трябваше да продължи да диша, да се бори и да съществува. Защото беше отговорна за Тайлър. Нейното бебе. Нейното момченце. Съкровището ѝ.

Не можеше да върне баща му. Но можеше да му осигури възможно най-доброто детство.

Тук синът ѝ имаше къде да тича и куче, с което да играе. Имаше съседни, приятели и майка, която щеше да направи всичко, което е необходимо, за да израсне той невредим и щастлив.

Тя погледна часовника си. Днес беше денят, в който Тай гостуваше на приятелчето си Брук след детската градина. Преди час тя се обади на майката на Брук — Джо, за да се увери, че всичко е наред.

Лана спря на пресечката и изчака светофара. Движението не беше оживено, каквото е обикновено в малките градчета в дълбоката провинция.

Тя обаче нямаше вид на провинциалистка. Някога гардеробът ѝ бе внимателно подбран, за да подхожда на имиджа ѝ на преуспяваща адвокатка в голяма градска кантора. Сега може да бе окачила фирмената си табела в малко селище с четири хиляди жители, но това не означаваше, че ще спре да се облича елегантно за свое собствено удоволствие.

Днес носеше летен костюм от тънък син лен. Класическата кройка подчертаваше деликатната ѝ структура и удовлетворяваше собствения ѝ усет за изисканост. Косата ѝ приличаше на разлюляна

грива от злато и достигаше до брадичката на хубавото ѝ младо лице. Имаше големи сини очи, които често оприличаваха на простодушни, нос с леко вирнато връхче и добре оформена плътна уста.

Тя влезе в „Трежърид пейджис“^[1] и се усмихна лъчезарно на мъжа зад щанда. И най-накрая тя изигра своя танц на победата.

Роджър Гроган свали очилата си за четене и вдигна сребристокобелите си вежди нагоре.

Беше стегнат, енергичен седемдесет и пет годишен мъж, а лицето му напомняше на Лана за консервиран леприкон^[2].

Носеше бяла риза с къс ръкав, а косата му, необикновена смесица от сребристо и бяло, стърчеше във всички посоки.

— Изглеждаш много доволна от себе си — рече Роджър.

Гласът му прозвуча като порой от камъчета, изсипващ се по стоманен улей. — Сигурно си се срещнала с Рон Долан.

— Оттам идвам — Лана си позволи още един артистичен пирует, преди да се облегне на плота. — Трябваше да дойдеш с мен, Роджър. Само за да видиш лицето му.

— Прекалено си безкомпромисна с него — Роджър я чукна по носа с пръст. — Той просто върши онова, което смята за правилно.

Тя наклони леко глава и го изгледа иронично. Роджър се разсмя.

— Не казвам, че съм съгласен с него. Момчето има корава глава също както баща си и в нея няма достатъчно мозък, за да разбере, че ако общественото мнение е разделено по някой въпрос, то въпросът подлежи на обсъждане.

— Този път ще се наложи да го обмисли — обеща Лана. — Изследването на костите ще му коства доста сериозно забавяне. А ако имаме късмет, те може да се окажат толкова стари, че да привлекат всеобщото внимание. Дори на национално ниво. Тогава ще успеем да спрем проекта за месеци. А може би за години.

— Той е корава глава, но и ти не падаш по-долу. Вече успя да го спреш за няколко месеца.

— Долан нарича това, което прави, израз на прогрес — промърмори недоволно Лана.

— И не само той го нарича така. Има и други.

— Има или няма, той греша. Не може да сееш къщи, където ти падне, все едно са царевични зърна. Нашите проучвания показват, че...

Роджър вдигна ръка, за да я накара да млъкне.

— Проповедите са за църквата, адвокате.

— Добре — въздъхна тя. — Веднъж да получим изследването, и ще видим. Нямам търпение. Междувременно, колкото по-дълго е забавянето, толкова повече пари губи Долан. А ние ще имаме време да съберем средства. Той може просто да премисли и да реши да продаде земята на Обществото за опазване на околната среда в Удсбъроу.

Лана отметна назад коса.

— Защо не отидем да обядваме заедно? Трябва да отпразнуваме днешната победа.

— А ти защо не позволиш на някой млад и хубав момък да те заведе на обяд?

— Защото си загубих ума по теб, Роджър, още в първия миг, в който те видях — това не бе далеч от истината. — Всъщност, обядът да върви по дяволите. Хайде двамата — ти и аз, да избягаме заедно на остров Аруба.

Това нейно изявление го накара да се разсмее, но и да се изчерви.

Той бе загубил жена си същата година, когато Лана бе загубила съпруга си. Често се чудеше дали това не бе една от причините, поради които връзката помежду им възникна и се заздрави толкова бързо.

Роджър се възхищаваше на острия ум, на упоритостта и на абсолютната ѝ преданост към сина ѝ. Имам внучка на нейната възраст, помисли си той тъжно. Някъде по широкия свят.

— Това е сигурен начин да накараме града да говори само за нас, нали? Ще бъде най-голямата новина, след като методисткият свещеник бе хванат да играе неприлични игрички с диригента на църковния хор. Но работата е, че имам да описвам книги. Нямам време нито за обяд, нито за тропически острови.

— Не знаех, че си получил нова стока. Това една от тях ли е? — попита Лана и когато той кимна, внимателно отвори книгата пред себе си.

Роджър се занимаваше с издирване и продажба на редки книги и тясното му магазинче бе като храм за тях. Тук винаги миришеше на стара кожа и хартия, както и на „Олд Спайс“, който той използваше от шестдесет години след бръснене.

Книжарница за редки антикварни издания не бе нещо, което човек можеше да очаква в градче с два светофара. Лана обаче знаеше,

че по-голяма част от клиентите му, както и самата стока, идваха от много далеч.

— Прекрасна е — прошепна тя, като прокара пръсти по кожената подвързия. — Откъде пристигна?

— От едно имение край Чикаго — ушите на Роджър щръкнаха при звука, който дойде откъм задната част на книжарницата. — Но тя пристигна с нещо много по-ценно от нея самата.

Той изчака, докато вратата между магазина и стълбите, водещи към жилищните помещения на втория етаж, се отвори. Лана видя как лицето му се промени и засия от задоволство и се обърна.

Мъжът имаше лице като карта — дълбоки долини и високи хълмове. Косата му бе много тъмнокафява със златисти отблясъци, които след години щяха да станат сребристобели като на Роджър. Беше гъста и непокорните кичури достигаха до яката на ризата му.

Очите му бяха дълбоки, също тъмнокафяви, и в момента гледаха леко начумерено. Устата му бе стисната. Беше лице, което изразява интелект и силна воля, помисли си Лана. Умен и упорит, бе първото ѝ впечатление. Но вероятно бе такова, защото Роджър често бе окачествявал своя внук по този начин.

Фактът, че мъжът изглеждаше така, сякаш току-що е станал от леглото и е навлякъл чифт стари джинси, добавяше към тази необикновена смесица и доза чувственост.

Тя изпита приятно вълнение и раздвижване на кръвта, нещо, което не бе изпитвала от дълго време насам.

— Дъг! — в тава кратко обръщение имаше гордост, възхищение и любов. — Чудех се кога ще се наканиш да слезеш. Добре избра времето. Това е Лана. Говорил съм ти за нашата Лана. Лана Кемпбъл, да ти представя моя внук Дъг Кълън.

— Приятно ми е — тя му подаде ръка. — Откакто се преместих да живея тук, ние с вас постоянно се разминаваме в случаите, когато сте в града.

Той раздруска ръката ѝ, изучавайки лицето ѝ.

— Вие сте адвокатката.

— Вината е моя. Минах отгук, за да съобщя на Роджър последните новини около проекта на Долан. Колко време ще останете в града?

— Не знам. Не съм сигурен.

Виж ти, човек на малкото думи, помисли си Лана и опита още веднъж.

— Разбрах, че много пътувате, за да търсите и откривате редки антикварни книги. Сигурно е фантастично изживяване?

— Ами, да.

Роджър прекъсна настъпилата неловка пауза.

— Не знам какво щях да правя без него. Дъг има усет за този бизнес. Естествена дарба. Аз щях да се оттегля и да умра от скука, ако той не бе поел къртовската работа.

— Сигурно и за двама ви е полезно и приятно, че имате общи интереси и семеен бизнес — тя като забеляза, че Дъг се отегчава от разговора, затова се обърна към дядо му: — Добре, Роджър, тъй като ти отново ми отказа, най-добре да се връщам на работа. Ще те видя утре вечер на събранието, нали?

— Разбира се. Там съм.

— Приятно ми бе да се запознаем, Дъг.

— На мен също. Доскоро.

Когато вратата се затвори зад нея, Роджър издаде звук, приличащ на въздуха, който излиза от кипящ чайник.

— „Доскоро!“ Това ли бе най-доброто, което можеше да кажеш на една хубава жена? Направо ме отчая, синко.

— Няма кафе горе. Никакво кафе. Когато не съм пил кафе, не мога да мисля. Няма ли кафе — все едно мозъкът ми се е изпарил. Радвам се, че успях да скалъпя поне няколко изречения.

— Вземи кафеника от задната стая — рече недоволно Роджър и вдигна назидателно пръст. — Това момиче е умно, интелигентно, интересно и — той млъкна, докато Дъг мина зад щанда и се отпрати към вратата, — най-важното свободно.

— Аз не си търся жена.

Ароматът на кафе достигна до обонянието му и почти го накара да подскочи. Той си напълни една чаша, изгори езика си с първата глътка и усети, че влиза във форма. Отпи още веднъж и погледна към дядо си.

— Голяма кипра за Удсбъроу.

— Мислех, че не се заглеждаш по жените — рече заядливо дядо му.

Дъг се ухили и това промени изражението му от намусено на закачливо.

— Едно е да се заглеждаш, а друго да си търсиш. Има разлика.

— Тя знае как да се облича, не се кипри.

— Еее, не се засягай, де! — Дъглас бе изненадан от докачливия тон на дядо си. — Не знаех, че ти е гадже.

— Ако бях на твоите години със сигурност щеше да ми бъде.

— Дядо! — съживен от кафето, Дъг прегърна Роджър през раменете. — Годините нямат никакво значение. Искам да кажа, че все още можеш. Позволяваш ли да взема кафето с мен? Трябва да се измия и да отида да видя мама.

— Да, да — Роджър махна с ръка след внука си. — Доскоро — промърмори отново недоволно той, докато Дъг се отправи към задната част на магазина. — Колко жалко.

Коли Дънбрук изсмука остатъка от диетичната кола, докато се бореше с натовареното движение в Балтимор. Беше избрала часа на заминаването си от Филадельфия, където смяташе да прекара тримесечна почивка, много неподходящо. В момента се убеждаваше в това.

Но когато я повикаха за консултация, изобщо не си помисли кога е най-подходящо да тръгне, за да избегне часовете на най-натоварения трафик. Нито за лудостта, която цареше по околновръстното шосе на Балтимор в четири и петнадесет в сряда следобед.

Така че сега, ще не ще, трябваше да се справя.

И го направи като наду клаксона и промуши стария си любим ландроувър в откритото се свободно място, което бе широко колкото да мине една детска количка. Черните мисли на шофьора, когото засече, изобщо не я интересуваха.

Вече седем седмици, откакто бе във ваканция. Само мисълта, че отново ще се върне на работа, я пришпорваше така, както тя пришпорваше своята кола.

Познаваше Лео Грийнбаум достатъчно добре, за да долови потиснатата възбуда в гласа му. Достатъчно добре, за да знае, че той не е човекът, който ще я накара да шофира до Балтимор, за да погледне някакви стари кокали, ако те действително не представляват интерес.

Тъй като до тази сутрин не бе чула нищо за находката в селските райони на Мериленд, имаше чувството, че никой не очаква от това да произлезе сензация.

Господи беше свидетел, трябваше ѝ нов проект! Беше отегчена до смърт от писането на статии за списания, от четенето на лекции или на статии на нейни колеги, публикувани в същите списания. За Коли археологията не можеше да бъде затворена в аудитория, нито означаваше единствено научни публикации. За нея тя беше копане до изнемога, потене до смърт под слънцето, подгизване до кости в дъжда, газене и затъване в калта и мръзнене на студа, докато разни насекоми дупчат кожата ти като решето и са готови да ти изсмучат кръвта.

Това обаче за Коли беше раят.

Когато радиостанцията, която слушаше, започна да предава новини, тя превключи на компактдисковото устройство. Приказките не бяха най-добрият начин да се справиш с ужасния, убийствен трафик. Но ръмжащият хевиметъл беше.

Пусна диск на „Металика“, които започнаха троснато да се зъбят и това моментално оправи настроението ѝ.

Тя започна да потупва с пръсти по волана в такт с тях, сетне го хвана здраво и се промуши в следващата пролука. Големите ѝ очи с цвят на златистокафяво кадифе, блестяха зад слънчевите очила.

Носеше косата си дълга, защото ѝ бе по-лесно да я събере и върже на опашка или да я набути под шапката, както бе направила и сега, вместо да се занимава с подстригване и прически. Освен това притежаваше достатъчно усет, за да е наясно, че правата коса с цвят на мед ѝ отива.

Очите ѝ бяха леко дръпнати, а веждите над тях — почти прави. Когато приближи тридесетте, чертите на лицето ѝ се смекчиха и от приятно, то стана красиво. Усмихнеше ли се, на бузите ѝ се появяваха три трапчинки. По една на всяка буза и третата точно над десния край на устата.

Нежно оформената брадичка не загатваше за онова, което бившият ѝ съпруг наричаше първобитно каменна упоритост.

Коли натисна спирачките и зави към паркинга, без почти да намали скоростта.

„Леонард Г. Грийнбаум и сътрудници“ се помещаваха в десет етажна стоманена кутия, която според Коли нямаше никаква

естетическа стойност. Но лабораторията и техниците, които работеха в нея, бяха сред най-добрите в страната.

Тя спря на мястото, определено за посетители, и излезе в отвратителната, напомняща вряла супа горещина. Краката ѝ започнаха да се изпотяват в ботушите, докато вървеше към входа на сградата.

Момичето на рецепцията вдигна очи и видя пред себе си жена със силно, атлетично тяло, грозна сламена шапка и страхотни слънчеви очила с телени рамки.

— Доктор Дънбрук при доктор Грийнбаум.

— Подпише се, моля.

Тя подаде на Коли книгата за посетители.

— На третия етаж.

Докато вървеше към асансьора, Коли погледна часовника си. Беше закъсняла само с четиридесет и пет минути от предвиденото време, но сандвичът, който бе погълнала, докато караше, вече бе смлян от стомаха ѝ.

Затова се зачуди дали ще успее да изкара Лео навън, за да хапнат нещо. Когато стигна до третия етаж, там имаше друга рецепционистка. Този път я помолиха да почака.

Коли бе свикнала да чака. И беше много добра в това. Добре де, призна си, като се отпусна в един стол. По-добра, отколкото бе била някога. Беше свикнала да подхожда с търпение към работата си. Но запасът ѝ от търпение бе започнал да се изчерпва, а той бе необходимо и в други области.

Човек обаче можеше да използва само онова, с което разполага.

Лео не я остави да чака дълго.

Той имаше забързана походка, която винаги напомняше на Коли за начина, по който върви дребното уелско куче корги. Бързо и ситно, късите му крачета се движеха прекалено чевръсто в сравнение с останалата част от тялото. Беше само с един пръст по-нисък от самата нея и имаше зализана назад тъмна грива от кестенява коса, която той без никакъв свян боядисваше. Лицето му бе тясно, изгоряло от слънцето, опърлено от вятъра, с кафяви кривогледи очи зад квадратни очила без рамки.

Носеше както обикновено торбести кафяви панталони и смачкана памучна риза. От всички джобове се подаваха хартийки.

Той приближи стремително към Коли и я целуна. Беше единственият от познатите ѝ мъже, който не ѝ беше близък роднина, комуто бе позволено да го прави.

— Изглеждаш добре, русокоске.

— И ти не изглеждаш зле.

— Как мина пътуването?

— Ужасно. Дано да си е струвало, Лео.

— О, мисля, че да. Как е семейството? — попита той, като я поведе към вратата, от която бе излязъл.

— Чудесно. Мама и татко слязоха от доджа за няколко седмици. Правят тен и събират топлина в Мейн. Как е Клара?

Лео поклати глава при мисълта за жена си.

— Сега се е хванала с грънчарство. Очаквай някоя ужасно грозна ваза за коледен подарък.

— А децата?

— Бен си играе с акции и облигации, а Мелиса се упражнява в майчинство и зъболекарство. Чудя се как може такъв стар копач като мен да отгледа такива нормални деца?

— Не ти, Клара — поправи го Коли, докато той отвори вратата и с жест я покани да влезе.

Тя очакваше да я въведе в някоя от лабораториите, но се оказа, че това е неговият слънчев и добре обзаведен кабинет.

— Бях забравила какво лъскаво местенце си имаш тук, Лео. Не гориш ли от желание да излезеш на открито и да покопаеш земята наоколо?

— О, какво говориш! Тази мисъл непрекъснато ме спохожда. Обикновено ме връхлита тъкмо когато съм задрямал най-сладко. Но този път... Я виж това!

Той заобиколи бюрото си и отключи чекмеджето. Извади оттам част от човешка кост в запечатана полиетиленова торбичка.

Коли взе торбичката, закачи очилата на ризата си и разгледа костта.

— Прилича ми на част от пищял, съдейки по размера и стопяването, вероятно принадлежи на млада жена. Много добре запазена.

— Опитай се да познаеш възрастта от пръв поглед. Какви са предположенията ти?

— Това е от Западен Мериленд, нали? Близо до течащ поток. Не обичам да правя предположения. Ти имаш образци от почвата, както и стратиграфския^[3] доклад?

— Хайде, русокоске, опитай се да познаеш. Обзаложи се!

— Дяволите да те вземат! — веждите ѝ се събраха, когато обърна торбичката в ръката си. Искаше да докосне костта с пръсти. Кракът ѝ несъзнателно започна да потропва по пода, отмервайки напрегнатата ѝ мисъл. — Не знам каква е почвата. По визуална преценка, при липса на изследване, бих казала от триста до петстотин години назад. Би могла да бъде и по-стара. Зависи от наносните отлагания, както и от течението на потока.

Тя обърна още веднъж костта и инстинктът ѝ се пробуди.

— По тези земи се е вихрила Гражданската война, нали? Костта е отпреди нея. Не е на някой воен размирник.

— Предхожда Гражданската война — съгласи се Лео. — Защото е на пет хиляди години.

Когато Коли вдигна глава. Той се хилеше като лунатик.

— Радиовъглеродният анализ го показва — рече и ѝ подаде една папка.

Тя прегледа страниците, като забеляза, че Лео бе направил тестовете два пъти, вземайки три различни образци от мястото.

Когато го погледна отново, на лицето ѝ бе изписана същата маниакална усмивка като неговата.

— Умирам за един хотдог — беше единственото, което успя да каже.

[1] „Скъпоценни страници“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Дух от ирландския фолклор с вид на дребно старче. — Б.пр. ↑

[3] Метод за определяне на възрастта чрез изследване на последователността в напластяването на седиментите скали. — Б.пр. ↑

2.

На път за Удсбъроу тя се изгуби. Лео ѝ даде инструкции, но когато разучи картата, Коли реши, че има и по-пряк път и тръгна по него. Би трябвало да е по-пряк. Всеки разумен и логичен човек би видял, че е такъв — което, по нейното скромно мнение, би трябвало да е целта на картографа.

Между нея и картографите съществуваше дългогодишна кръвна вражда.

Коли не се ядоса за това, че се загуби. Все щеше да намери пътя, в края на краищата. А и отклонението ѝ даде възможност да се запознае с областта и терена.

Неравни насечени хълмове, покрити с избуяла сочна зеленина, се преливаха плавно в обширни ливади и ниви, по които насажденията бяха подредени като строена армия войници. Светлосиви скали и камънаци стърчаха сред зеленината като старчески ръце с оголени кости.

Това сравнение я накара да се замисли за някогашните земеделци, които са разравяли пръстта с примитивните си оръдия на труда, сечейки, дълбаейки и разбивайки тази камениста земя, за да отгледат хляба си. И да направят място за себе си.

Човекът, който днес караше своя трактор по тези нивя, им дължеше много. Той сигурно не се сецаше за това, докато ореше, садеше и жънеше. Така че тя и колегите ѝ трябваше да мислят и заради него.

Земята беше хубава, благодатна за работа, реши Коли, докато се оглеждаше.

По-високите хълмове бяха залесени с гори, които се изкачваха по стръмното и се опитваха да стигнат небето с върховете си, направено сякаш от синьо стъкло. Планинските върхове неочаквано се снижаваха в долина, а тя се извисяваше в хребет и това придаваше на земята плът и живот.

Слънцето блестеше над високите до средата на бедрото ѝ посеви и полагаше върху зеленото тънък пласт златно, а по поляните

безгрижно играеха млади дорести кончета. Старите къщи бяха иззидани от тукашен камък, а по-новите — от техните съвременни заместители от железобетон и тухли. Издигаха се на възвишения или на равни места, разделени от обширни празни пространства.

Зад телените или оградени с парапет огради лениво пристъпяха или се излежаваха крави.

Нивите отстъпваха място на гори, чиято плътна сянка от стари дървета бе изплетена от храсти и дива мимоза. Зад тях се надигаха урвести хълмове, осеяни с камъни и скали. Пътят следваше змиевидната снага на реката, а над него дърветата се опитваха да го превърнат в сенчест тунел, който от едната страна граничеше с каньона на водата, а от другата се опираше в стена от варовик и гранит.

Коли кара десет минути, без да срещне нито една кола.

Забеляза повече къщи сред дърветата, и други, които бяха толкова близо до пътя, че си представи как ако някой излезеше на прага, би могла да протегне ръката си и да стисне неговата.

Имаше много градини, целите преливащи от ярки летни цветя. Истинска вакханалия от цветове — тежки чернооки невени и тигрови лилии.

Видя една змия, дебела колкото китката ѝ, да се плъзга по черната повърхност на асфалта. След това зърна котка с цвят на оранжева тиква, да се промъква сред храстите по ръба на пътя.

Като си тропаше по волана в такт с ритъма на групата на Дейв Матю, тя се замисли за изхода от евентуалната среща между котката и влечугото. И заложи на котката.

Направи завой и видя една жена, която стоеше встрани от пътя, да изважда пощата си от потъмняла, сива пощенска кутия. Макар че почти не погледна към колата, жената вдигна ръка, което Коли прие като разсеян привичен поздрав.

Тя отговори на този приятелски жест на внимание и продължи да си пее заедно с Дейв, следвайки пътя, нашарен със слънчеви петна и сенки. Когато отново излезе на открито, видя пред себе си ниви, крайпътен мотел, безразборно пръснати къщи и планини, издигащи се на хоризонта.

Къщите ставаха все повече, като за сметка на броя намаляваха по размер, докато се приближаваше към градчето Удсбъроу.

Коли намали скоростта, спря на първия от двата светофара и със задоволство отбеляза, че едно от заведенията на главната улица и „Маунтин Лаурел“ е пицария. На отсрещния ъгъл имаше магазин за спиртни напитки.

Не е зле да го запомня, помисли си тя и потегли, когато светна зелено.

Следвайки указанията на Лео, направи завой по главната и се отправи на запад.

Постройките покрай пътя, макар и стари, бяха спретнати. Тухлени, дървени или каменни, те се гушеха една в друга, като предните им фасади бяха украсени или със сенчести веранди, или със слънчеви стълбища. Уличните лампи бяха в старовремски стил, а тротоарите тухлени. Саксии с цветя висяха от стрехите, по стълбове и огради.

На много места се развяваха знамена. Американското знаме, както и други ярки декоративни флагове, които хората обичат да окачват, за да означават разни събития или празници.

Пешеходците по улиците бяха също толкова редки и случайни, колкото и превозните средства. Но това си бе съвсем в реда на нещата — главната улица на един малък град в Америка.

Коли зърна кафене, железарски магазин, малка библиотека и още по-малка книжарница, няколко църкви, няколко банки, както и доста занаятчийски работилнички, които рекламираха услугите си с дискретни табели.

Когато спря на втория светофар, осъзна, че е стигнала до западния край на града.

Направи десен завой и продължи по пътя, следвайки извивките му. Дърветата отново се заредиха покрай пътя и сплетоха клони над главата ѝ. Бяха дебели, сенчести и някак тайнствени.

Пътят започна да се изкачва и планината зае цялото ѝ полезрение. Накрая стигна там, закъдето се бе запътила.

Спря колата до табела с надпис:

„Къщи в Антиетам Крийк
Строител: Долан и синове“

Взе камерата и праметна през рамо малка раница. Слезе от колата и първо се огледа, обхващайки терена с поглед.

Беше обширно ниско място, а от вида на пръстта, останала след изкопните работи, личеше, че е доста блатисто. Дървета — стари дъбове, извисяващи се като кули тополи и развяващи клоните си акации, се виждаха и на запад, и на юг и следваха течението на потока, сякаш го пазеха от нежелани пришълци.

Част от мястото бе оградено с въже и там потокът се разширяваше като малко езерце.

На схемата, която Лео й бе начертал, това езерце бе означено с наименованието „Дупката на Саймън“.

Коли се зачуди кой ли е този Саймън и защо езерото е било наречено на негово име.

От другата страна на пътя се простираха земеделски земи, ниви, няколко занемарени селскостопански сгради, стара каменна къща и грозни машини.

Видя голямо кафяво куче, излегнало се на сянка. Когато забеляза, че го гледа, то се размърда и заудря с опашката си в прахта.

— Не, не ставай — подвикна му приятелски тя. — Прекалено горещо е за добри обноски.

Въздухът трептеше в лятната тишина, в маранята жужаха насекоми. Наоколо не се виждаше жива душа.

Коли вдигна камерата си и снима. Тъкмо щеше да прескочи оградата, когато дочу звука от приближаваща се кола в безлюдното мъртвило.

Беше джип с четири предавки. Една от малките, спретнати и по мнението на Коли, доста женски коли, които успешно заместваха бусовете в предградията. Тази бе крещящо червена и толкова излъскана все едно току-що излизаше от автомобилен салон.

Жената, която грациозно слезе от него, изглеждаше по същия начин. Женствена, ослепителна и перфектна като манекенка.

Със своята лъскава руса коса, светли панталони и блуза в жълто, приличаше на слънчев лъч.

— Доктор Дънбрук? — попита Лана със своята изпитана професионална усмивка.

— Точно така. А вие сте Кемпбъл?

— Да, Лана Кемпбъл — протегна ръка и стисна тази на Коли доста ентусиазирано. — Радвам се да се запознаем. Съжалявам, че закъснях за срещата. Малка засечка с детегледачката.

— Няма проблеми. Аз току-що пристигнах.

— Много сме развълнувани, че някой с вашата репутация и опит проявява интерес към нашето скромно градче. Никога... — млъкна тя за момент, но когато видя как веждите на Коли изненадано се вдигнаха, продължи: — ... не бях чувала името ви, преди да се случи това тук. Не познавам и никой във вашата област, но никога не е късно човек да научи нещо ново, а и да се запознае с нови хора — Лана погледна към разораната площ. — Когато чухме, че намерените тук кости са толкова стари...

— Под „ние“ имате предвид защитната организация, която представлявате, нали?

— Да. В тази част на страната има много места от историческа важност. Гражданската война, Революцията, коренните жители — тя отметна кичур от челото си и Коли забеляза, че на пръста ѝ нещо проблесна. Беше венчална халка. — Историческото дружество, както и много жители на Удсбъроу и околностите се обединиха и протестираха срещу новото строителство. Потенциалните проблеми, които ще възникнат след построяването на нови двадесет и пет — тридесет къщи, около петдесет коли в повече и петдесет деца в местното училище...

Коли вдигна ръка, за да я спре.

— Моля, спрете. Вашата градска политика не е моя работа. Аз съм тук, за да направя предварителен оглед на мястото. С разрешението на господин Долан — добави тя. — До този момент той е така любезен да ни сътрудничи.

— Няма да е задълго — Лана сви устни. — Долан иска да завърши строежа. Вече е вложил доста пари. И освен това има сключени договори за три от къщите.

— Това също не е мой проблем. Но ще стане негов, ако се опита да блокира разкопките — Коли пъргаво прескочи оградата и погледна назад. — Може би ще е по-добре да изчакате там. Доста е кално. Ще си изцапате обувките.

Лана се поколеба, сетне въздъхна и като прежали любимите си сандали, прескочи на свой ред оградата.

— Можете ли да ми разкажете повече за процеса? Какво смятате да правите?

— Ще разгледам, ще направя снимки и ще взема образци. Отново с позволениято и разрешението на собственика на земята — тя хвърли един поглед към Лана. — Знае ли Долан, че сте тук?

— Не. Няма да му хареса — като си избираше път сред купчините пръст, Лана се опитваше да не изостава от енергичната крачка на Коли. — Вие сте датирали възрастта на костите, нали?

— Да. Господи, колко хора са се мотали тук? Погледнете тези боклуци! — ядосана, Коли се наведе, за да вдигне празна кутия от цигари. Смачка я и я пъкна в джоба си.

Когато стигна по-близо до езерцето, ботушът ѝ пропадна в меката почва.

— Водите на потока — каза тя все едно на себе си — са прииждали и са наводнявали мястото хиляди години. Отмивали са пръстта, слой подир слой.

Наведе се и се загледа в калната дупка. Отпечатъците от крака, отпъкали почвата, я накараха да поклати глава.

— Сякаш е туристически обект.

Направи снимки, след което разсеяно подаде камерата на Лана.

— Ще трябва да взема проби с лопата, за да извършим стратиграфия...

— Това означава изследване на отложените слоеве седиментни скали. Така пише — добави с усмивка Лана.

— Браво на вас. Всъщност защо да не видим какво има ей там! — Коли извади малка лопатка от раницата си и се плъзна надолу в еднометровата дупка.

Започна да копае бавно и методично, докато Лана стоеше горе, пазейки се от комарите и чудейки се какво да прави.

Тя очакваше по-възрастна жена. Някоя, която е вряла и кипяла в професията и е пълна с истории. Човек, който да ѝ предложи неограничена подкрепа. А то какво се оказа? Имаше насреща си млада, привлекателна жена, която очевидно бе незаинтересована и дори цинично настроена към проблемите на градчето и водещата се конкретна битка.

— Често ли намирате подобни находки? Искам да кажа благодарение на късмета.

— Да. Случайните открития са единият начин. Естествените природни причини — например земетресения — другият. Или пък чрез предварителни проучвания, снимки от въздуха, подземни проучвания. Има много научни подходи за откриване на подобни находки. Но късметът си остава основното.

— Значи това не е нещо необикновено.

Коли престана да копае и погледна нагоре.

— Ако се надявате да събудите голям интерес, за да преустановите изкопните работи и да спрете строителството, начинът, по който е открито мястото, няма никакво значение. Колкото повече цивилизацията разширява периметъра си със строежа на нови градове, толкова по-често намираме останки от други цивилизации под тях.

— Но ако самото находище представлява значителен научен интерес, тогава ще можем да спрем строителството.

— Най-вероятно — Коли продължи бавно и внимателно да копае.

— Имате ли намерение да доведете екип? От моя разговор с доктор Грийнбаум разбрах, че...

— За екип трябва пари, което изисква гаранции, за които пък е необходима писмена обосновка. Това е работа на Лео. В момента Долан плаща сметките за предварителните и лабораторните изследвания — тя дори не вдигна глава. — Нима смятате, че ще се бръкне за екип, оборудване, настаняване на екипа, командировъчни, дневни, заплати за лаборантите и за обикновените изкопчии?

— Не — въздъхна Лана. — Не смятам. Това не е в негов интерес. Ние имаме малко пари и се опитваме да съберем още.

— Току-що минах през градчето ви, госпожо Кемпбъл. Според мен едва ли ще успеете да съберете нещо по-съществено, освен за няколко студентчета с лопати и мотики.

Казаното накара Лана да смръщи вежди.

— Мислех си, че някой с вашата професия ще желае, дори ще гори от нетърпение да посвети времето и енергията си на нещо такова. Да работи упорито и всеотдайно и да го запази от унищожение.

— Не съм казала, че не е така. Подайте ми камерата, моля.

Неспособна да сдържи възмущението си и да остане спокойна, Лана се приближи и почувства как сандалите ѝ потъват в пръстта.

— Всичко, за което ви моля, е... О, господи? Това друга кост ли е? Това не е ли...

— Бедрена кост на възрастен индивид — отвърна Коли и в гласа ѝ не се промъкна ни най-слаба нотка от радостната възбуда, която кипеше в кръвта ѝ. Тя взе камерата и направи няколко снимки под различни ъгли.

— Ще я вземете ли в лабораторията?

— Не. Ще остане тук. Извадих я от влажната почва, така че ще изсъхне. Трябва ми подходящ контейнер, преди да я изкопая и преместя. Но ще взема ето това — Коли внимателно отстрани един плосък остър камък от влажната стена. — Подайте ми ръка да изляза.

Леко намусена, Лана се наведе и сграбчи калната ръка на Коли.

— Какво е то?

— Каменен връх на копие — тя отново се наведе, извади от раницата си торбичка и запечата камъка в нея, като сложи етикет. — Допреди няколко дни не знаех много за тази област. Все още не знам нищо за геологичната история. Но ще се осведомя — тя избърса ръце в крачолите на джинсите си и се изправи. — Риолит. Среца се изключително често по тези хълмове. А това... — тя превъртя в ръката си запечатания в торбичка камък. — Това също ми прилича на риолит. Може би тук е имало селище от неолита. Може би е било повече от временен лагер. Хората в този район са започнали да се установяват на едно място, да сеят, да опитомяват животни — ако беше сама, щеше да затвори очи и да ги види. — Те не са били такива номади, за каквито винаги сме ги мислели. Онова, което мога да ви кажа, госпожо Кемпбъл, от моето бегло изследване тук е, че сте попаднали на нещо много интересно.

— Достатъчно интересно, за да се сформира екип, да се започнат разкопки и да се дадат гаранции?

— Ами да — зад стъклата на очилата си с цвят на чай Коли внимателно огледа полето. Във въображението си вече започваше да разчертава мястото: — Никой няма да копае основи за къщи, докато не му дойде времето. Имате ли местна медия?

В очите на Лана заблестяха пламъчета.

— Малък вестник, който излиза всяка седмица в Удсбъг Роу. И ежедневник в Хагерстаун. Там има и филиал на телевизионната мрежа. Те вече отразиха събитието.

— Добре. Ние ще им дадем още информация, след което ще атакуваме националните медии — Коли огледа лицето на Лана, докато прибираше торбичката с камъка в чантата си. Хубава като слънчев лъч, помисли си тя. И също толкова умна. — Обзалагам се, че ще изглеждате отлично на телевизионния екран.

— Съгласна съм — усмихна се Лана. — А вие?

— Аз съм направо убиец — Коли още веднъж огледа мястото и започна мислено да прави план на разкопките. — Долан още не го знае, но неговият строеж е започнал преди пет хиляди години.

— Той ще се бори с вас.

— И ще загуби, госпожо Кемпбъл.

Лана подаде отново ръката си и каза:

— Казвайте ми Лана. Кога искате да говорите с пресата, докторе?

— Аз съм Коли — тя присви устни и се замисли. — Хайде първо да се свържа с Лео, после да си намеря място за спане. Как е онзи мотел извън града?

— Приличен.

— Била съм в много по-лоши от прилични. За начало ще свърши работа. Добре, искам да направя някои предварителни проучвания. Има ли телефон, на който мога да те намеря?

— Мобилният ми — Лана извади визитна картичка и ѝ я подаде. — Денем и нощем.

— Кога са вечерните новини?

— В пет и половина.

Коли погледна часовника си и пресметна.

— Ще имам достатъчно време. Ако успея да придвижа сама нещата, ще ти се обадя към три.

Тя тръгна обратно към колата си, но Лана я хвана за ръката.

— Ще се съгласиш ли да говориш на градска среща?

— Ще оставим това за Лео. Той се справя по-добре от мен с хората.

— Коли, това си е чист сексизъм.

— Сигурно — тя се подпря за миг на оградата. — Мъжете са свине и всяка тяхна мисъл и действие са продиктувани от пениса им.

— Това се подразбира и без думи, но онова, което имам предвид в този случай, е, че хората ще бъдат много повече заинтригувани и

заинтересувани от млада, хубава археоложка, отколкото от учен на средна възраст, който не излиза от лабораторията.

— Точно затова ще говоря по телевизията — Коли се прехвърли през оградата. — И не бих подценявала въздействието на Лео. Когато той е правил разкопки, ние с теб все още сме ходили прави под масата. Той се отнася с неподправена страст към работата и това кара хората да се палят.

— Ще дойде ли от Балтимор?

Коли погледна назад към мястото. Хубава равна земя, живописен поток и блещукащо езерце. Зелена, тайнствена гора. Да, можеше да разбере защо хората искаха да постоят къщите си тук, заобиколени от дърветата и водата.

Тя подозираше, че го бяха правили и преди.

Преди хиляди години.

Но този път, изглежда, щеше да се наложи да се огледат за някое друго място.

— Направо няма да можеш да го удържиш. Значи до три — повтори тя и се метна на роувъра. Извади телефона си и набра номера на Лео в движение.

— Лео! — премести слушалката така, че да включи климатика. — Натъкнахме се на златна мина.

— Това ли е научната ти оценка?

— Копнах два пъти в земята и извадих бедрена кост и каменен връх на стрела или копие. Сами паднаха в ръцете ми. И това в някаква дупка, изкопана от тежки машини, докато наоколо е гъмжало от хора. Трябва ни охрана, екип, оборудване, при това възможно най-бързо.

— Вече съм дръпнал конците за средства. Ще ти изпратя студенти от университета в Мериленд.

— Бакалаври или магистри?

— Все още го обсъждаме. Университетът иска пръв да изследва някои от находките. А аз вече проведох няколко бързи разговора с природо-историческия музей. Слуховете се разпространяват бързо, русокоске, но ми трябва повече от няколко кокала и парче от каменно острие, за да поддържам огъня.

— Ще ги имаш. Това е селище, Лео! Предчувствам го. А състоянието на почвата? Господи, не може да искаме нищо по-добро. Но вероятно ще си имаме неприятности с този Долан. Адвокатката

доста ясно ми го подсказа. Градчето е малко и политиката в подобни места ти е ясна. Ще ни трябват силни аргументи, за да спечелим сътрудничеството му. Кемпбъл иска да организира градска среща.

Коли погледна замислено към пицарията, докато завиваше покрай нея, и се отправи към мотела извън града.

— Ти ще говориш на нея.

— Кога?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Искам да дам интервю за местната телевизионна мрежа днес следобед.

— Рано е за медийни изяви, Коли. Все още сме в подготвителен период. Сигурно не искаш да разпространиш новината, преди да сме начертали стратегия.

— Лео, вече е средата на лятото. Имаме само няколко месеца, преди да замразим обекта за зимата. Медийната изява ще притисне Долан. Иначе той няма да отстъпи и няма да ни позволи да работим. Само чака удобен момент да откаже да субсидира разкопките и да възобнови строителните работи. Изобщо се държи като алчен задник, който няма отношение, нито уважение към науката и историята.

Тя зави към паркинга на мотела, спря колата, премести телефона на другото си ухо и взе багажа си.

— Но няма кой знае какво още да кажеш по телевизията.

— Мога да направя така, че малкото да изглежда много — отговори Коли, докато слизаше от роувъра. Сетне мина отзад и извади пътната си чанта. Прехвърли я през рамо и измъкна калъф на виолончелото.

— Повярвай ми и събери екип. Ще пусна студентите да копаят и ще преценя за какво стават.

Тя отвори вратата на фойето и се насочи към рецепцията.

— Трябва ми стая. Най-голямото легло, което имате, на най-тихото място. Доведи ми Роузи — продължи да говори в телефонната слушалка. — И Ник Лонг, ако е свободен — измъкна кредитната си карта и я остави на плота. — Може да ми станат съквартиранти в мотела извън градчето. В момента се настанявам в него.

— Какъв мотел? Как се казва?

— О, по дяволите! Не знам. Как се нарича това място? — попита тя жената на рецепцията.

— Хъмингбърд^[1].

— Сериозно? Не се шегувате, нали? Много сладко звучи. „Хъмингбърд“ на шосе 35, Мериланд. Достави ми ръце, очи и здрави гърбини, Лео. Имам намерение още утре сутрин да започна да събирам образци. Ще ти се обадя пак.

Тя прекъсна разговора и пъкна телефона в джоба си.

— Имате ли обслужване по стаите? — попита Коли жената на рецепцията, която приличаше на дребна стара кукла и миришеше силно на лавандула.

— Не, скъпа. Но ресторантът ни е отворен от шест сутринта до десет вечерта всеки ден без почивка. Най-добрата закуска, която можете да получите извън кухнята на собствената си майка.

— Ако познавахте майка ми — рече Коли, кикотейки се, — щяхте да знаете, че не ми казвате нищо. Смятате ли, че ще се намери сервитьорка или пиколо, което би желало да спечели допълнителна десетачка, като ми донесе един бургер, пържени картофки и диетична пепси-кола в стаята? Ще се задоволя с бургер, защото имам работа, която не търпи отлагане.

— Тази десетачка може да е от полза на моята внучка. Ще се погрижа за поръчката ви — жената взе десет доларовата банкнота и подаде на Коли ключ, прикрепен към огромно червено картонче. — Настаних ви отзад, стая шест-нула-три. Има кралско легло и пълна тишина. Вероятно ще трябва да почакате около половин час за хамбургера.

— Много благодаря.

— Госпожице... — жената погледна подписа, който бе положила в картата за регистрация. — ... Дънбок.

— Дънбрук.

— Дънбрук. Музикантка ли сте?

— Не. Копая в пръстта, за да живея. А свиря на това — тя вдигна големия калъф на виолончелото си, — за релаксация. Кажете на внучката си да не забрави да сложи кетчуп.

В четири следобед, преоблечена в чисти панталони с цвят на зелени маслини и кафеникава риза, със свежо измита и прибрана на спретнатата опашка коса, Коли отново отиде до мястото на разкопките.

Написа бележките си в мотела, след което изпрати на Лео едно копие по електронната поща. По пътя спря в пощата, за да му пусне непроявения филм с експресна пратка.

Беше си сложила малки сребърни обици, чийто дизайн наподобяваше келтска изработка, и прекара десет много напрегнати минути, за да се гримира.

Телевизионният екип вече се бе приготвил за предаване извън студиото. Коли забеляза и Лана Кемпбъл, която стискаше ръката на малко къдрокосо момче със заздравяваща рана на коляното, изцапана брадичка и ангелско лице, което несъмнено предвещаваше неприятности.

Долан, облечен с неизменната си синя риза и червени тиранти, стоеше точно зад табелата с логото на неговата строителна организация и говореше с някаква жена, за която Коли предположи, че е репортер.

Предположи също, че това е Роланд Долан, защото той не изглеждаше никак щастлив.

В мига, в който я зърна, прекъсна разговора си и се втурна към нея.

— Вие ли сте Дънбрук?

— Да, доктор Коли Дънбрук — тя му се усмихна със стоватова усмивка. От опит знаеше, че някои мъже се разтапяха, когато използваше пълния волтаж на усмивката си. Долан обаче или не бе от тях, или бе имунизиран.

— Какво, по дяволите, става тук? — той насочи пръст към гърдите ѝ, но за негово щастие не посмя да ги докосне.

— Местният телевизионен канал ме помоли да дам интервю. А аз винаги се опитвам да откликвам на подобни молби. Господин Долан — все още усмихвайки се, Коли докосна ръката му, сякаш бяха съучастници, — вие сте голям късметлия. Археологическите и антропологически дружества никога няма да забравят името ви. Те ще четат лекции, а поколенията ще учат за този парцел земя. Имам копие на предварителния си доклад тук — тя извади една палка. — Ще бъда щастлива да ви обясня, ако не разбирате нещо. Зная, че някои от нещата са доста специфични. Представителите на националния исторически музей към Смитсъновия институт свързаха ли се вече с вас?

— Какво? — той гледаше изписаните листове, които тя пъхна в ръката му, все едно че държеше жива змия. — Какво?

— Просто искам да ви стисна ръката — Коли хвана ръката му и я раздруса. — И да ви благодаря за вашето участие в това невероятно откритие.

— Вижте какво...

— Ще ми бъде приятно да поканя вас, съпругата ви и семейството ви на вечеря при първа възможност — тя запази усмивката си и дори я подсили с няколко кокетни премигвания с мигли. — Но се страхувам, че ще бъда много заета през следващите няколко седмици. Ще ме извините ли? — Коли драматично притисна сърцето си с ръка. — Говоренето пред камера винаги малко ме изнервя — придружи лъжата си с лек, придиханен смях. — Ако имате някакви въпроси, независимо дали са относно доклада или относно онова, което следва да правим, моля, не се стеснявайте и питайте. Мен или доктор Грийнбаум. Аз ще бъда повечето време тук, на мястото. Няма да ви е трудно да ме намерите.

Долан започна да се зачервява, сякаш щеше да експлодира всеки момент, но Коли го остави и забърза към телевизионния екип, за да им се представи.

— Браво — промърмори Лана. — Много ловко го изигра.

— Благодаря — тя се наведе и погледна отблизо малкото момче. — Здравсти. И ти ли си репортер?

— Не — то се разсмя и зелените му като горски мъх очи заблестяха. — Ти ще говориш по телевизията, нали? Мама каза, че може да гледам.

— Тайлър, това е доктор Дънбрук. Тя е учен, който изследва стари, много стари неща.

— Кокали и боклуци — заяви многознайкото Тайлър. — Като Индиана Джоунс. А защо нямаш камшик като него?

— Забравих го в мотела.

— Аха. А виждала ли си динозавър?

Коли реши, че момчето е смесило гледаните филми и му намигна.

— Със сигурност. Кости от динозавър. Но те не са по моята специалност. Аз си падам повече по човешките кости — тя го хвана за рамото и леко го стисна. — Обзалагам се, че твоите са много здрави.

Кажи на мама да те доведе някой път и ще ти позволя да копаеш. Може би ще намериш нещо интересно.

— Наистина ли? Мога да дойда? Ама сериозно? — обзето от неописуема възбуда, момчето започна да танцува наоколо, като задърпа Лана за ръката. — Чу ли, мамо? Моля те!

— Щом доктор Дънбрук позволява. Много мило от твоя страна, благодаря — рече тя на Коли.

— Обичам децата — отвърна Коли и се изправи. — Те все още не са се научили как да затриват възможностите. Отивам да свърша с тази работа — тя прокара ръка по слънчевата коса на момчето. — Ще се видим по-късно, Тай-Рекс.

Сюзан Кълън експериментираше нова рецепта. Кухнята ѝ бе разпределена на равни части като научна лаборатория и домашно пристанище. Някога, преди години, тя месеше тесто, защото ѝ доставяше удоволствие и защото беше нещо, което всяка домакиня трябва да прави. Често се смееше на предложенията да отвори своя собствена пекарна.

Сюзан смяташе себе си за съпруга, после за майка, но не и за бизнес дама. Никога не бе имала амбиции за кариера извън дома си.

Сетне бъркаше тестото и го печеше, за да избяга от болката. За да накара мозъка си да бъде зает с нещо друго, вместо с вината, скръбта и сълзите, които напиреха отвътре.

Зарови се и се погребва в брашното, яйцата, маслото и тестото. И откри, че тази терапия бе много по-ефикасна от всички молби, молитви, съвети и публични изяви.

Докато животът, бракът и целият ѝ свят продължаваха да се сгромолясват, бъркането и печенето си оставаха постоянна величина. Неочаквано ѝ се прииска нещо повече. Нуждаеше се от нещо повече.

„Кухнята на Сюзан“ се роди в обикновената стая на малката спретната къща на един хвърлей място от къщата, където бе родена и израснала. Първо продаваше на местния пазар, като сама правеше всичко — пазаруваше продуктите, планираше, месеше, бъркаше, печеше, пакетираше и разнасяше сладкишите. Съвсем сама.

След пет години поръчките станаха толкова много, че трябваше да наеме помощници и да купи микробус, за да разнася продуктите из

целия окръг.

След десет години стана национално известна.

И макар че повече нито месеше, нито разбиваше смесите сама, а пакетирането, дистрибуцията и рекламата се вършеха от стотици ръце в нейното предприятие, Сюзан все още обичаше да прекарва времето в собствената си кухня, опитвайки и създавайки нови рецепти.

Сега живееше в голяма къща, сгушена в подножието на хълма, оградена и пазена от хорските очи с гора. Живееше тук сама.

Кухнята ѝ беше огромна и слънчева, с цели метри гладки сини плотове, четири професионални печки, няколко фурни и два педантично подредени килера. Голяма сводеста врата водеше към вътрешен двор, покрит с плочи и няколко градински къта, където Сюзан си почиваше, когато се нуждаеше от свеж въздух. Близо до прозореца имаше уютен диван и няколко стола, на които можеше да откъдне, както и компютър, на който можеше да запише рецепта или да провери за някоя вече съхранена във файловете такава.

Стаята беше най-голямата в цялата къща и тя спокойно и щастливо можеше да прекара цял ден тук, без да излиза.

Беше на петдесет и две години и бе много богата. Можеше да живее, където си иска по света и да прави каквото си пожелае. Но тя желаше да бърка, да меси и да живее на мястото, където се бе родила.

Макар че бе избрала телевизор с екран, голям колкото стена, повече заради забавните предавания, отколкото заради музика, Сюзан си тананикаше, докато бъркаше яйцата и сметаната в купата.

Когато чу, че започват новините в пет и половина, тя спря работа, за да си налее чаша вино. След това опита от сместа, която бе разбъркала, затвори очи и остави вкусовите рецептори на езика ѝ да се задействат.

Добави малко ванилия. Разбърка, опита и одобри. И отбеляза добавката в бележника си.

В този момент чу, че по телевизията споменават Удсбъроу и като взе виното си, се обърна, за да види за какво става дума.

Зърна главната улица и се усмихна, когато видя магазина на баща си. Сетне показаха хълмовете и нивите извън града, докато репортерът говореше за историческите общности. Заинтересувана и почти сигурна, че предаването ще е посветено на неотдашните находки близо до Антиетам Крийк, Сюзан се приближи към телевизора. И

кимна, защото знаеше колко доволен ще бъде баща ѝ заради това, че репортерът говореше за важността на находките, за фурора, който те са предизвикали в света на науката, и за възможните нови находки, които можело да бъдат изровени тук.

Тя отпи и реши да се обади на баща си веднага след като свърши предаването, след което с половин ухо чу как обявиха името на доктор Коли Дънбрук.

Когато лицето на Коли зае целия екран, Сюзан премигна и замръзна на място. Почувства в гърлото си изгаряща топка, след което инстинктивно пристъпи по-близо към екрана.

Сърцето ѝ заби учестено и болезнено. Блъскаше се в ребрата ѝ като птиче, затворено в клетка, докато гледаше тъмно кехлибарените очи под правите вежди на младата жена от екрана. Заля я гореща вълна, по кожата ѝ избиха капчици пот, стана ѝ топло, после студено, а дишането ѝ се накъса и учести ритъм.

Сюзан поклати глава. Всичко в нея звънтеше и жужеше, сякаш бе погълнала кошер пчели. Не чуваше нищо. Само гледаше напълно шокирана широката уста с леко извити крайчета.

А когато тази уста се усмихна и на лицето се появиха три трапчинки, чашата в ръцете на Сюзан се изплъзна от треперещите ѝ пръсти и се разби с трясък в краката ѝ.

[1] По името на тропическа птичка, която издава бръмчащ звук с крилете си. — Б.пр. ↑

3.

Сюзан седеше във всекидневната на къщата, където бе израснала. Лампите, които майка ѝ бе купила с нейна помощ преди десет години, стояха върху малки дантелени покривчици, които баба ѝ бе изплела, преди тя да се роди.

Диванът беше нов. Трябваше да се скара с баща си, за да смени стария. Килимът бе вдигнат и прибран за лятото, а леки летни материци заместваха тежките зимни покривки и завеси. Тази програма в зависимост от сезоните бе наложена от майка ѝ, която го правеше всяка годна. Нещо, което баща ѝ продължи да спазва и след смъртта на жена си заради традицията.

О, господи, колко много ѝ липсваше майка ѝ!

Ръцете на Сюзан бяха скръстени в скута, а кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели — така силно ги бе притиснала към корема си, сякаш за да предпази детето, което някога бе живяло в утробата ѝ.

Лицето ѝ бе като платно, като екран — безизразно, празно и без цвят. Сякаш бе изразходвала цялата си енергия и сила, за да събере семейството си заедно. И сега беше като сомнамбул, който се лута между миналото и настоящето.

Дъглас седеше на края на един диван „Баркалонгър“, който бе по-стар ѝ от него самия и гледаше майка си с крайчеца на очите си. Тя беше неподвижна, като замръзнала, като вкаменена и толкова далеч, колкото е луната.

Стомахът му бе свит и вързан на хиляди преплетени възли, също като пръстите на майка му.

Въздухът миришеше на тютюн от следобедната лула на дядо му — топъл и познат аромат, с който обстановката в тази стая бе пропита от години. Към него обаче се примесваше студеният дъх на ужаса и напрежението, които се излъчваха от Сюзан.

Той имаше мирис, форма и присъствие, които бяха изпълнени със страх и вина и го връщаха обратно към онези ужасни, безпомощни дни от детството му, когато дъхът на нещо съдбовно изпълваше въздуха около него и проникваше навсякъде.

Дядо му стискаше с едната си ръка дистанционното, а другата лежеше на рамото на Сюзан, сякаш за да я задържи на място.

— Не исках да пропусна нищо — каза Роджър, след което се покашля, за да прочисти гърлото си. — Помолих Дъг да изтича дотук и да нагласи видеорекордера веднага след като Лана ми каза за предаването. — Все още не съм го гледал.

Беше направил чай. Майка ѝ винаги правеше чай, когато някой беше болен или разстроен. Видът на белия чайник с малки розови пъпки, изрисувани по него, му действаше успокояващо, така както ефирните летни пердета и сменените калъфи на мебелите.

— Дъг го е гледал.

— Да, гледах го.

— Тогава...

— Пусни го, татко — гласът на Сюзан секна, а тялото ѝ сякаш се съживи и трепна под ръката на Роджър. — Пусни го веднага!

— Мамо, ти не искаш да...

— Пусни го, веднага! — тя обърна глава и погледна сина си със зачервени и леко диви очи. — Просто гледай.

Роджър пусна касетата. Ръката му върху рамото на Сюзан започна да трепери.

— Превърти бързо! Ето дотук — енергията се върна у Сюзан, тя грабна дистанционното и натисна копчето. Забави касетата до нормална скорост и лицето на Коли се появи на екрана. — Погледнете я. О, Господи! О, мили Боже...

— Света Богородице — промълви Роджър, сякаш казваше молитва.

— Видяхте я, нали? — Сюзан заби пръсти в крака на баща си, но не откъсна очи от екрана. Не можеше. — Виждаш ли я? Това е тя. Джесика. Моята Джеси. Това е моята Джеси!

— Мамо! — сърцето на Дъг се сви от болка, когато чу думите „моята Джеси“.

— Наистина има същия цвят на косата, но... Господи, онази адвокатка, дядо, Лана. Ти я познаваш. Тя изглежда така, както би изглеждала Джеси на нейната възраст. Мамо, не може да си въобразяваш, че виждаш Джеси във всяко срещнато момиче. Не може да знаеш!

— Мога — извика Сюзан. — Погледни я! Хубаво я виж! — натисна паузата и лицето на Коли замръзна в усмивка на екрана. — Има очите на баща ти. Има очите на Джей — същият цвят, същата форма. И моите трапчинки. Три трапчинки, също като мен. И като мама. Татко...

— Наистина съществува много, силна прилика — Роджър почувства как го обзема слабост, изричайки последните думи. — Цветът на косата, формата на лицето. Чертите — нещо в гърлото му се надигна и го притисна. Беше обзет едновременно от паника и надежда. — Последните рисунки на художника...

— ... са у мен — Сюзан скочи, грабна папката, която носеше със себе си, и извади компютърно създадения образ на изгубената си дъщеря. — Ето, това е. Така би изглеждала Джесика на двадесет и пет години.

Този път Дъглас стана от стола си.

— Мислех, че си престанала да се занимаваш с тези работи. Мислех си поне.

— Никога не съм преставала! — в очите ѝ напиреха сълзи, но тя се помъчи да ги спре с онази желязна воля, която я бе поддържала през последните двадесет и девет години. — Престанах да говоря с теб по този въпрос, защото ти се разстройваше. Но никога не съм престанала да я търся. Никога не съм престанала да вярвам, че някога ще я намеря. Погледни сестра си, Дъглас! — тя пхна в ръцете му рисунката. — Погледни я! — заповяда Сюзан и се обърна към телевизионния екран.

— Мамо! Моля те, успокой се. В името на Бога, умолявам те — Дъг държеше рисунката, докато болката се върна обратно. Беше я погребал дълбоко, благодарение на волята си, която бе почти толкова силна, колкото и тази на майка му. Но сега имаше опасност тя да го победи. Чувстваше се безпомощен, безсилен.

— Приликата — промърмори той. — Кафяви очи, руса коса... — за разлика от майка си той не можеше и не искаше да живее с надежда. Надеждата го разстройваше и объркваше. — Колко други момичета и жени бе видял досега и всички те приличаха на Джесика? Не искам да те виждам отново в това състояние. Ти не знаеш нищо за тази жена. На колко е години, откъде идва, коя е.

— Значи ще трябва да разбера — Сюзан взе обратно рисунката от него и я сложи в папката. Ръцете ѝ отново бяха стабилни и не

трепереха. — Ако не можеш да издържиш, тогава моля те, стой настрана. Като баща си.

Знаеше, че е жестоко да удариш едното си дете, да скъсаш връзката си с него, да го отделиш от себе си заради непреодолимата нужда от другото. Знаеше, че не е правилно да застава срещу сина си, докато се вкопчва и прегръща призрачния дух на дъщеря си. Но или той щеше да ѝ помогне, или да стои настрана. В неистовото желание на Сюзан да намери дъщеря си нямаше средно положение.

— Ще пусна едно търсене в мрежата — рече Дъглас. Гласът му беше студен и спокоен. — Ще ти дам информацията, която успея да намеря.

— Благодаря.

— Ще използвам лаптопа си в магазина. Така ще стане по-бързо. Ще ти изпратя всичко, което намеря.

— Ще дойда с теб.

— Не — той можеше да реже също толкова бързо и жестоко като нея. — Не мога да говоря с теб, когато си такава. Никой не може. По-добре да го направя сам.

Дъг излезе, без да каже нито дума повече.

Роджър въздъхна дълбоко.

— Сюзан, той мисли единствено за теб.

— Никой не трябва да мисли за мен. Може да получи подкрепа, но съчувствието не може да ми помогне. Това е моята дъщеря. Знам го.

— Може би е тя — баща ѝ стана и я погали по раменете. — А Дъг е твоят син. Не го отблъсквай, скъпа. Не губи единственото си дете, опитвайки се да намериш другото.

— Той не иска да повярва. Така че трябва — тя отново погледна лицето на Коли на телевизионния екран. — Трябва!

Така. Беше наистина на годините, на които щеше да бъде сестра му, помисли си Дъг, като прегледа информацията, която получи след търсенето в мрежата. А фактът, че рожденият ѝ ден бе само една седмица след този на Джесика, бе доста смущаващ.

Майка му щеше да види в това потвърждение и щеше да пренебрегне останалите данни.

Той обаче можеше да прочете какъв е стилът ѝ на живот от сухите факти. Беше израснала в семейство над средната класа. Единственото дете на Елиът и Вивиан Дънбрук от Филадельфия. Госпожа Дънбрук, с моминско име Хъмфрис, бе свирила втора цигулка в Бостънския симфоничен оркестър, преди да се омъжи. Тя, съпругът ѝ и единствената им дъщеря се бяха преместили във Филадельфия, където Елиът Дънбрук бе започнал работа като хирург.

Всичко това говореше само за едно — пари, класа, предпоставки за отдаване на изкуството и науката.

Беше израсла в охолство и привилегии, беше се дипломирала в „Карнеги Мелън“, сетне бе взела магистърската си степен и накрая бе защитила докторат.

Беше направила кариера в археологията, докато бе трупала степените си. Беше се омъжила на двадесет и шест и две години след това се бе развела. Нямахше деца.

Работеше с Леонард Г. Грийнбаум и сътрудници, с Палеонтологичното дружество, с катедрите по археология на няколко университета.

Имаше публикувани много статии, които бяха отлично приети в научните среди.

Дъг разпечата данните, за да може по-късно да ги прегледа позадълбочено. Още сега обаче от пръв поглед можеше да я прецени като сериозна, амбициозна като учен и със сигурност отдадена на работата си.

Беше му трудно да види в бебето, което някога риташе с крачета и дърпаше косата му, всички тези неща.

Онова, което виждаше, беше хубава млада жена, която бе отгледана от уважавани и богати родители. Нещо не му се връзваше с отвличането на бебе. Но майка му нямаше да види това, Дъг отлично го знаеше. Щеше да види само датата на раждане и нищо друго.

Така, както бе правила безброй пъти и преди.

Понякога, когато си позволяваше да мисли за трагедията, сполетяла ги преди години, той си задаваше въпроса какво бе разбило семейството му. Дали това стана в мига, в който изчезна Джесика? Или след това, когато майка му бе обсебена от непоколебимото си решение да я намери?

Или може би това бе моментът, в който той самият осъзна простия факт — че в опитите си да намери едното си дете майка му безвъзвратно бе загубила другото.

Очевидно никой от тях не бе способен да живее с тази рана.

Сега трябваше да направи онова, което се искаше от него, както го бе правил безброй пъти преди. Дъглас копира файловете и ги изпрати по електронната поща на майка си.

Сетне изключи компютъра, изключи и мислите си. И се зарови в някаква книга.

На света няма нищо толкова вълнуващо, което поне малко да прилича на началото на разкопки. Това е времето, когато всичко е възможно и няма никакви граници или ограничения във вероятността да направиш откритие.

Коли имаше на разположение една двойка прясно излюпени дипломанти, които може би щяха да ѝ създадат повече неприятности, отколкото да ѝ бъдат от помощ. Засега двамата щяха да работят безплатно, а университетът даваше малка сума за издръжката им. Но нямаше как, беше принудена да вземе каквото ѝ дават.

Щеше да има в екипа си обаче Роуз Джордан като геолог — една жена, която уважаваше и харесваше. Имаше на разположение лабораторията на Лео и самият него като консултант. След като привлечеше и Ник Лонг като антрополог, всичко щеше да бъде точно. Така че Коли бе в отлично настроение и нямаше причини да е недоволна.

Тя работеше заедно със студентите. Копаеше с лопатка образци и вече бе избрала двата дъба сиамски близнаци в северозападния ъгъл на езерцето като място за събиране на находките.

Снабден с нейните строги указания, екипът започна да прави вертикални и хоризонтални замервания на мястото, както и локализиране на всичко, разположено по терена.

Предишната нощ Коли завърши плана на мястото и го разчерта на сегменти от по един квадратен метър.

Днес щяха да опънат въжетата, за да ги означат.

След това започваше най-приятното.

През нощта премина студен фронт, който свали влажността и температурата в почти търпими граници. Той донесе също така дъжд, който накваси земята и я превърна почти в мочурище. Ботушите ѝ вече се бяха окаляли до глезените, ръцете ѝ бяха мръсни и тя миришеше на пот и евкалиптово масло, с което се мажеше, за да гони комарите.

Но за Коли по-добри условия от тези не можеше да съществуват.

Тя се огледа при звука на клаксон и този път прекъсването я накара да се облегне на лопатата и лукаво да се усмихне. Знаеше, че Лео няма да успее да стои дълго време настрана.

— Продължавайте — рече на студентите. — Копайте бавно, пресявайте внимателно. И документируйте всичко.

След което се отправи, за да посрещне Лео.

— Намираме късчета и отломки във всяка лопата — изрече възторжено тя. — Теорията ми е, че сме попаднали на древна работилница за сечива и оръжия — тя посочи с ръка към мястото, където двамата студенти копаеха и пресяваха почвата. — Роузи ще датира риолитните късове. Първобитните са седели там, очуквали са камъка във връх на стрела, във връх на копие, в оръдие на труда или инструмент. Ако слезем малко по-дълбоко, със сигурност ще намерим непокътнати образци.

— Роузи ще бъде тук днес следобед.

— Супер.

— Как се справят студентите?

— Не много зле. Момичето, Соня, явно е със заложби. Боб — той пък има желание и воля. И е сериозен. Дори прекалено сериозен — тя сви рамене. — Но ние ще използваме това и ще ти кажа как. Всеки път, когато се обърна, наоколо се появява някой, който иска да ни напътства или да ни учи какво да правим. Смятам да направя Боб отговорник по връзките с обществеността.

Тя погледна към студентите.

— Той притежава простодушно лице на доброжелателен провинциалист. Хората ще го харесат. Ще му позволя да изнася на посетителите кратка лекция за онова, което правим. Ще им обяснява какво търсим и как го търсим. Не мога да прекъсвам работата си на всеки десет минути, за да се правя на любезна с местните жители.

— Аз ще те отменя днес.

— Чудесно. Аз пък ще опъна въжетата. Изработих план на терена. Ако искаш, можеш да го видиш. Не би било зле да ми помогнеш при означаването на сегментите в почивките.

Тя погледна своя дъвен „Таймек“, сетне поизтупа листа, който бе приготвила и го закрепил върху планшета си.

— Лео, ще ми трябват контейнери. Не искам костите, които вадя от земята, да се превърнат в прах в ръцете ми в мига, в който излязат от блатото. Трябва ми оборудване. Трябва ми азот, сух лед. Трябват ми повече инструменти. Повече сита, повече шпакли, повече лопатки, кофе. Трябват ми повече ръце.

— Ще ги имаш — обеща Лео. — Щатът Мериленд ти отпусна първата инвестиция за проекта „Антиетам Крийк“.

— Каквоо? — тя го сграбчи за раменете и го разтърси. Сърцето ѝ се изпълни с приятна топлина. — Наистина ли? Лео, ти си моят единствен любим! — и го целуна звучно по устата.

— Като говорим за любими, трябва да ти кажа нещо... — той потупа изцапаните ѝ с пръст ръце и отстъпи крачка назад. Коли с удоволствие забеляза, че застана на доста сериозно разстояние от нея, сякаш се страхуваше от нещо.

— Трябва да обсъдим още един основен член на екипа. Но преди това искам да ти напомня, че всички сме професионалисти, и онова, което правим, може би ще има изключително голямо значение за науката. В този проект могат да участват учени от цял свят. Не става дума за личностите, а за откритието.

— Не разбирам накъде биеш, Лео, но не ми харесва.

— Коли... — Лео прочисти гърлото си. — Антропологическото значение на тази находка е също толкова важна, колкото и археологическото. Освен това ти и главният антрополог ще трябва да работите заедно като равноправни ръководители на проекта.

— Добре де, за бога, аз какво съм? Да не съм някоя примадона? — тя извади бутилката с вода, втикната в колана ѝ, и отпи голяма глътка. — Няма проблеми, ще споделя ръководството с Ник. Помолих за него, защото знам, че можем да работим заедно.

— Да, така е... — Лео трепна при звука на приближаваща се кола и едва успя да изобрази измъчено подобие на усмивка върху лицето си, когато видя кои са новодошлите. — Не може винаги да получаваш онова, което искаш.

Когато разпозна мощния джип с четири предавки в демонично черно, първата ѝ реакция беше шок. След него пърпореше престарял пикап, чиято отвратителна окраска от избеляло червено, синьо и сиво не можеше да сбърка. Той теглеше мръсен фургон, който някога е бил бял, но сега целият бе надраскан и изцапан.

Върху страничната стена на фургона бе нарисован зъбещ се доберман и надписа „Дигър“.

Задушиха я емоции — прекалено много, прекалено смесени и прекалено силни. Те стиснаха гърлото ѝ, свиха стомаха ѝ и пронизаха сърцето.

— Коли... Преди да кажеш каквото и да било...

— Не трябваше да правиш това! — тя едва преглътна.

— Вече е направено.

— О, Лео! Не! Върви по дяволите! Исках Ник!

— Но той не е свободен. В Южна Америка е. А този проект изисква най-добрият, Коли. Грейстоун е най-добрият. Много добре знаеш това — Лео почти се олюля, когато тя скочи към него. — Като оставим настрана личните ви отношения, знаеш, че той е най-добрият. Както и Дигър. Добавянето на неговото име до твоето смаза авторитетите и осигури финансирането. Очаквам от теб да се държиш професионално.

Тя му се озъби.

— И ти не можеш да имаш всичко, което искаш, Грийнбаум!

След което погледна как Джейкъб Грейстоун, нейният бивш съпруг, скочи от джипа с целия си ръст — сто ѝ деветдесет сантиметра. Носеше старата си кафява шапка, чиято периферия бе смачкана и избеляла с годините. Косата му, черна и права като клечки, се подаваше под нея. Обикновена бяла фланелка бе затъкната в колана на избелели джинси „Левис“. А тялото под тях беше първокласно.

Дълги кости, елегантни мускули, всичко това покрито с бронзова кожа, чийто цвят бе получен в резултат на работата на открито и една четвърт индианска кръв — наследство от апахите.

Той се обърна и макар да носеше тъмни очила, тя знаеше, че очите му имаха омагьосваща сила. Очи на хищник и в същото време красиви — с цвят между сиво и зелено.

Той се усмихна — арогантно, саркастично, самодоволно. Всичко това му отива, помисли си тя. Лицето му бе прекалено красиво, или

поне в нейните очи изглеждаше такава. Същите издължени пропорции, достатъчно остри, че да срежат диамант. Прав нос, добре оформена челюст с едва загатнат белег, минаващ диагонално през нея.

Пулсът ѝ започна да прескача и слепоочията ѝ забиха. За всеки случай тя прокара ръка по верижката около врата си, за да се увери, че е добре скрита под ризата ѝ.

— Това е непозволен удар под кръста, Лео.

— Знам, че не е идеалното решение за теб, но...

— От колко време знаеш, че ще дойде той? — попита неумолимо Коли.

Този път беше ред на Лео да преглътне.

— От няколко дни. Искях да ти го кажа лично. Всъщност не мислех, че ще е тук по-рано от утре. Той ни трябва, Коли. Проектът има нужда от него.

— По дяволите, Лео! — тя изправи рамене като боксьор преди решителната схватка. — Върви на майната си!

Та той дори се движеше самодоволно с тази своя проклета каубойска походка, помисли си Коли. Това винаги я бе дразнело страшно много.

Спътникът му също излезе от пикала. Стенли Дигър Форбес — петдесет и шест килограма грозотия.

Коли едва се сдържа да не се озъби. Вместо това сложи ръце на бедрата си и зачака двамата мъже да се приближат.

— Грейстоун — изрече, като наклони глава.

— Дънбрук — веждите му литнаха нагоре, между рамката на очилата и периферията на шапката. Гласът му бе повлечен, топъл и ленив. Произнасяше думите така, че те предизвикваха у слушащия представа за пустини и прерии. — Вече доктор Дънбрук, нали?

— Точно така.

— Моите поздравления.

Тя нарочно отмести очи от него и погледна към другия новодошъл, при което изкриви устни. Дигър се хилеше като хиена. Неговото набраздено като орех лице бе оживено от призрачни черни очи и блясъка на златни кучешки зъби.

Той носеше златна халка на лявото ухо, а мазната му руса коса, прибрана на опашка, се подават изпод яркочервената кърпа, вързана на темето му.

— Здравсти, Диг, добре дошъл.

— Коли, изглеждаш прекрасно. Разхубавила си се.

— Благодаря. Ти обаче не си.

Той отговори с познатия ѝ, свистящ като сирена смях.

— Онова момиче там, с дългите крака? — Дигър посочи с брадичка към студентите. — Пълнолетна ли е?

Въпреки неугледния си външен вид, Дигър бе известен със способността си да печели симпатиите на жените.

— Не се цели в дипломантите, Дигър.

Той не каза нищо и тръгна към лопатите, струпани на купчина.

— Добре. Да се хващаме за работа — рече делово Коли.

— Няма ли да поговорим? — прекъсна я Джейк. — Няма ли да ме попиташ „какво, по дяволите, си правил откакто се разделихме“. Не те ли интересува моя живот?

— Изобщо не ми пука какво си правил, Джейк. Лео смята, че се нуждаем от теб за този проект — по-късно щеше да измисли няколко задоволителни начина, за да отмъсти на Лео заради този мръсен номер. — Аз не мисля така, но след като вече си тук, няма смисъл да си губим времето с празни приказки или да дрънкаме глупости за доброто старо време.

— Дигър е прав. Ти настина изглеждаш много добре.

— Всяко живо същество, което има цици, изглежда добре в очите на Дигър.

— Не споря — но той беше искрен и казваше истината. Видът ѝ го хвърли в смут, сякаш бе грабнат и понесен от тайфун. Можеше да подуши евкалиптовото масло, което се излъчваше от нея. Всъщност тази миризма бе така свързана с Коли, че винаги предизвикваше появата на образа ѝ пред него, независимо къде и как стигаше до ноздрите му.

Тя носеше същия стар часовник, както и красивите сребърни обици. Отворената яка на ризата откриваше линията на шията ѝ, където кожата ѝ бе влажна от пот.

Устата ѝ бе съвсем леко отворена, без червило. Не се гримираше, когато бе на разкопки, но винаги слагаше крем на лицето си сутрин и вечер, независимо от условията, в които пребиваваше.

Винаги съумяваше да създаде уютно гнездо от мястото, където живееше. Една изящна свещ, виолончелото, добра и вкусна храна,

ароматен сапун и шампоан, с нежния мирис на розмарин.

Джейк си представи, че Коли все още прави всичко това.

Бяха изминали десет месеца, откакто я бе видял за последен път. Но образът ѝ бе в съзнанието му всеки ден и всяка нощ. Без значение какво ли не опита, за да го изтрие.

— Чух, че си била на почивка — каза с безразличен тон той, без да позволи на лицето му да се изпише дори и намек за онова, което си мислеше.

— Бях, но вече не съм. А ти си тук, за да ми сътрудничиш и да ръководиш антропологическите изследвания по проекта, известен вече като „Антиетам Крийк“.

Тя се извърна, сякаш за да огледа терена. Истината бе, че не можеше да стои лице в лице с него. Знаеше, че и двамата се изучават и претеглят, спомняйки си всичко един за друг.

— Според мен пред нас имаме, и вярвам, че е така, селище от неолита. Радио въглеродните проби на човешките кости, които вече извадихме от терена, датират отпреди пет хиляди триста седемдесет и пет години, плюс-минус сто. Риолитът...

— Чел съм докладите, Коли — той също огледа терена. — Защо няма охрана?

— Работя по въпроса.

— Добре. Докато ти работиш, Дигър ще се установи на лагер тук. Ще взема раницата си с инструментите, след това ще ми покажеш всичко. Трябва да се хващаме за работа.

Тя си пое дълбоко въздух, докато той се отправи с широки крачки към джипа си. След това преброи до десет, за да се успокои.

— Ще те убия за това, което направи, Лео. Мъртъв си, да знаеш!

— Преди работехте много добре. Всъщност заедно извършихте едни от най-успешните разкопки.

— Искях Ник. И още го искам, веднага щом се освободи.

— Коли...

— Не ми говори! Не искам да те слушам! — изскърца със зъби тя и се стегна, за да покаже на бившия си съпруг терена, на който предстоеше да работят заедно.

Да, наистина бяха работили заедно и преди. Но тогава, помисли си Коли, докато сваляше под душа мръсотията от деня, това бе просто още едно предизвикателство. Защото двамата се съревноваваха професионално и това ги караше да се допълват взаимно.

Винаги ставаше така.

Тя харесваше начина му на мислене, ума му, въпреки че бе заключен в най-коравата глава, в която бе сблъскала своята собствена. Умът му обаче беше гъвкав и открит към предизвикателствата и промените. Благодарение на това можеше да се съсредоточи върху най-малката подробност, да я разработи, да построи теория, да я разшири и изгради, докато започне да блести като самороден къс злато. Проблемът бе, че те се съревноваваха и професионално. И за кратко време... но само за кратко, намръщи се Коли, взаимно се допълваха. В повечето случаи се караха и зъбеха като бесни кучета.

Когато не правеха това, просто си лягаха в леглото. По-точно падаха или се хвърляха в него. А когато не се биеха, нито бяха в леглото, нито работеха по някой общ проект, тогава се измъчваха, обиждаха и разстройваха взаимно.

Това, че се ожениха, беше нелепо и абсурдно. Сега можеше да го види съвсем ясно. Идеята да тръгне с него, която тогава ѝ изглеждаше романтична, вълнуваща и секси, се бе превърнала в ужасяваща реалност. А бракът им се бе трансформирал в бойно поле, в което всеки от тях чертаеше граници, барикади и огневи позиции, които, ако другият преминеше, щеше да бъде мъртъв.

Разбира се, неговите позиции бяха абсурдни, докато нейните бяха разумни. Но това вече нямаше значение.

Двамата не бяха в състояние да стоят далеч един от друг и на разстояние, спомни си Коли. Тялото ѝ все още мъчително пазеше спомена за неговото, както и за допира на ръцете му.

И страшното беше, че неочаквано ѝ бе станало безпощадно ясно, че ръцете на Джейкъб Грейстоун не подбират много-много до кого да се допрат и докъде да стигнат. Копеле!

Онази брюнетка в Колорадо беше последната сламка, която преобърна колата. Надарената с пищна гръд и бебешко гласче Вероника. Кучка!

Когато го притисна с доводите си и го обвини с най-прости думи, че е гаден и лицемерен съблазнител, който я мами, той нямаше куража

(по-точно не му стискаше, защото нямаше топки за това, подлецът му с подлец, поправи се наум Коли, докато раздражението ѝ се покачваше), нито да признае, нито да отрече.

Какво ѝ бе казал? Как я бе нарекъл? О, да. Устните ѝ се свиха в тънка линия, защото сякаш отново чу изгарящото плющение на думите му.

„Недорасла, истерична и ограничена женска!“

Така и не бе сигурна коя от тези думи я обиди най-много, но те бяха причина всичко пред погледа ѝ да се покрие с червена пелена. Последвалата част от спора им оставаше в съзнанието ѝ като огромно, неясно петно. Единственото, което си спомняше ясно, бе, че поиска развод. Първото разумно нещо, което правеше, от мига, в който очите ѝ се спряха върху него. Както и настояването да се маха и да върви по дяволите. Да изчезне от живота и от проекта, по който работеха, иначе тя щеше го направи.

И какво стана тогава? Какво направи той? Бори ли се за нея? Не. Въобще. Помоли ли я за прошка? Опита ли се да спаси любовта им? Засвидетелства ли ѝ за сетен път своята любов и вяност? Въобще не! Глупости, дори и пръста си не помръдна!

Просто си отиде. А заедно с него (ха, ха, какво съвпадение, нали!) си тръгна и онази брюнетка.

Все още разярена от спомена, Коли излезе изпод душа и грабна една тънка, маломерна хавлия, осигурена от мотела. Кръвта ѝ бушуваше, само дето от ушите ѝ не излизаше пушек.

Избърса се и сложи ръка на пръстена, които висеше на верижка около врата ѝ.

Венчалният ѝ пръстен. Беше го свалила, по точно изтръгнала от ръката си веднага след като бе получила документите за развода. Почти бе готова да го хвърли в река Плейт, край която работеше тогава.

Но не събра сили да го направи. Оказа се, че не е способна да се раздели с него, така както се раздели с Джейкъб. В нейния живот той бе единственият ѝ провал. Затова го сложи на верижка и го окачи на врата си, като си каза, че ще го носи, за да ѝ напомня друг път да не греши.

Сега обаче свали верижката и я остави върху скрина. Ако Джейк я видеше можеше да си помисли, че я носи, защото не е успяла да

превъзмогне раздялата и да го забрави. Или нещо подобно, което би било безкрайно погрешно.

Коли нямаше намерение да мисли повече за него. Щом се налагаше, щеше да работи с Джейк Грейстоун, но това не означаваше, че ще прекара и една минута от свободното си време, мислейки за него.

Този мъж беше нейна лична грешка. А тя имаше намерение да продължава напред, без да се обръща назад.

Той със сигурност бе направил точно това. Светът беше прекалено малък, така че Коли много скоро научи колко бързо се бе върнал към начина си на живот като свободен ерген и се бе гмурнал отново в морето от любовни връзки.

Надарени телесно начинаещи студентки по разкопките, които бяха по неговия вкус, мислеше си Коли, докато навличаше чисти джинси. Аматорки с големи цици и празни глави. Някоя, която да пълни ръцете му и да го кара да се чувства интелектуалец.

Това бе всичко, което искаше и търсеше Джейкъб.

— Да върви по дяволите — промърмори тя и навлече една риза.

Смяташе да провери дали Роузи е съгласна да потърсят нещо за хапване и нямаше намерение да посвещава повече време и мисли на Грейстоун.

Тя отвори вратата и почти щеше да се сблъска с някаква непозната жена, която стоеше пред нея.

— Извинете — Коли пхна ключа в джоба си. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Сякаш желязна ръка стисна гърлото на Сюзан. Сълзи напълниха очите ѝ и заплашваха да прелеят, докато гледаше лицето на момичето пред себе си. Тя се опита да се усмихне, като притисна чантата към гърдите си, сякаш беше любимото идете.

В известен смисъл беше точно така.

— Не исках да ви стресна — извини се Коли, след като жената продължи да я гледа втренчено. — Търсите ли някой?

— Да. Да, търся един човек. Вие... Трябва да поговоря с вас. Ужасно е важно.

— С мен? — Коли се отдръпна и блокира вратата на стаята си. Тази непозната ѝ приличаше на откачалка. — Съжалявам. Не ви познавам.

— Да, за съжаление. Не ме познавате. Аз съм Сюзан Кълън. Но е много важно да говоря с вас. Лично. Ако може да влезем, само за пет минутки.

— Госпожо Кълън, ако става дума за разкопките, заповядайте утре през деня. Някой от нас ще ви обясни всичко, свързано с проекта. Но точно сега не е подходящият момент. Тъкмо излизах. Имам среща.

— Ако ми отделите само пет минути, ще разберете, че наистина е много важно. И за двете ни. Моля ви! Само пет минути.

В гласа на жената имаше толкова настойчива молба, че Коли отстъпи.

— Добре, пет минути — но остави вратата отворена. — Какво мога да сторя за вас?

— Не трябваше да идвам тази вечер. Трябваше да изчакам до утре... — беше готова отново да наеме частен детектив. Почти бе вдигнала телефона, за да го направи, след което да седне и да изчака, докато фактите бъдат уточнени. — Но вече загубих много време. Толкова много време!

— Вижте какво, най-добре седнете. Не ми изглеждате много добре — фактът бе, че непознатата изглеждаше толкова изтощена, сякаш всеки миг щеше да се срути на пода. — Ще ви дам малко вода.

— Благодаря — Сюзан приседна на края на леглото. Трябваше да се успокои, за да може да обясни ясно. В същото време искаше да сграбчи в прегръдките си своето малко момиченце и да го задържи толкова дълго, че изминалите три десетилетия да се стопят и да изчезнат.

Тя взе бутилката вода, която Коли ѝ подаде. Отпи една глътка и въздъхна с облекчение.

— Трябва да ви задам един въпрос. Той е много личен и много важен — пое си дълбоко въздух. — Осиновена ли сте?

— Какво? — Коли поклати глава, а в гласа ѝ се долавяше смях, примесен с шок. — Не! Що за въпрос? От къде на къде? И коя сте вие, че да ме питате?

— Сигурна ли сте? Абсолютно сигурна?

— Разбира се! Господи! Госпожо Кълън, вижте какво...

— На 12 декември 1974 година моето бебе Джесика бе откраднато от детската количка в Хагерстаун Мол.

Вече говореше спокойно. През изминалите години бе водила хиляди пъти разговори за изчезнали деца и за своето собствено нещастие.

— Бяхме отишли там, за да покажа на сина си — нейния тригодишен брат Дъглас — Дядо Коледа. Той се уплаши от него и падна. Разсеях се за миг. Една минута, а може би дори по-малко. И тя изчезна. Просто количката беше празна. Търсихме навсякъде. Полицията, ФБР, семейството, приятелите, обществеността. Организации за изчезнали деца. Беше само на три месеца. Не я намерихме. На осми септември ще стане на двадесет и девет години.

— Съжалявам — симпатия замени объркването на Коли. — Ужасно съжалявам. Просто не мога да си представя какво сте преживели, как сте се чувствали вие и цялото ви семейство. Ако обаче смятате, че аз съм вашата изгубена дъщеря, трябва да ви кажа, че грешите. Не съм.

— Нека да ви покажа нещо — макар че се вълнуваше и дишането ѝ бе накъсано, Сюзан внимателно отвори чантата си. — Това е моя снимка, когато съм била на вашата възраст. Бихте ли я погледнали? Моля ви!

Коли я взе колебливо. Докато разглеждаше лицето на снимката, по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Има прилика. Но подобни неща се случват често, госпожо Кълън! Много хора си приличат, без да имат роднинска връзка помежду си. Просто сходни гени. Сигурно сте чувала да казват, че всеки човек си има двойник. И това в повечето случаи е вярно.

— Вижте трапчинките! Три — Сюзан прокара треперещата си ръка по своите собствени трапчинки. — Вие имате същите.

— Също така имам и родители. Родена съм в Бостън на 11 септември 1974 година. Имам и свидетелство за раждане.

— Майка ми — Сюзан извади още една снимка. — Правена е, когато е била на около тридесет. Може би няколко години по-млада, татко не беше сигурен. Вижте колко много приличате на нея. А това е съпругът ми — Сюзан извади трета снимка. — Имате неговите очи. Същата форма, същият цвят. Дори веждите. Тъмни и прави. Когато вие, извинете, когато Джесика се роди, веднага казах, че очите ѝ ще бъдат като на Джей. Те вече имаха цвят на кехлибар, когато тя, когато

вие... О, господи! Когато ви видях по телевизията, веднага разбрах. Знаех, че вие сте моята Джесика.

Сърцето на Коли галопираше. Сякаш в гърдите ѝ препускаше див жребец. Дланите ѝ се изпотиха.

— Госпожо Кълън, аз не съм вашата дъщеря. Майка ми има кафяви очи. Ние сме почти еднакво високи и имаме еднаква структура. Познавам родителите си, знам кои са, знам семейната история. Знам коя съм аз и откъде идвам. Не мога да ви помогна.

— Попитайте ги — примоли се отчаяно Сюзан. — Погледнете ги право в очите и ги попитайте. Ако не го направите, как може да бъдете сигурна? Ако вие не го сторите, аз ще отида във Филадельфия и ще ги попитам сама. Защото знам, че вие сте моето дете.

— Вървете си — Коли отиде до вратата. Коленете ѝ трепереха. — Искам да си вървите.

Сюзан стана от леглото, но остави снимките върху него.

— Вие сте родена в пет и половина сутринта в окръжната болница „Уошингтън“ в Хагерстаун, Мериленд. Кръстихме ви Джесика Лин.

Тя извади още една снимка от чантата си и я сложи до другите на леглото.

— Това е копие от снимката, направена малко след раждането ви. Болниците правеха такива за всички семейства. Виждали ли сте ваша снимка, направена на възраст по-малка от три месеца?

Сюзан замълча за момент, сетне отиде до вратата. Позволи си да хване ръката на Коли.

— Попитайте ги. Моят адрес и телефон са на гърба на снимките. Попитайте ги — повтори тя и излезе от стаята.

Цялата трепереща, Коли затвори вратата и обезсилена се облегна на нея.

Това беше лудост! Тази жена беше нещастна и заблудена. Напълно луда. Загубата на детето бе замъглила мозъка ѝ или кой знае какво беше станало. Как да я обвинява? Можеше само да я съжалява. Горката! Сигурно виждаше лицето на изгубената си дъщеря във всяко момиче, в което откриваше далечна прилика.

Само че приликата изобщо не беше далечна, нашепна ѝ глас, докато гледаше оставените на леглото снимки. Много голяма, почти невероятна.

Това, разбира се, не означаваше нищо. Да мисли обратното, беше лудост!

Родителите ѝ не бяха крадци на бебета, за бога! Те бяха прекрасни, мили, любящи и интелигентни хора. От онези, които биха изпитали искрено съчувствие и жалост към някой като Сюзан Кълън.

Приликата и съвпадението във възрастта бяха само случайни.

„Попитайте ги.“

Но как може да попиташ родителите си за такова нещо? Какво щеше да им каже? „Здрасти, мамо, случайно да си била на базара в Мериланд на Коледа през седемдесет и четвърта? А да си взела едно бебе заедно с последните коледни покупки?“

— Господи! — Коли притисна с ръка корема си, защото всичко в него се бунтуваше. — Господи, мили Боже!

На вратата се почука, тя скочи и я отвори ядосано.

— Казах ви, че не съм... Какво искаш ти, по дяволите?

— Да си разделим по бира — Джейк извади две бутилки зад гърба си и ги разклати пред носа ѝ. — Не си ли жадна? Предлагам ти примирие.

— Не искам бира, а дали съм жадна, не те интересува. Колкото до примирieto — излишно е. Аз нямам намерение да водя война с теб, така че примирие наистина е излишно.

— Не е в твой стил да откажеш бира в края на деня.

— Прав си — тя взе едната бутилка и бутна вратата, която щеше да се захлопне в лицето му, но той както винаги беше по-бърз.

— Хей! Опитай се да бъдеш поне възпитана. Дръж се прилично.

— Върви да се държиш прилично с някоя друга. Знаем, че си много добър в тази дисциплина.

— Аха, това вече ми звучи достатъчно за началото на война.

— Махай се, Грейстоун! Не съм в настроение — тя му обърна гръб и в този миг зърна пръстена си върху шкафа. По дяволите! Ама че работа! Отиде бързо и сграбчи верижката, като я стисна в юмрука си.

— Онази Коли Дънбрук, която всички познаваме, винаги има настроение за война — той приближи към леглото, докато тя пъхаше пръстена в джоба си. — Какво е това? Разглеждаш семейните снимки?

Коли се обърна към него. Беше преbledняла като платно.

— Защо го каза?

— Защото са на леглото. Това кой е? Баба ти ли? Никога не съм я срещал май. Но причината е, че и двамата не отделихме никакво време да се сприятелим с родителите и да се запознаем със семейството на другия.

— Не ми е баба — тя издърпа снимката от ръката му. — Махай се.

— Почакай! — той притисна кокалчетата на ръката си към бузата ѝ — един стар навик, който я накара да се задави от сълзи. — Какво не е наред?

— Не е наред това, че не мога да остана насаме със себе си.

— Скъпа, познавам тази физиономия. Ти не си ядосана на мен, а си разстроена. Каж ми какво има.

Тя искаше точно това — да му каже, да отвори тапата на бутилката и да излее всичко.

— Не е твоя работа. Мога да живея и без теб. Ти не си ми нужен.

Очите му станаха студени, ледени и безмилостни.

— Ти никога не си имала нужда от мен. Добре, ще се махна от пътя ти. Имам вече опит.

Джейк отиде до вратата. Погледна калъфа на челото в ъгъла, пръчицата сандалово дърво, която гореше на шкафа, портативния компютър върху леглото и отворената чанта до телефона.

— Старата Коли — промърмори тихо той. — Нищо не се е променило.

— Джейк! — тя пристъпи към вратата и почти го докосна. Почти щеше да се поддаде на порива си да го хване за ръката и да го дръпне обратно в стаята. Да го върне при себе си. — Благодаря за бирата — каза тя и затвори вратата пред лицето му, този път по-внимателно.

4.

Чувстваше се като крадец. Това че имаше ключ от входната врата, че познаваше всеки звук и мирис, всеки ъгъл и всеки килер в голямата къща в Маунт Холи, нямаше значение.

Промъкваше се като крадец в два сутринта.

След посещението на Сюзан Кълън Коли не се успокои нито за миг. Не бе в състояние да яде, нито да спи, нито да си върши работата.

Осъзна, че ще полудее, ако продължи да стои в мотелската стая, обзета от натрапчивата мисъл за загубеното бебе на една непозната.

Не защото повярва, че това бебе е тя. Не си го помисли нито за минута.

Но тя беше учен, изследовател и не можеше да измени на природата си. Докато не получише отговорите, щеше да се мъчи над загадката. Щеше да събира доводи, докато не я разбуди, дори ако трябваше да си послужи с мошенически методи.

Лео ѝ се разсърди, когато му каза, че заминава за един ден, спомни си Коли, когато спря колата на алеята пред извънградската къща на родителите си. Развилня се, започна да боботи, да вика и да задава въпроси, на които не можеш да му отговори.

Но тя трябваше да го направи. Трябваше да дойде тук.

По време на пътуването си от Мериленд до Филадельфия, Коли непрекъснато си повтаряше, че действа правилно, че върши единственото логично нещо. Дори то да означава да се промъкне в къщата на родителите си, докато те отсъстват. Дори да трябваше да прерови папките и файловете им, както и всички възможни документи, за да открие някакво доказателство за нещо, което знаеше с абсолютна сигурност. Че е Коли Ан Дънбрук.

Еlegantното предградие беше тихо като църква. Макар че затвори внимателно вратата на колата, звукът отекна като изстрел и накара кучето на съседите да се разлае.

Къщата беше тъмна, с изключение на слабата светлинка, която идваше от прозореца на втория етаж, където беше стаята на майка ѝ. Родителите ѝ бяха сложили охранителна система, която трябваше да

включва осветлението на различни места по различно време, докато бяха в Мейн.

Бяха спрели абонамента на вестниците си, бяха помолили да събират пощата им и бяха информирали съседите, че ще отсъстват.

Родителите ѝ бяха отговорни и разумни хора, помисли си Коли, докато вървеше безшумно по плочите, с които бе облицован предния двор, който водеше до голямата външна врата.

Те обичаха да играят голф и да дават елегантни вечерни приеми. Наслаждаваха се на взаимната си компания и се смееха на едни и същи шеги.

Баща ѝ с удоволствие се занимаваше с градината и се грижеше за розите и доматиите си. Майка ѝ свиреше на цигулка и колекционираше старинни часовници. Баща ѝ работеше четири дни в месеца доброволно и безплатно в клиниката. Майка ѝ даваше уроци по музика на бедни деца в неравноправно положение.

Двамата бяха женени от тридесет и осем години и въпреки че спореха и понякога се караха, все още вървяха заедно, ръка за ръка.

Коли знаеше, че майка ѝ отстъпва на баща ѝ както за важните, така и за повече от не толкова важните решения. Това беше черта, която не одобряваше и не приемаше. Тя се вбесяваше, защото смяташе подобно поведение за раболепно и според нея то поощряваше слабостта и зависимостта ѝ от него.

Баща ѝ всъщност през целия си живот бе издържал майка ѝ. Те, разбира се, не го наричаха така. Наричаха го с благозвучното наименование „разходи за домакинството“. Но за Коли то бе едно и също.

Но ако това бяха най-големите недостатъци, които можеше да открие у родителите си, те едва ли ги превръщаха в чудовища и крадци на деца.

Чувствайки се изключително глупаво, виновно и смешно, обзета от нерви и необясним страх, Коли влезе в къщата, запали лампата в коридора и набра кода за изключване на алармата.

За момент остана на място, поддавайки се на чувството, което я обзе. Не можеше да си спомни кога за последен път бе оставала сама вкъщи. Сигурно преди да се пренесе в първия си апартамент.

Можеше да долови аромата на сапун „Мърфи Ойл“, което ѝ подсказа, че Сара, тяхната дългогодишна домашна помощница, е била

тук през последните няколко дни. Имаше също така и аромат на рози, по-силен и по-сладък, който се излъчваше от любимите на майка ѝ изсушени розови листа за ароматизиране на въздуха.

Имаше дори и свежи цветя. На масата за хранене бе поставен красив летен букет. Сигурно майка ѝ бе помолила Сара да се грижи за него, реши Коли. Тя казваше, че къщата обича свежи цветя, независимо дали има хора или не.

Прекоси неглазираните керамични плочки на пода, подредени шахматно и се качи по стълбата.

Първо спря пред вратата на собствената си стая. Стаята на нейното детство. Малкото помещение бе преживяло доста промени и превъплъщения — от кукленската стая на момиченце, което бе първият ѝ спомен и представата на майка ѝ за детска стая, през ослепителните за очите цветове, в които бе настояла да боядисат стените, когато бе започнала да има собствени идеи, до неразтребената пещера, в която се бе превърнала, където държеше колекциите си от вкаменелости и стари бутилки, животински кости и всичко, което можеш да изкопае от земята.

Сега стаята беше елегантно място, готово да посрещне нея или други гости. Светлозелени стени и ефирни бели завеси, старинен юрган върху широкото легло с табли. И всички прекрасни малки дреболии, които бяха стара страст на майка ѝ. Тя ги колекционираше, като предприемаше истински пазарни експедиции с приятелките си.

С изключение на ваканциите, нощувките при приятелки, летните лагери и горещите нощи, когато разпъваше палатка в задния двор, Коли винаги бе спала в тази стая, до деня, в който напусна дома си и отиде в колежа.

Затова я чувстваше като част от себе си.

Тя премина през широкия коридор към кабинета на баща си. Поколеба се малко пред вратата и трепна при вида на прекрасното старинно писалище от махагон с блестяща повърхност, кожената попивателна с цвят на бургундско червено, сребърните писалищни пособия за писане, прекрасната старинна мастилница с паче перо.

Столтът пред бюрото бе тапициран със същата кожа. Коли сякаш видя баща си как седи на него и съсредоточено проучва градински каталог или медицинско списание. Очилата му бяха леко паднали на

носа и се плъзгаха надолу, а косата му с цвят на избеляло злато, бе прошарена със сребро и падаше на високо му чело.

По това време на годината той обикновено носеше ризи за голф върху здравото си тяло. Сигурно слушаше музика — най-вероятно класика. В действителност първата му среща с момичето, което впоследствие щеше да му стане жена, е била на концерт.

Коли често бе влизала в тази стая. Тръшваше се в едно от двете кожени кресла и прекъсваше работата на баща си с новини, оплаквания или въпроси. Ако беше зает, той я поглеждаше сериозно над очилата си, което я караше да се измъкне тихомълком обратно.

Но през повечето време беше добре дошла.

Сега се чувстваше като престъпник, като неканен гост, нахлул с взлом.

Заповяда си да не мисли за тези неща. Трябваше просто да свърши онова, за което бе дошла. В края на краищата това бяха нейните документи.

Първо отиде до дървения скрин, в който стояха документите. Онова, което търсеше, би трябвало да е в него. Баща ѝ се грижеше за финансите, пазеше всички разписки, документи и бележки.

Коли отвори най-горното чекмедже и започна да рови.

Един час по-късно тя слезе долу, за да си направи чаша кафе. След като така или иначе беше тук, прерови и килера и намери пакет нискокалоричен картофен чипс. Каква ирония, мислеше си тя, докато носеше пакета на горния етаж. Какъв е смисълът да живееш дълго, ако ще трябва да ядеш безвкусна мукава?

Направи си десетминутна почивка, като седна на писалището. Ако се движеше с тази скорост, нямаше да ѝ бъде необходимо много време. Дори значително по-малко, отколкото бе предвидила. Папките на баща ѝ бяха методично систематизирани. Почти беше приключила с първото чекмедже, когато попадна на една папка, посветена на нейните награди и дипломи от ученическите години. Не можа да устои на желанието да се върне в миналото си. Докато разглеждаше материалите, мислите ѝ наистина се пренесоха назад във времето и това я накара да си спомни за приятелите, които имаше, за разкопките, които бе организирала в задния двор на основното училище.

Приятелчето ѝ Дони Ригс бе изкарал акъла на майка си с дупките, които бяха изкопали в градината ѝ.

Спомни си за първата целувка. Не беше с Дони, а с Джо Торенто — сърдечната ѝ тръпка на тринадесет. Той носеше черно кожено сако и ботуши „Рединг“. Изглеждаше страхотно секси и много опасен в тринадесетгодишните ѝ очи. Последното, което бе чула за него, бе, че преподава биология в гимназията „Сейт Бернадет“ в Чери Хил, има две деца и е председател на местния „Ротари клуб“.

Най-близката ѝ приятелка от онова време — Натали Кармайкъл живееше в съседната къща. Бяха по-близки и от сестри, споделяха си всичко, дори и най-големите тайни. После двете отидоха в различни колежи и след около година опити да поддържат връзка, се отчуждиха една от друга.

Тъй като споменът за онези години я натъжи, тя отново се захвана с преглеждането на второто чекмедже с папки.

Както документите, посветени на ученическите години, така и медицинските картони и изследвания бяха прецизно подредени. Коли прехвърли набързо папката на майка си, сетне на баща си и се захвана със своята собствена.

Трябваше от самото начало да започне оттук, осъзна тя, защото най-обикновеното и просто доказателство най-вероятно щеше да бъде в тази папка. Тя седна и я отвори.

В нея бяха събрани детските ваксинации, рентгеновите снимки и изследванията на счупената ѝ ръка, когато на десет години бе паднала от едно дърво. Там бе талонът за операцията ѝ на сливици през юни 1983, този за навехнатия ѝ пръст по време на един баскетболен мач, когато бе на шестнадесет и се бе опитала да отнеме топката от противника.

Коли потършува още малко. Баща ѝ бе запазил всичко, дори ежегодните ѝ профилактични прегледи и след като напусна дома. Господи, имаше и гинекологични!

— Татко, татко — прошепна с умиление тя. — Това се казват анали.

Прегледа всеки лист хартия и най-сетне затвори папката.

Така и не намери обаче никакви записки от болницата, свързани с нейното раждане. Никакви документи, нито един ред за педиатричните прегледи през първите три месеца от живота ѝ.

Това все още не означаваше нищо. Тя потърка с юмрук долчинката между гърдите си, когато пулсът ѝ леко се ускори. Баща ѝ сигурно беше събрал тези неща някъде другаде. В „бебешка“ папка, например. Или пък ги бе прибрал при медицинските документи на майка ѝ.

Да, сигурно беше така. Той трябва да е запазил документите за нейната бременност и най-ранните изследвания на дъщеря си на едно място. Беше логично.

За да докаже предположението си и да престане да се тревожи, Коли първо си наля още кафе, отпи от него и стана, за да върне своята папка и да вземе тази на майка си.

Не биваше да се чувства виновна заради това, че се рови в чужди документи. Налагаше се, трябваше да го направи, за да приключи със съмненията. Въпреки това преглеждаше документите бегло, като търсеше само някаква ключова дата, без да се задълбочава и да ги чете, защото смяташе, че не е етично. Това беше личният живот на майка ѝ. Тя нямаше право да се бърка в него.

Намери изследванията за първото помятане на Вивиан през август 1969. Знаеше за него, както и за последвалото го през есента на седемдесет и първа.

Майка ѝ ѝ бе разказала колко силно е била депресирана и отчаяна, дори постъпила в психиатрична клиника. И колко безумно щастлива била, когато най-сетне родила здраво момиченце. Това било всичко за нея.

А, ето ги. Ето и документите за третата бременност, въздъхна с облекчение Коли. Те естествено включваха диагнозата за недоразвит отвор на шийката на матката, което бе причинило предишните помятания. Затова ѝ бяха предписани лекарства и лежане в кревата през първите три месеца.

Бременността бе внимателно следена от доктор Хенри Симпсън. Майка ѝ дори бе приета в болницата за два дни през седмия месец, поради високо кръвно и обезводняване, причинено от сутрешното повръщане.

Но, слава богу, била излекувана и изписана.

И след това, за пълно объркване на Коли, документацията за тази бременност свършваше. Край, нищо. Следващият документ се отнасяше за навехнатия глезен на Вивиан след една година.

Тя започна да прехвърля документите отново, убедена, че ще открие още нещо, че са разбъркани и неправилно подредени.

Нищо подобно. Просто нямаше нищо повече. Абсолютно нищо. Все едно бременността на майка ѝ бе приключила в седмия месец.

Коли стана и се върна при папките, а в стомаха ѝ отново се образува болезнена топка. Отвори следващото чекмедже и потърси още медицински документи. И понеже не намери нищо, приклепна и се опита да отвори най-долното. То обаче беше заключено.

За миг остана неподвижна, загледана в полираната дървена повърхност на писалището, с ръка върху блестящата бронзова дръжка. Нищо не разбираше. Сетне се изправи, напъвайки се да не мисли и започна да търси ключ по писалището на баща си.

Когато не намери такъв, взе ножа за отваряне на писма, коленичи пред чекмеджето и счупи ключалката.

Вътре имаше дълга, метална огнеупорна кутия, която също бе заключена. Взе я със себе си и като я постави на бюрото, седна. Дълго време стоя, загледана в нея. Искаше ѝ се да не беше я намирала.

Можеше да я върне обратно, да затвори чекмеджето и да се преструва до края на живота си, че тази кутия не съществува. Каквото и да имаше вътре, беше нещо, което баща ѝ бе скрил заради бедите, които щеше да причини. Това бе кутията на Пандора. Какво право имаше тя да я отваря? Да наруши неприкосновеността на чужда тайна?

Но всъщност не правеше ли това всеки ден? Непрекъснато нарушаваше неприкосновеността на мъртвите, на отдавна живелите непознати хора, защото знанието и откритията бяха по-свещени от техните тайни.

Как можеше да копае, да разравя, да изважда от земята и да изследва костите на непознатите мъртвци, а да не отвори тази кутия, която може би съдържаше тайни, които засягаха лично нея и нейния живот?

— Съжалявам — прошепна Коли и атакува ключалката с ножа за писма.

Вдигна капака и започна да чете.

Нямаше трето помятане. Но нямаше и живородено дете. Тя се напъна да прочете документите, сякаш бяха доклад или анализ от разкопките. През първата седмица на осмия месец от бременността плодът на Вивиан Дънбрук бе умрял в утробата ѝ. На 29 юни 1974

година е било предизвикано раждане на мъртвородения плод — момиченце.

Диагноза: хипертония, причинена от бременността, предизвикала загуба на плода.

Дефектът в шийката на матката, който бе предизвиквал предходните помятания и високото кръвно налягане, довело до преждевременното раждане, правеше всяка следваща бременност опасна за майката.

Извършената две седмици по-късно хистеректомия, препоръчана поради увреждане на шийката на матката, беше направила това невъзможно.

Пациентката бе приета в психиатрия за лекуване от депресия.

На 16 декември 1974 г. семейство Дънбрук бе осиновило бебе — момиченце, което бе кръстено Коли Ан. Частно осиновяване, отбеляза мрачно Коли, уредено и осъществено чрез адвокат. Цената на услугата бе десет хиляди долара. В допълнение още една сума от двеста и петдесет хиляди долара бе изплатена на неизвестната биологична майка чрез същия адвокат.

Бебето, беше й по-лесно да мисли за него като за „бебето“ — бе прегледано обстойно от доктор Питър О’Мейли в педиатрията в Бостън, който бе установил, че е напълно здраво.

Следващите изследвания бяха стандартните прегледи на всеки шест месеца, правени от доктор Мерилин Вермер във Филадельфия, която бе останала педиатър на детето, докато малката пациентка бе навършила дванадесет години.

— Когато отказах да ходя повече на доктор — прошепна Коли и с голяма доза изненада видя как една сълза капна върху листа, който държеше. — Господи! О, господи...

Стомахът я заболя, тя се сви на две и задиша дълбоко, докато болката отmine.

Това не можеше да бъде истина! Не можеше да е вярно! Как бе възможно двама човека, които никога не бяха лъгали! Дори и за най-незначителните неща в живота, да са живели в лъжа толкова години!

Това просто не бе възможно.

Но когато се насили да продължи и да прочете всичко още веднъж, Коли установи не само че е възможно, а че е и вярно.

— Защо според теб си е взела един ден отпуск? — Джейк бутна шапката си назад и изпепели Лео с поглед. — Намираме се в критичната точка на разкопките, а тя си излиза във ваканция?

— Каза, че възникнало нещо важно.

— Какво може да е по-важно от работата ѝ? Това не е в нейния стил!

— Не ми каза. И аз се чудя. Може да се горещиш колкото си искаш. На мен, на Коли. И двамата знаем, че това поведение не ѝ е присъщо. Дори когато е болна, изтощена или ранена, тя пак работи до пълно изтощение.

— Да. Но също така знаем, че е в състояние да зареже проекта само защото аз участвам в него.

— Не се безпокой, това няма да стане — силно ядосан, Лео се изправи и тръгна към Джейк. Разликата във височините му попречи да бъде на едно ниво с лицето му, но успя да забие пръст в гърдите му. — Знаеш много добре, че тя не си пада по подобен род игрички. Каквито и проблеми да има с теб, или с мен, защото те доведох тук, ще успее да ги преодолее. Коли е прекалено голяма професионалистка и освен това упорита и твърдоглава като магаре, за да позволи подобно нещо да попречи на работата ѝ. Проблемът не е свързан с проекта, нито с теб.

— Добре, убеди ме — Джейк пхна ръце в джобовете си и загледа терена, който вече бе разделен на участъци. Всъщност той се притесняваше за Коли, затова беше ядосан. — Миналата нощ се бе случило нещо, но не знам какво. Нещо я бе разстроило и разтревожило.

Знаеше го, защото го бе видял с очите си. Но той сбърка. Вместо да я убеди да му разкаже какво не е наред, я остави да го прогони, поддавайки се на собствената си гордост и темперамент.

Старите навици умират трудно.

— За какво говориш, по дяволите?

— Наминах покрай нейната стая. Беше разстроена. Трябвах ми няколко минути, за да проумея, че това няма нищо общо с мен. Приятно ми е да се самозаблуждавам, че всичко, което влиза под кожата на Коли, е свързано с мен, но наистина не беше така. Тя не пожела да сподели с мен. Бях изненадан. На леглото ѝ имаше някакви снимки. Приличаха ми на семейни.

Той не знаеше почти нищо за семейството ѝ.

— Тя би ли ти казала, ако се е случило нещо лошо със семейството ѝ?

Лео потърка врата си.

— Мисля, че да. Съобщи ми само, че има лична работа, която не можело да чака. Ако успеела да я свърши, щяла да се върне до края на деня. Ако ли не, да я чакаме утре.

— Има ли си гадже?

— Слушай какво, Грейстоун...

Джейк обаче го прекъсна, като снижи глас. Разкопките винаги предлагат благодатна почва за разпространение на клюки.

— Моля те, Лео. Каж ми истината! Коли има ли си приятел?

— Откъде мога да знам това, по дяволите! Тя не ми разказва любовния си живот.

— Клара сигурно би измъкнала всичко от нея — Джейк се обърна с гръб. — Никой не може да скрие нищо от Клара, когато го ухапе. Хватката ѝ е желязна. А тя няма начин да не ти каже.

— Ако зависеше от Клара, Коли все още щеше да е омъжена за теб.

— Така ли? Жена ти е много умна, приятел. Казвала ли ти нещо за мен?

Лео се направи, че не разбира въпроса.

— Двата говорим за теб всеки божи ден — на обяд и на вечеря.

— Не Клара, а Коли. Господи, Лео, престани да си играеш с мен!

— Не мога да повторя онова, което Коли ми е казвала за теб. Просто нямам подобни думи в речника си.

— Много мило — Джейк се загледа към езерото. Очите му бяха скрити зад слънчевите очила. — Каквото и да казва, каквото и да мисли, ще трябва да започне да се приспособява. Ако е попаднала в беда, аз ще я измъкна оттам.

— Щом си толкова загрижен и заинтересован за нея, защо се разведе?

Джейк вдигна неопределено рамене.

— Добър въпрос. Даже страхотен. Когато намеря отговора, ти ще бъдеш вторият или третият човек, на когото ще го кажа. Между

впрочем, макар главният археолог да отсъства, най-добре да се залавяме за работа.

Беше се влюбил в нея, и то безпаметно, още в първия миг, в който я бе видял, призна на себе си Джейк. Като кратко щракане с пръсти. Животът му бе датиран на преди и след срещата с Коли Дънбрук.

Това беше ужасяващо и изумително. Тя самата беше такава — ужасяваща и изумителна.

Той бе на тридесет години, необременен с жена и семейство, ако не се броеше Дигър, и смяташе да си остане така. Обичаше работата си. Обичаше жените. А когато човек успее да съчетае и двете, животът е почти перфектен. Дотолкова, доколкото може да бъде.

Не щепеше басма никому и със сигурност нямаше намерение да се оправдава и да отговоря на въпросите на една малка археоложка с остър ум и език и привлекателни извивки на тялото.

О, господи! Колко само обичаше точно тези нейни извивки!

Сексът, който правеха, бе толкова бурен и фантастичен, колкото и кавгите им. Но това не разреши проблема му. Колкото повече пъти я имаше, толкова повече я искаше. Тя му даваше тялото си, приятелството си, компанията и присъствието, както и предизвикателството на опакия си нрав. Но така и не му даде единственото нещо, което може би щеше да го успокои.

Доверието си. Коли не му вярваше. Не споделяше с него трудностите си и не му позволяваше да поема част от тях. И най-важното, не вярваше, че ѝ е верен.

Месеци след като го изрита, Джейк се бе утешавал, че нейната досадна липса на доверие бе разбила всичко. Така, както месеци се бе заблуждавал, че тя ще дотърчи и ще го моли коленопреклонно отново да се съберат.

Беше глупаво, сега трябваше да го приеме и признае. Коли никога не молеше. Това беше обща черта, която и двамата притежаваха.

Времето минаваше и Джейк бе започнал да проумява, че може би, вероятно, дори сигурно той беше виновният. Той не бе действал опитно и вещо, както би трябвало. Сигурен беше.

Това, разбира се, не омаловажаваше нейната вина, но отвори друга врата, и му позволи да потърси друг подход.

Помежду им все още протичаха токове, в това нямаше никакво съмнение. И ако проектът „Антиетам Крийк“ му предлагаше отвор, тунел или канал за тях, той трябваше да го използва.

Всъщност, готов беше да използва всичко, за да си я върне.

Щеше да ѝ се наложи да му каже онова, което я тревожеше в момента, каквото и да бе то.

Щеше да ѝ се наложи и да му позволи да ѝ помогне. Дори ако трябваше да я завърже и да извади истината от нея с форцепс.

Коли не вярваше, че ще заспи, но малко след зазоряване се сви на леглото в старата си стая, като придърпа една възглавница под ръката си, така, както правеше като дете, когато беше болна или нещастна.

Физическата и емоционална умора си казаха думата и я повалиха, въпреки главоболието и гаденето. Събуди се след четири часа от звука на захлопната врата и собственото си име, извикано на висок глас.

За момент ѝ се стори, че отново е дете и се гуши в леглото си в събота сутрин, докато викът на майка ѝ не я накара да се размърда. За закуска щеше да има овесени ядки с току-що набрани свежи ягоди и допълнително захар, която щеше да открадне и да сложи в купата си, докато майка ѝ не гледа.

Тя се завъртя. Цялото тяло я болеше, главоболието ѝ не бе преминало и цепеше главата ѝ като с брадва, а в гърдите ѝ бе заседнала някаква тежест, която ѝ напомни, че вече не е малко момиченце, чийто най-голям проблем е как да подслади овесените си ядки.

Вече беше зряла жена, а не знаеше чие дете е.

Коли бавно свали крака от леглото, седна на единия му край и обхвана главата си с ръце.

— Коли! — гласът на Вивиан преливаше от радост, когато влезе в стаята. — Миличка, няхаме представа, че си се върнала у дома. Бях толкова изненадана, когато видях колата ти на алеята — тя прегърна силно дъщеря си и погали косата ѝ. — Кога пристигна?

— Снощи — Коли не вдигна главата си. Все още не бе готова да погледне майка си в очите. — Мислех, че с татко сте в Мейн.

— Бяхме. Но решихме да се приберем днес вместо в неделя. Баща ти непрекъснато мисли за градината, а в понеделник е на работа

в болницата целия ден — Вивиан вдигна брадичката на дъщеря си с пръсти и я погледна в очите. — Нещо не е наред ли? Не се чувстваш добре?

— Само малко съм изморена — майка ѝ имаше кафяви очи, помисли си Коли, но те не бяха като нейните. Очите на Вивиан бяха по-тъмни, по наситенокафяви и чудесно се допълваха от млечната ѝ кожа с нежен розов оттенък и къдрава коса с цвят на светлоруса норка. — Татко тук ли е?

— Да, разбира се. Отиде първо да нагледа доматиите си, преди да донесе остатъка от багажа. Скъпа, много си бледа.

— Трябва да говоря с вас. И с двамата.

„Не съм готова. Все още не съм готова! Не съм!“, крещеше някакъв глас вътре в нея, но тя се насили и се изправи на крака.

— Ще помолиш ли татко да влезе? Искам да се измия.

— Коли, ти ме плашиш.

— Моля те. Трябва ми само една минута, за да наплискам лицето си с вода. Веднага след това ще сляза долу.

Без да даде възможност на Вивиан да спори, Коли бързо се скри в банята от другата страна на коридора.

Наведе се над мивката и си пое дълбоко въздух, защото стомахът ѝ се бунтуваше. Пусна студената вода и се наплиска с пълни шепи, колкото можеше да издържи.

Не се погледна в огледалото. И за това не бе готова.

Когато слезе долу, Вивиан стоеше права във фойето и държеше съпруга си за ръка.

„Виж ти колко е висок той — помисли си Коли. — Висок, добре сложен и красив.“ Каква идеална двойка бяха двамата заедно. Доктор Елиът Дънбрук и неговата хубава съпруга Вивиан. Хората, които я бяха лъгали всеки ден от живота ѝ.

— Коли? Какво става? Изплашила си до смърт майка си — Елиът прекоси коридора и прегърна дъщеря си, като я притисна към себе си. — Какво се е случило с моето момиче? — попита той и при този въпрос очите ѝ се напълниха с горещи, изгарящи сълзи.

— Не ви очаквах днес — тя се измъкна от прегръдката му. — Мислех, че ще имам повече време, за да намисля и подредя онова, което искам да ви кажа. Сега нямам такова. Трябва да влезем и да седнем.

— Но какво става? В беда ли си?

Тя погледна лицето на баща си, сетне това на майка си, и не видя нищо друго, освен любов и загриженост.

— Не знам коя съм — изрече просто и прекоси коридора, за да влезе във всекидневната.

Съвършената стая, помисли си тя, обзаведена от и за хора с вкус и възможности. Внимателно подбрани и грижливо поддържани красиви вещи. Удобни кресла в топли тонове, които и двамата ѝ родители предпочитаха. Очарованието на картините в примитивен народен стил по стените, елегантността на старинния кристал.

Семейните снимки на полицата над камината накараха сърцето ѝ да се свие от болка и страх.

— Трябва да ви попитам...

Не! Не можеше да говори с гръб към тях. Каквото и да научеше, каквато и да беше истината, тези хора заслужаваха да говори открито и да ги гледа право в лицата. Тя се обърна, пое си дълбоко въздух и продължи:

— Трябва да ви попитам защо никога не сте ми казали, че съм осиновена.

Вивиан издаде остър звук, сякаш в гърлото ѝ бе заседнало нещо твърдо, което не ѝ позволяваше да диша. Устните ѝ се разтрепериха.

— Коли, откъде си...

— Моля ви, само не отричайте. Не правете това, моля ви — трудно намираще думите си. — Съжалявам и се извинявам, но трябваше да преровя документацията — тя погледна баща си. — Наложих се да счупя заключеното чекмедже, както и ключалката на онази кутия. Видях медицинските доклади и документите за осиновяване.

— Елиът!

— Седни, Вивиан. Седни, моля те — той заведе жена си до един стол и внимателно я настани. — Не можах да ги унищожа — Елиът погали жена си по бузата, както би направил с уплашено дете. — Не беше правилно.

— А беше ли правилно да криете фактите около моето раждане от мен? — попита безмилостно Коли.

Раменете на баща ѝ сякаш се свлякоха, а лицето му посърна и остаря за секунди.

— Те не бяха важни за нас.

— За вас не, но за мен...

— Не обвинявай баща си! — Вивиан хвана ръката на Елиът. — Той го направи заради мен. Аз го помолих да ми обещае. Накарах го да се закълне. Аз трябваше... Нуждаех се...

Тя започна да хлипа, а по лицето ѝ се затъркаляха сълзи.

— Не ме мрази, Коли, моля те! О, господи, не ме мрази за това! Ти беше моето бебе в мига, в който те взех на ръце. Нищо друго нямаше значение.

— Кое по-точно нямаше значение? Замяната на бебето, което си загубила, с мен ли?

— Коли! — Елиът пристъпи напред, сякаш да защити жена си. — Не бъди жестока.

— Жестока ли? — кой беше този мъж, който я гледеше тъжните си и гневни очи? Кой беше всъщност баща ѝ? — Как можеш да ми говориш за жестокост след всичко, което си направил?

— Какво сме направили? — отвърна ѝ също толкова остро той. — Че не ти казахме? Защо това има толкова голямо значение? Майка ти — твоята майка, първоначално се нуждаеше от илюзията. Тя беше отчаяна, нестабилна, в дълбока депресия. Никога нямаше да роди свое дете. Когато се появи шанса да те осиновим, да имаме дъщеря, ние те взехме. Обичахме те и те обичаме, не защото си като наше собствено дете, а защото ти си нашето собствено дете.

— Не можах да преживея загубата на онова бебе — додаде тъжно Вивиан. — Не и след двете помятания, не и след като направих всичко необходимо, за да съм сигурна, че ще го родя здраво. Не можех да понеса мисълта, че хората ще те гледат и ще виждат в теб заместителя. Затова се преместихме тук, за да започнем на чисто. Никой не ни познаваше. Бяхме само ние тримата. Забравих всичко, оставих го зад гърба си. То нямаше никакво значение за мен. То нямаше да промени факта кои сме ние или колко ще те обичаме.

— Платили сте за бебе от черния пазар. Взели сте дете, откраднато от друго семейство, от друга майка. И това е нямало значение за вас?

— За какво говориш? — лицето на Елиът стана тъмночервено от обзелия го гняв. — Какви са тези глупости? Това е най-злобното и

отвратително нещо, което може да измислиш. Това не е истина! Каквото и да сме сторили, не заслужаваме подобни приказки.

— Платили сте четвърт милион долара.

— Така е. Искахме частно осиновяване и парите го ускориха, като задействаха колелото и събитието се състоя. Може да не е много почтено спрямо двойките, които нямат толкова пари, за да си платят, но не е престъпление. Казаха ни цената, ние се съгласихме, защото биологичната майка щеше да бъде компенсирана. Но да стоиш тук и да ни обвиняваш, че сме те купили, че сме те откраднали, унищожава всичко, което сме постигнали като семейство.

— Ти не ме попита защо съм дошла тук, защо съм преровила папките, защо съм счупила ключалките и съм прочела секретните ти документи.

Елиът объркано прокара ръка през косата си, сетне седна.

— Не се сетих. За бога, Коли! Нима очакваш да бъде логичен и разумен, когато хвърляш такива обвинения срещу нас?

— Миналата нощ при мен дойде една жена. Гледала новините по местната телевизия и попаднала на онази част, в която аз говорех за проекта, по който работя в момента. Каза ми, че аз съм нейната дъщеря.

— Ти си моя дъщеря! — рече с нисък и свиреп глас Вивиан. — Ти си моето дете!

— Тя ми разказа — продължи Коли, — че на 12 декември 1974 година нейното бебе — момиченце е било откраднато. От базара в Хагерстаун, Мериленд. Показа ми своя снимка на моите години, снимка на майка си на същата възраст. Съществува много силна, мога да кажа поразителна прилика. Цветът на косата, на очите, овалът на лицето. Проклетите три трапчинки. Казах ѝ, че това не може да бъде. Казах ѝ, че не съм била осиновена, но ето, че съм.

— Това не може да има нищо общо с нас — Елиът търкаше с ръка областта на сърцето си. — Това е лудост! Не е възможно.

— Тя сигурно бърка — рече Вивиан, докато клатеше глава. Напред, назад, напред, назад. — Ужасно греши.

— Разбира се, че греши — Елиът протегна ръка, за да хване ръката на жена си. — Няма начин. Ние оформихме всичко чрез адвокат — обърна се той към Коли. — Много уважаван адвокат специализиран в частни осиновявания. Беше ни препоръчан от клиниката, в която

лежеше майка ти. Наистина ускорихме процеса, но това беше всичко. Никога нямаше да се съгласим да станем част от отвличането на дете. Нима вярваш в подобно нещо?

Тя погледна баща си, сетне майка си, която не откъсваше от нея очите си, плувнали в сълзи.

— Не, не — отвърна Коли и почувства как част от тежестта, която я потискаше, се повдигна. — Не вярвам. Така че, хайде да говорим за онова, което сте направили.

Първо обаче пристъпи към стола на майка си и клекна в краката ѝ.

— Мамо — прошепна, като докосна ръката на Вивиан и повтори по-високо: — Мамо...

Като изплака горчиво, Вивиан се наведе напред и я сграбчи в прегръдките си.

5.

Коли направи кафе и нарочно се забави по-дълго, за да даде възможност на родителите си да се съвземат. Те бяха нейните родители. Каквото и да станеше, каквито и открития да направеше, това нямаше да се промени. Чувството за гняв и предателство, които бушуваха в сърцето ѝ, избледняха. И това беше естествено. Те не можеха да останат в нея, когато виждаше пред себе си опустошеното, отчаяно лице на майка си и скръбта на баща си.

Но ако имаше сили да блокира болката от раната, която ѝ бе нанесена, тя не можеше да игнорира изгарящата я необходимост да разбере, да получи отговорите, с помощта, на които може би щеше да стигне до истината.

Нямаше значение колко много ги обичаше. Тя трябваше да знае.

Коли занесе кафето във всекидневната и видя родителите си, седнали един до друг на кушетката със стиснати ръце. Олицетворение на едно цяло. Те както винаги бяха съюз.

— Не знам дали някога ще можеш да ни простиш — започна Вивиан.

— Мисля, че не разбирате — рече Коли, като наля кафе. Тази проста дейност ѝ даде извинение да не гледа към тях, а да се съсредоточи върху кафеника и чашите, и по този начин ръцете ѝ да останат заети. — Аз трябва да знам фактите. Не мога да видя цялата картина, докато нямам всички части от нея, които да сглобя. Ние сме едно семейство — нищо не се е променило, но аз трябва да знам фактите.

— Ти винаги си била логично момиче — намеси се Елиът. — Ние те наранихме.

— Хайде да не се тревожим за това сега — вместо да премести стола, Коли просто седна със скръстени крака на земята от другата страна на масичката. — Първо искам да разбера за... осиновяването си. Нямахте ли чувството, че то е... някак незаконно?

— За да се създаде семейство, трябва чудо. Ти беше нашето чудо — отговори Елиът.

— Но вие го скрихте от мен.

— Грешката е моя — очите на Вивиан отново се напълниха със сълзи. — Само моя.

— Не става дума за грешка, мамо — прекъсна я Коли. — Просто ми разкажи всичко.

— Искахме дете — започна Вивиан и пръстите ѝ стиснаха ръката на Елиът. — Толкова много искахме бебе. Когато пометнах първия път, беше ужасно. Не мога да ти обясня, не мога да ти опиша дори. Чувството за загуба, скръб и паника. Чувството за... провал. Докторът ми каза, че можем да опитаме отново, но че е най-вероятно... да имам трудна бременност... да имам трудности в износването на детето до края. Всяка бъдеща бременност трябваше да бъде внимателно следена и контролирана. И въпреки че стриктно спазвах всички указания, аз отново пометнах. Бях... чувствах се напълно разбита.

Коли вдигна чашата и я подаде на майка си.

— Знам. Разбирам те.

— Давах ми хапчета, за да ме извадят от депресията — тя се опита да се усмихне през сълзите. — Елиът ме спаси от тях. Непрекъснато ме държеше заета с нещо. Колекционирането на старинни предмети датира оттогава. Ходенето на театър. Прекарвахме почивните си дни в провинцията, когато можехме — тя притисна сплетените им ръце към бузата си. — Той ме измъкна от пропастта, в която затъвах.

— Тя смяташе, че е виновна. Че не е направила нещо както трябва или че с нещо е причинила загубата на бебето.

— В колежа пуших като комин.

Коли усети как в гърлото ѝ се надига нещо неочаквано и съвсем неподходящо за момента. Смях.

— О, мамо, ти си била напълно луда!

— Ами да — Вивиан избухна в сълзи, макар че върху устните ѝ сякаш трепна усмивка. — Освен това веднъж опитах ЛСД и имах две връзки, които продължиха само по една нощ.

— Ясно, това обяснява всичко. Ти си разпуснатата, лека жена. Има ли трева в къщата?

— О, не! Разбира се, че не!

— Е, значи ще трябва да се справим и без да изпадаме в екстаз и блаженство — Коли се наведе през масата и потупа майка си по

коляното. — Така значи. Едва сега разбрах, че си била заклетя наркоманка. Продължавай.

— Опитваш се да ме развеселиш, за да ме улесниш — с едва чута въздишка Вивиан сложи глава върху рамото на Елиът. — Тя прилича толкова много на теб. Силна е като теб. Искях да опитам отново. Елиът предпочиташе да изчакаме малко по-дълго, но аз бях категорична. Не слушах никого. Предполагам, че съм била обсебена. Дори се скарахме.

— Притеснявах се за здравето на майка ти. Както физическото, така и психическото ѝ състояние бяха съвсем лабилни.

— Той ми предложи да си осиновим дете, събра и ми донесе информация. Но аз не го послушах. Виждах само бременни жени, с бебета. Смятах, че това е мое право и задължение. Моята функция в живота. Приятелите ни имаха деца. Защо те да можеха, а ние не? Те ме съжаляваха и това още повече влошаваше нещата.

— Не можех да понеса да я гледам толкова нещастна. Толкова отчаяна, толкова самотна. Не можех да издържа това.

— Забременях отново. Бях щастлива. Беше ми лошо, повръщах също както и другите пъти. Бях ужасно зле, повръщах и се дехидратирах. Но бях много внимателна. Щом казваха на легло, отивах в леглото и не ставах със седмици. Този път преминах успешно първите три месеца и всичко изглеждаше наред. Чувствах как бебето помръдва. Помниш ли, Елиът?

— Да, помня.

Купих си дрехи за бременна. Започнахме да боядисваме и да обзавеждаме детската стая. Прочетох планини от книги за бременността, раждането, гледането на бебето, отглеждането и възпитанието на деца. Имаше някакви проблеми с кръвното ми налягане, достатъчно сериозни, за да ме вземат за кратко време в болницата през седмия месец. Но всичко изглеждаше наред, докато...

— Отидохме на преглед. Бебето нямаше пулс. Тестовите показаха, че плодът е мъртъв.

— Не им повярвахме. Не можехме. Дори когато бях престанала да чувствам ритането му. Продължих да чета книги, продължих да планирам бъдещето. Не позволих на Елиът да говори за това — полудявах, когато се опитваше. Не му дадох да каже на никого.

— Предизвикахме изкуствено раждане.

— Беше малко момиченце — произнесе тихо Вивиан. — Мъртвородено. Беше толкова красива, толкова мъничка. Държах я в ръцете си и за малко си казах, че всъщност спи. Но знаех, че не спи и когато ми я взеха, припаднах. Вземах хапчета, за да се съвзема. Аз... О, господи! Аз откраднах от рецептите на баща ти и си набавях „Аливан“ и „Секонал“. Дните ми минаваха като в мъгла, а през нощите бях като труп. Събирах кураж да изпия всички хапчета наведнъж и просто да сложа край на мъките си. Искях да си отида. На никого не бях нужна. Чувствах се безполезна.

— Мамо!

— Тя бе изпаднала в дълбока депресия. Първо раждането на мъртвото дете, сетне хистеректомията. Загубата не само на още едно бебе, но и на надеждата някога да имаме деца.

„На колко години е била майка ѝ тогава?“, помисли си тъжно Коли. На двадесет и шест? Прекалено млада, за да се сблъска с неизбежността на загубата.

— Съжалявам, мамо.

— Хората изпращаха цветя — продължи безизразно Вивиан. — Мразех ги. Затварях се в детската стая, сгъвах и разгъвах одеялцата, малките дрешки, които бях купила. Щяхме да я кръстим Алис. Не отидох на гробището. Не позволих да Елиът да изнесе люлката от стаята. Докато не бях видяла гроба ѝ, докато можех да сгъвам дрешките ѝ, тя не беше си отишла. Беше жива.

— Бях силно изплашен. Този път беше много сериозно — намеси се Елиът. — Когато разбрах, че взема много повече от предписаните ѝ хапчета, направо се ужасих. Чувствах се безпомощен, не бях в състояние да стигна до нея и да ѝ помогна. Вземането на лекарства не означаваше отстраняване на проблема. Нямах да доведе до излекуване. Говорих с психиатър. Той предложи осиновяване.

— Все още не исках да го слушам — продължи разказа си Вивиан. — Но Елиът ме накара да седна и ми обясни всичко със сурови и безжалостни медицински термини. Днес бих го нарекла „шокова терапия“. Нямах да има повече бременности. Нямах никакви възможности за дете. Можехме да продължим да живеем само двамата. Той ме обичаше и можехме да имаме прекрасен живот. Ако искахме дете, беше време да потърсим други начини да го имаме. Бяхме млади, напомни ми той. Финансово независими, напълно

осигурени. Интелигентни, грижовни, стойностни хора, които можеха да осигурят на едно дете сигурен дом, пълен с обич. Исках ли дете, или исках просто да бъда бременна? Ако исках дете, то тогава можехме да го имаме. Да, аз исках дете.

— Отидохме в една агенция. Всъщност в няколко — добави Елиът. — Имаше списъци на чакащи. Колкото по-дълъг бе списъкът, толкова по-нещастна беше Вивиан.

— Това се превърна в следващата ми фикс идея — въздъхна тя. — Пребоядисах детската. Изхвърлих люлката и купих нова. Изхвърлих от къщи всичко, което бяхме купили за Алис, така че новото дете, когато дойдеше, щеше да си има всичко свое. Само очаквахме да го намерим. Всяко отлагане и закъснение ми се струваше като поредната загуба.

— Тя отново разцъфтя, този път изпълнена с надежда. Не можех да понеса мисълта, че тази надежда ще увехне, нито да видя как скръбта и отчаянието отново се завръщат. Говорих с доктор Симпсън, нейният личен гинеколог. Казах му колко разочароващо и болезнено бе за нас да разберем, че може да минат години, докато си осиновим дете. Той ми даде името на един адвокат, който се занимавал с частни осиновявания. Директно от майката.

— Маркър Карлайл — произнесе Коли, спомняйки си името от документите.

— Да — Вивиан бе възвърнала силите си. Вдигна чашата с кафе и отпи. — Срегнахме се с него. Беше чудесен. Така изпълнен със симпатия, така готов да ни помогне. И най-хубавото от всичко бе, че ни даде надежда. Цената наистина беше много висока, но това бе нищо, дреболия. Бяхме готови да платим толкова, колкото ни поискаше. Той каза, че има клиентка, която не е в състояние да се грижи за малката си дъщеря. Била много младо момиче, което родило бебе и осъзнавало, че няма да бъде в състояние да се грижи за него като самотна майка. Щял да ѝ каже за нас, да ѝ даде цялата информация — за това какви хора сме, какво е финансовото ни положение, дори здравословното ни състояние. Ако майката се съгласяла щял да ни осигури детето.

— Защо точно вие? — попита Коли.

— Той каза, че ние сме били точно хората, които майката търсела. Стабилни, финансово осигурени, добре образовани, без други деца. Обясни ни, че тя искала да завърши училище, сетне колеж, да

започне нов живот. Била затънала в дългове, опитвайки се да отгледа детето си сама. Трябвало да ги върне и искала да бъде сигурна, че малкото ѝ момиченце ще получи възможно най-добрия живот с родители, които ще я обичат — Вивиан вдигна рамене. — Увери ни, че ще ни съобщи резултата до няколко седмици.

— Опитваше се да не ни дава прекалено големи надежди — обясни Елиът. — Но на нас ни изглеждаше като пръста на съдбата. Като ангел-вестител.

— Обади се на осмия ден в четири и половина следобед — Вивиан остави кафето си. — Спомням си всичко съвсем точно, сякаш беше вчера. Свирех Вивалди на цигулката си, опитвайки се да забравя за проблемите си чрез музиката, когато телефонът иззвъня. Знаех, че е той и знаех какво ще каже. Може да ти се вижда смешно, но наистина знаех. Когато отговорих, той каза: „Поздравявам ви, госпожо Дънбрук. Момиченцето е ваше“. Аз се разплаках на телефона и загубих дар слово. Той беше внимателен и много търпелив, и сякаш искрено щастлив заради мен. Каза, че моменти като този го карали да се чувства полезен. Придавали смисъл на работата му.

— Вие никога не сте се срещали с рождената майка, нали?

— Не — Елиът поклати глава. — Тогава тези неща не се практикуваха. Нямаше обмен на имена, нито адреси или телефони. Единствената информация, която ни дадоха, беше медицинска, както и историята на наследствеността и основен профил. На другия ден отидохме в неговия офис. Там имаше една сестра, която те държеше. Ти спеше. Според процедурата нямаше да подпишем документите и да платим остатъка от сумата, докато не те видим.

— Ти беше моя в мига, в който те видях, Коли — каза Вивиан. — В първата секунда. Сестрата те сложи в ръцете ми и ти стана моето бебе. Не заместител. Моя! Накарах Елиът да ми обещае, че никога няма да говорим за осиновяването, че ще го забравим. Няма да казваме на теб или на когото и да е, няма да го обсъждаме с никого. Защото ти беше нашето бебе.

— Тогава просто не ми изглеждаше важно — добави Елиът. — Ти бе само на три месеца. Нямаше да разбереш нищо. А за физическото състояние, за разума, дори за живота на Вивиан това беше жизненоважно. Тя се нуждаеше от надежда, която да излекува болката

и отчаянието. Ние те занесохме у дома и това бе единственото важно нещо.

— Но семейството й... — започна Коли.

— Беше така загрижено за нея, колкото и аз самият — прекъсна я Елиът. — И също толкова омагьосани, ослепени, влюбени в теб. Така че, пренесохме се тук. Беше съвсем естествено, за да забравим. Ново място, нови хора. Никой не знаеше нищо за нас, така че беше изключително лесно. Все пак запазих документите, въпреки че Вивиан ме помоли да ги унищожа. Не ми изглеждаше правилно. Заключих ги и никога не ги извадих на бял свят, така както заключих в съзнанието си всички спомени и всичко, което се бе случило, преди да те занесем у дома.

— Коли — Вивиан вече напълно бе възстановила самообладанието си. — Тази жена, която... Не можеш да си сигурна, че има нещо общо. Това е пълна лудост. Господин Карлайл беше уважаван, почитан адвокат. Ние не бихме се свързали с някой, на когото нямаме абсолютно доверие. Моят личен гинеколог ми го препоръча. Тези мъже бяха... те са състрадателни, етични хора. Трудно ми е да повярвам, че биха се забъркали в някаква порочна история за доставяне на бебета на черно.

— Знаеш ли какво е съвпадение, мамо? Съдбата счупи ключалката, така че можеш да отвориш вратата. Бебето на тази жена е било откраднато на 12 декември. Три дни по-късно вашият адвокат се обажда и ви съобщава, че има бебе за вас. На другия ден отивате, подписвате документите, попълвате чековете и ме завеждате у дома.

— Но ти не знаеш дали бебето й наистина е било откраднато! — настоя Вивиан.

— Не знам, но лесно мога да го докажа. И смятам да направя точно това. Начинът, по който са ме възпитали родителите ми, не ми позволява да постъпя другояче.

— Ако докажеш, че наистина е било извършено отвличане на бебе... — сърцето на Елиът се сви, докато произнасяше думите, — съществуват тестове, които могат да определят дали... дали има биологична връзка.

— Знам. Ще предприема и тази стъпка, ако е необходимо.

— Аз мога да ускоря процедурата, за да получиш резултатите по-бързо.

— Благодаря ти, татко.

— Какво ще направиш, ако... — Вивиан дори не успя да довърши изречението.

— Не знам — Коли въздъхна. — Наистина не знам. Ще направя онова, което трябва. Ти си моята майка. Нищо не се е променило. Татко, трябва да взема документите. Смятам да проверя всеки, който има нещо общо с това осиновяване. Всеки забъркан — доктор Симпсън, адвокат Карлайл. Знаете ли името на сестрата, която ме е държала в офиса на адвоката?

— Не — Елиът поклати глава. — Не си спомням. Мога да открия Симпсън. За мен ще бъде по-лесно. Ще се обадя по телефона на няколко места.

— Моля те, веднага щом откриеш нещо, да ми се обадиш. Имаш мобилния ми номер, ще ти оставя и телефона в мотела в Мериланд.

— Ще се връщаш ли? — попита нещастно Вивиан. — О, Коли, не може ли да поостанеш?

— Не мога. Съжалявам, мамо. Обичам те. Каквото и да открием, аз пак ще ви обичам. Но на света има една жена, която от години живее в непоносима болка заради загубата на детето си. Тя заслужава да получи отговорите. Да научи истината.

Дъг не помнеше кога за последен път е бил толкова ядосан. Не защото не можеше да говори с майка си. Той отдавна се бе отказал от тези свои опити. Беше все едно да блъскаш главата си в стоманена стена. Такава беше нейната воля.

От дядо си също не получаваше никаква помощ. Действителността, реалността, разумът, споменът за хилядите разочарования, с които се бяха сблъскали в миналото, не успяха да променят никой от двамата нито на милиметър.

И накрая за капак трябваше да открие, че майка му все пак бе отишла при онова момиче — Коли Дънбрук. Всъщност, беше я посетила в мотелската ѝ стая заедно със семейните снимки, разбира се. Унижавайки се, самоизмъчвайки се, разтваряйки старите незараснали рани. Въвличайки една непозната в личната трагедия на семейството му.

Начинът на живот в Удсбъроу и скоростта, с която се разпространяваха местните клюки, съвсем скоро щяха да извадят на бял свят фамилната история на семейство Кълън и тя щеше да бъде дъвкана и дискутирана до безкрайност, отново и отново.

Така че се налагаше той самият лично, да отиде при Коли Дънбрук. Трябваше да я помоли да не разказва за посещенията на майка му на никого — ако, разбира се, вече не бе прекалено късно за подобна молба. И да ѝ се извини.

Не отиваше, за да я огледа по-добре, увери сам себе си Дъг. Според него Джесика си бе отишла отдавна. Много отдавна и завинаги. Независимо колко голямо бе желанието, надеждата или търсенето, те нямаше да я върнат.

Ако пък се намереше и върнеше, какъв беше смисълът? Тя нямаше да бъде Джесика. Ако все още беше жива, то тя щеше да бъде съвършено друг, различен човек. Една жена със собствен живот, която нямаше нищо общо с бебето, което бяха загубили.

Каквото и да се случеше, както и да се развиеха събитията, те нямаше да донесат нищо друго, освен още душевни мъки за майка му. Обаче нищо, което той казваше или правеше, не достигаше до нея и не можеше да я убеди. За Сюзан Джесика бе Свещеният Граал, основната цел в живота ѝ.

Дъг отби колата и спря край пътя, близо до оградата на строежа.

Помнеше много добре това място — меката почва на поляната, съществуващите сред дърветата пътеки. Често бе плувал в Дупката на Саймън. Веднъж през една лунна нощ бе скочил гол в езерото заедно с Лори Уоръл и почти бе успял да я навие да се прости с девствеността си в студената тъмна вода.

Сега цялото поле бе осеяно с дупки. Бяха опънати въжета и навсякъде се издигаха купчинки пръст.

Така и не можа да разбере защо хората да не могат да живеят достатъчно добре и сами.

Той излезе от колата и се запъти към оградата, а един нисък мъж с мръснокафяви дрехи се отдели от групата и тръгна да го посрещне.

— Как върви? — попита Дъг, защото не знаеше какво друго да каже.

— Много добре. От проекта ли се интересувате? — на свой ред го попита Лео.

— Ами...

— Може би отстрани изглежда доста объркано, но всъщност в началото винаги е така. Това са първите дни на добре организирани археологически разкопки. При първоначалните открития намерихме предмети, които датирахме към ерата на неолита. По време на изкопните работи за строеж на къща, багеристът изровил човешки скелет на възраст шест хиляди години...

— Да, знам това. Къщите на Долан. Гледах новините по телевизията — добави Дъг, докато оглеждаше през рамото на Лео хората, които работеха. — Мислех, че Коли Дънбрук ръководи работата тук.

— Доктор Дънбрук е главен археолог на проекта „Антиетам Крийк“, а доктор Грейстоун е главният антрополог. Ние сме разделили терена на участъци — продължи Лео, като посочи с ръка, — всеки с размер един квадратен метър. На всеки участък се дава справочен номер. Това е една от най-важните дейности — документирането. В процеса на копаенето ще разрушим мястото. Но чрез документиране на всеки участък, със снимки и върху хартия, ще съхраним целостта му.

— Аха — Дъг изобщо не се интересуваше от разкопките и не даваше пет пари за начина на организацията им. — Тук ли е доктор Дънбрук?

— Страхувам се, че ще ви разочаровам. Няма я. Но ако имате някакви въпроси, мога да ви уверя, че или аз, или доктор Грейстоун ще ви даде най-изчерпателни отговори.

Дъг погледна към работещите и забеляза погледите, насочени към него. Господи, помисли си изведнъж, този човек сигурно го вземаше за някой сваляч слабоумник, който се надява да стигне до хубавата непозната, която случайно е видял по телевизията. Много ласкателно, няма що. Той смени тактиката.

— Единственото нещо, което знам за подобни дейности, е онова, което съм виждал в „Индиана Джоунс“. Не е както очаквах.

— Е, не е чак толкова драматично. Няма зли нацисти, нито сцени с преследвания. Но може да бъде точно толкова вълнуващо.

Вече нямаше начин да се измъкне и да се спаси, осъзна Дъг. От него се очакваше да задава въпроси. „И, о, господи! Помогни ми и се смили над мен.“ Трябваше да проведе кратък разговор.

— Така ли? В какъв смисъл? Искам да кажа, какво очаквате да докажете, като изследвате тези стари кокали?

— На кого са били. Кои са били тези хора. Кои сме ние. Защо са живели тук, как са живели. Колкото повече знаем за миналото, толкова повече разбираме настоящето и самите себе си.

Според Дъг и неговия начин на мислене миналото си оставаше зад гърба на човека, а бъдещето още не бе настъпило. Единственото, което имаше значение, бе настоящето. То движеше събитията.

— Нямам чувството, че имам нещо общо с някой... Как беше? Човек на възраст шест хиляди години.

— Също като вас той е ял и е спал, правил е любов и е остарял. Болеждал е, усещал е студ и жега — Лео свали очилата си и ги избърса в ризата. — Той се е удивявал. Бил е любопитен и заради това е вървял напред. Така е показал на онези, които идели след него, пътя, по който да вървят. Без него вие нямаше да сте тук.

— Схванах нишката — отстъпи Дъг. — Както и да е, просто исках да погледам. Като дете обикновено си играех в тази гора. Плувах в Дупката на Саймън през лятото.

— Защо са я кръстили така?

— Какво? О, извинете — Дъг погледна Лео. — Историята гласи, че някакво момче на име Саймън се удавило тук преди много, много години. Живеело в гората, ловувало, ако ви интересува.

Лео сви устни, докато си сложи отново очилата.

— Кой е бил?

— Не знам — сви рамене Дъглас. — Просто момче.

— Ето това е разликата. Аз искам да знам кой е бил този Саймън, колко годишен, какво е правил, с какво се е занимавал. Това ме интересува. Удавяйки се, той е променил живота на други хора. Загубата на някой, особено когато е дете, променя живота на останалите.

Тъпа болка преряза корема на Дъг. И той ако не знаеше това!

— Да. Имате право. Няма да ви преча повече. Благодаря за вниманието.

— Елате пак някой друг път. Ние оценяваме интереса на обществеността.

Всъщност добре, че тя не беше тук, помисли си Дъг, докато вървеше към колата. Какво щеше да й каже, така че да не влоши още

повече положението?

Някаква кола спря зад неговата. Мястото се превръщаше в атракция за проклетите туристи, помисли си горчиво Дъг. Тук никога повече нямаше да царят мир и тишина.

От колата излезе Лана и му махна бодро.

— Здравсти! Какво правиш тук? Дошъл си да хвърлиш един поглед на последния напън на Удсбъроу да си спечели световна слава?

Тази жена имаше лице, което един мъж не можеше да забрави.

— Толкова много дупки в земята. Не разбирам с какво това е по-добро от къщите на Долан.

— О, нека да ти обясня — косата ѝ се развяваше на вятъра. Тя сложи ръце на кръста си и загледа копачите. — Ние вече започнахме да привличаме интерес на национално ниво. Достатъчно голям интерес, така че Долан да не може да излее нито една бетонна плоча в скоро време. Или изобщо някога. Хмм — замислено произнесе тя и устните ѝ се присвиха. — Не виждам Коли.

— Познаваш ли я?

— Да, запознахме се. Направи ли един обход на терена?

— Не.

Тя леко поклати глава.

— Може ли да те попитам нещо? Ти по природа ли си такъв враждебен, или просто не ме харесваш?

— Предполагам, че по природа.

— Добре, това звучи успокояващо.

Тя направи крачка встрани и Дъг, проклинайки под сурдинка, я хвана за ръката. Не беше враждебен, каза си той. Не можеше да става и дума за това. Само защото държеше на личната си свобода, не означаваше, че е враждебно настроен. Частният му живот и мисли бяха нещо съвсем различно от враждебност и нелюбезност. Но грубостта си е грубост, а и дядо му много харесваше това момиче.

— Виж какво, извинявай. Просто мисълта ми беше заета с друго.

— Личи си — тя направи още една крачка, сетне бързо се обърна към него. — Да не би да се е случило нещо лошо с Роджър? Щях да чуя, ако...

— Той е добре. Съвсем добре. Ти май го харесваш, а?

— Дори много. Луда съм по него. Казвал ли ти е как се срещнахме?

— Не.

Лана замълча, след което се разсмя.

— Добре, ще ти кажа. Само не се заяждай. Влязох в книжарницата му няколко дни след като се преместих да живея тук. Трябваше да уредя практиката си, да изпратя сина си в детската градина и не можех да мисля, нито да вържа две смислени изречения. Така че излязох да се разходя и стигнах до магазина на дядо ти. Той ме попита дали може да ми помогне с нещо. И аз избухнах в сълзи. Просто стоях наред книжарницата и ревах. Роджър излезе, прегърна ме и ме остави да се наплача на гърдите му. Един напълно непознат човек, който ми предложи емоционална подкрепа. Оттогава съм влюбена в него.

— Напълно в дядов стил. Много е добър с безпризорните животни и деца — Дъг й намигна. — Не се обиждай.

— Няма начин. Аз не бях безпризорно дете. Знаех къде съм, как съм стигнала дотук и къде трябва да отида. Но в този момент всичко бе ужасно, огромно и страшно. Бях паднала, а Роджър ме вдигна и ми отупа прахта. Дори когато се опитах да му се извиня, той обърна табелката „Затворено“ на вратата и ме заведе отзад. Направи чай и ме накара да му разкажа всичко, което ме измъчва. Неща, за които дори не знаех, че чувствам и нямах намерение да споделям с когото и да било на този свят. Така че, няма нищо, което да не направя за него — тя направи пауза. — Дори да се омъжа за теб, което е нещо, което той иска, така че, пази се!

— Господи! — Дъг инстинктивно отстъпи една крачка. — Какво трябва да кажа в такъв случай?

— Можеш да ме поканиш на вечеря. Би било хубаво да вечеряме един-два пъти, преди да започнем да планираме сватбата — изражението на лицето му бе толкова изразително, така искрено и изпълнено с мъжки страх, че Лана се разсмя, но нещо вътрешно я жегна.

— Спокойно, Дъглас, отпусни се. Не съм започнала да купувам мебели за къщата. Все още. Просто си помислих, че трябва да ти го кажа, защото така е по-честно спрямо теб, ако все още не си разбрал, че Роджър си фантазира подобни неща за теб и мен. Той ни обича — теб и мен, затова смята, че сме идеалната двойка.

Дъг се замисли.

— Нищо, което кажа по този въпрос, няма да бъде правилно. А и не знам какво да кажа. Направо се обърках.

— Това беше целта ми. Както и да хвърля един бърз поглед на работата тук, преди да се върна в офиса си — тя тръгна към оградата, но погледна през рамото си и го заслепи с една усмивка. — Защо не се срещнем довечера? В „Олд Антиетам Ин“. Седем става ли?

— Не мисля, че...

— Уплаши ли се?

— По дяволите, съвсем не. Не се страхувам. Просто...

— Значи в седем. Аз черпя.

Той раздрънка ключовете от колата в джоба си и се намръщи.

— Ти винаги ли си такава бързачка?

— Винаги — дойде отговорът. — Защо, не ти ли харесва?

Няколко минути след като Лана се върна в офиса си, Коли влезе стремително след нея. Пренебрегвайки асистентката, която седеше на бюрото във външната стая, тя се упъти направо към вратата, свързваща я с кабинета на Лана.

— Трябва да говоря с теб.

— Добре. Лизи? Приемай разговорите от мое име, докато свърша с доктор Дънбрук. Влизай, Коли. Седни. Нещо разхладително?

— Не, благодаря — тя затвори вратата зад гърба си. Офисът беше малък, приятен и уютен като истинска приемна на дама.

Прозорецът зад елегантното малко бюро гледаше към парк. Което подсказа на Коли, че колкото и ниски да бяха цените на къщите и недвижимите имоти в градче с мащабите на Удсбороу, Лана Кемпбъл имаше достатъчно средства, за да си купи първокачествен имот, и много добър вкус, за да го използва стилно.

Това обаче не означаваше непременно, че е добър адвокат.

— Къде си учила? — попита я Коли.

Лана седна и се облегна.

— Стигнах до дипломна работа в държавния университет на Мичиган. Преместих се в Университета в Мериленд, след като срещнах съпруга си. Той беше от Балтимор. Получих адвокатските си права и степен тук, също като него.

— Защо си се преместила в Удсбороу?

— Това професионално или лично разследване е?

— Професионално.

— Добре. Работих в една фирма в Балтимор. Родих се синът ми. Загубих съпруга си. След като отново можех да мисля, реших да се преместя някъде, където ще мога да работя под по-малко натиск и да отгледам детето си така, както баща му и аз бяхме мечтали. Исках момчето ми да има къща с двор и майка, която да не е длъжна да бъде в кантората десет часа на ден и да работи още два, след като се прибере у дома. Е, доволна ли си?

— Да, да — Коли отиде до прозореца. — Ако те наема, трябва да те предупредя, че онова, което ще ти кажа, е строго поверително.

— Разбира се — отвърна Лана.

Тази жена стоеше там и излъчваше вълни от енергия. Дали не бе изтощително да се живее на такива обороти? Лана отвори чекмеджето и извади нов бележник.

— Независимо дали ще ме наемеш или не, всичко, което кажеш тук, ще си остане строго поверително. Така. Защо сега не споделиш с мен за какво става дума?

— Търся един адвокат.

— Струва ми се, че вече си го намерила.

— Не, не ме разбра. Търся друг адвокат, казва се Маркър Карлайл. Практикувал е в Бостън между 1968 и 1979 година — това бе всичко, което бе успяла да открие по телефона, докато бе пътувала обратно.

— А след седемдесет и девета?

— Прекратил е практиката си. Само това знам. Знам също така, че част от практиката му е включвала частни осиновявания.

Тя извади една папка от чантата си и подаде на Лана документите за осиновяването си.

— Искам да ги провериш.

Лана погледна имената, сетне вдигна очи.

— Разбирам. Опитваш се да откриеш истинските си родители?

— Не.

— Коли, ако искаш да ти помогна, трябва да ми имаш доверие. Мога да започна издирване на Карлайл. Мога, с твое писмено разрешение, да направя опит да проникна и да разследвам някои частни осиновявания през седемдесетте години и да получа отговор за

твоите истински родители. Мога да направя всичко това без допълнителна информация от теб. Но ще го направя по-бързо и по-добре, ако ми я дадеш.

— Не съм готова да ти кажа повече. Все още. Бих искала да откриеш всичко, което можеш за Карлайл. Ако е възможно, открий местожителството му. И всичко свързано с процеса, довел до това осиновяване. Аз самата също ще се поровя. Когато имаме отговорите, ще знаем дали трябва да продължа и да направя още нещо. Искаш ли аванс?

— Да, искам. Като начало петстотин долара.

Джейк отиде в Удсбъроу с идеята да си купи няколко неща от железарията. Няколко пъти през деня се бе изкушавал от мисълта да потърси Коли на мобилния телефон.

Но тъй като знаеше, при това без всякакво съмнение, че всеки разговор помежду им щеше да завърши с кавга, предпочете да си спести главоболието.

Ако тя не се върнеше до утре сутринта, тогава щеше да я потърси. Да я подлуди, беше най-сигурният начин да измъкне от нея онова, което я измъчваше.

Когато обаче забеляза роувъра ѝ пред градската библиотека, веднага зави рязко и паркира на една боя разстояние от калника му, в случай че тя реши да избяга. Сетне излезе, прекоси тротоара и се изкачи по стълбите на старата каменна постройка.

Зад бюрото за регистрация седеше възрастна жена. Джейк имаше специален подход към възрастните жени. Беше много печен. Така че сега се наведе към нея, заливайки я с неустоим чар.

— Добър ден, госпожо. Не исках да ви безпокоя, но видях пред вратата колата на моята колежка. Аз съм Джейкъб Грейстоун, от проекта „Антиетам Крийк“.

— А, вие сте един от онези учени! Обещах на внука си да го доведе, за да види какво правите възможно най-скоро. Всички сме силно развълнувани.

— Ние също. На колко години е вашият внук?

— На десет.

— Когато дойдете, попитайте за мен. Ще ви покажа всичко.

— Много мило от ваша страна.

— Ние искаме да образуваме хората, не само да документираме разкритията си. Бихте ли ми казали дали доктор Дънбрук е тук? Коли Дънбрук. Една много привлекателна блондинка, ей толкова висока.

Той посочи с ръка някъде около височината на рамото си и жената кимна.

— В нашия град нямаме много хубави лица, така че не можеше да не я забележа. Тя е в хранилището, ето тук, отзад.

— Благодаря ви — той намигна на жената и се запъти натам.

Библиотеката беше съвсем празна, ако не се броят библиотекарката, той самият и Коли, която зърна да се рови в микрофишовете на една маса.

Беше вдигнала кръстосаните си крака върху стола, което му подсказа, че е тук поне от двадесет минути. Винаги седеше така, когато работеше на бюро повече от двадесет минути.

Джейк приближи зад нея и започна да чете през рамото ѝ.

Пръстите на лявата ѝ ръка почукваха леко върху масата, още един знак, че престоява тук от известно време.

— Какво търсиш в местната преса отпреди тридесет години? Защо се ровиш в тези стари вестници?

Тя подскочи от стола, при което почти удари главата си в брадичката му.

— По дяволите — произнесоха едновременно и двамата.

— Защо се промъкваш като змия зад мен? — извика Коли.

— А ти защо не идваш на работа? — той сграбчи ръката ѝ, преди да успее да изключи машината. — Защо проявяваш интерес към отвличането на някакво дете през 1974?

— Гледай си работата, Грейстоун!

— Кълън значи — той просто стисна ръката ѝ в своята и продължи да чете. — Джейк и Сюзан Кълън. Сюзан Кълън. Има нещо познато в това име.

— „Тримесечната Джесика Лин Кълън е била открадната от детската ѝ количка вчера на коледния базар в Хагърстаун“ — прочете замислено той. — Господи, хората сигурно са полудели. Намерили ли са я?

— Не искам да говоря с теб.

— Лошо, много лошо. Защото знаеш, че няма да се откажа, докато не ми кажеш защо тази работа толкова силно те е разстроила. Ти си на ръба на сълзите, Коли, а доколкото знам не се разплакваш лесно.

— Просто съм уморена — тя потърка очите си като дете. — Ужасно съм уморена.

— Добре — Джейк сложи ръце на раменете ѝ и започна да ги масажира, за да намали напрежението. Не биваше да я ядосва повече. Щеше лесно да го постигне, но нямаше сърце да го направи.

Когато се бореше с напиралците сълзи, Коли беше много податлива ѝ без много усилия можеше да измъкне всичко от нея. Но той не искаше да използва слабостта ѝ.

— Ще те заведа в мотела. Трябва да си починеш.

— Не искам да се връщам там. Все още не искам. Господи! Нуждая се от едно питие.

— Добре. Тогава ще върнем колата ти в мотела и ще си потърсим пиене.

— Защо се правиш на толкова добър с мен, Грейстоун? Ние дори не се понасяме.

— Всеки въпрос с времето си, скъпа. Хайде. Да вървим да си намерим някой бар.

6.

Бърлогата „Блу Маунтин“ беше спретнато крайпътно заведение встрани от пътя на няколко километра извън градчето. То предлагаше „ядене и пиене“, както гласеше ламинираното меню от една страница.

Три сепарета, строени като войници, стояха покрай едната стена, а половин дузина маси със сгъваеми столове бяха групирани в центъра на помещението, сякаш някой ги бе струпал там и после ги бе забравил.

Барът беше почернял от годините, а бежовият линолеум на пода бе станал мръсно сив. Единствената сервитьорка беше млада и дребничка като птиче. От грамофона автомат се носеше гласът на Травис Трит.

Няколко мъже, които според Коли бяха местни жители, седяха на бара и си пиеха бирата. По вида на работните им ботуши, шапки и потни фланелки можеше да се заключи, че са работници. Най-вероятно от строителната бригада на Долан.

Когато двамата с Джейк влязоха, те обърнаха глави към тях и Коли отбеляза, че не бяха особено изтънчени с преценяващите огледи, с които я удостоиха. Тя бързо се мушна в едно от сепаретата и моментално съжали, че бе дошла. По-добре щеше да бъде, ако си бе останала в мотела, ако се бе мушнала в леглото и се бе опитала да потъне в забравата.

— Не знам какво правя тук — тя погледна Джейк и се опита да прочете нещо по лицето му. Но не успя. Никога не бе била сигурна какво мисли той. — Какво, по дяволите, е това тук?

— Храна и напитки — отвърна той и бутна към нея листа с менюто. — При това точно по твой вкус.

Тя погледна менюто. Щом не е печено на скара, значи не става за ядене, реши тя и си поръча само бира.

— Не знаех, че може да се откажеш от храна, особено когато е покрита с мазнина — той сложи пръст на менюто. Сервитьорката дойде. — Два бургера с пържени картофки и две бири.

Коли бе готова да протестира, но изведнъж реши, че няма смисъл. Сви рамене и отново потъна в мрачните си мисли.

И точно това го разтревожи най-много. Ако Коли не подпалеше задника му заради това, че е взел някакво решение — каквото и да е, вместо нея, значи работата беше много сериозна.

Тя не изглеждаше просто уморена, защото той я бе виждал много пъти наистина уморена. Изглеждаше направо изцедена, изтощена. Искаше му се да хване ръката ѝ, да я стисне и да ѝ каже, че каквото и да не беше наред, двамата щяха да го оправят.

И знаеше, че това е най-сигурният начин ръката му да бъде откъсната до китката. Затова се наведе към нея.

— Това място напомня ли ти нещо?

Тя се размърда само толкова, колкото да се огледа. Травис Трит вече пееше „Фейт Хил“. Мъжете на бара смучеха бирите си и хвърляха войнствени погледи на всички страни. Въздухът миришеше като дъното на дълбок тиган с мазнина, която не е била сменяна отдавна, поне не и в близките дни.

— Не.

— Хайде де! Ами онази дупка в Испания, когато работехме по разкопките на Ел Акуладеро?

— Глупости! Това тук няма нищо общо с онова място. Там се носеше сладна музика и навсякъде бръмчаха черни мухи. Сервитьорът бе сто кила и имаше коса до кръста, но нямаше предни зъби.

— Да, но пихме бира. Също като тук.

Коли му отправи един кос поглед.

— Че къде не сме пили бира?

— Във Венето например пихме вино.

Това я накара да се засмее.

— Ти какво? Спомняш си всички питиета, които някога сме консумирали?

— Ще се изненадаш, ако знаеш какво още си спомням — смехът ѝ поотпусна стегнатия възел в стомаха му. — Спомням си, че ти отхвърляше всички завивки през нощта и настояваше да спиш в средата на леглото. Както и че когато ти разтривах краката, мъркаше като котенце.

Тя не отвърна нищо, докато сервираха бирите им. Проговори едва след като отпи първата студена глътка.

— Аз пък си спомням как си изповръща червата, след като яде онези миди в Мозамбик.

— Винаги си била прекалено романтична, Кол.

— Ами да — Коли вдигна халбата си и отпи отново. — Това си е самата истина — той се опитваше да я разведри, а тя не можеше да проумее защо се тревожи за нея. — Как така все още не си ме подхванал, затова че не бях на работа днес?

— И това ще стане. Просто исках първо да си изпия бирата — той ѝ се усмихна. — Искаш ли да започвам, или да изчакам, докато се нахраним?

— Имах една работа, която трябваше да свърша. Тя не можеше да чака. И след като не си ми началник, нямаш никакво право, нито власт да ме съдиш, че съм си взела един свободен ден. Ангажирана съм с този проект толкова, колкото и ти. Дори повече, защото бях тук първа.

Джейк се облегна назад, докато сервитьорката постави бургерите пред тях.

— Уау! Това би трябвало да ми говори много.

— О, я престани, Грейстоун! Няма да... — тя спря насред думата, тъй като мъжете, които досега седяха на бара, се приближаваха към тяхната маса.

— Ей, вие двамата! Не сте ли от онези задници, дето копаят около Дупката на Саймън?

Джейк изстиска яркожълтата горчица върху бургера си.

— Точно така. Всъщност ние сме най-главните задници. С какво можем да ви помогнем?

— Може да си вдигате чукалата и да вървите по дяволите, като си вземете и шибаните стари кокали, както и всички други лайна, дето сте изкопали, и оставите свестните хора да си вадят почтено хляба.

Коли взе горчицата от Джейк и прецени мъжете, докато изстискваше от нея върху своя бургер. Говорещият беше дебел, но як. Сигурно беше здрав като бик. В очите на другия играеха алкохолни пламъчета.

— Извинете? — тя остави горчицата и отвори кетчупа. — Ще ви помоля да внимавате какво говорите. Моят колега тук е много

чувствителен.

— Що не му го начукаш!

— С удоволствие, и никак няма да ми е лошо. Но за съжаление няма как да стане. Така че — тя продължих доста дружелюбен тон, — вие, момчета, вероятно работите за Долан?

— Точно тъй. И не щем някаква си шайка откачалки да идват и да ни казват какво да правим.

— Тук вече не сме съгласни — Джейк посоли картофките си и подаде солницата на Коли.

Незаинтересованият и възпитан тон, както и обичайните движения създаваха впечатление за човек, който ни най-малко не е настроен за бой, нито е готов да се бие.

Но тези, които вземаха за чиста монета това впечатление, се излагаха на голяма опасност. И Коли отлично знаеше това.

Джейк сложи и малко черен пипер върху картофите, след което върна горната част на хлебчето върху сандвича си.

— След като очевидно никой от вас не разбира и бъкел от археологически разкопки и от антропологически изследвания, или нещо свързано с тях като дендохронология^[1] и стратиграфия например, ние сме дошли тук, момчета, за да свършим тази работа вместо вас. И сме щастливи да го направим. Искаш ли още една бира? — попита той Коли.

— Да, благодаря.

— Ти к'во си мислиш бе! Че като ми хвърлиш в лицето няколко надуте двадесет доларови думи, ще ме уплашиш да не те изритам от града ни ли? По-добре си помисли още веднъж, задник такъв!

Джейк само въздъхна, но Коли видя как в очите му проблесна познатия ѝ леденостуден пламък.

Тези мъже все още имаха някакъв шанс, помисли си тя, защото Джейк искаше да хапне мирно и кротко, вместо да се забавлява с раздаване на юмруци в някакъв си бар.

— Предполагам, че според вас, след като сме академични задници, двадесет доларовите думи са единственото, което можем да хвърляме и нищо друго — той сви рамене и си взе картофче. — Фактът е, че колежката ми има черен колан по карате и е гъвкава като змия. Би трябвала да го знам, защото ми е жена.

— Бивша — поправи го Коли. — Но той е напълно прав. Аз съм наистина като змия.

— Кого от двамата предпочиташ? — попита я Джейк.

— Големият — тя погледна мъжете с широка, весела усмивка.

— Добре, само че ще те помоля да се въздържаш — предупреди я Джейк. — Последният път оня великан — мексиканецът... беше пет дни в кома. Не искам отново неприятности.

— Хей! Не аз, а ти беше оня, който счупи челюстта и отлепи ретината на оня в Оклахома.

— Не предположих, че каубоят ще се предаде толкова лесно. Но човек се учи, докато е жив — Джейк отстрани чинията си. — Момчета, съгласни ли сте да го направим отвън? Мразя да плащам за повреди и строшени мебели всеки път, когато вляза в някой бар.

Мъжете запристъпеха от крак на крак, сетне отпуснаха ръце. Големият изсумтя:

— Само ви казахме к'во мислим. Ние не се бием с мацки.

— Ваша воля — Джейк махна с ръка към сервитьорката. — Може ли по още една бира? — той вдигна бургера си, отхапа от него с удоволствие, докато мъжете се запътиха, мърморейки към вратата. — Казах ли ти, че мястото е същото като онова в Испания!

— Те нямаха нищо лошо предвид — сервитьорката донесе нови бири на масата им и взе празните бутилки. — Остин и Джими са двама глупаци, които лесно се паят, но не са лоши момчета.

— Няма проблеми — отговорни Джейк.

— Хората наистина се вълнуват какво правите около Дупката на Саймън, но някои наистина имат проблеми заради вас. Долан нае допълнително работници и трябваше да ги освободи, когато работата спря. На всеки му пука, когато му бръкнат в джоба, нали? Харесаха ли ви бургерите?

— Бяха страхотни. Благодаря — отговори Коли.

— Кажете ми, ако ви трябва нещо. И не се безпокойте за Остин и Джими. Бирата им дойде в повече и проговори вместо тях.

— Бирата винаги говори много — рече Джейк, след като сервитьорката се отдалечи, — и току-що каза, че може да имаме проблеми. Дигър спи на терена във фургона, но ние май трябва да помислим за малко повече охрана и подсигуряване.

— Трябват ни още хора. Ще говоря с Лео. Смятах да намина покрай терена, след като... Смятах да намина и да видя какво сте свършили днес.

— Разчертахме полето и вкарахме участъците в компютъра. Започнахме да отстраняваме най-горния слой почва.

Тя премигна. Искеше да бъде там, когато екипът започне да отстранява най-горния слой.

— Студентите ли използвахте за пресяването?

— Да. Изпратих ти доклад по електронната поща. Може да говорим за това сега, но ти все пак го прочети някой ден. Коли, кажи какво става? Какво не е наред? Кажи ми защо, вместо да си на терена, ти беше в библиотеката и четеше за някакво си бебе, откраднато през 1974. Същата година, когато си родена.

— Не дойдох тук, за да говоря за това. Дойдох да пия бира.

— Добре, тогава ще говоря аз. Когато минах покрай теб снощи, на леглото ти имаше снимки. Ти каза, че не са семейни, но всичките си приличаха. Днес най-неочаквано изчезна, след което те намерих да се ровиш из архивите на местната преса, отразяващи изчезването на непознато бебе. Момиченце, което днес би било на твоята възраст. Какво те кара да мислиш, че това бебе си ти?

Тя не отговори. Подпря лакти на масата и захлупи глава в дланите си. Трябваше да знае, че той ще събере неизвестните и ще получи сбора. Картичката. Дай на този мъж шапка, пълна с объркани детайли и той ще ги подреди в стройна система за по-кратко време, отколкото е необходимо на много хора да решат кръстословицата във вестника.

И трябваше да знае също, че ще му разкаже всичко. В мига, в който го видя в библиотеката, осъзна, че всъщност той е единственият човек на планетата, на когото би могла да разкаже.

Само че не бе готова да си отговори защо.

— Сюзан Кълън дойде в мотела при мен — започна Коли.

И му разказа всичко от игла до конец. Той не я прекъсна нито веднъж, нито откъсна очи от лицето ѝ.

Отгатваше много добре настроенията и чувствата, които я вълнуваха. Не можеше винаги да ги дешифрира, но ги усещаше. И виждаше, че в момента тя се мъчи да се справи с шока, раздирана от вина.

— Така че... трябва да се направят тестове — завърши разказа си Коли. — За да се идентифицира родството. Но, както ти е известно, науката се гради върху предположения. Особено в нашата област. И като се вземат под внимание известните ни за момента данни, дати и събития, съвсем естествено е да предположим, че Сюзан Кълън е права.

— Ще трябва да тръгнеш по следите на доктора, адвокатата и всеки, свързан с осиновяването ти, и да ги откриеш.

Тогава Коли го погледна. Ето, това беше действително основаната причина да му разкаже всичко. Той не я натовари с непоносимото бреме на съпричастието, нито започна да се вайка от нейно име. Веднага разбра, че за да се справи със ситуацията, трябва да подходи практично.

— Започнах. Баща ми ще проследи дирите на гинеколога на мама. Аз потърсих адвокат и наех един, който да се разрови, където трябва. Лана Камбъл, срещнах я оня ден. Видя ми се умна и пробивна, а и подозирам, че не се предава лесно. Предполагам, че сега ще кажеш да отстраня най-горния слой, за да открия какво се крие отдолу.

— Оня адвокат, Карлайл, би трябвало да знае.

— Да — устните на Коли се присвиха и изтъняха. — Със сигурност знае.

— Значи той е твоята отправна точка. Всичко се върти около него. Искам да ти помогна.

— Защо?

— И двамата сме много добри при разгадаването на загадки, скъпа. Забрави ли? А когато работим заедно, няма подобри от нас. Просто сме най!

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Винаги ми е било трудно да те изпързялям — той бутна чинията си встрани, протегна ръка и хвана нейната. Пръстите му я стиснаха, когато Коли направи опит да се освободи. — Не бъде толкова бодлива. За бога, Дънбрук, докосвал съм всеки сантиметър от тялото ти, а сега скачаш като ужилена само защото съм хванал пръстите ти.

— Не скачам и освен това те са си моите пръсти.

— Мислиш, че си престанала да имаш значение за мен само защото ме прогони?

— Не съм те прогонила! — разярено отвърна Коли. — Ти...

— Хайде да оставим това за някой друг път.

— Знаеш ли поне една от причините, заради която ми дойде до гуша от теб?

— Имам цял списък.

— Например начинът, по който ме прекъсваш, когато знаеш, че съм права.

— Ще я добавя към останалите. Сещам се, че сме били много неща един за друг, но никога приятели. Бих искал да се опитам да го постигна. Това е всичко.

Ако ѝ беше казал, че е решил да зареже науката и да започне да продава продуктите на „Ейвън“ от врата на врата, нямаше да я изненада повече.

— Ти искаш да бъдем приятели?!

— Предлагам ти да бъдем приятели, дебела главо! Искам да ти помогна да откриеш какво се е случило.

— Благодаря за комплимента. „Дебела главо“ прозвуча изключително приятелски.

— Добре де, извинявай. Но все пак е по-приятелско от една друга дума, която ми дойде наум.

— Аха, значи точка за теб. Много боклук има помежду ни, Джейк.

— Може би ще успеем някой ден да го разчистим. Но засега имаме две главни неща — той потърка с палеца си кокалчетата на ръката ѝ. Не можеше да се възпре. — Разкопките и твоята загадка. В случая с първото нямаме друг избор, освен да работим заедно. Защо не направим същото и с второто?

— Ще се караме.

— Ние се караме така или иначе, във всички случаи.

— Съвсем вярно — това не я безпокоеше повече отколкото желанието да пъхне ръката си в неговата. — Благодаря ти, Джейк, оценявам високо помощта ти. Хайде сега да пуснеш ръката ми. Започвам да се чувствам доста глупаво.

Той я пусна и извади портфейла си.

— Можем да се върнем в твоята стая. Ще разтрия краката ти.

— Тези времена отминаха, Джейк.

— Колко жалко. Винаги съм харесвал краката ти.

Той плати сметката и задържа ръката ѝ в джоба си, докато излязоха от кръчмата.

Коли премигна изненадано на слънчевата светлина отвън. Имаше чувството, че бяха прекарали безкрайно дълго време в бара. Но всъщност имаше още много светли часове, пресметна тя. Достатъчно, за да отиде до терена и да хвърли един поглед, ако успееше да се мобилизира и да събере сили.

Тя сложи слънчевите си очила, сетне сви устни, когато Джейк извади един лист хартия изпод чистачките на колата си.

— „Връщайте се в Балтимор или ще си платите“ — прочете той бележката и я хвърли в колата. — Смятам да отида и да видя как е Дигър.

— Идвам с теб.

— Добре — той влезе в колата и я изчака да се настани на мястото до него.

— Чух те да свириш миналата нощ. Стаята ми е точно до твоята. Стените са много тънки.

— Тогава ще се опитам да бъда по-тиха, когато поканя Остин и Джими на купон.

— Виждаш ли колко си добра и разумна сега, когато вече сме приятели?

Тя се разсмя, а той се наведе и докосна с устните си нейните.

Коли имаше чувството, че я удари ток. Как беше възможно това? Нима тази жива искра все още тлееше в нея? Нима би могло да е истина? А през мъглата от шок и изненада, като режещо острие се промъкваше примитивното желание да го прегърне и да изгори жива.

Преди обаче да го направи, Джейк се отдръпна и постави ключовете в стартера, за да запали колата.

— Сложи си колана — рече делово той.

Коли стисна зъби, повече бясна на себе си, отколкото на него и затегна колана, докато той правеше маневра да излезе.

— Дръж си ръцете и устата далеч от мен, Грейстоун, или приятелството ни няма да трае дълго.

— Все още обожавам вкуса ти — той зави и излезе от паркинга. — Трудно ми е да си обясня защо, след като... Чакай, чакай — Джейк заудря с ръка по волана. — Сетих се нещо. Говорихме за вкус. Ами да! Сюзан Кълън. „Кухнята на Сюзан“.

— Какво?

— Знаех си, че ми е познато отнякъде. Господи, Кол. Тя е „Кухнята на Сюзан“.

— Сладкишите? Онези невероятни шоколадови бисквити?!

— Препечени и посипани с ядки — той издаде един чувствен звук, изразяващ наслада и задоволство.

— Значи Сюзан Кълън е „Кухнята на Сюзан“.

— Страхотна история. Знаеш я, нали? В началото месила и пекла в своята малка къща в провинцията. Не щеш ли по общинските панаири и базари нейните кексове и курабийки се харчили най-много. Завъртяла малък бизнес и изведнъж... Бум! Национална известност. Истинско съкровище.

— „Кухнята на Сюзан“ значи — повтори Коли.

— С това си обяснявам генетичната ти пристрастеност към сладкото.

— Много смешно — но гъделът в гърлото ѝ не бе от смях. — Трябва да я видя, Джейк. Трябва да ѝ кажа, че смятаме да направим ДНК проби. Не знам как да се държа с нея.

Той я докосна с ръка, но съвсем за кратко.

— Сама ще откриеш как.

— Тя има син. Сигурно трябва да открия как да се отнасям и с него.

Дъг пък се опитваше да открие как да се държи с Лана Камбъл.

Когато влезе в ресторанта, тя вече седеше на масата и отпиваше от чашата с бяло вино. Беше облечена с лятна рокля — ефирна, съвсем семпла и много свежа, вместо строгия бизнес костюм, с който я бе виждал досега.

Усмиваше му се, докато вървеше към нея. Сетне наведе леко глава по оня начин, който бе забелязал, че прави, когато мисли за нещо. Или за някого.

— Не бях сигурна, че ще дойдеш.

— Ако не дойдех, дядо сигурно щеше да ме лиши от наследство.

— Значи сме много лоши, щом така те изнудваме. Искаш ли нещо за пиене?

— Ти какво пиеш?

— Това ли? — тя вдигна чашата си на светлината на свещта между тях. — Едно много приятно калифорнийско шардоне, леко горчиво, но не прекалено, деликатен букет, издаващ добра реколта — очите ѝ се смееха, докато отпиваше. — Достатъчно фино ли е за теб?

— Ще го опитам — той я остави да поръча, както и бутилка газирана вода. — Тъй... И защо вие двамата ме преследвате така безмилостно?

— Роджър — защото те обича. Той се гордее с теб и се тревожи. Имал е прекрасен брак с баба ти и не може да проумее как ти би живял добре, ако не си намериш жената, която заслужаваш.

— И това си ти.

— Това съм аз, в момента — съгласи се Лана. — Защото той обича и мен. И се тревожи, че съм самотна, че отглеждам сина си без баща. Доста е старомоден, милият Роджър, в най-добрият смисъл на думата.

— Ясно, това обяснява неговото поведение. А твоето?

Тя замълча за известно време. Винаги се бе наслаждавала на флирта. Внимателно огледа лицето му.

— Просто си мислех, че ще ми бъде приятно да вечеряам навън с един хубав мъж. Изборът ми падна на теб.

— Нима съм имал конкуренти? — попита той и това я накара да се засмее.

— Ще бъда откровена с теб, Дъг. Не съм се срещала почти с никой, откакто почина мъжът ми. Обичам да бъда в компания, да водя разговори, да се срещам с хора. Сериозно се съмнявам, че Роджър има основание да се притеснява, за който и да е от нас двамата, но това не значи, че не можем да го направим щастлив, като вечеряме заедно и се радваме на компанията си — тя отвори менюто. — А и храната тук е превъзходна.

Сервитърът донесе питието му и изпълни един вдъхновен монолог, посветен на вечерните специалитети, преди да се отдалечи и да ги остави да вземат решение.

— Как умря той?

Лана направи една кратка пауза, която обаче бе достатъчна, за да види как тъгата преминава като облак по лицето ѝ. След малко то отново беше ведро.

— Беше убит. Застреляха го при обир на магазин. Излезе късно вечерта, защото Тай плачеше и никой в къщи не можеше да заспи.

Господи, все още я болеше. Знаеше, че винаги ще я боли. Но тя повече не се страхуваше от спомена и от опасността той да я обсеби отново.

— Искях сладолед. Стив изтича до „7-Илевън“, за да ми купи. Влезли точно когато отишъл на касата да плати.

— Съжалявам.

— Аз също. Било е безсмислено. В касата нямало много пари. Нито Стив, нито касиерът са направили нещо, за да ги застрелят. Не са се съпротивлявали. И това е най-ужасното. В един миг животът ми беше един, а в следващия стана съвсем друг. Всичко се преобърна.

— Да, знам как става.

— Знаеш ли? — но преди да ѝ отговори, тя се сети. Протегна ръка през масата и докосна неговата. — Извинявай. Забравих. Сестра ти. Значи имаме нещо общо, макар и травматизиращо. Да се надяваме, че ще се намери и друга, по-приятна прилика помежду ни. Аз например обичам книгите. Обаче се опасявам, че съм доста небрежна към тях, което вероятно ще причини раздразнение у библиофили като теб и Роджър и ще ви докара до плач.

По-корава е, отколкото изглежда, помисли си Дъглас. Достатъчно твърда и корава, за да събере отново парченцата, на които е бил разбит животът ѝ. Впечатлен от силата на характера ѝ, той направи усилие да поддържа разговора.

— Какво? Да не би да подгъваш страниците?

— Моля, моля, нямам този навик. Но веднъж излях кафето си. Друг път пък изтървах роман на Елизабет Берг във ваната. Мисля, че беше първо издание.

— Очевидно нашата връзка е обречена. Така че, защо не си поръчаме вечерята?

— И така — продължи Лана, след като го направиха, — ти в действителност четеш ли ги, или само ги купуваш и продаваш?

— Те не са стока, те са книги. Ще бъда безполезен и би било безсмислено да се занимавам с този бизнес, ако не съм ги чел и не знам какво представляват.

— Предполагам, че има много, които не го правят. Знаем, че Роджър обича да чете. Случи се да съм в книжарницата, когато отвори

една пратка от теб и вътре бе първото издание на „Моби Дик“. Той така нежно го погали, сякаш му беше любовница. Сигурно никога не би се свил в любимото си кресло, за да го чете, дори и ако допреш пушка в главата му.

— Затова са добрите издания с меки корици, да се четат в любимото кресло.

Тя вирна глава и той забеляза малки цветни камъчета на ушите ѝ.

— Когато откриеш ценна книга, като откривател ли се чувстваш? Все едно си търсил съкровище?

— Отчасти.

Тя изчака.

— Добре, ясно. Очевидно не си от приказливите. Достатъчно за теб. Няма ли да ме попиташ защо съм станала адвокат?

— Знаеш ли какъв е проблемът, когато задаваш въпроси?

Тя се усмихна над ръба на чашата си.

— Че ти отговарят.

— Позна. Но така или иначе сме тук и ще те попитам. Защо стана адвокат?

— Обичам да споря — тя взе вилицата си, защото им сервираха предястието.

— Само заради това? Значи обичаш да спориш. Но няма да го практикуваш и тази вечер, нали?

— Ммм. Не и в момента. А следващия път, когато ме попиташ нещо, ще си представя, че си го направил, защото наистина искаш да знаеш. Какво обичаш да правиш, освен да четеш книги и да ги издирваш?

— Това отнема по-голяма част от времето ми.

Май да разговаря с него, означаваше да му вади думите с ченгел от устата. Време беше да си извади клещите.

— Сигурно ти е приятно да пътуваш.

— Има си своите предимства.

— Като например?

Той я погледна. На лицето му бе изписано такова раздражение, че тя се разсмя.

— Аз съм безпощадна. Ще трябва да се предадеш и да ми разкажеш повече за себе си. Хайде да видим... Свириш ли на нещо?

Интересуваш ли се от спорт? Вярваш ли, че Ли Харви Осуалд е бил сам?

— Не. Да. Нямам мнение по въпроса.

— Хванах те — тя посочи с вилицата си към него. — Ти се усмихна.

— Не съм.

— Напротив, усмихна се! Ето на, отново се усмихна. Имаш много хубава усмивка, знаеш ли? Болеше ли?

— Само малко. Отвикнал съм.

Лана вдигна чашата си с вино и я чукна в неговата.

— Мисля, че бихме могли да оправим това.

Забавлява се повече, отколкото бе очаквал. Разбира се, след като се бе съгласил да изтърпи тази вечеря само за да се отърве от постоянните натяквания на дядо си да си намери момиче, това не значеше нищо.

Но ако трябваше да бъде искрен, щеше да признае, че се забавлява и компанията ѝ му е приятна. Тя беше... интригуваща, помисли си Дъг, докато излизаха от ресторанта. Беше интелигентна, остроумна и интересна млада жена, която бе достатъчно силна да приеме ужасния удар, който ѝ бе нанесла съдбата, и да изгради отново пълноценно живота си.

Той ѝ се възхищаваше, а това бе нещо, което не бе правил отдавна.

Освен това със сигурност не му бе неприятно, нито трудно да я гледа. Господ му бе свидетел, че докато я гледаше и слушаше, бе така привлечен от нея, че за няколко часа забрави тежката ситуация в семейството си.

— Прекарах чудесно — Лана извади ключовете си от чантичка с размерите на пощенски плик, когато стигнаха до колата ѝ. — Ще ми бъде приятно да го направим отново — тя отметна косата си назад и го погледна с ясните си сини очи. — Следващия път, чакам ти да ме поканиш — рече тя, след което се надигна на пръсти и го целуна.

Той не бе подготвен и не го очакваше. Едно леко докосване по бузата не би го изненадало. Дори бързото млясване с устни нямаше да го стресне, нито обърка.

Но това бе една топла, влажна и сладка покана. Една прелъстителна, изкушаваща, интимна ласка, която можеше да накара всеки мъж да се плъзне по ръба, без да си дава сметка, че е загубил равновесие и всеки миг ще падне.

Пръстите ѝ преминаха като вятър през косата му, а езикът ѝ намери неговия, докато тялото ѝ се притисна към неговото. Като дъга към тъгъл.

Той усети вкуса на виното и на шоколада, който ядоха за десерт. Нежният полъх на парфюма ѝ замъгли съзнанието му.

Дочу отнякъде далечен звук от гуми по настилката на паркинга, сякаш някой влизаше или излизаше от него. До слуха му достигна съвсем лека въздишка.

Сетне тя се отдръпна и го остави със замаяна глава.

— Лека нощ, Дъг.

Лана влезе в колата си и преди да тръгне, му изпрати един дълъг и съблазнителен поглед през спуснатия прозорец.

Трябваше му почти цяла минута, докато събере мислите си и започне да разсъждава отново.

— Господи — промърмори объркано Дъг и се отправи към колата си. — Дядо, дядо! В какво ме забърка...

[1] Наука за определяне на историческата епоха по годишните кръгове на стволовете на дърветата. — Б.пр. ↑

7.

Коли бе решила да разработи мястото както хоризонтално, така и вертикално. Това щеше да даде на екипа възможност да разкрие и изследва периодите, през които то е било обитавано, както и връзките между останените от човека и природата веществени доказателства, които щяха да открият, докато се плъзгаха през времето пласт след пласт, за да видят промените, настъпили през един период в различните сектори.

Щеше да приложи хоризонталния метод, тъй като смяташе да докаже, че някога през неолита тук е имало селище.

Трябваше да признае и да приеме, че за тази цел ѝ бе нужна помощта на Джейк. Само антрополог с неговите знания и умения можеше да идентифицира и анализира природните образувания и човешките творения от гледна точка на културата. И най-важното — той можеше да създаде теории и да ги подплати с находки, докато тя щеше да има време да се занимава с костите.

Дигър вече работеше в своя квадрант. Ръцете му бяха внимателни и деликатни като на хирург, докато отстраняваше почвата със зъболекарска сонда и фина четка. Над неизменната кърпа на главата му имаше слушалки и Коли знаеше, че в тях дъни музика. Но въпреки високите децибели, концентрацията му бе невероятна и пълна.

Роузи бе един квадрант над него. Прекрасната ѝ кожа цвят на шоколадов бонбон блестеше от пот. Косата ѝ бе като черен шлем, прилепнал плътно върху скалпа.

Двете студентчета носеха кофи с пръст към мястото за пресяване. Лео и Джейк работеха с фотоапарати.

Коли избра квадрант в далечния край на полето, най-близо до езерото.

Трябваше им професионален фотограф, помисли си тя. Трябваше им помощник по находките. Повече копачи. Повече специалисти.

Все още бяха в началото, но според нея никога не бе рано да събере силен екип.

Всъщност имаше много неща, за които да мисли. Нужно бе да се концентрира. И най-добрият начин, който знаеше, бе да се отдели колкото е възможно по-далече от другите. Да мисли само за работата си, за едно определено парче земя.

Тя внимателно загребваше пръст от своя квадрант и я изсипваше в ситото за пресяване. От време на време спираше, за да документира откриването на нов слой, като го фотографираше и вписваше в дневника.

Докато насекомите жужаха, а комарите се рояха, Коли се съсредоточи върху онова, което можеше да направи, методично и последователно, сантиметър по сантиметър.

Откри първата кост и я вписа в регистъра, сетне я изчисти от пръстта и я потопа в кофата. По лицето ѝ се стичаха струйки пот, по гърба също. Спря за миг само за да свали ризата си и продължи да работи във влажната дупка.

После се надигна на пръсти, проточи шия и се огледа.

Джейк спря да работи и се обърна към нея, сякаш бе чул, че го вика. Без да продума нито дума, той тръгна през полето. Застана до нейната дупка и приклегна.

Дълбоко в блатистата почва лежаха кости, почти идеално подредени от гръдната кост до черепа. Коли щеше да продължи да разкрива останала част от скелета.

Останките говореха. Разказваха история без думи. До по-големия скелет лежеше малък, обърнат на едната си страна и притиснат близо до големия, сякаш полегнал върху свивката на лакътя.

— Погребали са ги заедно — рече Коли. — От размера на останките можем да съдим, че детето е умряло при раждане или скоро след това. Майката най-вероятно също. Лабораторията ще потвърди това предположение. Погребали са ги заедно — повтори тя. — Това е много по-интимно от племенно отношение. Това е семейство.

— Необходимо е Лео да го види. Ще трябва да разкрием и останалите кости. Както и остатъка от този сектор. Ако са имали културата да погребват така близките си, тези два скелета едва ли са сами тук.

— Така е — същото мислеше и Коли. — Те не са сами. Това е гробище.

Дали са се обичали? Помисли си тя. Може ли една връзка да бъде създадена толкова бързо — любовта на майката към детето и на детето към майката? Дали Сюзан е държала новородената си дъщеря така, мигове след като е поела първата си глътка въздух? Нежно, сигурно, защитено, без дори да си спомня родилните болки?

Какво става вътре в утробата и в първите мигове от живота? Завинаги ли остават свързани с пъпната връв? Завинаги ли остава тази връзка? Като гравирани, като издълбана в кожата или в мозъка?

И не се ли отнасяше това за собствената ѝ майка? Не беше ли същото? Когато Вивиан Дънбрук е протегнала ръце и е поела своята мечтана дъщеря, когато е притиснала бебето, за което така дълго е копняла в топлата си защитена прегръдка, е възникнала същата връзка. Същото чувство за неразривност.

Какво прави едно дете твое, ако не любовта? А ето тук, пред нея, стоеше доказателството, че любовта може да остане вечна и да трае хиляди години.

Но защо всичко това я натъжаваше толкова силно, до болка?

— Ще ни трябва консултация с Дружеството на коренните жители, преди да ги извадим — Джейк по навик сложи ръка на рамото ѝ, когато и двамата клекнаха пред гроба. — Ще се обадя.

Тя се освободи от ръката му.

— Погрижи се за това. Но тези трябва да се вдигнат. Не започвай, моля те — каза, преди той да отговори нещо. — Да оставим настрана ритуала и чувствата, аз ги изложих на въздействието на въздуха. Трябва да бъдат обработени и консервирани. В противен случай ще изсъхнат и ще се разпаднат на прах.

Джейк погледна към небето, защото някъде далеч изтрополя гръмотевица.

— Днес нищо няма да изсъхне. Идва буря — без да обръща внимание на съпротивата ѝ, той я вдигна на крака. — Хайде да документираме находката, преди да ни е връхлетяла.

Той потърка с палец пресния мазол на дланта ѝ.

— Не бъди толкова тъжна.

Тя се отдръпна.

— Това е ключова находка.

— И те удари здравата точно където те боли.

— Не е там въпросът.

Нямаше да позволи да бъде.

Коли взе апарата и започна да снима и да документира находката. Чуваше се само щракането на фотоапарата.

Джейк се опита да бъде спокоен и търпелив.

— Ще се обадя по телефона.

— Не искам тя и детето ѝ да се разпаднат на прах, докато ти си говориш по телефона. Действай, Грейстоун, и го направи по-бързо! — нареди Коли и отиде да доведе Лео.

Находката на Дигър — еленов рог и куха кост, която може би е била използвана като вид свирка, бе засенчена от двата скелета. Благодарение на тях, както и на каменните късчета и счупените върхове на копия, които Роузи откри, Коли започна да подрежда във въображението си картината на поселището.

Бурята се разрази точно както бе предсказал Джейк. Това ѝ даде възможност да се скрие в стаята си в мотела и да екипира представата си за селището. Ограждащият ров, колибите, гробището. Ако беше права, със сигурност щяха да открият кухненско сметище някъде между сектори Д-25 и Е-12.

Трябваша ѝ повече ръце ѝ можеше само да се надява днешната находка да разтресе някои закостенели умове и ще даде тласък на изследването, както и да донесе парични постъпления.

Когато телефонът иззвъня, тя отговори абсолютно по инерция, без да се замисли. В мига, в който позна гласа на баща си, се обърка и се разконцентрира напълно.

— Не бях сигурен, че ще те открия по това време в мотела, но реших все пак да опитам, преди да звъня на мобилния ти.

— Тук се разрази буря — отвърна Коли. — Затова си правя домашното вкъщи.

— Исках да ти кажа, че открих следите на Хенри Симпсън. Вече се е пенсионирал, живее във Вирджиния. Аз... говорих кратко с него. Скъпа, не знаех какво искаш да му кажем. Затова намекнах, че се интересуваш от истинските си родители. Надявам се, че съм постъпил правилно.

— Да, това изглежда най-простото обяснение.

— Той не успя да ми каже много. Мисли, че Маркър Карлайл също се е преместил някъде другаде. Очевидно не знаеше нито къде, нито кога, но ми каза, че ще се опита да го открие.

— Благодаря ти, татко. Знам, че не ти е лесно, нито на мама. Ако реша да говоря с доктор Симпсън лично, вероятно ще те помоля да се свържеш с него още веднъж.

— Както пожелаеш, скъпа. Коли, тази жена... Сюзан Кълън. Какво смяташ да й кажеш?

— Не знам. Не мога да оставя нещата такива, каквито са, татко — отново си помисли за костите. Пред очите й бяха те — майката и детето. — Няма да мога да живея с това занапред.

От другата страна на линията настъпи дълга пауза. После къса въздишка.

— Да, и аз мисля, че няма да можеш. Ние сме насреща, ако имаш нужда... от каквото и да е.

— Вие винаги сте били насреща.

След като остави слушалката, вече нямаше желание да се върне към работата си. Нито можеше да мери стаята напред-назад със забързаните стъпки на звяр в клетка. Погледна към челото. Не, и това нямаше да й помогне. Имаше моменти, когато дори музиката не може да укроти дивия звяр в нея.

Единственият начин да продължи, беше да направи онова, което следваше. Поредната стъпка.

А тя бе да се обади на Сюзан Кълън.

Упътванията, които получи, бяха точни и подробни. Това й подсказа, че Сюзан може да се контролира, когато е необходимо. Със сигурност беше така, помисли си Коли, докато шофираше по дългата извивка на посипаната с чакъл алея сред дърветата. Не може да въртиш бизнес в национален мащаб, ако си разсеян и объркан, каквато изглеждаше Сюзан при първото й посещение в мотела.

Тя очевидно бе жена, която държи на личната си свобода реши Коли. Запазила бе корените си в Удсбъроу, но ги бе закопала в уединено място.

Къщата подсказваше добър вкус, финансова стабилност и предпочитание към пространството. Беше от липово дърво, със

съвременен дизайн и две дълги веранди с много прозорци. Коли обърна внимание на изобилието от растения. Всички бяха добре поддържани и свежи. Имаше алеи от подредени плочи или просто пътечки от плоски камъни, които се виеха или пресичаха свежи дъбови шубраци и полянки с ниско подстригана трева.

Това беше безболезнен, но много точен начин да анализираш някой, помисли си Коли. Като изследваш избора му на жилище и начина му на живот. Джейк сигурно щеше да се съгласи с нея. Къде и как избира да живее един човек, говореше много за личността, миналото и културата му.

След като паркира зад един последен модел автомобил, тя се опита да си припомни как бе облечена Сюзан, когато дойде в мотела. Изборът на дрехи и накити, стилът на обличане бяха другият показател за типа и категорията човек. Но изобщо не си спомняше. Цялото посещение бе обгърнато в мъгла.

Макар че бурята бе преминала и небето вече не се раздираше от светкавици, дъждът продължаваше да вали. Коли се измъкна от колата си и изтича до предната веранда.

Вратата се отвори почти моментално.

Сега Сюзан бе облечена с елегантни черни панталони и синя блуза. Гримът ѝ беше свеж, а косата внимателно подредена. Краката ѝ бяха боси.

Голям черен лабрадор до нея биеше по стената с опашката си като метроном.

— Моля... Влизай вътре, скрий се от дъжда. Сади е безопасна, но мога да я отведа, ако искаш.

— Не. Не ме е страх — Коли погали кучето по главата, което я подуши и близна, преди да се остави да го почеше между ушите. — Страхотно куче.

— На три години е, но е доста буйна и непокорна. Понякога е ужасна компания. Обичам да живея тук сама, но се чувствам малко по-сигурна, когато Сади е в къщата или обикаля наоколо. Разбира се, тя е много приятелски настроена и сигурно ще бъде и ръката на крадеца, ако... Извинявай, говоря глупости.

— Няма нищо.

Коли стоеше и се чувстваше адски неудобно. С едната си ръка все още галеше кучето по главата, докато Сюзан продължаваше да я

гледа.

— Трябва да поговорим.

— Да, разбира се. Направила съм кафе — Сюзан посочи с ръка към всекидневната. — Много се радвам, че се обади. Не знаех какво точно да направя — тя отиде до дивана и се обърна. — И все още не знам.

— Моите родители... — започна Коли.

Знаеше, че първо трябва да уточни точно това, да насочи разговора, както и да подчертае своята принадлежност. И въпреки това се чувстваше нещастна и някак нелоялна, докато седеше в уютната всекидневна на Сюзан. Голямото куче се настани в краката ѝ, като я гледеше с обожание.

— Ти си говорила с тях?

— Да, говорих. Била съм осиновена през декември 1974. Било е частно осиновяване. Те са много почитени, мили и добри хора, които спазват законите, госпожо Кълън...

— Моля те — не биваше да позволява на ръцете си да треперят. Затова взе кафеника и наля кафе, без да разлее нито капка. — Не ме наричай така. Не можеш ли да ми казваш Сюзан, поне?

„Засега — помисли си, — само засега.“

— Било е частно осиновяване — продължи Коли. — Наели са адвокат по съвета на гинеколога на майка ми. Той е осигурил бебето — момиченце, много бързо и за доста впечатляваща сума. Дал им е само обща информация за рождената майка на детето.

— Но ти ми каза, че не си осиновена — прекъсна я Сюзан. — Не си ли знаела?

— Имали са причини да не ми кажат. Причини, които нямат нищо общо с никой друг, освен с тях самите. В каквата и ситуация да сме, преди всичко трябва да разберете, че те не са направили нищо лошо.

Все пак ръцете ѝ трепереха малко, установи Сюзан.

— Ти ги обичаш много.

— Така е. Вие трябва да го разберете. Ако аз съм детето, което са ви откраднали.

— Знаеш, че си! — извика Сюзан.

„Джесика! Моята Джеси...“ Всичко в нея плачеше.

— Може да предполагам, но не мога да знам това. Има тестове, които трябва да направим, за да определим биологичното родство.

Сюзан въздъхна дълбоко. Почувства как кожата ѝ пламва в горещина, сякаш всеки миг ще се разтопи и ще се стече от костите ѝ.

— Ти искаш ли да ги направим?

— Аз трябва да знам истината. Вие също заслужавате да я научите. Ще направя всичко, на което съм способна, за да намеря отговорите. Не знам дали ще мога да ви дам повече от това. Съжалявам — сърцето на Коли започна да прескача, когато очите на Сюзан се напълниха със сълзи. — Трудно е за всички ни. Но дори аз да съм онова дете, то не е това, което съм сега.

— Ще направя тестовете — в гласа на Сюзан имаше сълзи, които накараха езика ѝ да надебелее и заглушиха думите. — И Джей, твоят... моят бивш съпруг. Ще се свържа с него. Той също ще ги направи. Колко време ще трябва да чакаме?

— Баща ми е лекар. Той ще ускори процедурата.

— Как мога да знам, че няма да фалшифицира резултатите?

По лицето на Сюзан премина сянка на гняв.

— Мога да ви уверя в това. Ще трябва да ми се доверите или няма смисъл да предприемаме нищо. Нося ви информация — тя извади един лист хартия от чантата си и го сложи на масичката до таблата с кафето и сладкишите. — Тук е обяснено какво трябва да направите, къде да изпратите кръвните проби. Ако имате някакви въпроси относно процедурата, личният ви лекар ще ви обясни всичко.

— Не мога да мисля. Не, не мога — Сюзан се бореше със сълзите, които замъгляваха зора ѝ. Това тук беше нейното дете. Тя трябваше да го вижда ясно. — Животът ми се промени в мига, в който се обърнах, докато ти спеше в количката си. Една минута, може би две. Но не повече. И край. Животът ми се обърна на сто и осемдесет градуса. Както и твоят. Искам да върна поне част от него обратно, да знам коя си, да споделя поне част от загубените години.

— Всичко, което мога да ви дам засега, са отговори. Как, защо и надявам се кой го е извършил. Но никой от тези отговори няма да може да поправи случилото се. Те няма да върнат времето и нещата назад, нито да ме направят отново ваша дъщеря.

„Но това не е правилно!“, помисли си отчаяно Сюзан. Да намери детето си след всички тези години, изпълнени с мъка и безнадеждност,

само за да открие, че то ще ѝ говори със студен и безразличен глас! Тук, срещу нея, седеше собствената ѝ дъщеря и я гледаше сякаш е чужд и непознат човек.

— Ако чувстваш нещата по този начин, защо си дошла? Можеше да не ми обърнеш внимание, или да настояваш, че не си осиновена.

— Защото не съм възпитана да лъжа, нито да не обръщам внимание на чуждата болка. Онова, което се е случило, не е по ваша вина. Нито по моя, нито по вина на родителите ми. Но все пак има някой, който е виновен. Някой, който се е намесил и е променил картината и най-вероятно го е направил за пари. Така че аз искам да знам това.

— Ти си откровено груба, но честна. Често си представях нашата среща, какво ще стане, ако те видя отново, ако говоря с теб. Никоя от представите ми не съпада със случващото се.

— Вие търсите и се надявате на завръщането ми като ваша дъщеря. Нещо, което не мога да ви дам. Връзката, която искате, не съществува. Аз не я чувствам.

Зарасналата рана в сърцето на Сюзан се отвори и прокърви.

— И какво чувстваш?

— Съжаление. Госпожо Кълън... Сюзан — поправи се Коли и ѝ се прииска да протегне ръка към тази жена. Да преодолее задръжките си и просто да протегне ръка. — Чувствам съжаление към вас и към семейството ви. Както и към моето. И се чувствам леко разколебана. Част от мен иска никога да не бяхте ме видели на екрана, защото в минутата, когато това е станало, вие отново променихте живота ми. Сега вече и аз самата не знам накъде върви той.

— Никога не съм направила нищо, с което да те нараня.

— Бих желала да кажа същото за себе си, но се страхувам, че почти всичко, което правя, ще ви нарани.

— Може би ще ми кажеш нещо за себе си. Какво си постигнала или искаш да постигнеш. Просто... нещо.

— Днес намерих едни кости — когато Сюзан премига неразбиращо, Коли се усмихна и си взе един сладкиш. — На разкопките — обясни тя. — Смятам, че сме попаднали на селище от неолита. Покрай устието на реката, близо до планината, където племето е построило жилищата си, отглеждало е децата си, ловувало е, започнало е да се занимава със земеделие. Днес намерих

доказателство, чрез което смятам да докажа теорията си. Ако се окаже голямо поселище, както аз предполагам, ще продължим разкопките няколко сезона.

— О, много добре. На Роналд Долан никак няма да му е драго.

— Вероятно. Но нямаме намерение да му угаждаме. Ние смятаме да привлечем вниманието на обществеността, на медиите и на научните среди. Долан ще трябва да се примири със загубата.

— Ако дойда някой ден на разкопките, ще ми покажеш ли какво правиш?

— Разбира се. Вие ли сте ги правили? — тя посочи наполовина изядената сладка. — Сама?

— Да. Харесват ли ти? Ще ти дам цяла кутия. Аз...

— Страхотни са! — това бе нещо като подаване на ръка. Най-доброто, което можеше да стори в момента. — Моят... колега... — Коли реши, че с тази дума ще бъде най-лесно да опише Джейк — позна името ви. „Кухнята на Сюзан“, нали? Години наред са ми любимите.

— Наистина ли? — сълзите ѝ бяха готови отново да потекат, но тя ги преглътна. Вместо тях в очите ѝ заблестя искрена радост. — Радвам се да го чуя. Много си мила.

— Не, не съм. Аз съм егоистична, гневлива, самоуверена, енергична и много рядко мила. Но просто се опитвам да не мисля за това.

— Не, ти беше много мила с мен, макар и част от теб сигурно... Всъщност не го осъзнавах досега. Част от теб сигурно не ме приема.

— Не знам. Все още не съм си дала сметка.

— И освен това си много внимателна по отношение на чувствата си — Коли се намръщи, а Сюзан започна да се суети със сладкишите. — Имам предвид, че не ги показваш нито даряваш лесно някого с тях. Дъглас е същият. Дори когато беше малко момче, си беше внимателен. Мислеше прекалено дълго, ако разбираш за какво говоря. И сега е такъв. Почти винаги е замислен за нещо.

Тя се засмя, взе един сладкиш и пак го остави.

— Имам толкова много да ти разказвам. Толкова много съм... Има нещо, което искам да ти дам.

— Сюзан!...

— Не, не е подарък. Наистина — тя стана, отиде до съседната масичка й взе кутията, която бе отгоре. — Това са писма. Пиших ти по едно за всеки рожден ден. Те ми помагаха да преживея.

— Все още не сме сигурни дали сте ги писала точно на мен.

— Сигурни сме — Сюзан отново седна и постави кутията в скута на Коли. — За мен ще значи много, ако ги вземеш. Не настоявам да ги прочетеш, но мисля, че ще го направиш. Ти си любопитна за света и нещата, иначе нямаше да се занимаваш с онова, което правиш. Така че сигурно ще бъдеш заинтригувана какво пише в тях.

— Добре. Вижте, аз трябва да вървя. Имам работа — започна Коли и стана.

— Има още толкова много неща, които искам... — Сюзан се изправи на крака и в същия момент Сади нададе радостен лай и скочи към вратата.

Тя се отвори и в стаята влезе Дъглас.

— Лягай долу! — извика той през смях, докато се мъчеше да удържи седемдесеткилограмовото куче, което се бе изправило на задните си крака и бе сложило предните си лапи на гърдите му. — Всеки път ли ще го правиш? Не се ли разбрахме последния път? Няма ли да покажеш малко гордост и достойнство и да...

Той млъкна наскоро дума, когато видя кой е в стаята. Хиляди мисли минаха през главата и сърцето му и се отразиха в очите и върху лицето му, преди то отново да стане неразгадаемо.

— Дъг — Сюзан вдигна трепереща ръка към гърлото си и успя да откопчае най-горното копче на блузата си. — Не знаех, че ще наминеш. Това е... О, господи.

— Коли — макар че в момента искаше да избяга и да се спаси от напрежението, натезало в тази стая, Коли взе кутията. — Аз съм Коли Дънбрук.

— Да, знам. Извинявам се — той погледна майка си. — Трябваше да се обадя предварително.

— Не ставай глупав, Дъг. Можеш да идваш винаги и без предупреждение.

— Тъкмо си тръгвам. Ще... ще ви се обадя — обърна се Коли към Сюзан.

— Ще те изпратя.

— Не, няма нужда.

Коли тръгна към вратата, като задържа поглед върху лицето на Дъг. И макар че сърцето ѝ биеше като барабан, успя да запази самообладание, докато мина с твърда стъпка покрай него.

Изтича до колата си, отвори вратата и сложи кутията на седалката.

— Защо си дошла?

Тя махна мокрите кичури от очите си и се обърна. Дъглас стоеше до нея под дъжда. От него се излъчваше напрежение и то бе толкова силно, че беше почти видимо. Имаше чувството, че всеки миг дъждът ще започне да се изпарява и да съска при досега с кожата му.

— Не съм дошла да те дразня. Дори не те познавам.

— В момента майка ми е в тежко душевно състояние. Няма нужда да го утежняваш още повече, като идваш да пиеш кафе и да ядеш сладкиши с нея.

— Виж какво! Ако искам да дойда тук, за да пия кафе и да ям сладкиши, ще го направя, без да те питам, защото това е свободна страна. Но не съм дошла за това. Не искам да разстройвам майка ти. Не искам да се меся в живота ѝ. Да не си мислиш, че ми е много приятно? Обаче всички ние се нуждаем от отговори на някои въпроси.

— Какъв е смисълът?

— Отговорите са смисълът.

— Всяка година откакто „Кухнята на Сюзан“ стана известна, все ще се появи някоя самозванка, която да твърди, че е нейната отдавна загубена дъщеря. Работата ти изисква много средства и дарения, нали?

Коли вирна брадичка, пристъпи напред, докато ботушите ѝ почти настъпиха обувките му, и изрече право в лицето му.

— Върви на майната си!

— Няма да позволя на никой да я разстройва. Никога повече!

— И смяташ, че това те прави добър син?

— Със сигурност не ме прави твой брат.

— Слава богу, какво облекчение. Нека да ти кажа нещо, Дъг. Тя дойде при мен, а не аз при нея. Излезе от мъглата на проклетото минало и обърна живота ми с краката нагоре. Вчера оставих родителите си в незавидно състояние. Те са объркани и нещастни. Ще трябва да направя кръвни проби и да се занимавам с неща, които не са моя работа. И не съм никак щастлива от това, ясно ли ти е? Така че, махни се от пътя ми!

— Тя не означава нищо за теб.

— За това не съм виновна аз — но усещаше как я задушаваше вина. — Нито пък тя. Ако се тревожиш за наследството си, успокой се. Не искам парите ѝ. А сега трябва да ти кажа, че се чувствам зле, след като трябваше да я гледам как се опитва да се държи през последните двадесет минути. Освен това има по-важни неща да върша, вместо да стоя под дъжда и да споря с теб.

Коли се обърна, влезе в роувъра и затръшна вратата.

„Ако да имаш брат, означава това — помисли си ядосано тя, — значи съм извадила голям късмет, че преживях първите двадесет и осем години от живота си без него.“

Когато се върна в мотела, гневът ѝ бе стигнал връхната си точка.

В мига, в който отвори вратата, едновременно зазвъняха мобилният ѝ телефон и този в стаята.

Тя извади мобилния от чантата си и отговори.

— Дънбрук, задръжте така, моля.

Сетне грабна слушалката на стайния телефон и ядосано извика:

— Дънбрук слуша!

— По-спокойно, не ми викай — чу се гласът на Лана. — Обаждам се само за да ти дам бърза информация. Но ако ще ми се караш, ще си увеличиш надницата.

— Извинявай. Какво си открила?

— Предпочитам да говорим лично. Можеш ли да дойдеш?

— Току-що влизам в стаята си. Малко съм изнервена.

— Тогава аз ще дойда. Чакай ме след половин час.

— Не можеш ли просто... да.

— Не. След половин час — повтори Лана и затвори.

— По дяволите! — Коли сложи слушалката върху апарата и посегна да вземе мобилния си, когато на вратата се почука. — Какво става днес! Страхотно! — ядосано извика тя, отвори вратата и видя пред себе си Джейк. — Днес всички ли са решили да ми досаждат? Нямате ли си друга работа?

Тя взе мобилния си и отговори.

— Ало? Моля?

— Просто се чудех къде си — гласът на Джейк достигна до ухото ѝ в стерео изпълнение, както от слушалката, така и зад гърба ѝ. Тя се обърна и го видя, облегал на вратата да говори по собствения си

мобилен телефон, а дъждът се изливаше зад гърба му. — Бях в ресторанта и чух новини. Ти не отговаряше на телефона в стаята си, затова те потърсих на мобилния.

— Защо, по дяволите, продължаваш да ми говориш по телефона, когато стоиш пред мен?

— А ти?

Тя отправи един изпълнен със страдание поглед към тавана и хвърли телефона си на леглото.

— Какви новини?

Той пристъпи, влезе и затвори вратата. Но когато тръгна към нея, Коли вдигна отривисто ръка. Познаваше блясъка в очите му.

— Да не си посмял!

— Цялата си мокра. Знаеш, че полудявам, когато си мокра.

— Ще полудееш наистина, след като те цапардосам ей с онази лампа. Стой далеч от мен, Грейстоун! Нямам настроение за игрички.

— Изглеждаш така, сякаш точно това ти се прави — една хубава любовна игра.

— Това е някакъв глупав евфемизъм. И защо мъжете винаги смятат, че причината една жена да е в лошо настроение, е, защото иска да прави секс?

— А какво друго? Надеждата умира последна — мелодраматично изрече той и беше доволен да види как в очите ѝ проблесна смях, макар и за кратко.

— Ти какво друго искаш, освен секс?

— Всичко друго е на втори план. Но... — той спря, седна на леглото и кръстоса крака. — Току-що се потопих в басейна на местните клюки. Сервитьорката Фрида ми каза, че Долан вече е научил за днешната ни находка. Изхвърчал със скорост на балистична ракета — определението е на племенника ѝ, който работел за Долан и бил там, когато се разиграла случката.

Беше интересно да чуе за друга драма, различна от нейната собствена, но тя сви безразлично рамене.

— Е, и какво?

— Заканвал се да ни даде под съд. Твърдял, че сме нагласили нещата — че сме се съюзили с екозащитниците и цялата работа била измислена, за да провалим строителството му. Да ти се намира някоя бира?

— Не ми се намира. Може да се заканва колкото си ще. Костите са там. Факт!

— Из градчето е тръгнал и друг слух.

— Ти си просто неизчерпаем източник на слухове. Е, и?

— Хората говорят, че мястото било прокълнато. Нали знаеш, стари гробове, поругани от откачени учени.

Този път, вече доста развеселена, Коли взе запалка и поднесе пламъка ѝ към свещта.

— Тук май силно са се впечатлили от филма „Мумията“.

— Май. Само че в друг вариант. Ние сме били освободили древни сили и енергия, които не познаваме, и тъй нататък. Дрън-дрън!

— той я проследи с поглед. Тя отиде в банята и взе хавлиена кърпа, с която започна да суши косата си, като не спираше да върви из стаята.

— Това, според Фрида, има някакво основание. Знаеш, че хората обичат подобни глупости и си падат по мистиката.

— Значи да обобщим — имаме прокълнато място, разярен строител и трябва да извикаме комисия от Дружеството на коренните жители, които да се запознаят с работата ни и да дадат компетентното си мнение.

Коли извади суха риза от чекмеджето и за негово разочарование отиде отново в банята, за да свали мократа и да се преоблече.

— Все още сме много малко хора, а утре мястото ще бъде като блато, благодарение на проклетия дъжд.

Той наклони глава, за да види дали няма да зърне част от нея, отразена в огледалото. Всеки има право на някои малки удоволствия.

— Едното компенсира другото.

Тя се върна, извади бутилка вода и продължи да крачи из стаята.

Никой не можеше да обвини Коли Дънбрук, че е спокойна жена, помисли си Джейк.

— С една дума — супер! — реши тя и се усмихна. — Обичам я тази работа, ей богу!

— Къде беше?

Усмивката моментално изчезна.

— Не е твоя работа. Личният ми живот е неприкосновен.

Той погледна голямата кутия за обувки, която стоеше до леглото и я сравни със собствените си обувки.

— Купила си ми ботуши?

— Не съм ходила да пазарувам — тя грабна кутията, помисли малко и я сложи върху скрина. — Това са писма. Сюзан Кълън ги е писала на дъщеря си всяка година за рождения ѝ ден. Господи, Джейк! Ако можеше да видиш лицето ѝ, когато отидох да я видя и да говоря с нея. Цялата тази жажда, надежда, очакване... Не знаех какво да правя.

— Трябваше да ме вземеш с теб.

Тя поклати глава.

— Беше достатъчно трудно и без да добавяме още някой към бъркотията, за да бъде пълна. Което се случи точно преди да си тръгна. Синът ѝ влезе и не беше никак очарован от срещата ни. Нападна ме, сякаш сама съм излязла от проклетата количка преди толкова години и съм объркала живота му. Стояхме под дъжда и се джафкахме като две подивели псета. Той ме обвини, че съм преследвала парите на майка му.

— Колко време ще бъде хоспитализиран след срещата си с теб?

Забележката я развесели и я накара да се чувства малко по-добре.

Тя вдигна глава, а очите ѝ срещнаха неговите в огледалото.

— Ти имаш родители, нали? Бил ли си се заради тях като куче за кокал?

— Ние непрекъснато се бием за нещо — отговори той. — Обяснението е в същността на човешките взаимоотношения. Съперничество, конкуренция, дребнави обвинения. Но племенният закон повелява общността да се обединява срещу външните. Може да изритам брат си по задника, но ако някой друг се опита да направи същото, ще го изритам два пъти по-силно. А ако пък нещо се случи с моята малка сестричка, сигурно ще откача.

— Аз съм била неговата малка сестричка в продължение само на три месеца. Нима е връзка?

— Да, връзка е, вътрешна, Кол. Инстинктивна. Кръвна връзка. Кръвта вода не става. Освен това той е бил момче, по-големият и много вероятно е да си е втълпил, че да се грижи за теб, е било негово задължение — Джейк отиде до нея и си наля вода. — Може би е усещал това инстинктивно, може да му е харесвало, а може би не, но вербализацията на тази теза от останалите роднини е потвърдила инстинктите му. Ти си била беззащитна, малка и слаба и той е трябвало да те защити — Джейк направи пауза, отпи от водата, сетне върна бутилката. — Той обаче се е провалил. Сега е мъж и като единствен

син е прехвърлил тези свои задължения към майка си. Ти си едновременно външният човек и загубеният член на семейството. Той е в изключително затруднено положение.

— Звучи така, сякаш си на негова страна и го защитаваш.

— Не, просто излагам своята теория. Сега, ако дойдеш при мен, паднеш на колене и ме помолиш да го набия заради теб, може и да си помисля.

В този момент на вратата се почука и Коли насочи пръста си към него.

— Махай се!

Но когато отиде да отвори, Джейк сплете ръце зад главата си и се излегна удобно на леглото.

8.

Лана влезе в стаята и изтърси чадъра си. Коли имаше усещането, че върху нея не е паднала нито една капка дъжд. Имаше нещо вълшебно и странно в една жена, която не се е измокрила въпреки бушуващата навън буря.

— Доста мизерно е тук — започна Лана. — Би могла просто... О! — тя наклони глава, когато видя изтегналия се на леглото Джейк. — Извинявай. Не знаех, че имаш компания.

— Не ми е компания, а един досадник, който се самопокани и ми тежи като воденичен камък на шията. Запознайте се, Лана Камбъл — Джейк Грейстоун.

— Да, срещнахме се оня ден, когато спрях край разкопките. Радвам се да ви видя доктор Грейстоун.

— Само Джейк — поправи я той. — Как върви работата?

— Благодаря, добре — воденичен или сив, този камък очевидно се чувстваше като у дома си, помисли си Лана. — Знаеш ли, Коли, ако моментът не е подходящ, може да се видим утре.

— Нищо подобно. Моментът си е съвсем подходящ във всяко отношение. Само че тук е доста пренаселено — добави тя, като изгледа многозначително и свирепо Джейк.

— Глупости! Я колко място има — потупа леглото до себе си той.

— Всъщност онова, което имаме да говорим с Коли, е от лично естество — обясни Лана.

— Няма проблеми — отвърна ѝ той. — Ние сме женени.

— Разведени — поправи го Коли, като го настъпи по крака. — Знаеш ли, ако си открила нещо, може да го кажеш пред този слабоумник. Той е наясно с цялата история.

— Което означава, че на този етап знае дори повече и от мен. Добре — Лана се огледа и реши да рискува, като седне на тесния стол до вратата. — Открих информация за Маркърс Карлайл. Той действително е практикувал в Бостън по времето, което ти ми посочи. Преди това е имал кантора в Чикаго — четиринадесет години, и в

Хюстън — тринадесет. Следва Бостън, където е останал около десет, след което се е преместил в Сиатъл, където е работил още седем.

— Доста е пошетал човекът — изкоментира Джейк.

— Да. Закрил е практиката си през 1986. И тук следите му се губят. Продължавам да търся или ще наема детектив, тъй като аз не съм свободна, който да пътува до Сиатъл, Бостън, Чикаго и Хюстън и да събере повече информация на място. Това ще ти струва значително повече пари. Преди да решиш — продължи тя, изпреварвайки отговора на Коли, — трябва да знаеш какво друго съм открила.

— Ти извърши издирването много бързо, не вярвам да си изхарчила цялата предплата от петстотин долара.

— Не се притеснявай, ще я изхарча — Лана отвори куфарчето си и извади документите за осиновяването на Коли. — Копирах ги за моя архив. И направих стандартната проверка. Тези документи не са регистрирани никъде. Те са невалидни.

— Как така невалидни?

— Не е имало никакво осиновяване. Никаква правна, законова процедура не е минала през нито един съд в Бостън, нито в щат Масачузетс. В нито един регистър няма запис, абсолютно никъде, че на тази дата Елиът и Вивиан Дънбрук са осиновили дете. Нито ден по-рано или по-късно.

— Какво означава това, по дяволите?

— Означава, че Маркърс Карлайл не е попълвал, нито подавал молба до съда. Регистрационните номера, под които са заведени молбата и окончателният документ, са фалшиви. Те не съществуват. Подписът на съдията върху указа за осиновяване и печатът на съда най-вероятно също са фалшиви. Тъй като съдията е умрял през 1986, не мога да твърдя с абсолютна сигурност. Но мога да продължа с разследването. Коли, това, което имаш, са документи, написани и издадени от адвокатската кантора на Карлайл, които никога не са излизали извън нея. Не е било извършено законно осиновяване. Такова изобщо не е имало.

Коли не можеше да помръдне. Стоеше и гледеше като хипнотизирана хартиите, върху които бяха написани имената на родителите ѝ.

— Но това няма никакъв смисъл.

— Ще има повече, ако ми кажеш защо ме нае да открия този адвокат.

Джейк стана, хвана Коли за раменете и я поведе към леглото.

— Седни, скъпа.

Той клекна пред нея и разтри с ръце краката ѝ.

— Искаш ли тя да знае?

Коли успя само да кимне.

Притежаваше изключителното умение, помисли си тя, да излага фактите, да ги подрежда чисто, последователно и точно един след друг. Мозъкът му работеше по този начин — чисто и последователно, така че да отстрани излишните детайли и да стигне до сърцевината на проблема. Все едно слушаше резюмето на събитие, което нямаше нищо общо с нея.

Което всъщност, предположи тя, беше и целта му.

Докато Джейк разказваше, Коли отиде в банята и взе аспирин от пътната си чанта. Изпи три, после се подпря на мивката и загледа лицето си в огледалото.

„Коя си ти? — запита се тя. — Онази ли, за която си мислиш, че си? И изобщо коя си мислиш, че си?“ Каквото и да бе, която и да бе, правните документи не можеха да променят нищо.

Никой и нищо не може да промени човек, освен той самият. Щом като продължаваше да търси, трябваше да го преодолее. Трябваше да се справи.

Когато се върна в стаята, Лана си водеше записки в бележника.

Тя вдигна очи.

— Коли, трябва да ти задам един важен въпрос, но искам да се успокоиш и да потиснеш емоциите си, преди да ми отговориш. Възможно ли е Елиът и Вивиан Дънбрук да са замесени по някакъв начин в отвличането на детето?

— Майка ми се чувства виновна, ако забави да върне книга в библиотеката — о, господи, беше толкова изморена! Ако Джейк ѝ предложеше леглото до себе си, сигурно щеше да се възползва. — Любовта на баща ми към нея го е накарала да се съгласи да скрият осиновяването от мен, да го запазят в тайна. Неговата почтеност обаче го е накарала да запази документите и да не ги унищожи. Не, те нямат нищо общо с отвличането. Не биха могли да имат. И освен това видях

лицата им, когато им разказах за Сюзан Кълън. Те са също толкова жертви, колкото и тя самата.

„Каквато си и ти“, помисли си със съчувствие Лана, но само кимна. Бебето на семейство Кълън. Сестрата на Дъгълс Кълън. Внучката на Роджър. Животът на колко още хора щеше да се обърка от тези разкрития?

— Ти не ги познаваш — продължи Коли, — така че не си убедена. Можеш да провериш информацията, която Джейк току-що ти даде. Можеш да провериш фактите, ако смяташ, че трябва. Но не бих искала да си губиш времето, когато може да го използваш, за да откриеш този кучи син.

Тя хвърли документите на леглото.

— Той не само е крадял бебета. Той ги е продавал. Няма начин да съм била единствената. Имал е изградена система, създал е организация и е използвал отчаяни бездетни двойки, за да ги ограбва.

— Съгласна съм с теб, но ще трябва да го докажем.

— Наеми детектив.

— Това ще струва пари.

— Нека да започне. Ще ти кажа, когато реша да спра кранчето.

— Добре. Ще се погрижа още тази вечер. Знам един, който вършеше добра работа за фирмата, която мъжът ми имаше в Балтимор. Ако не е свободен, ще ми препоръча друг. Коли, семейство Кълън знае ли?

— Днес ходих при Сюзан. Говорихме да направим ДНК проби.

Лана си отбеляза още нещо в бележника, сетне остави писалката.

— Трябва да ти кажа нещо. Познавам Роджър Гроган. Това е бащата на Сюзан Кълън — обясни тя, защото видя, че името не говори нищо на Коли. — Ние сме приятели, много добри приятели. И освен това, снощи имах среща с Дъглас Кълън.

— Мислех, че си женена.

— Бях. Съпругът ми бе убит преди четири години. Интересът ми към Дъглас е от лично естество. Ако това ще представлява някакъв проблем за теб, най-добре да го изясним още сега.

— О, боже! — въздъхна Коли и потърка лице. — Малките градчета. Не знам какво значение има интересът ти към него, стига да помниш кого представляваш.

— Знам много добре кого представлявам. Не мога дори да си представя какво е за теб или за която и да е от замесените страни, но аз съм твоят адвокат.

— Гаджето ти мисли, че преследвам парите на майка му.

— Една среща не го прави мое гадже — отвърна Лана. — Предполагам, че сигурно ще има известни търкания между вас, докато нещата се изяснят. Той не ми прилича на много благ и спокоен човек.

— Нахвърли се върху мен като бясно куче.

Лана се усмихна и стана.

— Да, наистина създава такова впечатление. Ще направя още проучвания и ще наема детектив. Ще те помоля утре по някое време да наминеш в кантората. Надявам се да мога да ти дам нови данни, а ти да ми дадеш по-голям чек — тя пое ръката на Коли и я стисна здраво и окуражително. — Не ти казвам да не се тревожиш, защото не мога. Но ще ти кажа, че всичко, което може да се направи, ще бъде направено. Аз съм толкова професионалистка в моята област, колкото и ти в своята.

— Тогава ще свършим бързо. Защото аз наистина съм много добра.

— Ела утре — повтори Лана и взе чадъра си. — Довиждане, Джейк.

— Всичко добро, Лана — той се завтече и ѝ отвори вратата, подтикнат от убедеността, че е от типа жени, които държат на подобни обноси.

Докато я затваряше, се поколеба за миг. Не бе съвсем сигурен какво да прави с Коли. Тя се държеше пред Лана, макар и със сетни усилия, но той можа да види, че е силно шокирана от последните разкрития. И дълбоко нещастна.

Беше виждал тази комбинация от чувства и преди. Само че тогава той беше човекът, който ги бе предизвикал.

— Хайде да си вземем пица — предложи Джейк.

Коли стоеше, без да помръдне, където я бе оставил, и изглеждаше слисана.

— Какво?

— Да си вземем пица и да видим дали може да свършим нещо.

— Не... Нали току-що си бил в ресторанта?

— Само пих кафе. Е, ядох и пай, но това не се брои, тъй като трябваше да го поръчам, за да изкопча клюките от Фрида. Паят наистина беше хубав. С праскови.

— Най-добре си върви.

— Ако те оставя, ти ще се въргаляш по земята. Няма смисъл. Не можеш да направиш нищо, докато не събереш още данни. В града трябва да има пицария?

— Има. „Модесто“ на ъгъла на главната и „Маунтин Лаурел“.

Джейк вдигна телефона.

— Знаех си, че си разучила всичко. Аз искам с гъби.

— Не, не може.

— Наполовина. Имам право на гъби върху моята половина.

— Ако намеря и четвърт гъбка близо до моята, ще платиш цялата пица.

— Платих миналия път.

— Тогава цялата беше с гъби. Номерът е в бележника до телефона.

— А, ето го! Какво имаме тук — пицария, магазин за напитки, поща... — той започна да набира. — Никога няма да се промениш.

Джейк поръча половината пица с чушки и черни маслини, както тя обичаше, а другата половина с гъби.

— До тридесет минути ще бъде тук — обяви той, след като затвори. — Знаеш ли, това място не е особено уютно за по-дълъг престой. Ще трябва да си потърсим къща под наем.

— Вече е август. Не ни остава много време до края на този сезон.

— Времето е достатъчно. Трябва да разучим какво може да наемем за един месец.

— Не знам какво да кажа на родителите си — продума неочаквано Коли. Вдигна ръце, сетне безпомощно ги отпусна. — Какво мога да им кажа?

— Нищо — той отиде при нея. — Няма смисъл да им казваш каквото й да е, докато не събереш повече факти. Знаеш как се работи при разкопки, Коли. Слои след слоеве, пласт подир пласт, точка след точка. Ако започнеш да скачаш от теория на теория много бързо, със сигурност ще пропуснеш някоя подробност.

— Не мога да мисля.

— Можеш — той изчака за миг, сетне я плесна леко по бузата. —
Защо не се опиташ да се опреш на мен? Никога преди не си опитвала.

— Аз не... — но без да я слуша, Джейк я прегърна и я притегли
към себе си. След секунда съпротива, Коли положи глава на рамото му
и въздъхна.

Някаква точка точно под сърцето му изпърха, сетне се успокои.

— Точно така.

— Не знам защо не съм ти ядосана.

— О, бъди спокойна, ще ми се ядосаш.

— Скоро. Надявам се скоро — тя затвори очи. Той беше прав,
наистина не бе опитвала това преди. Не беше никак лошо. — Това нов
вид приятелски жест ли е?

— Да. И освен това, създава възможност да се възбудиш и да
поискаш да правиш секс. Я да видим!

Той захапа леко крайчеца на ухото ѝ.

О, тя много добре знаеше номерата му! Беше дяволски добър и
имаше в запас много от тях. Можеше или да им се противопостави,
или да ги посрещне.

Коли изви главата си така, че да намери устните му, да долови
съвсем осезателно вълната от страст и обещания, която се излъчваше
от него.

Тя притисна тялото си към неговото и почувства как сърцата им
бият ускорено, в синхрон. Със стон на задоволство, обви ръце около
него, докато той сграбчи с ръка ризата ѝ и я стисна в юмрука си както
често бе правил преди. Този яростен жест на собственост и
притежание винаги я бе възбуждал и обърквал.

Гладът един за друг, който изпитваха в момента, беше като
облекчение. Този скок в страстта, който направиха заедно, бе като
кръщение.

Той ѝ доказа, че все още е цяла и реална.

Все още беше Коли Ан Дънбрук.

И, помисли си в унес тя, все още искаше неща, които не бяха
особено добри за нея.

Сетне ръцете му докоснаха лицето ѝ и го обхванаха с такава
неописуема нежност, че Коли едва не загуби равновесие. Устните му се
впиха в нейните с шепот, който издаваше повече чувства, отколкото
страст.

— То все още е тук, Коли.

— Това никога не е представлявало проблем за нас.

— Дяволски си права — държейки лицето ѝ в ръцете си, той докосна с устните си челото ѝ. — Искаш ли бира с пицата? Имам няколко в съседната стая.

Коли отстъпи и го погледна подозрително.

— Готов си да замениш секса за пица и бира?

— Не говори така! Не представяй нещата по този начин, защото ме обиждаш. Е, искаш ли бира?

— Да, каквато и да е — тя сви рамене и тъй като се почувства отхвърлена (хм, колко странно!), се обърна към лаптопа си. — Искам да довърша описанието на днешната находка.

— Добре, свърши си работата. Ще се върна след минута.

Той изчака, докато влезе в собствената си стая, и едва тогава простена и подпря главата си в стената. Все още усещаше вкуса на устните ѝ върху своите. Онзи неповторим неин аромат. Можеше да го усети в косата ѝ — примесен заедно с мириса на дъжд.

Беше се загнездила в него като наркотик. Не, усмихна се Джейк, докато отваряше хладилника. Като проклет, смъртоносен вирус. Нямаше лек, нямаше нищо, което да направи, за да се излекува.

Дори нещо по-лошо. Беше стигнал до това заключение преди няколко месеца. Изобщо не искаше да прави нещо, за да се излекува.

Искаше само да си я върне обратно и беше решен на всичко, за да го постигне. Иначе щеше да умре.

Джейк седна на леглото, за да се успокои и да отпусне нервите си, които бяха опънати като корабни въжета. Времето, което бе избрал за тази операция обаче, беше неподходящо. Тя беше в беда и се нуждаеше от помощ. Така че той не можеше да приложи подмолното, неуловимото, потайно ухажване, което бе имал предвид, когато се присъедини към екипа.

Да я вкара в леглото си, не бе решение на въпроса. Всъщност щеше да бъде най-погрешното и с най-лоши последици. Трябваше да я накара да се нуждае от него, да свикне да бъде край нея, да я накара да се влюби в него и чак тогава да я вземе в леглото си.

Такъв беше планът. Или поне беше, преди всичко да се обърка.

Когато Лана ѝ съобщи разкритията относно осиновяването, Коли изглеждаше така, сякаш някой ѝ бе нанесъл съкрушителен удар право в

челюстта. И въпреки това нямаше хленчене, нито въпроси от рода „Коя съм аз?“ или „И какво да правя сега?“. Това беше неговото момиче, помисли си със задоволство Джейк. Твърдо като скала.

Но сега то имаше нужда от него. Най-накрая изпитваше необходимост от присъствието му, от рамото му. И той трябваше да покаже и на двамата, че няма да я остави сама, нито да я предаде или изостави.

Без значение колко много я желаше, нямаше да позволи да усложнят ситуацията със секс.

Беше преживял почти цяла година без нея и през тези ужасни самотни месеци бе преминал през цялата гама емоции — от ярост до изумителна болка, от горчивина до отчаяние, от приемане и примирение до отхвърляне и несъгласие.

Това е естествен подбор. Някои породи си подхождат. Някои двойки индивиди се съчетават за цял живот, помисли си Джейк, като стана. Той и тя бяха едни от тях. Щеше да ѝ даде време да го осъзнае. А междувременно щеше да ѝ помогне да излезе от тресавището, в което бе затънала.

След това щяха да започнат отначало.

Чувствайки се значително по-добре, той взе бирите и се върна в стаята на Коли една минута преди да пристигне пицата.

Джейк беше прав относно работата, мислеше си Коли, докато оправяше леглото си. Само работата можеше да я задържи далеч от мислите и тревогите и да накара мозъка ѝ да заработи на пълни обороти. Неяснотата и мъглата се разсеяха.

Сега вече можеше да види какво предстои да направи и как трябва да го направи. Трябваше да даде кръв в местната лаборатория и Лана да я изпрати на колегите на баща ѝ във Филадельфия. Лана щеше да бъде свидетел, че пробите са запечатани и не могат да бъдат фалшифицирани. Същите мерки — с независим свидетел, трябваше да бъдат взети и от страна на семейство Кълън.

Не биваше да съществува възможност да бъдат подменени. Все още нямаше да казва нищо на родителите си за разкритията на Лана. Джейк беше прав, нямаше смисъл, докато не бъдат събрани още факти и доказателства.

Трябваше да се справи с личната си работа така, както правеше това със служебната. Методично и интелигентно.

Откритията трябваше да бъдат описани. Всъщност щеше да пише докладни записки всекидневно. Така щеше да поддържа всичко в ред.

За да запуши устата на Дъглас Кълън, щеше да накара Лана да състави документ, с който се отказва и отхвърля всякакви претенции към имуществото и парите на Сюзан Кълън.

Това беше добра идея, рече си Коли. Време беше да престане да мисли повече.

Тя затвори очи и отвори сърцето си за музиката, като избра Бах. Прекрасните, сложни и романтични звуци на неговата Сюита № 1 за чело.

Винаги си почиваше с музиката. Плуваше в нея. Намираще успокоение, уют. В музиката имаше математика и изкуство, смесени гениално, за да се получи неземна красота.

Заради тези редки и прекрасни моменти Коли влачеше със себе си тежкия, неудобен инструмент на всеки самолет, влак, камион или джипка, на всеки обект без значение колко проблемни създаваше това.

Успокоена, тя остави лъка. Следвайки ежедневната си програма, изтри лицето си с тоалетно мляко, наплиска го със студена вода и духна свещта.

Сетне се мушна в леглото.

Пет минути по-късно отново запали лампата, стана от леглото и взе кутията с писмата, която ѝ бе дала Сюзан.

Да, беше любопитна по природа, точно както ѝ бе казала днес следобед Сюзан. Ето защо бе толкова добра в работата си. Ето защо щеше да намери отговори на въпросите и в тази загадка и да постави всичко обратно на мястото му, като отново извади на вода потъналия кораб.

Коли отвори кутията, видя писмата, всички в обикновени бели пликове, всички подредени според датите.

Значи Сюзан също бе организирана по природа душа, помисли си тя. Друго сродно на нея самата създание. Е, това нищо не доказваше. Много хора бяха такива.

Трябваше да ги прочете. Те щяха да ѝ дадат усещането за тази жена и вероятно още едно късче към мозайката. Просто още данни,

каза си Коли, като посегна към първия плик в кутията, върху който пишеше „Джесика“.

Отвори го и почувства същия трепет на очакване, както когато сваляше с четка пръстта от някоя находка.

„Скъпа моя Джесика,

Днес ти щеше да станеш на една годинка. Струва ми се невъзможно да е изминала една година, откакто те взех в ръцете си. Тази година бе като сън за мен. Всичко е объркано, замъглено и нереално. Понякога си мисля, че наистина сънувам. Има моменти, когато те чувам да плачеш, ставам и отивам в стаята ти. Друг път усещам сякаш мърдаш в мен, все едно че още не съм те родила.

Но след това си спомням всичко и мисля, че няма да издържа.

Моята майка ме накара да обеща, че ще ти напиша това писмо. Не знам какво бих правила през изминалите месеци без нея. Не мисля, че някой може да разбере какво чувства една майка, освен друга майка. Баща ти се опитва, знам, че липсваш и на него, но не мисля, че усеща в себе си същата липса като мен.

Чувствам се празна отвътре. Толкова празна, че понякога ми се струва, че ще се разтроша и разпадна на прах. Ще се превърна в нищо.

Част от мен иска това да стане, но имам твоя брат. Аз съм майка и на него. Бедното, сладко малко момченце! То е толкова объркано. Не може да разбере защо те няма, къде си.

Как да му обясня, когато аз самата не мога да го разбера?

Знам, че скоро ще се върнеш Джеси, трябва да ти кажа, че ние не сме престанали да те търсим. Аз се моля всеки ден да се върнеш обратно в креватчето си. Докато това стане ще се моля да си здрава и в безопасност. Да не си уплашена. Моля се всеки ден човекът, който те взе от

мен, да бъде мил и добър с теб. Да те люлее както обичаш и да ти пее същите приспивни песнички като мен.

Някой ден той ще разбере, че онова, което прави, е лошо и ще ни те върне.

Съжалявам, толкова много съжалявам, че тогава се обърнах за миг! Казвам ти, заклевам се, беше само един кратък миг. Ако можех да върна времето назад, нямаше да те изпускам от очи.

Всички те търсим. Мама и татко, баба и дядо. Всички съседни, полицията. Не си мисли, че ще те оставим. Никога няма да го направим.

Ти си тук, в сърцето ми. Винаги ще бъдеш там. Моето малко момиченце, моята Джеси!

Обичам те. Липсваш ми.

Мама“

Коли сгъна внимателно листа и го върна обратно в плика. Затвори кутията и я остави на пода. После легна и изгаси светлината.

И остана будна в тъмното, страдайки за жената, която почти не познаваше.

Тя прекара по голямата част от следващия ден, потънала в усърдна работа по разкриване на двата скелета. Това ѝ отне часове. За да ги почисти от пръстта, работи с четките, със зъболекарската сонда, с въздушните нагнетители. Но благодарение на тази последна находка екипът се бе увеличил с още двама студенти от университета.

Фотографката Дори Тиздейл, висока дългокрака брюнетка, дойде да прави снимките. А за помощник на Коли изпратиха Бил Макдауъл, който въпреки че не изглеждаше достатъчно възрастен, че да му продадат бира в магазина, имаше пет сезона практика в три експедиции, и беше горд с тях като с трофеи на колана си.

Според Коли Дори бе компетентна и ентузиасирана, макар и от същия физически тип като Вероника Уикс — жената, която бе подействала като последната капка, от която чашата на семейното

търпение преля и каруцата на брака ѝ с Джейк се прекатури. Коли се опитваше да не обръща внимание на този факт.

Всъщност, какво значение имаше, че Дори има глас на мъркащо котенце, след като си вършеше добре работата?

— Наех още един — Джейк спря покрай нейния сектор и кимна към дългунестия мъж, който стоеше встрани и говореше с Дигър. — Пътуващ наемник, има собствени инструменти. Казва се Мат Киркъндейл. Чул за проекта, иска да копае. Изглежда запознат с работата.

Коли огледа новодошлия. Имаше дълга брада, прошарена със сиво, износени работни ботуши и татуировка, наподобяваща змия, която се подаваше под ръкава на фланелката му.

Изглежда, двамата с Дигър вече се бяха сприятелили.

— Всяка работна ръка е добре дошла — рече тя. Мъжът ѝ се видя силен и загорял. — Сложи го да работи с Дигър няколко дни. Да видим как се справя.

— Това мислех да направя и аз.

Той я наблюдаваше как опъва един канап между два гвоздеа, подготвяйки се да направи чертеж на вертикалния срез през наслагванията на пластове в нейния сектор.

— Искаш ли помощ?

— Ще се справя. Какво мислиш за двамата новаци?

— Момичето е много приятно за гледане — без да обръща внимание на факта, че може и сама да се справи, той долепи рулетката към гвоздеите. Забеляза погледа, който му отпрати, и ѝ отговори меко. — Въпреки благородната си фамилия Тиздейл, не се страхува, че ще изцапа ръцете си с прах и мръсотия. Момчето е по-амбициозно и се престарава. Доста „по“, бих казал, защото иска да те впечатли. Съпровожда те с погледи, изпълнени с копнеж.

— Нищо подобно.

— Сериозно е хлътнал по теб, горкичкият. Знам точно как се чувства.

Тя изръмжа.

— Между хлътването и желанието да тръшнеш една жена гола върху всяка възможна плоскост има голяма разлика.

— О! Тогава значи не знам как се чувства.

Тя се помъчи да не се разсмее пред него, но след като той се отдалечи, леко се подсмихна.

Последните разкрития възбудиха духовете и интереса на пресата. Коли даде едно интервю пред репортер на „Уошингтън Пост“, докато клечеше до двата скелета, подпирайки гърба и раменете си на стената на ямата.

— Костите на възрастния индивид са женски — говори тя. — Жена между двадесет и двадесет и пет години.

Репортерът също беше жена, при това любопитна, поради което се приближи прекалено близо до костите, но Коли внимателно и търпеливо я върна обратно.

— Как можете да кажете на колко години е била без лабораторни изследвания?

— Ако знаете достатъчно за костите, а аз мога да ви уверя, че знам, не е проблем да определите възрастта им — използвайки върха на показалка, тя показва ставите, съединенията и структурата. — Ето вижте тук, това е нещо интересно. Има счупване на хумеруса^[1]. Най-вероятно в детството. Вероятно на около десет-дванадесет години. Заздравяло е, но е сраснало лошо.

Тя прокара леко върха на показалката по линията на счупването.

— Тази ръка е била по-слаба и вероятно ѝ е причинявала значителен дискомфорт. Счупването е много чисто, което показва, че е от падане, а не от удар. Не е рана, получена по време на битка. Въпреки травмата, жената е била в добро здраве, след като не е била изгонена от племето. Те са се грижили за своите болни и ранени. Това се вижда и от начина, по който е погребана с детето.

— Как е умряла?

— След като няма други наранявания, а останките на детето показват, че е било новородено, най-вероятно и тя, и детето са починали по време на раждането. Виждате, че те не са просто погребани заедно. Сложени са тук един до друг, като е държала детето. Това показва състрадание, дори чувства. Истинска церемония. Те са означавали много за някого.

— И защо трябва да означават нещо за нас?

— Защото са били тук първи. Кои са те, как са живели — вероятно всичко това е направило възможно нашето днешно съществуване.

— Има хора, които са против ексхумацията и изследването на мъртвите. Поради религиозни причини или просто защото човекът е склонен да смята, че тези, които са били погребани, трябва да останат необезпокоявани за вечни времена. Как ще отговорите на това?

— Можете да видите вниманието, с което се отнасяме към тях. Отдаваме им нужното уважение. Те носят знание — отвърна Коли и се облегна назад. — Човешката природа също така изисква или би трябвало, постоянно търсене на знания. Ако не изследваме, значи не ни интересува. Значи не я зачитаме, а напротив, пренебрегваме я.

— Какво можете да ми кажете за проклятието?

— Мога да ви кажа, че това не е епизод от „Досиетата Х“. Съжалявам, но трябва да продължа работата си. Ако желаете, можете да говорите с доктор Грийнбаум.

Коли работи още един час, мълчаливо и съсредоточено. Когато посегна да вземе фотоапарата си, Джейк се присъедини към нея.

— Какво е това?

— Прилича ми на коруба на костенурка. Беше между двете тела. Трябват ми снимки на костите, ето, в това положение.

— Ще извикам Дори. Нуждаеш се от почивка.

— Все още не. Взemi документацията. След това искам да разбера какво точно е това.

Тя се изправи и разтърка краката си, докато Дори дойде, за да направи снимките.

Коли изгони всички мисли от главата си и наостри слух да чуе какво говорят Дори и Джейк зад гърба ѝ. Говорят си глупости, отбеляза разсеяно тя. След което, ядосана на самата себе си заради подслушването, което ѝ бе стар навик, свързан с Джейк, си напомни, че той може да говори празни приказки, с когото си иска. С Дори и с когото си иска друг, и да прави всичко, което си поиска.

— Готово — обяви Дори. — Не омаловажавам останалите находки, но ти си уцелила най-доброто място. Направо е удивително — тя отново погледна скелетите. — И толкова тъжно. Дори и най-древните останки са тъжни, когато са на бебе.

— Затова ще го направим заради тях. Искам тези снимки колкото е възможно по-скоро.

— Ще ги имаш. Всъщност, лентата свърши. Мога да ги проявя веднага, ако желаеш.

— Чудесно.

Дори се отдалечи с бързи крачки, а Коли отново се наведе и започна усърдно да чисти корубата на костенурката. Когато успя много внимателно да я освободи, чу как вътре затракаха камъчета.

— Но това е играчка! — прошепна Коли. — Те са искали детето да си има играчка — тя подви крака и седна върху тях.

Джейк взе корубата.

— Изглежда, таткото или дядото на момиченцето е направил играчката, преди то да се роди. Очаквали са раждането ѝ. И когато са я загубили, когато са изгубили и двете, са тъгували.

Коли вдигна планшета си и внимателно описа всичко.

— Ще кажа на Лео, че са готови за мокро пакетиране и преместване. Имам среща. Ще се върна след час.

— Скъпа... — той отново я погали по бузата. — Изцапала си се.

— Ще се почистя.

— Преди да го направиш, дойдох да ти кажа, че Лео говори по телефона с Долан. Той го заплаши, че ще извади заповед, с която да блокира работата ни, както и преместването, на каквото и да е от терена.

— Идиот!

— Може би, но е достатъчно умен да извърти работата така, все едно се бори срещу нарушаване покоя на мъртвите и тъй нататък. Може и да получи подкрепа.

— Тогава как е смятал да построи къщите си? — попита тя.

— Уместен въпрос, и съм сигурен, че той също го е обмислил — Джейк се заклати леко и премести погледа си към спокойната вода на разлива, ограден от дърветата, пременени в свежата си лятна одежда. — Тук е много красиво.

— Погребаните са мислели същото.

— Обзалагам се — той разклати разсеяно костенурската коруба. — Основното, което иска Долан, е да спрем разкопките. Той е собственик на земята. Може да ни попречи да вдигнем и пренесем находките, ако натисне по-силно.

— Тогава и ние ще натиснем в отговор.

— Първо трябва да се опитаме разумно и дипломатично да постигнем съгласие. Имам среща с него утре.

— Ти? Среща с него? Защо ти?

— Защото съм по-малко настроен да се сбия с него, отколкото ти. Съвсем малко по-малко за твое успокоение — добави Джейк, като се наведе и докосна леко устните ѝ със своите. — И още, защото съм антрополог и мога да представя повече умни и завързани термини за културата и древните общества и тяхното влияние върху науката от теб.

— Това са глупости — промърмори Коли и се запъти към колата си. — По-скоро, защото имаш пенис. Лео е сметнал, че този кретен ще бъде по-склонен да говори с теб само, защото имаш правилният инструмент в гащите.

— Това също е важен фактор. Ще си поговорим по мъжки и ще видим дали ще успея да го убедя.

— Обработи го, Грейстоун, така че да не се наложи да го бия по главата с лопатата.

— Ще видя какво мога да направя, Дънбрук — добави той, докато Коли отваряше вратата на колата си. — Да не забравиш да си измиеш лицето.

[1] Раменна кост. — Б.пр. ↑

9.

Когато на другата сутрин Коли излезе от стаята си в мотела, ѝ причервеня пред очите в буквалния смисъл на думата.

Огромни графити опасваха роувъра от калник до калник, а буквите бяха ярки и лъскави като прясна кръв.

„МРЪСНА КУЧКА!“ гласеше надписът. До него се мъдреше „ОСКВЕРНИТЕЛКА НА ГРОБОВЕ“, една цинична дума, отнасяща се до половите ѝ органи и заповедта „ОМИТАЙ СЕ ОТТУК!“.

Първата ѝ реакция бе да скочи напред, така както майка скача да защити детето си да не бъде бутнато на детската площадка. В гърлото ѝ се надигнаха и заклокочиха неразбираеми звуци, когато прокара ръка по напръсканите върху предния капак думи: „ЛЕЗБИЙСКА ПАЧАВРА“.

Яростта ѝ бе само на една крачка от шока. Когато двете чувства се сляха, Коли се върна в стаята си, грабна телефона и телефонния указател и потърси адреса на „Долан и Синове“.

Тя тресна отново вратата в мига, в който Джейк отвори своята.

— Колко пъти още имаш намерение да тряскаш вратата пред...

Млъкна наред дума, защото видя колата ѝ.

— Аха, ясно. По дяволите! — макар че все още беше бос и само по джинси, той излезе на двора, за да огледа отблизо пораженията. — Смяташ ли, че са Остин и Джими, или някой от тяхната банда?

— Смятам да открия кой е — тя го бутна безцеремонно и отвори вратата на роувъра.

— Спокойно. Задръж така — познаваше този поглед в очите ѝ и той му говореше, че предстои кървав екшън. Тежко и горко му на онзи, който бе извършиш това. Лошо му се пишеше. — Дай ми две минути и ще дойда с теб.

— Нямам нужда от охрана, когато става дума за двама червенорати, безмозъчни шибаняци!

— Само една секунда! — за да е сигурен, че ще го изчака, той грабна ключовете от ръката ѝ и се върна в стаята си, за да си облече риза и да обуе обувки.

И изскочи, ругаейки навън тридесет секунди по-късно, за да я види как отпраща под носа му с мръсна газ. Беше забравил, че винаги държи резервни ключове в жабката на колата си.

— По дяволите! Мамка му!

Тя дори не погледна назад. Съзнанието ѝ бе съсредоточено единствено върху онова, което ѝ предстоеше. Имаше този роувър от шест години. Той беше част от екипа ѝ. Беше обикаляла с него страната и разкопките. Всяка драскотина по него ѝ бе скъпа като спомен. Той беше символ на гордост, емблема, почетен знак, и никой нямаше право да го поругава. Никой не можеше да осквернява онова, което бе нейно.

Няколко минути по-късно Коли рязко спря пред кантората на Долан на главната улица. Бълвайки огън и мълнии, тя изскочи от колата и едва се възпря да не изрита вратата с крак, когато откри, че е заключена. Започнала удря по нея с юмруци.

Отвори ѝ една приятна на външен вид жена.

— Съжалявам, но все още не сме започнали работа. Елате след петнадесет минути, моля.

— Долан! Търся Роналд Долан.

— Господин Долан тази сутрин е на обекта. Искате ли да ви уредя среща?

— Кой обект?

— Нагоре по Търки Нек Роуд.

Коли показа зъбите си в нещо като усмивка.

— Дайте ми координатите.

Трябваха ѝ двадесет минути, докато открие лъкатушещия селски път. Пропусна завоя и се върна. Нищо от сънливата прелест на утрото, от златистите лъчи, промъкващи се през дърветата, от възторженото кукуригане на петел, възвестяващ новия ден, не успя да потуши гнева ѝ.

Колкото повече време минаваше, толкова повече растеше той. Трябваше само да премести очи от пътя към предния капак, за да избухне с нова сила.

Някой щеше да плати за тази гавра, закани се Коли. В този момент не знаеше нито точно кой, нито как, но беше твърдо решена да получи възмездие.

Свърна в тесен частен път, мина през красиво малко мостче, прехвърлящо потока, след което продължи по права алея, изсечена в гората. Можеше да различи звуците, характерни за един строеж. Чукове, триони, музика от радиокасетофон. Част от мозъка ѝ регистрира, че какъвто и мръсник да бе Долан, очевидно беше добър строител.

Скелето на къщата подсказваше въображение и се вписваше добре в скалистия терен и живописната гора наоколо. Боклуците от строежа бяха събрани на купчини, които няколко мъже товареха в огромен камион, марка „Дъмпстер“.

Джипове и други високопроходими машини бяха паркирани в безпорядък в калта от снощния дъжд. Няколко едри мъжаги, вече силно изпотени, работеха на строежа.

Тя зърна Долан. Работните му панталони бяха все още чисти, ръкавите на ризата му навити до лактите, а на главата му се мъдреше синя каска с надпис „Долан Канстръкшън“. Той стоеше с ръце на кръста и наблюдаваше работата на мъжете.

Коли затръшна силно вратата и звукът прозвуча като изстрел от пушка въпреки музиката и шума. Долан погледна към нея, след което отмести поглед, когато тя стигна до къщата и скочи леко върху платформата.

— Остин и Джими — произнесе Коли. — Безмозъчните близнаци! Къде са?

Той прехвърли тежестта на тялото си от единия крак на другия и огледа колата ѝ. Сърцето му леко трепна от задоволство.

— Ако имате проблем с някой от моите хора, значи имате проблем с мен.

— Добре — това я задоволяваше напълно. — Е, виждаш ли това? — попита тя и посочи роувъра си. — Значи ще държа теб отговорен.

Долан почувства, че работниците го наблюдават. Пъхна палци в тирантите си и се изпъчи.

— Да не искаш да кажеш, че аз съм изтипосал така колата ти?

— Казвам, че е някой, който работи за теб. Някой, който те слуша — теб и идиотските ти приказки за онова, което правим в Антиетам Крийк.

— Не знам нищо. Прилича ми на детинска работа. А колкото до онова, което правите в Антиетам Крийк, може да си сигурна, че няма

да го правите още дълго.

— Във ведомостта ти за заплати има двама титани на мисълта — Джими и Остин. Прилича ми на тяхно дело.

Нещо неопределено премина през очите му, след което Долан направи фатална грешка — усмихна се самодоволно.

— В моята ведомост за заплати фигурират много хора.

— Смяташ, че е забавно, така ли? — и последните бариери паднаха пред Коли и тя го бутна леко. Работата наоколо замря. — Смяташ, че злонамереното опустошаване на чужда собственост, вандализмът, писането на заплахи и обиди по колата ми представлява само веселяшка шега?

— Мисля, че когато си там, където не те искат, и правиш нещо, което другите не желаят да правиш, трябва да си платиш. Ето това е цената — той също искаше да я блъсне, за да покаже на мъжете наоколо, че една жена не може да го докосва, но само тикна пръст в лицето ѝ. — Вместо да ми викаш, по-добре послушай съвета, написан на колата ти, и си омитай крушите от Удсбъроу.

Тя го цапна по ръката.

— Това не ти е някакъв уестърн на Джон Форд, тъпо, безмозъчно копеле! Мозъкът ти е колкото грахово зърно! И скоро ще видиш кой ще плаща. Мислиш си, че ще ти позволя, и за вас се отнася — тя се обърна към работниците, които ги наобиколиха, — че ще оставя тази работа така и ще ти се размине? Само че дълбоко се лъжеш! Ако смяташ, че подобно злобно, инфантилно поведение може да ме уплаши, значи си по-глупав, отколкото изглеждаш.

При тези думи някой се изкикоти, а Долан почервения като варено цвекло.

— Земята е моя собственост. Искам да се махнеш оттук! Нямаме нужда такива като теб да се навъртат и да пречат на почтените хора да си гледат работата. И освен това няма защо да ругаеш невинни хора и да ревеш заради малко боя по колата ти.

— Наричаш това рев? Ти си този, който ще ревне, Долан, когато навра главата ти в задника.

Тази закана предизвика дюдюкане и смях сред мъжете и накара ръцете ѝ да се свият в юмруци. Какво щеше да направи с тях беше под въпрос, но в този момент една силна ръка я хвана за рамото.

— Мисля, че господин Долан и неговата банда от веселяци ще могат да кажат много повече в полицията — чу тя Джейк да казва кротко. — Защо не отидем там?

— Не знам нищо за това — повтори Долан. — И точно това ще кажа на шерифа.

— Да, на него му плащат, за да те изслуша — Джейк държеше здраво Коли за ръката и я буташе към колата. — Вземи предвид факта, че тук има около дузина здрави мъже, въоръжени с инструменти и чукове — снижи той глас, докато я тикаше натам. — Можеш да бъдеш сигурна, че те предпочитат първо да ги изпробват върху мен, тъй като не съм жена. Затова млъкни, ако обичаш.

Тя изтръгна ръката си и отвори вратата. Но не можа да се удържи и извика:

— Не сме приключили, Долан! Имам намерение да замразя обекта ти. Няма да излееш първия си квадратен метър бетон поне още десет години! Ще го превърна в лично отмъщение.

Тресна вратата на роувъра и потегли рязко, като вдигна цяло ветрило от кал.

Кара около километър, сетне отби встрани от пътя и спря. Джейк спря зад нея. Двамата отвориха едновременно вратите и изскочиха навън.

— Казах ти, че нямам нужда от помощ!

— Казах ти да ме изчакаш две секунди!

— Това е моята кола! — тя удари с юмрук по покрива. — И си е моя работа.

Той я вдигна във въздуха и я сложи да седне върху капака.

— И как завърши мачът ти с Долан?

— Никак! Не е там работата!

— Работата е, че ти допусна тактическа грешка. Отиде да се опълчиш срещу Долан на негов терен, когато е заобиколен със свои хора. Какво има той насреща си — една женска, която тежи петдесет килограма с мокри дрехи. Господи, Дънбрук, та ти знаеш достатъчно много за психологията на хората! Аз ли да те уча? Той няма друг избор, освен да те издуха, да докаже пред околните, че му стиска и че има топки. Не може да си позволи да бъде нашибан с камшик от една мадама, и то пред свидетели. Не може да загуби битката!

— Не ми дреме! Писна ми! — тя се опита да скочи на земята и цяла се разтресе, когато той сложи ръце върху раменете ѝ и я задържа на капака. — Пет пари не давам за психологията! Не ми пука чий е теренът! Нито за родовата солидарност или племенната йерархия. Някой стреля по мен и аз трябва да отвърна. А ти откога си започнал да се въздържаш и да избягваш побоите? Обикновено ти си този, който ги започва.

О, така му се искаше! Така му се искаше да развърти юмруците си, когато я видя изправена пред онзи тип! Заобиколена от всички страни с настръхнали мъже.

— Не започнах, защото ме превъзхождаха по брой. Силите бяха един срещу десет и няколко от тези десет бяха въоръжени с електрически триони и автоматични забивачи на пирони. И може да си сигурна, че принудата да се оттегля не повдигна настроението ми.

— Никой не те е молил да се месиш.

— Не е — той пусна ръцете ѝ. — Никой.

Дори гневът не можеше да я заслепи дотолкова, че да не види промяната в него. От огън към лед, само за едно мигване. Срамът надделя над гнева ѝ.

— Добре де, може би не трябваше да отивам сама. Може би въобще не трябваше да отивам, докато не възвърнех самоконтрола си поне малко. Но след като вече беше там, не можа ли да натупаш някой?

Всъщност той беше толкова близо до това действие, колкото тя не можеше да си представи.

— Нямаше да изляза победител, колкото и да исках.

— Обичам я тази кола.

— Знам.

Тя въздъхна и ритна предната гума с крак. Сетне се намръщи, когато погледна към блестящия му черен мерцедес.

— Защо, по дяволите, не разкрасиха твоята?

— Може би не им е минало през ума, че твоят гняв ще е по-силен от моя. Заблудили са се.

— Мразя се, когато полудявам така. Толкова се ядосах, че не можех да мисля. Наистина не мога да се понасям. Иде ми да си изляза от кожата и да я подритна с презрение — тя погледна Джейк. — Ти беше прав.

— Почакай. Само да си взема касетофона от колата. Това трябва да го запиша.

— Ако продължиш да се правиш на умник, може да си сигурен, че няма да спра да ти благодаря.

— Чакай, чакай. Ти каза „ти си прав“ и „благодаря“. Всеки миг ще се разплача.

— Трябваше да знам, че ще извъртиш думите ми в твоя полза.

Тя се оттласна от капака, като погледна надолу към живописните извивки на потока сред скалите.

Беше тръгнал след нея, мислеше си Коли. И дълбоко в сърцето си бе убедена, че щеше да омете строителната площадка с всеки, който би дръзнал да вдигне ръка върху нея.

Това я накара да се почувства малко по-добре. Стана ѝ някак топло и мило.

— Просто казвам, че не биваше да нападам Долан в присъствието на хората му и не биваше да го обвинявам. Така че високо оценявам, че ме спря, преди да съм усложнила още повече положението. Благодаря. Предполагам, че това трябва да кажа.

— Моля, няма защо. Предполагам, че това трябва да кажа. Сега искаш ли да повикаме на помощ закона?

— Да — Коли въздъхна. — Не, по дяволите! Първо искам да пия кафе.

— Аз също. Следвай ме.

— Няма нужда да ме...

— Караш в неправилната посока, Дънбрук — той се ухили, докато вървеше към своята кола.

— Дай ми ключовете! — Джейк ги хвърли и тя ги хвана във въздуха. — Я чакай да те питам! Ти откъде знаеше къде съм?

— Отидох до кантората на Долан и попитах все още пребледнялата и трепереща като лист секретарка дали една жена, от ушите, на която излиза пушек, а устата ѝ бълва огън, не е минавала покрай нея. Останалото беше лесно.

Той влезе в колата си.

— Кафето ще го платиш ти.

Когато тази сутрин Лана Камбъл отиде до мястото на разкопките, взе със себе си и Тайлър. Надяваше се Коли да е била искрена, когато бе поканила момчето. От онзи ден той не бе спрял да говори само за това и ѝ бе проглушил ушите.

Тя затвори кантората по-рано и се прибра у дома, за да се преоблече. Сложи си джинси, обикновена риза и старите си обувки за тенис. Щом имаше намерение да разведе сина си около разкопките, трябваше да бъде облечена подходящо.

— Мамо? Ако намеря някакви кости, ще мога ли да ги задържа?

Лана тъкмо откопчаваше колана на детската седалка.

— Не.

— Мамо!

— Не само че не можеш да ги задържиш според мен, но ти обещавам, че и доктор Дънбрук ще ти каже същото. Така че, не ми се моли — тя целуна начупената му устичка и го измъкна от колата. — Помниш ли останалите правила?

— Да не тичам, да не се приближавам много близо до водата и да не пипам нищо.

— Друго?

— Няма.

Тя се разсмя, вдигна го и тръгна към портата.

— Мамо? Какво значи путка?

Тя едва не се препъна. Изненадата и шокът я накараха да спре. Отвори уста, но извъртя глава, за да проследи накъде гледа детето. Очите на сина ѝ бяха леко присвити, както винаги, когато се опитваше да открие нещо ново и неизвестно за него. Лана проследи погледа му и видя колата на Коли. Не успя да каже нищо, само въздъхна.

— Амиии, нищо. Нищо, скъпи. Сигурно... сигурно са пропуснали някои букви.

— Как може да пишат глупости по колите?

— Не знам. Трябва да попитам.

— Охо, я да видим кой ни е дошъл на гости! — Лео избърса ръцете си в панталоните и тръгна към тях да ги посрещне. — Ти приличаш на истински млад археолог, синко.

— Мога да копая. Нося си лопатката — Тай размаха червената пластмасова лопатка, която, след дълъг спор с майка си, бе успял да вземе.

— Добре тогава. Ще ти дадем работа.

— Това е Тайлър — Лана задиша по-леко, когато вниманието на сина ѝ бе отвлечено от конфузното положение с изписаната кола. — Тай, това е доктор Грийнбаум. Надявам се, че всичко е наред. Коли каза, че мога да го доведа някой път. Той просто умираше от нетърпение. И наистина ще страда, ако го върнете.

— Разбира се, че е наред. Искаш ли да дойдеш с мен, Тай?

Без да се поколебае дори за секунда, Тай протегна ръчички и премина от ръцете на майка си в тези на Лео.

— Така значи, готов си да ме смениш, а, Тай? — попита с усмивка Лана.

— Това са феромоните на дядото — обясни ѝ с намигване Лео. — Той знае, че си е намерил компания. Имаме доста добра колекция от върхове на копия и стрели. Искаш ли да я видиш?

— Да, искам. Но първо трябва да говоря с Коли.

— След това направо ела при нас. Ние с Тай ще бъдем много заети.

— Може ли да си взема някоя кост? — попита момчето шепнешком, докато Лео го отнасяше.

Лана поклати глава, след което, заобикаляйки купчинките пръст тръгна към дупката, в която работеше Коли.

— Хей, хубавице! — Дигър спря да работи и ѝ намигна. — Ако искаш да научиш нещо, по-добре попитай мен.

Той стоеше в друга квадратна дупка, но подскочи пъргаво, за да привлече вниманието ѝ. Миришеше, както установи Лана, на мента и пот и приличаше на къртица от анимационен филм.

— Добре. Я да видя какво правите вие тук... — тя се наведе над дупката и забеляза, че е разкопана на геометрични плоскости. — Това кости ли са?

— Да. Но не са човешки. Мисля, че сме попаднали на кухненското бунище. Костите са животински. Приличат на еленови. Виждаш ли различния цвят на пръстта?

— Да.

— Ето това тук е зимна глина, а тук летни наноси. Приливи, разбираш ли? Начинът, по който са разположени костите, показва, че се намираме върху селище. Застояли са се тук дълго време. Ловували

са. Намерихме и кравешки кости. Опитомена крава. Занимавали са се и със земеделие.

— Можете да кажете всичко това само от вида на пръстта и костите?

Дигър се почеса по носа.

— Имам усещане за тези неща. Знаеш ли какви интересни находки имам в ремаркетото си ей там? Ако дойдеш тази вечер, ще ти ги покажа.

— Аз...

— Дигър, престани да досаждаш на моя адвокат — извика Коли.
— Лана, зарежи го и ела тук. Той е прилепчив като грип.

— Нищо подобно, безвреден съм като бебе.

— Да, ама като бебе на акула — долетя викът на Коли.

— Не бъди толкова ревнива, сладурче. Знаеш, че си единствената ми любов — той ѝ изпрати една въздушна целувка, намигна отново на Лана и се върна обратно в дупката си.

— Предложи да ми покаже находките си — рече Лана, когато стигна до дупката на Коли. — Това ли е подходът на археолозите за привличане вниманието на дамите?

— Находките са най-малката му провокация. Дигър е движещ се магнит за жените. И поради причини, които все още не мога да проумея, най-редовно и с удивителна честота ги сваля.

— Ами, защото е много сладък.

— Господи, та той е грозен като задник на муле!

— Точно затова е сладък — Лана погледна какво прави Коли. — Какво се е случило с колата ти?

— Очевидно някой е решил, че ще бъде много забавно да я украси с груби нападки и закани. Предполагам, че са от хората на Долан — тя сви рамене. — Дадох му да разбере тази сутрин.

— Значи си говорила с него?

Коли се усмихна. Гледаше Лана и си мислеше, че изглежда свежа и красива като гимназистка от горните класове, излязла на летен пикник.

— Може да се нарече разговор.

Лана наведе глава.

— Трябва ли ти адвокат?

— Все още не. Областният шериф се зае със случая.

— Хюит? По-страхлив е и от заек, но е много умен. Няма да пропусне нищо.

— Да, и аз останах с такова впечатление. Обеща, че ще говори с Долан.

— Колкото и искрено да съжалявам за колата ти, трябва да призная, че ако Рон Долан има неприятности и проблеми, ще бъда много доволна.

— Радвам се, че мога да ти доставя тази радост. След като така или иначе си тук, искам да те питам нещо. Защо някои хора гледат джинсите си?

Лана погледна към прецизно изгладените си „Ливайс“.

— За да покажат уважение към производителя. И защото задникът ми изпъква по-добре, когато са изгладени.

— Благодаря. Полезно е да го зная. Виждам, че Лео забавлява Тай-Рекс.

— Беше любов от пръв поглед. И от двете страни — тя погледна отново работата на Коли и едва потисна трепета си. — Това не са животински кости.

— Човешки са — Коли посегна към термоса и наля в една пластмасова чаша чай с лед. — Мъжки, на над шестдесетгодишен мъж. Почти е бил изкривен от артрит, бедният.

Тя предложи на Лана чай и когато тя отказа, отпи сама от него.

— Има някакво смесване в този пласт почва. Виж това — Коли почука една дълга кост със зъболекарското си чукче. — Тази е женска, на около същата възраст. А тази е мъжка, но детето е било в пубертета.

— Заедно ли са ги погребали?

— Не мисля. Струва ми се, че станалото разпръсване и смесване е в резултат на промяна в нивото на водата и климата. Разлив. Смятам, че когато слезем по-надълбоко, може би през другия сезон, ще намерим по-запазени и подредени останки. Хей, Лео дава на Тай да копае.

Лана се изправи и погледна към сина си, който щастливо копаше в една малка купчинка. Лео бе клекнал до него.

— Той е на седмото небе от щастие.

— Тази купчина е пресята. Залагам двадесетачка, че Лео е пъкнал камък или черупка в пръстта. Винаги има по нещо в джоба си да забавлява децата.

— Добър човек.

— Умира за деца.

— Докато те са заети, искам да поговоря с теб.

— Предполагам. Хайде да се разходим. Краката ми се нуждаят от раздвижване.

— Не искам да оставям Тай.

— Повярвай ми — успокой я Коли, докато изтрупваше праха от ръцете си, — докато Лео го занимава, той ще бъде щастлив.

Тя излезе от дупката и тръгна, като не остави друга възможност на Лана, освен да я последва.

— Имам още информация за Карлайл.

— Детективът откри ли го?

— Все още не. Но попаднахме на нещо интересно. Докато е практикувал в Чикаго и Хюстън, той е представлявал съпругески двойки в повече от седемдесет осиновявания. Всички законно са преминали през съда. Това съставлява най-лъвската част от практиката и приходите му. По време на практиката му в Бостън, е бил ищец по десет осиновявания.

— Което означава?

— Почакай, в Сиатъл е оформил само четири. Чрез съда — добави Лана. — Значи имаме по едно на година. Какво ти подсказва всичко това?

— Същото, което и на теб. Че е открил по-доходен бизнес — да краде бебета и да ги продава, вместо да минава през бюрокрацията на системата. — Коли навлезе в гората, която започваше непосредствено след завоя на реката. — Това е разумна хипотеза, но нямаме достатъчно данни, за да я докажем.

— Засега. Ако успеем да открием поне още една двойка осиновители, които са го препоръчали на приятел или на някой, който е отишъл при него, но чиито документи за осиновяване не са регистрирани според закона, ще имаме достатъчно. Винаги остават следи. Няма значение колко е бил внимателен.

— И какво ще кажем на тези хора, ако ги открием? — попита Коли и подритна паднало клонче. — Ще им кажем, че детето, което са осиновили и отгледали, е било откраднато от друго семейство? Че това дете никога не е било тяхно по закон?

— Не знам.

— Не искам да забърквам и други семейства. Не мога да го направя. Поне не и на този етап. Тези хора са създали семейства. Не е тяхна вината, че това мръсно копеле ги е излъгало. Че е превърнал нещо толкова благородно и изпълнено с любов като осиновяването в печалбарство и болка.

„Да, в печалбарство за него и болка за теб“, помисли си с искрено съчувствие Лана.

— Ако го намерим и онова, което е правил излезе на бял свят... евентуално...

— Да, евентуално — Коли се обърна към разкопките. Пласт, след пласт, след пласт. — Аз не мога да живея евентуално. Трябва да приемам доказателствата така, както излизат.

— Искаш ли да отзова детектива?

— Не. Просто искам той да се съсредоточи в търсенето на Карлайл, а не да мислим какво ще стане, когато открием истината. Ще мислим за това... когато му дойде времето. Тя ми е писала писма — Коли направи пауза, оглеждайки едрата сойка, която се скри сред клоните на дървото. Дълбоко в гората чукаше като луд кълвач, а от другата страна на пътя ловджийско куче лежеше на слънце и спеше.

— Всяка година на рождения ми ден Сюзан ми е писала писма. И ги събирала в една кутия. Снощи прочетох първото. То разби сърцето ми, но въпреки това, сякаш не се отнасяше до мен. Не и по начина, по който тя иска. Тя не ми е майка. Каквото и да се случи, няма да я направи моя майка — тя поклати глава. — Но трябва да има възмездие. Ние ще открием Карлайл и той ще си плати. Той, както и всеки, който е бил част от това. Мога да направя поне това за нея.

— Опитвам се да си представя как ще се чувствам, ако някой ми вземе Тайлър. И не мога. Защото е прекалено страшно. Ужасно е! Но мога да си представя, че да те намери за нея е било едновременно огромна радост и мъка. Не знам какво друго би могла да направиш, освен онова, което правиш. А то е както много благородно, така и много смело.

Коли се засмя, но в смеха ѝ нямаше радост.

— Нищо подобно. Просто е необходимо.

— Грещиш. Но аз никога не си губя времето да споря с клиенти. Ето защо няма да ти казвам колко е безсмислено да ме караш да подготвя това — тя извади лист хартия от чантата си. —

Удостоверение, с което се отказваш, от каквато и да е част от наследството на Сюзан и Джей Кълън. Трябва да го подпишеш, там е отбелязано къде. Някой трябва да свидетелства при полагане на подписа ти.

Коли кимна и взе документите. Те поне бяха една определена стъпка.

— Лео ще свидетелства.

— Бих те посъветвала, преди това да помислиш няколко дни.

— Тя не ми е майка. Не ми е същинска майка. Нямам право на нищо. Искам да направя копие и да го изпратиш на Дъглас Кълън.

— О, по дяволите, Коли!

— Дали ще му го навреш в гърлото или не, си е твоя работа, но аз искам той да има копие.

— Хиляди благодарности — отвърна Лана. — Това ми дава повод да го накарам да ме покани отново на среща.

— Ако те отхвърли заради мен, значи не е заслужавал нито секунда от времето ти.

— Лесно ти е да го кажеш — Лана изравни крачката си с Коли и двете заедно тръгнаха обратно към разкопките. — Нали си имаш човек до теб.

— Нямам си.

— Хайде, моля те! Не на мен тия.

— Ако говориш за Грейстоун, това е стара работа. Всичко отдавна приключи.

— Да бе, да. Тия ги разправяй на старата ми шапка.

Коли спря, свали слънчевите си очила надолу върху носа си и изгледа Лана над тях.

— Това правен термин ли е?

— Ще потърся латинския превод, така че да звучи по-официално юридически. Харесвам те — добави тя и премести чантата си през рамо. — Така че ще го квалифицираме като обективно наблюдение със съвсем малка доза безвредна завист. Джейк е страхотен.

— Да, хваща окото — Коли погледна към онази част на разкопките, където Джейк се бе навел заедно със Соня над чертежа на сектора. — Ние сме колеги и освен това дълго време работихме над усъвършенстване на способностите си да се търпим взаимно, така че можем да пребиваваме в една стая, без да се стига до ексцесии.

— Миналата нощ ми се стори, че наистина се справи добре. Но познавам безпогрешно, когато един мъж гледа една жена сякаш иска да я изпие с очи. Оттук иде и завистта ми. Хващала съм собственият си съпруг да ме гледа по този начин неведнъж. Това не може да се забрави. Затова разпознах този поглед, когато Джейк те гледаше.

„Нима можеше да ѝ обясни?“, каза си Коли, докато гледаше как Джейк потупа разсеяно Соня по рамото, преди да се изправи. Сетне отиде при Тайлър, вдигна го и го завъртя с главата надолу, докато момчето се заливаше от смях.

Беше толкова добър с децата, колкото и с жените, реши тя. Сетне, ядосана на себе си, призна, че просто е добър с хората. Е, от време на време.

— Между нас съществуваше първично привличане. Сексът ни беше... ами да речем много добър. Но, изглежда, извън тази област не бяхме подходящи един за друг.

— Все пак си му разказала историята.

Коли се потупа с хартиите по бедрото, докато вървяха.

— Той ме хвана в неподходящ момент. Освен това на Джейк може да се разчита. Никога не би клюкарствал, нито би разгласил онова, което си споделил с него. И е страхотен по детайлите. Не пропуска нито една следа и изпипва всичко до съвършенство.

Джейк не бе успял да се пребори с Роналд Долан. Този човек бе голям чешит. Окопал се бе надълбоко. Джейк бе опитал всичко възможно по време на срещата им в късния следобед. Първо бе заел позиция в единен мъжки фронт, с лека доза присмех относно изпълнението на Коли от сутринта.

Тя сигурно щеше да изпържи яйцата му за закуска, ако знаеше, че се е извинил от нейно име, но се бе наложило да го направи, понеже искаше да стъпи на едно ниво с Долан. В името и за доброто на проекта.

Сетне се бе опитал да приложи чара си, после бе наблегнал на мисията на науката, вкарал бе в действие търпение и хумор. Не, нищо не бе в състояние да помръдне Долан от окопа, в който се бе загнездил. Разговорът бе протекъл приблизително така:

— Господин Долан, фактът е, че плановата комисия спря вашия строеж и има основателни причини за това.

— Още няколко седмици и забраната изтича. Между другото, появи се един нов факт — че група хора повреждат собствеността ми.

— Нищо подобно. Разкопки от такова естество са систематично организирани и много внимателни.

Долан бе изсумтял и се бе облегнал на стила си.

— Бях там и видях дупките. Разни сукалчета от университета пикаят наоколо, сигурно пушат трева, пият бира и бог знае още какво правят. А вие разкопавате скелети и ги извозвате.

— Останките се третират с нужното уважение и респект. Изследването на праисторическите находки е жизненоважно за проекта.

— Но не и за моя обект. А и на много хора тук не им харесва идеята да разравяте гробове. Единственото, което имаме, е вашата честна дума, че били на хиляди години. А дали е така?

— Има окончателни тестове...

— В науката нищо не е окончателно — Долан бе свил юмрука си, сетне бе насочил показалец напред, сякаш ще стреля с пистолет. — Та вие променяте мнението си непрекъснато! Не можете да се разберете за това как е възникнал светът. Трябва да говорите със стареца на жена ми, той ще ви изтъкне цяла камара причини и ще ви обясни защо всички приказки за еволюцията са блъф. Дрън-дрън — той бе дръпнал тирантите си и ги бе пуснал. — И мога да кажа, че аз в голяма степен съм напълно съгласен с него.

— Господин Долан, можем да прекараме следващите няколко часа в спор, дебатирайки еволюцията, но това няма да реши нашия проблем. Каквото и да твърдите, съществуват солидни доказателства, че през епохата на неолита около Антиетам Крийк е съществувало селище на първобитни хора. Костите, предметите и оръдията на труда, както и природните образувания потвърждават това.

— Но то не променя факта, че независимо кога са били заровени тези тела там, никой не ги е питал дали искат да бъдат изровени и разглеждани под микроскоп. Трябва да имаме повече уважение и да оставим мъртвите да почиват в мир. Това е моето мнение по въпроса.

— Ако е така, то бихте ли ми обяснили как смятахте да действате, за да строите къщите си?

Долан беше измислил отговора. Не конкретен, но достатъчен, за да държи противниците му настрана.

— Щяхме да поставим маркери.

Беше мислил задълбочено по този въпрос, особено когато осъзна как едно дълго забавяне ще се отрази на доходите му. Можеше да си позволи да отдели един акър, да го раздели на сектори, дори да постави камъни, с които да обозначи местата на костите.

Можеше да го използва дори като реклама, наблягайки на праисторическата романтика по същия начин, както често използваше Гражданската война, за да рекламира къщите си.

Но единственото нещо, което не можеше да си позволи, бе да стои и да чака.

— Ние все още не сме определили дали цялата площ е неолитно гробище — отбеляза спокойно Джейк. — Къде тогава смятате да сложите маркерите си?

— Ще проведе собствено разследване. Докарали сте някакъв индианец, пардон, коренен жител, който наговорил разни врели-некипели и това ви служи за позволение да продължите. Е, и аз мога да се обадя на някои места и да си докарам не един, а много коренни жители, които да протестираат защо се местят телата.

Джейк се бе облегнал назад.

— Да, сигурно можете. Съществува известно несъгласие между различните индиански племена относно това как да се решават тези въпроси. Но повярвайте ми, господин Долан, ще ви оберат до шушка. Ще ви взема всички козове! Правя това почти петнадесет години и имам контакти и връзки, за които вие не можете дори да сънувате. Като прибавим и факта, че аз самият съм четвърт индианец, пардон, коренен жител. И докато някой може да смята, че гробовете трябва да останат недокоснати, повечето хора са настроени със симпатия и гледат с повече уважение на вниманието, с което се отнасяме към проекта, отколкото на вашата идея да павирате гробовете и да засеете райграс наоколо, така че да си възвърнете инвестициите.

— Платил съм за тази земя! — челюстта на Долан бе увиснала. — Честно и почтено. Тя ми принадлежи по закон.

— Така е — съгласил се бе Джейк. — По закон ви принадлежи. И накрая ще ви кажа, че точно законът е този, който поддържа и подкрепя онова, което ние правим.

— Не ми говорете за закона! — за пръв път откакто бяха седнали да говорят, Долан бе изтървал нервите си и се бе развикал. Това не бе изненадало Джейк. Той го бе наблюдавал внимателно. — Писна ми и ми дойде до гуша някакъв си никаквец от равнините да идва тук и да ми казва какво мога да правя и какво не! Живея в този щат, откакто съм се родил! Целият ми живот мина тук. Баща ми започна бизнеса си преди петдесет години и ние прекарахме живота си като строихме почтени домове на почтени хора. За да се появят разни защитници на природата или противници на изсичането на горите и да ми хленчат, и да се вайкат, щото сме били построили къщите си върху земеделска земя. Ама не питат фермера защо е продал земята си? Защото си скъсва задника от работа година подир година, за да преживява, и може би му е дошло до гуша да слуша как хората се оплакват, че цената на млякото била висока. Вие не знаете нищо за това място и нямате право да идвате в офиса ми и да ми казвате, че нищо друго не ме интересувало, освен собствения ми джоб.

— Не знам какво ви интересува, господин Долан. Но знам, че в случая не говорим нито за обработваема земя, нито за загуба на открито пространство. Говорим за откриването на огромно научно и историческо наследство. За да го запазим, ще се борим с вас за всеки милиметър по пътя си — той се бе изправил на крака. — Баща ми има ранчо в Аризона и аз чудесно знам как се блъскаше година подир година, за да изкара прехраната си. Той все още го прави и това е неговият избор. Ако реши да продаде земята си, това също ще бъде негов избор. Не познавам вашето тукашно общество, но съм се спрял на тези петдесет акра и смятам да ги опозная по-добре, отколкото вие познавате собствения си заден двор. Хората са живели там, работили са, спели са и са умирали. Така че това го прави тяхно място, а не ваше. Смятам да изпълня задълженията си и да си свърша работата така, че това да стане широко достояние.

— Аз пък искам да си вдигнете парцалите от моята земя!

— Говорете с Върховния съд на щата Мериланд, с комисията по планиране на собствения ви окръг, със съда — очите на Джейк бяха студени, а гласът му вече не бе нито учтив, нито безразличен. — Вие разляхте кучетата, Долан, и пресата ще ви погребее доста преди съдът да реши кой е правият. Фирмата ви „Долан и синове“ ще се превърне в поредния артефакт.

Джейк бе излязъл и бе забелязал по широко ококорените очи на секретарката и неочаквано засиленият ѝ интерес към компютъра, че е чула последната част от тирадата му.

Беше наясно, че из градчето ще тръгнат приказки. Новината бързо щеше да се разпространи. Представи си как още на следващия ден на терена щяха да дойдат много повече хора.

Затова, след като седна в колата, веднага извади мобилния си телефон.

— Лео, смажи колелата на машината и задействай правното основание за разкопките. Долан има намерение да се окопае още повече и всичко, което постигнах, бе да го набутам още по-надълбоко в окопа. Мисля да намина и да се срещна с Лана Камбъл, като дам на адвокатата на дружеството за защита и опазване на природата най-новата информация.

— Тя е още тук.

— Значи се връщам веднага.

На два километра извън градчето, отвъд криволичетата покрита с чакъл алея, в една къща, която Долан бе строил по поръчка, Джей Кълън седеше заедно с бившата си съпруга и гледаше Коли Дънбрук на видео.

Той усещаше, както всеки път, когато Сюзан го затрупваше с кошмарите си, свиване в гърдите и пърхане в стомаха.

Джей беше спокоен и кротък мъж. От дете си беше такъв. Завърши местната гимназия, ожени се за Сюзан Гроган, момичето, в което се влюби на шест години, и замина да учи в техническия университет.

Дванадесет години преподава математика в своята гимназия. След като повече не можеше да издържа лудостта и обсебването на Сюзан от загубената ѝ дъщеря, той се разведе с нея и се премести в съседен окръг и отиде в друго учебно заведение.

Там намери известно спокойствие и мир. Макар че понякога минаваха седмици, през които да не мисли въобще за дъщеря си, в живота му нямаше нито ден, в който да не бе се сещал за Сюзан.

Сега се бе върнал в къщата, в която никога не бе живял. Чувстваше се неудобно. Тя бе прекалено голяма, прекалено модерна,

прекалено стилна. И двамата се бяха върнали отново в онзи омагьосан кръг, който ги бе засмукал, бе съсипал брака им и бе разбил безвъзвратно живота му.

— Сюзан...

— Преди да ми кажеш всички причини, поради които тя може да не е Джесика, нека аз да ти разкажа останалото. Била е осиновена четири дни след изчезването на Джеси. Частно осиновяване. Седеше точно на мястото, на което седиш ти сега, и ми обясняваше, че след като направила проучване, смята за необходимо да направим ДНК тестове. Не те моля да се съгласяваш с мен, Джей. Не те моля за това. Моля те да се съгласиш да направиш тестовете.

— Какъв е смисълът? Ти вече си убедена, че е Джесика. Мога да го видя ясно изписано на лицето ти.

— Защото тя иска доказателство. А също и ти, и Дъг...

— Не въвличай Дъг отново в тази работа, Сюз. Моля те, в името на бога!

— Та това е сестра му!

— Това е една непозната — Джей разсеяно сложи ръката си върху главата на Сади, която легна в краката му. — Няма значение какво ще покажат кръвните проби, тя ще си остане непозната за нас — той отвърна очи от екрана. Ако можеше така да се спаси и от болката! — Ние никога няма да си върнем Джесика, Сюзан. Няма значение колко упорито се опитваш да върнеш стрелките на часовника назад.

— Ти предпочиташ да не знаеш, нали? — в гърлото ѝ клокочеше горчивина и разочарование. — Предпочиташ да забравиш, да приключиш случая, да сложиш точка. Край. Да забравиш дъщеря си, така че да прекараш остатъка от живота си спокойно, без да се спъваш или сблъскваш с разни препятствия.

— Така е, права си. Моля се на бога да можем да забравя. Но не мога. Не мога да я забравя, но не мога и да позволя да превърне живота ми в онова, в което ти превърна своя, Сюзан. Не мога и да се самобичувам непрестанно, както правиш ти от тридесет години.

Той погали Сади по главата, после копринените ѝ уши и си помисли, че му се ще да успокои така и Сюзан. Да успокои и себе си.

— Онова, което ни се случи на 12 декември, не ми струваше само загубата на дъщеря ни. Аз не загубих само едно дете. Загубих жена си, моят най-добър приятел. Загубих всичко, което имаше смисъл

и значение за мен, защото ти престана да ме забелязваш. Ти не ме виждаше повече. Аз не съществувах за теб. Единственото, което виждаше, беше Джеси.

Беше чувала тези думи и преди. Беше виждала същата тиха скръб, същото примирение и тъга върху лицето му, когато ѝ ги казваше. Болеше я, все още я болеше, че се разделиха. Неговата липса я нараняваше, но той не ѝ бе достатъчен.

— Ти се предаде — сега в горчивината се промъкваха сълзи. — Ти се отказа от нея и я прежали, все едно че бяхме загубили кученце.

— Това не е истина! — но гневът му се бе разтворил в досадата и отегчението, които го обзеха. — Не съм се предал, а приех фактите. Трябваше да го направя. Но ти просто не виждаше какво правя, нито как се чувствам. Не можеше, защото бе престанала да гледаш към мен. А след седем години преживени в оня ад, вече не бе останало нищо за гледане. От нас не бе останало нищо.

— Ти ме обвиняваше!

— О, не скъпа, никога не съм те обвинявал — не можеше да издържи това, да я гледа как отново преживява онзи ден и потъва в отчаянието, във вината, в скръбта. — Нито веднъж.

Джей стана и протегна ръка към Сюзан. Тя се сгуши в прегръдката му. Сякаш пак бяха двете половини на едно цяло, както винаги са били. Той я държеше и чувстваше как тялото ѝ трепери, докато хлипаше. И знаеше, че е безпомощен и безполезен. Така, както в момента, в който му се бе обадила по телефона, за да му каже обезумяла, че Джеси е изчезнала.

— Ще направя ДНК тестовете. Само ми кажи къде да отида и какво трябва да сторя.

Преди да си тръгне, Джей се обади и си уреди среща с доктора. Това, изглежда, я успокои, но разстрои него и причини напрежение в сърдечната му област. Сякаш някакъв камък тежеше върху гърдите му и му пречеше да диша.

Но нямаше намерение да отиде до разкопките. Сюзан бе настоявала, дори го бе молила да намине оттам и да поговори с тази Коли Дънбрук.

Но той все още не беше готов. Освен това, какво можеше да й каже? Или пък тя на него?

Беше стигнал до прозрението в деня, в който Джесика щеше да стане на двадесет и една години. Неговата дъщеря, ако беше жива, а той се молеше да е така, беше вече жена. И никога, никога нямаше да му принадлежи.

Джей почти не виждаше пътя, докато караше обратно към града, нито че навън вече се смрачава. Очакваше го самотата на предстоящата вечер. Когато се съгласи на развода, той знаеше, че ще бъде самотен, но поне спокоен. В известна степен. Това беше спокойствието, което търсеше. След годините, прекарани в скръб, напрежение и конфликти, той почти неистово копнееше да бъде сам.

Твърдеше убедено пред другите и пред себе си, че необходимостта от самотата е причината никога повече да не се ожени, нито дори да излиза на срещи с жени.

Но това не беше истина. Истината бе, че в сърцето си Джей Кълън все още си беше женен мъж. Джесика бе живият призрак в живота на Сюзан, но в неговия живот това беше бракът му.

Когато се поддадеше на натиска на приятели или на собствените си физиологични нужди и потърсеше жена за леглото, смяташе това за емоционално предателство.

Никакви документи не можеха да го убедят, че Сюзан не е повече негова съпруга.

Той се опитваше да не мисли за мъжете, с които тя може би е спала през изминалите години. И знаеше какво щеше да му каже — че това е най-големият му недостатък. Инстинктът му да се затваря срещу всичко, което може да го направи нещастен, което може да наруши плавния ход на живота му.

Джей не се опитваше да спори с нея, тъй като това бе самата истина.

Той стигна до градчето и почувства познатото усещане за съжаление и вълна от надигащо се удоволствие. Тук беше неговият дом, няма значение, че сега живееше далеч. Спомените му бяха тук.

Сладоледи и летни паради. Тренировки в малката лига и всекидневното ходене до училище пеша. Пресичаше през двора на госпожа Хобсън и кучето й Честър го съпровождаше през целия път до оградата.

Сюзан го чакаше зад ъгъла. Когато станаха по-големи, тя се преструваше, че случайно е там и че не чака него.

Можеше да я види, както и себе си през всички периоди на живота им.

Плитчиците, които носеше, когато бяха в първи клас, и смешните малки барети, розови цветя и сини пеперуди, които слагаше в косата си по-късно.

Той на десет години. Влачещ се по стълбите към библиотеката, за да напише някакъв доклад. Джинсите му бяха толкова нови и корави, че имаше чувството, че са от картон.

Първият път, когато я целуна. Ето, точно там, под стария дъб на ъгъла на главната и Черковна. Излязоха от училище по-рано, защото бе навалял сняг, но той я изпрати до вкъщи, вместо да отиде да се бие със снежни топки с приятелите си.

Беше си струвало да пропусне снежните топки, помисли си Джей. Всичкият страх, студена пот и мъки, които бе изтърпял, си заслужаваха само заради този миг. Да докосне с устните си устните на Сюзан. И двамата бяха на невинните дванадесет години.

Сърцето му биеше толкова бързо, че почувства леко замаяване. Тя му се усмихваше, макар че го отблъскваше с ръка. И когато се затича, пак се смееше — по начина, по който се смеят момчетата, защото знаят много повече от момчетата на тази възраст.

Краката му не докосваха земята, докато бързаше да се присъедини към снежната битка, която приятелите му вече водеха ожесточено.

Спомни си колко бяха щастливи, когато се дипломираха и имаха възможност да се преместят в Удсбъроу. Малкият апартамент, който наеха близо до колежа, беше повече място за игра. Играеха си на семейство.

Но когато се върнаха от родилния дом с Дъглас вече бяха станали семейство.

Джей зави към паркинга. Сетне излезе от колата и извървя пеша квартал и половина до книжарницата на бившия си тъст.

Влезе и видя Роджър да говори с купувач. Кимна му, вдигна ръка за поздрав и започна да се разхожда покрай лавиците.

Още от дете беше по-близък с Роджър, отколкото със собствения си баща, който бе по-щастлив, ако синът му направеше успешен

тъчдаун на футболното игрище, отколкото ако получеше шестима в училище.

Когато загуби Джесика, загуби и още нещо.

Наистина Роджър не промени отношението си към него след развода, но всъщност всичко беше различно.

Спря, когато зърна Дъг да пренарежда книги в сектора биографии.

Беше се видял със сина си два пъти, откакто той се бе върнал в Удсбъроу и все още се стряскаше при мисълта, че този висок, широкоплещест млад мъж е неговото момче.

— Имате ли нещо по-така за четене? — приближи Джей.

Дъг погледна през рамо и когато видя баща си, тържественото му лице се озари от усмивка.

— Имам няколко порно романчета в скривалището си. Но ще ти излязат солено. Какво правиш в града? — в момента, в който попита, се сети за отговора. Усмивката му се стопи. — Няма значение.

— Гледал си видеото.

— Много повече. Имах близка среща очи в очи с нея, на живо.

Джей приближи до сина си.

— И какво мислиш?

— Какво трябва да мисля? Не я познавам. Знам само, че отново обърка мама. Това знам.

— Майка ти ми каза, че тя е отишла при нея, а не обратното.

— И така да е — сви рамене Дъглас. — Каква е разликата?

— Какво мисли Роджър?

— Онези новини по телевизията и лицето ѝ го шокираха, но се държи мъжки. Познаваш дядо.

— Ходил ли е на разкопките, за да я види?

— Не — Дъг поклати глава. — Каза, че се страхува. Че ако започне да ѝ досажда, тя ще си тръгне или ще се откаже от тестовите, или кой знае какво. Но го подозирам, че иска да отиде. Чете книги по археология. Сякаш иска да има за какво да си говори с нея, когато отново станем голямо и щастливо семейство.

— Ако това момиче е сестра ти... Ако е тя, ние трябва да знаем. Ще направим каквото трябва, но трябва да узнаем. Искам да говоря с Роджър, преди да си тръгна. Ще се грижиш за майка си, нали?

10.

Изпълнен с трепет и вълнения от емоциите, преживяни на разкопките, Тайлър се откъсна от майка си и затича, когато влязоха в книжарницата. Лицето му грееше от възбуда и невинна сладост, когато застана на пръсти пред щанда, като държеше в ръчичката си плосък камък.

— Виж, дядо Роджър, виж какво имам!

Лана се обърна към Джей с поглед, изпълнен с извинение и бързо се намеси:

— Тай, моля те, не прекъсвай възрастните, когато говорят.

Преди да успее да дръпне сина си обаче, Роджър намести очилата си и се наведе към него.

— Я да видим какво имаш, синко?

— Това е част от копие. Индианско копие и може би с него те са убивали хора.

— Не виждам добре. Това тук какво е, кръв ли?

— Ъхъ — впечатлен от идеята, Тай загледа внимателно каменния връх на копие. — Може би.

— Извинете — Лана дръпна Тай, вдигна го и го сложи на хълбока си. — Нашият Индиана Джоунс изглежда си е забравил маниерите някъде из разкопките.

— Когато стана голям, ще мога да копая и кости — заяви замечтано хлапето.

— И това ще бъде голямо забавление за теб, така ли? — Лана завъртя очи и намести сина си върху хълбока си. Момчето тежеше и още как! Нямаше да мине много време и тя нямаше да може да го носи по този начин. — Но колкото и големи да сме, ние не бива да прекъсваме хората, когато водят разговор.

— Я остави този товар ето тук — Роджър посочи с ръка щанда. — Лана, това е моят... — щеше да каже зет, защото думата дойде съвсем естествено на устата му. — Това е бащата на Дъглас. Джей, да ти представя Лана Камбъл, най-красивият адвокат в Удсбъроу и нейният син Тайлър.

Лана остави детето върху щанда и подаде ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Кълън — погледна го и видя пред себе си очите на Коли и носът на Дъглас. Дали този мъж, помисли си тъжно тя, чувстваше същото смесено чувство на удивление и удоволствие, когато виждаше тези части от себе си в децата си, така както тя виждаше част от своите черти в Тайлър? — Синът ми и аз току-що се връщаме от посещение на проекта „Антиетам Крийк“ — той знае, мина през ума ѝ, когато видя как вълна от смесени чувства премина по лицето му. Знае, че дъщерята, която му е била насилствено отнета преди толкова много години, сега е там, само на няколко километра разстояние.

— И там има части от скелети, много камъни и... Как се казваха онези, другите? — попита Тай майка си.

— Вкаменелости.

— Доктор Лео ми позволи да си взема това. То е много старо, на хиляди години.

— Господи! Сериозно? — усмихна се Роджър. Лана видя, че протегна ръка и хвана Джей за рамото. — Значи е по-старо и от мен дори.

— Наистина? — Тай погледна набръчканото лице на Роджър. — Може да дойдеш някой път да покопаеш. Ще ти покажа как. Имам и бонбон. Доктор Джейк го извади от ухото ми.

— Не думай! — силно заинтересован, Роджър се наведе и погледна в ухото на Тай. — Няма нищо. Май си ги изял всичките.

— Беше само един. Доктор Лео каза, че това било фокус. И че доктор Джейк имал много такива трикове в ръкава си. Но аз не видях други.

— Изглежда си имал страхотно интересен ден — развеселен, Джей потупа коляното на Тай. — Може ли да видя камъка?

— Разбира се — рече Тай, но се поколеба. — Нали няма да ми го вземеш?

— Не, само ще го погледна — искаше просто да подържи нещо, което може би имаше връзка с неговата Джесика. — Много е студен. Когато бях момче, обичах да събирам камъни. Имам и няколко патрона от Гражданската война.

— Те дали са убили някого? — пожела да узнае Тайлър.

— Може би.

— Тай, е станал доста кръвожаден напоследък — Лана забеляза някакво движение с периферното си зрение и се обърна. — О, Дъг! Здравей.

— Здравей, Лана — той огледа момчето, което седеше на щанда, опитвайки се да потисне страха си и да каже на възрастния мъж да му върне обратно съкровището.

Хубаво дете, помисли си той. Прилича на майка си. Дъг разсеяно сложи ръка върху къдравата главичка на Тай.

— Убил ли си някой напоследък?

Очите на Тай се разшириха.

— Нее. А ти?

— Никой — той взе върха на копието от баща си, повъртя го в ръката си и го върна на Тай. — Да не си решил да ставаш археолог?

— Искам да стана... Как беше другото? — попита майка си детето.

— Палеонтолог — подсказа му с усмивка тя.

— Това искам да стана, щото те намират динозаври. Динозаврите са най-готините. Вкъщи имам книжка за тях със стикери.

— Да, те са най-страхотните. И аз някога имах колекция от динозаври. Те винаги се биеха помежду си, опитвайки се да се изядат. Помниш ли, татко?

— Как мога да забравя смразяващите кръвта ми звуци и писъци.

— Това твоят татко ли е? — поиска да узнае Тай.

— Да.

— А моят татко е на небето, но все още ме гледа оттам, щото бащите това трябва да правят. Нали?

— Да, опитваме се — Джей почувства как през сърцето му премина вълна от скръб.

— Ти играеш ли бейзбол? — очарован както винаги, когато станеше въпрос за бащи, Тай започна да клати крака. — Аз играя тибол и мама ми помага. Но тя не може да хваща добре топката.

— Затова пък мога това — Лана мушна пръста си в коремчето на Тай и го завъртя. — Имаш ли една минута време? — попита тя Дъг. — Трябва да говоря с теб.

— Добре.

Но тъй като той не направи никакъв знак, за да ѝ предложи поудинено място, тя се обърна с умолителен поглед към Роджър.

— Остави този момък при мен — веднага предложи той, защото прочете молбата в очите ѝ. — Дъг, защо не заведеш Лана отзад и не ѝ предложиш нещо разхладително?

— Става — Дъг потупа Тай по коляното. — Пак ще се видим, Тай-Рекс. — Какво има? — попита той, защото Лана неволно издаде някакъв странен звук, изразяващ изненада.

— Нищо. Благодаря, Роджър. Радвам се да се запозная с вас, господин Кълън. Тай, дръж се прилично — след всички тези думи, отправени към различни хора, последва Дъг в задната стаичка.

— И така — тя отметна назад коса, докато той се наведе към малкия хладилник, за да извади студени напитки. — Предполагам, че не си се забавлявал колкото мен онази вечер.

Той почувства как някакво безпокойство се опитва да пропълзи по гръбнака му.

— Казах обратното.

— Но не се обади да ме попиташ дали може да се видим отново.

— Бях много зает с разни неща — извади кока-кола. — Но мислих за това.

— Аз обаче няма как да чета мислите ти.

Докато тя отваряше своята кутийка, той я оглеждаше и си мислеше колко фантастично изглежда в тесните си джинси.

— Вероятно в момента можеш.

Тя поклати глава.

— А ти вероятно си мислиш, че това е комплимент?

— Е, моите мисли са съвсем елементарни — той я погледна още веднъж, докато надигаше кутийката. — Не предполагам, че в гардероба ти има джинси. Винаги, когато съм те виждал, си била издокарана.

— Всеки път, когато си ме виждал, или съм била на работа, или съм излизала на вечеря с интересен мъж. Днес ходих да играя със сина си.

— Много сладко хлапе.

— Да, и аз така мисля. Ако смяташ да ме поканиш да излезем, бих искала да го направиш сега.

— Защо? — той почувства как мускулите на врата му се стегнаха, когато тя само вдигна веждите си. — Добре, добре. О, боже. Искаш ли да излезем утре вечер?

— Да, искам. В колко часа?

— Не знам — чувстваше се така, сякаш е бил нежно, но много хитро притиснат до стената. — В седем.

— Чудесно — смятайки, че с това личната им работа приключва, Лана сложи куфарчето си върху бюрото на Роджър.

— А сега, след като уточнихме този важен въпрос, трябва да ти кажа, че съм адвокат на Коли Дънбрук.

— Моля?

— Представявам Коли Дънбрук в смисъл, че когато трябва да се установи нейната самоличност, тя може и да не присъства. Аз съм достатъчна.

Сега вече онези мускули на врата му се свиха като разгневени юмруци.

— Защо, по дяволите, тя се нуждае от адвокат? И за какво?

— Това вече е въпрос, който засяга само моя клиент и мен. Обаче тук има нещо, което доктор Дънбрук ми нареди да ти предам — Лана отвори куфарчето си и извади документите.

— Аз съставих тези документи по нейно настояване и молба. Тя ме инструктира да ти дам едно копие.

Дъг не помръдна ръка. Трябваше обаче да се пребори, за да я задържи зад гърба си. Първо, тази хитруша го изработи да ѝ предложи среща. Втора среща. Сетне хвърли бомбата. И всичко това, без да ѝ мигне окото, като през цялото време изглеждаше като обикновена, провинциална майка, обаче във версия за корицата на „Вог“.

— Какво, по дяволите, си намислила?

— В какъв смисъл?

Той остави кутийката върху бюрото.

— Защо дойде тук? За да ме принудиш за още една среща, или за да ми сервираш документи?

Тя изви прекрасната си котешка уста в усмивка.

— Мисля, че думата „принудиш“ е доста точна, ако не звучеше обидно. Обаче аз не ти сервирам документи. Осигурявам ти копие по настояване и молба на моя клиент. Така че, ако въпросът се перифразира и ти ме питаш дали съм дошла, за да те принудя на още една среща и да ти доставя официалните документи, то отговорът е „да“ и за двете.

Лана вдигна кутийката му от кока-кола и я премести, за да не остави кръгче върху повърхността на бюрото.

— А ако не се чувстваш приятно заради идеята да се виждаш с мен, след като представлявам Коли, ще уважа мнението ти — сетне вдигна кутийката и отпи от неговата кока-кола. Жестът ѝ бе премислен и предназначен заради ефекта, а не заради това, че бе жадна. — Макар че ще го сметна за глупаво и късогледо.

— Ти си манипулатор — промърмори той.

— Да наречеш един адвокат манипулатор, е повече от прекалено. Дори излишно. Освен това съм чула всички вицове за нашата гилдия. Искаш ли да оттеглиш поканата си за среща утре в седем?

Обзеха го възбуда и раздразнение.

— Тогава наистина ще изглеждам глупаво и късогледо.

Тя се усмихна много, много сладко.

— Точно така. И, разбира се, в такъв случай ще се лишиш от моята приятна компания.

— Носиш ли си панделка, че да я вържеш на фльонга около кутията, след като набуташ мъжа вътре?

— Какъв цвят предпочиташ?

Трябваше да се засмее, така както трябваше да отстъпи една крачка назад.

— Ти ми харесваш. Това не е продиктувано от разума. Привличаш ме. Не знам защо. Но точно заради това трябва да внимавам с теб. Аз не съм особено приятелски настроен човек.

— Може би просто търся мъж за неразумен секс.

Устата му увисна. Можеше да се закълне, че челюстта му стигна до коленете.

— Ами... хм.

— Спокойно, не търся — тя отново вдигна неговата кутийка и му я подаде. Горкият Дъг! Изглеждаше така, сякаш предпочиташе да изпие нещо доста по-силно. — Но фактът, че допускаш, че само защото съм жена, се опитвам да създам връзка след няколко случайни срещи, ми звучи доста сексистки и тесногръдо. Или пък, че щом съм млада вдовица с малко дете, непременно си търся мъж, с който да подредя своя малък свят.

— Нямах предвид... Мислех си, че би трябвало... — той спря и отпи голяма глътка. — Няма какво да кажа повече, което да не вкара още по-дълбоко кокала в гърлото ми. Ще се видим утре в седем.

— Добре — тя отново му подаде документите.

Той се надяваше, че е забравила за тях.

— Какво, по дяволите, е това?

— Ще можеш и сам да си отговориш, ако си направиш труда да ги прочетеш. Ще бъда щастлива да отговоря на всеки твой въпрос — тя реши проблема, като ги набути в ръцете му.

Без очилата си за четене трябваше да ги гледа по-отдалеч, но не му отне много време, за да схване същността на написаното. Беше ясно, черно на бяло и прозрачно като стъкло, въпреки правната терминология, в която бе облечено.

Лана наблюдаваше внимателно лицето му. Видя как докато четеше, то се втвърди и тъмните му очи се присвиха и засвяткаха. Обзема го гняв, реши тя. Странно как емоциите правеха някои мъже да изглеждат още по-секси.

Той беше труден мъж, помисли си тя, такъв, с който би било глупаво да се обвързва. Но тя знаеше, че животът е прекалено кратък, за да не си позволиш да бъдеш глупав от време на време.

Собствената ѝ трагедия я бе научила да бъде внимателна и да не приема нищо за вечно и гарантирано, дори ако то е само напълващото приятелство с един сложно скроен мъж.

Животът ѝ и всички хора, които преминаваха през него, бяха свързани с работата ѝ. Защо Дъг Кълън трябваше да бъде нещо по-различно?

Той остави документите и сърдитият му поглед я прониза.

— Можеш да кажеш на клиента си да ме цуне по задника.

Тя запази спокойно изражение.

— Бих предпочела да свършиш тази работа сам — каза учтиво.

— Добре. Ще го направя.

— Преди да го направиш, ще ти кажа нещо — Лана сложи ръка върху неговата и почувства как мускулите му се стегнаха. — Не мисля, че ще наруша конфиденциалността на клиента си, ако ти кажа, че моето впечатление за Коли е за една силна, състрадателна жена, която в момента е в голям стрес и се опитва да направи онова, което е най-правилно за всички замесени. Това, струва ми се, включва и теб в тази категория.

— Не ми пука! И не ме интересува.

— Може би не те интересува, а може би просто не ти стиска — Лана затвори куфарчето си. — Знаеш ли, предполагам, че ще ти се

стори интересно, но когато Коли срещна Тай за пръв път, поговори с него няколко минути и го нарече Тай-Рекс. Също като теб.

Дъг премига насреща ѝ и в очите му пролича объркване, което нямаше нищо общо с емоции и темперамент.

— Е, и какво? Той говореше за динозаврите, името му е Тай. Лесно се прави връзката.

— Може би. Все пак това е интересно съвпадение. Ще се видим утре.

— Не мисля, че...

— Тъ, не започвай изречението с „не“ — тя поклати глава и сложи ръка на дръжката на вратата. — Работата си е работа. Срещата си е среща. Тъй че в седем часа. Роджър знае адреса ми.

Коли работеше заедно с Джейк. Завиваше изровените кости първо в мокри кърпи, сетне в полиетиленови торбички, за да ги съхрани. Те бяха фотографирани, екипирани и описани. Тестовете щяха да разкрият повече за тях.

Други учени, студенти и специалисти щяха да ги изследват по-нататък и да ги датират.

Коли знаеше, че съществуваха хора, които щяха да видят в тях само част от горната кост на ръка или парче от таз. Нищо друго, освен кости. Останки от отдавна починали хора. Това им бе достатъчно, както и знанието, което щяха да извлекат.

Тя нямаше нищо против този подход. Но той не съвпаднаше с нейния.

Коли бе замесена от друго тесто. Тя беше любопитна, продължаваше да се учудва на света и да фантазира. От една кост можеше да възстанови човешкото същество, живяло някога.

— Какъв ли е бил той? — попита тя Джейк.

— Кой?

— Човекът с подобна бедрена кост.

— Мъж на около тридесет и пет. Висок около метър и шейсет — но той знаеше какво иска да чуе тя, затова продължи: — Знаел е да оре и да изхранва племето и себе си. Знаел е да ловува и да лови риба. Баща му го е научил. А като дете е тичал из гората.

Тя избърса с ръка изпотеното си чело.

— Мисля, че тази раменна кост, и тези костици от пръсти също са негови. На същата възраст са и съответстват на същия размер.

— Може би.

— И брадвата, която намерихме тук — тя посочи към земята. — Това го е убило. Не точно тази, разбира се. Те не биха го погребали с нея, а с неговата собствена. Но този срез в костта, това е от удар с брадва. Дали е имало война?

— Война има винаги.

Дори и в момента в нея самата се водеше война, помисли си Джейк. Можеше да я види изписана върху лицето ѝ. И знаеше, че използва образа на мъжа, чийто портрет двамата съставяха, за да не мисли за нея.

— Друго племе — продължи Джейк. — Или може би лична битка в собственото му племе. Сигурно е имал жена, деца. Може да е умрял, защитавайки ги.

Коли се усмихна леко.

— Или пък е бил някой задник, който се е напил с ферментирал плодов сок, предизвикал е сбиване и е бил убит.

— Знаеш ли, Дънбрук, прекалено си романтична.

— Но е възможно да е истина, нали? Мачовците не са продукт на съвременното общество. Имало ги е винаги, още от зората на цивилизацията. Мъжкарите са си разбивали главите и са си пръсвали мозъците, само заради едното забавление. Невинаги е било заради храна, земя или защита. Понякога е било заради абсолютно безсмислени неща. При цялото ми уважение към останките, тяхното изследване и изучаване, това не означава, че непременно трябва да рисуваме предците си в красиви краски.

— Защо не напишеш статия на тази тема „Първобитният мачо и неговото влияние върху модерния мъж“.

— Може и да напиша. Какъвто и да е бил, той е бил син на някого. Имал е баща.

Тя завъртя главата си, за да облекчи болката от напрежението във вратните мускули, сетне вдигна очи при звука на треснатата врата на автомобил, за да види кой идва и устните ѝ се свиха в гримаса.

— Говорим за вълка, а той в кошарата.

— Познаваш ли го?

— Това е Дъглас Кълън.

— Така ли? — Джейк също се изправи и огледа преценяващо човека, който вървеше към тях. — Не изглежда особено миролюбиво настроен.

— Стой настрани, Грейстоун!

— И защо трябваше да го казваш?

— Защото го мисля — но когато тръгна към Дъг, Джейк я последва, без да се вслуша в предупреждението.

Дъг вървеше през полето като човек, тръгнал на битка, която не смята да загубва. Видя мъжа, който стоеше до Коли, но не му обърна внимание.

Той имаше само една цел. И ако някой друг искаше да си причини неприятности, нямаше нищо против. Беше в съответното настроение за това.

Дъг пристъпи към Коли. Зъбите му проблеснаха, когато тя вирна брадичка и сложи ръце на хълбоците си. Без да каже и дума, той извади документите от задния си джоб.

Вдигна ги високо, така че да се види добре какво представляват и ги накъса на парчета.

Нищо друго не би предизвикало по-бързо гнева или уважението ѝ.

— Не прави боклук, Кълън.

— Ти се радвай, че не ги натиках в гърлото ти, след което да ги запаля.

Джейк излезе напред.

— Хей, я по-кратко! Защо не събереш боклука, младежо, след което може да се омиташ.

— Стой настрани! — извика Коли и сръга с лакът Джейк в корема, което обаче не го отмести нито на сантиметър.

Работата на терена замря. Всички надигнаха глави и ги загледаха, което и напомни за скорошната ѝ среща с Долан. През главата ѝ мина мисълта, че тя и Дъглас Кълън може би имат много повече общи черти, отколкото предполагат.

— Това е нещо, което засяга само нея и мен — рече Дъг.

— Тук си напълно прав — съгласи се Коли.

— След като приключим, ако все още искаш един рунд с мен, аз съм насреща.

— Както отбелязах преди малко, историята е пълна със задници — намеси се Коли, като реши проблема, заставайки между тях. — Всеки иска по един рунд, откакто свят светува. Сега събери боклука, който направи и да те няма.

— Тези хартии ме обиждат. Както мен, така и семейството ми.

— О, няма? — брадичката ѝ не само се вирна, а направо заприлича на копие, с което можеше да го пониже. А зад слънчевите очила очите ѝ засвяткаха като разтопена лава. — А не ти ли мина през ума, че ти също ме обиди, когато ме обвини, че преследвам парите на майка ти?

— Това е така, съгласен съм — той погледна скъсаните парчета хартия. — Бих казал, че сме квит.

— Не! Ще бъдем квит, когато аз нахлуя на работното ти място и варварски изсипя подобна воня пред колегите, с които работиш.

— Добре, заповядай. В момента прекарвам по-голяма част от времето си в книжарницата на дядо ми. „Скъпоценни страници“, на главната улица. Отворени сме шест дни в седмицата, от десет до шест.

— Ще го включа в програмата си — тя пъхна палци в предните си джобове и се заклати, използвайки езика на тялото като оскърбление. — А сега се омитай отук! Защото има опасност да се поддам на импулса си да те изритам по задника и да те погребя на кухненското бунище.

Докато го казваше, Коли се усмихна широко и многозначително, при което трапчинките изгряха на лицето ѝ.

— Господи! Мили боже! — Дъг я гледаше и усещаше как почвата се изплъзва под краката му.

Лицето му пребледня, очите му потъмняха и тя се уплаши, че ще се срути в краката ѝ.

— Какво ти стана, по дяволите? Та ти дори не знаеш какво е кухненско бунище!

— Приличаш на майка ми. И имаш очите на баща ми. Взела си очите на баща ми! Какво да направя...

Обърканият му глас, искрените чувства, изписани върху лицето му, бяха повече, отколкото можеше да понесе. Те я обезоръжиха, гневът ѝ се стопи и изчезна, като я остави безпомощна и объркана.

— Не знам. Не знам какво всеки от нас... Джейк! — инстинктивно се обърна за помощ към него Коли.

— Защо не го заведеш в ремаркетото на Дигър? — предложи той, като сложи ръка на рамото ѝ. — Аз ще довърша работата тук. Върви, Кол — той я побутна. — Или искаш да останеш, докато всички разберат за какво става дума?

— Прав си. Дявол го взел! Да вървим.

Джейк се наведе, за да събере парчетата хартия. Погледна наляво, където Дигър и Боб бяха спрели работа и ги гледаха. Студеният му заплашителен поглед накара Боб да се изчерви, а Дигър да се ухили. Но и двамата тутакси се захванаха с онова, което вършеха.

Коли се запъти към фургона. Раменете ѝ бяха увиснали, като че ли носеше невидима тежест. Дори не се обърна да види дали Дъг я следва. Лицето му ѝ бе подсказало, че ще го направи, а ако се откажеше или засуетеше, то Джейк щеше да се погрижи.

Тя влезе вътре, огледа се наоколо и сред разхвърляните мебели и неразборията откри малък хладилник.

— Имаме бира, вода и безалкохолно — обяви тя, когато чу стъпките му зад гърба си.

— О, господи, каква дупка.

— Да, Дигър е пуснал прислугата в отпуск до края на живота.

— Дигър^[1] име на човек ли е или?

— Все още не е научно доказано. Е, бира, вода или безалкохолно?

— Бира.

Коли извади две бутилки, отвори ги и се обърна, за да му предложи едната.

Той стоеше и я гледаше.

— Извинявай. Не знам как да се държа.

— Значи ставаме двама. Можем да основем клуб на незнаещите какво да правят.

— Не искам да си тук. Не искам да съществуващ. Това ме кара да се чувствам като измет. Но не искам оня безнадежден ужас да се излее и да погълне отново семейството ми!

Тази абсолютна искреност, чувствата му към нея, които можеше да разбере и с които бе съгласна, я накараха да преосмисли мнението си за него. При други обстоятелства вероятно би го харесала.

— Аз също имам семейство. Това нарани и тях. Искаш ли я тази бира, или не?

Той взе бутилката.

— Ще ми се мама да не е права, да греши. Грешила е и друг път преди. Изпълва се с надежда, след което се разочарова жестоко и ужасно я боли. Но този път не мога да не ѝ повярвам. Гледам те и разбирам, че е права.

Ако тя вървеше по поле, минирано с чувства, Дъглас също вървеше по него. Съдбата я бе зашлевила през лицето с брат, а него със сестра.

— Не. И аз не мисля, че греши. Трябва да направим тестове, за да сме сигурни, но вече имаме достатъчно информация и неопровержими доказателства, за да си съставим предположение. С това си вадя хляба, като градя предположения.

— Ти си моята сестра — изказаните гласно думи изгориха гърлото му. Той отпи от бирата.

Те накараха стомаха ѝ да се разбунтува. И това отново събуди симпатиите ѝ, защото съвсем ясно осъзна, че Дъг е подложен на същите мъки и съмнения като нея самата.

— Вероятно аз съм била твоята сестра.

— Може ли да седнем?

— Рисуваме да се заразим с различни инфекции, но можем — тя разбута книги, порно списания, камъни, празни бутилки от бира и две прекрасни скици на мястото на разкопките, които се въргаляха върху тясното вградено диванче.

— Аз просто... Просто не искам да ѝ причиниш болка. Това е всичко.

— Защо бих го направила?

— Ти не разбираш.

— Не, не разбирам — Коли свали очилата си и разтърка очи. — Обясни ми.

— Тя така и не успя да преодолее твоята загуба. Мисля, че ако беше умряла, щеше да ѝ бъде много по-лесно.

— Това беше малко жестоко по отношение на мен, но ще го преглътна.

— Несигурността, нуждата ѝ да вярва, че ще те намери, и отчаянието ѝ, когато това не ставаше. Всеки ден! Това я промени. Промени всички нас. Живях с нея години наред.

Да, той е бил само на три годинки, спомни си Коли статията във вестника. Живял е с това наследство през целия си живот.

— А аз не живях с нея.

— Ти не беше с нас. Това раздели родителите ми. Може да се каже, че ги съсипа. Майка ми си изгради нов живот, но го изгради върху развалините от онзи, който имаше. Не искам да я видя отново сломена и живота ѝ отново в руини.

От тези думи я заболя. Почувства се тъжна и нещастна, защото болката на тези хора все още ѝ беше далечна. Също както смъртта на мъжа, чиито кости бе открила. И тя беше далеч от нея и не я засягаше пряко.

— Аз не искам да я наранявам. Наистина не мога да почувства към нея онова, което чувстваш ти, но не искам да я наранявам. Разбирам, че иска да си върне дъщерята, но това не може да стане и нищо не може да помогне. Мога само да ѝ дам знанието, може би облекчението, че съм жива, че съм здрава, че съм живяла добре и при добри хора.

— Които те откраднаха от нас.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, готови за отбрана.

— Не, те не са направили нищо! Не са знаели. И тъй като са такива, каквито са, сега страдат, защото вече знаят.

— Ти ги познаваш, аз не.

Тя кимна.

— Точно така.

Беше уцелил. Това беше същността на нещата. И двамата не познаваха семейството на другия. Те самите не се познаваха. Изглежда, бяха стигнали до момента, в който трябваше да се опознаят.

— А ти? Как се чувстваш ти самата?

— Уплашена — призна Коли. — Защото предполагам, че това е само малка дъга от един кръг, който ще се завърти около мен и ще ме сплеска. Той вече промени отношенията с родителите ми. Накара ни да бъдем подозрителни един към друг каквито никога не сме били. Не знам колко време ще ни трябва отново да станем предишните, но знам, че никога няма да бъдем същите. А това страшно ме разстройва. Съжалявам — добави тя. — Защото майка ти не е направила нищо, с което да заслужава това. Нито баща ти. Нито ти.

— Нито пък ти — каза Дъг и осъзна, че бе хвърлял вина върху нея, защото това му бе помагало да забрави собствената си вина. — Каж ми, кой е първият ти спомен?

— Първият? — Коли се замисли, отпивайки от бирата. — Как яздя раменете на баща ми. На плажа в Мартас Вайнярд, предполагам, защото ние ходехме там за две седмици през лятото всяка година. Държах се за косата му с две ръце и се заливах от смях, докато той танцуваше напред-назад по прибоа. И чувам как майка ми казва „Елиът, внимавай“, но също се смее.

— А моят е как чакам на опашка, за да видя Дядо Коледа на базара в Хагерстаун. Музиката, гласовете, дебелият смешен снежен човек... Ти спеше в количката си — той отпи още една глътка бира и се стегна, защото знаеше, че трябва да каже всичко. — Беше облечена с червена рокличка, кадифена. Тогава не знаех, че е направена от кадифе. Тук имаше дантела — той прокара ръка около гърдите си. — Мама ти бе свалила шапката, защото те правела смешна. На главата ти вместо коса имаше пух като на патенце. Много мекичък и почти бял. Приличаше на плешива.

Коли почувства как нещо се излъчва от него и влиза в нея. Може би беше онази необяснима връзка с малкото момче, което ѝ бе било братче. Това я накара да му се усмихне, докато отмяташе сегашната си грива.

— Както виждаш, наваксала съм.

— Да — той също се усмихна, докато разглеждаше косата ѝ. — Чаках да видя Дядо Коледа. Пишката ми се ужасно, като на ватман, но не исках да напускам опашката за нищо на света. Щях да си загубя реда. Знаех точно какво искам. Но колкото по-близо отивахме, толкова по-страшно ставаше. Наоколо се спотайваха грозни големи джуджета.

— Сигурно си се чудел защо другите не се страхуват от тях.

— Дойде и моят ред. Мама ми каза да изляза напред, за да седна в скута на Дядо Коледа. Очите му бяха влажни. Не се сетих, че той също може да е сантиментален. Помислих си, че нещо не е наред, че съм направил нещо погрешно. Бях като вкаменен. Дядо Коледа не изглеждаше така както аз си представях. Беше прекалено голям. Когато ме вдигна и се разсмя гръмогласно „Хо-хо-хо“, аз се уплаших. Започнах да крещя, дръпнах се, паднах от коленете му по очи и си разкървах носа. Мама ме вдигна и ме прегърна, започна да ме

успокоява и да ме люлее. Знаех, че вече всичко ще бъде наред. Щом мама ме държи, нищо не можеше да ми се случи. Тогава тя започна да крещи и аз погледнах надолу. Тебе те нямаше в количката — той отпи дълга глътка. — След това не си спомням нищо. Всичко се е объркало в главата ми. Но този спомен е толкова ясен, сякаш беше вчера.

Бил е само на три години, отново си помисли Коли. Бил е уплашен и парализиран от ужас. Бил е травмиран и очевидно изпълнен с вина. Мислел си е, че той е виновен за изчезването на малката му сестричка.

Така че тя реши да се отнесе с него така както искаше да се отнасят с нея. Отпи от бирата и се облегна.

— И така, значи до ден-днешен все още се страхуваш от дебели мъже с червени костюми?

Той се засмя късо и раменете му сякаш се отпуснаха.

— Ами, да.

Беше малко след полунощ. Долан се промъкваше сред дърветата и оглеждаше мястото, което така внимателно бе избрал за строителство. Проектът „Антиетам Крик“. Неговото наследство и принос към обществото.

Хубави, солидни, здрави къщи на достъпни цени. Къщи за млади семейства, за фамилии, които искат да живеят сред природата, но разполагащи с модерни удобства, осигурявани от съвременните технологии. Спокойно, живописно, историческо и красиво място — при това само на петнадесет минути от магистралата.

Беше платил доста пари за него. Достатъчно, така че лихвата върху заема, който бе взел, да изяде печалбата, ако скоро не се върнеше към графика си и не уредеше тази работа възможно най-бързо.

Беше на път да загуби договорите, които бе сключил, ако закъснението продължеше повече от шестдесет дни. Което означаваше възстановяване на два тежки кредита.

Не беше справедливо, помисли си той. Не беше справедливо хора, които нямат работа тук, да му казват как да ръководи „Долан и синове“. Да му дават съвети какво може да прави и какво не със земята, която бе негова собственост.

Проклетите им дружества вече му бяха отнели повече време и пари, отколкото всеки разумен човек можеше да прежали. Но той бе играл по правилата, беше минал през всички инстанции. Беше платил на адвокати, беше говорил на градски митинги, беше давал интервюта.

Беше правил всичко според закона.

А сега вече бе дошло време да обърне гръб на закона.

От всичко, което знаеше, всъщност целият град го знаеше, тази хубостница Лана Камбъл и нейните спасители на дървета, дето ѝ правеха мили очи, бяха уредили целия този провал, само и само да го притиснат да продаде земята на безценица.

Тези проклети хипита, дето се правеха на учени, също им играеха по гайдата и превръщаха една купчина кости във велико откритие! Шибана работа!

Хората не могат да живеят върху кости. Трябват им къщи. И той имаше намерение да им ги построи.

Тази идея му дойде наум, когато онова нафукано копеле Грейстоун дойде в офиса му, за да се опита да го преметне. Може да беше наистина учен и голям капацитет, обаче какво от това. Голям праз! Ще го видим какво ще каже на пресата, когато се разчуе, че великото им откритие се състои от еленски, телешки и кравешки кокали.

Винаги имаше предостатъчно количество от тях в гаража си заради кучетата.

Долан погледна към голямата торба, която бе извадил от колата си. Самата кола бе паркирал на половин километър оттук. Щеше да покаже на Грейстоун къде зимуват раците! И на онази кучка Дънбрук също.

Падаше ѝ се, заради онзи ден, когато дойде на строежа и се нахвърли върху него пред работниците. Заради това, че изпрати шерифа, който го накара да отговаря на въпроси, които го унижиха за втори път. Та Роналд Долан беше стълб на това общество, а не някакъв си скапан тийнейджър със спрей боя в ръката!

Нямаше да позволи това да продължава. Не, сър! Не сте познали!

Тя искаше да го обвини във вандализъм. Е, добре, дължеше ѝ го и смяташе да ѝ го върне с лихвите.

Те искаха да играят мръсно, значи щеше да им покаже как се играе мръсно. Всеки един от тях щеше да стане за смях в града, а той

щеше да си върне земята и строежа.

Хората се нуждаеха от покрив над главите си сега, каза си Долан като вдигна торбата.

Щяха да отглеждат децата си и да плащат сметките си. Щяха да окачат завеси отвътре и да насадят дървета навън. Тези къщи им трябваха, за да живеят в тях. Днес.

Те не се интересуваха от някаква си маймуна, живяла тук преди шест хиляди години. Всичко това бяха конски фъшкии.

А той имаше хора, които зависеха от работата, която им осигуряваше. И тези хора имаха семейства, които зависеха от парите, които печелеха, за да си купят бекон.

Така че щеше да направи това за своите събратья, опитваше се да се оправдае мислено Долан, докато се промъкваше между дърветата.

Можеше да види силуета на фургона, който стоеше на сред полето. Знаеше, че едно от копелетата живееше в него, но сега там беше съвсем тъмно. Вероятно се бе натряскал като казак или се бе напушил с трева и спеше като бебе.

— Прав му път — промърмори си Долан и насочи малкото си фенерче към купчините пръст и дупките. Не можеше да различи една дупка от друга. Едва ли някой друг можеше.

Налагаше се да вярва в това, защото банката дишаше във врата му, защото, когато започна строежа, бе наел допълнително работници, защото жена му се притесняваше денем и не можеше да спи нощем заради средствата, които вече бе хвърлил в строителството.

Той се примъкна тихо към една от квадратните дупки и погледна към фургона, а когато му се стори, че чува шумолене откъм гората, се обърна натам.

Неочакваният крясък на бухал го накара да изтърве торбата. Долан се засмя на собствените си страхове. Та това бяха глупости! Стара кримка като него да се плаши от призраци в гората. Че той беше ловувал в тази гора още като дете!

Е, не точно в тази, помисли си нервно и отправи поглед към дълбоките сенки, спотаили се сред тишината на дърветата. Повечето момчета избягваха гората около Дупката на Саймън. Той също. Не че вярваше в призраци. Но имаше толкова други места за лов, къмпинг и разходка, освен това място, което караше космите по врата на всеки местен да настръхват нощем.

Тук щеше да стане много хубаво, когато строителството приключи, каза си Долан, без да сваля предпазливи очи от дърветата. Вдигна торбата с костите. Щеше да бъде чудесно, когато хората започнат да косят моравите си, а децата им да си играят в дворовете. Щеше да има барбекюта на открито, игри на карти, яхния на печката и вечерните новини по телевизията.

Това беше животът, мислеше си Долан, облизвайки с език потта, която бе избила над горната му устна, защото му се стори, че онези дървета сякаш се залюляха и тръгнаха към него.

Той бръкна в торбата и докосна една студена влажна кост. Ръката му трепереше. Никак не му се щеше да слиза в дупката. Приличаше му на гроб, какви бяха тези хора, че прекарваха времето си в дупки, като копаеха чужди кости като демони, които се хранят с трупове?

Трябваше да вземе една лопата. Ето какво трябваше да направи. Да вземе лопата и да зарови костите около дупките и в купчините пръст. Щеше да стане идеално.

Отново чу звуци — нещо като „плюк“ във водата, някакво размърдване в хрусталака. Този път се завъртя и насочи тесния лъч на фенерчето към дърветата и разлива, в който едно малко момче на име Саймън се бе удавило, преди той самият да е бил роден.

— Има ли някой там? — гласът му беше нисък, треперещ. Лъчът светлина правеше зигзаг в тъмнината. — Който и да си, нямаш право да се промъкваш тук през нощта. Тази земя е моя! Имам пушка и няма да се поколебая да я използвам.

Сега вече искаше да има лопатата повече като оръжие, отколкото като инструмент. Той хукна надолу, но закачи обувката си в едно от опънатите въжета. Падна и ожули дланите си. Фенерчето му отхвъркна.

Долан започна да ругае, докато се изправяше на колене. „Няма никой — каза сам на себе си. — Разбира се, че няма никой в един часа през нощта. Ама че съм глупак, да се плаша от сенките!“

Но когато сянката се надвеси над него, той нямаше време дори да извика. Ярката като светкавица болка, която премина през главата му, когато нещо твърдо го удари, продължи само няколко секунди.

Когато тялото му бе довлечено до езерцето и хвърлено в тъмната вода, Долан бе толкова мъртъв, колкото навремето и онзи Саймън.

[1] Копач (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ РАЗКОПКИТЕ

„Защо търсите живия между мъртвите?“

От Лука свето
Евангелие, 24:5

11.

Дигър беше целият подгизнал и с дълги, дълбоки всмуквания пушеше цигара „Боро“, която бе измолил от един заместник на шерифа.

Беше отказал цигарите преди две години, три месеца, двадесет и четири дни. Но намирането на мъртвото тяло в езерото, когато излезе да облекчи мехура си в мъгливото утро преди зазоряване, според него бе напълно приемлива и оправдателна причина да започне отново да пуши.

— Аз просто скочих вътре. Изобщо не се замислих, направо скочих. Извадих го наполовина на брега и тогава видях, че черепът му е разбит. Нямаше никакъв смисъл да му правя изкуствено дишане, уста в уста. Ха! Никакъв смисъл. По-умрял не можеше да бъде.

— Направил си каквото си могъл — Коли го прегърна през мършавите рамене. — Трябва да се преоблечеш със сухи дрехи.

— Казаха, че искали да говорят отново с мен — косата му висеше на заплетени, още влажни кичури около лицето. Ръката, с която поднасяше цигарата към устата си, трепереше. — Никога не съм обичал да говоря с ченгета.

— Че кой обича?

— Претърсват фургона ми.

Тя премигна, като погледна през рамото му към неприветливия фургон.

— Имаш ли дрога вътре? Нещо, което може да те вкара в беля?

— Не. Оставих тревата почти едновременно с цигарите — той се усмихна доста измъчено над цигарата, която бе изпушил до филтъра. — Може би ще си възстановя и двата навика. Господи, Кол! Тези задници смятат, че съм аз... — мисълта за това дрънкаше в главата му сякаш някой играеше на зарове.

— Те просто трябва да проверят всичко. Но ако наистина си разтревожен, ще повикаме адвокат. Мога да се обадя на Лана Камбъл.

Той поклати глава и изсумтя:

— Не, нека търсят. Там няма нищо, което да свържат с убийството. Ако смятах да убия някой, щях да го направя по-добре. Та аз дори не го познавам! Никога не съм го виждал!

— Знаеш ли какво, я по-добре седни. Ще видя дали ще успея да разбера какво става.

Той кимна и седна направо на земята, като загледа тънките талази мъгла, които се издигаха над Дупката на Саймън.

Коли извика Роузи да му прави компания и отиде при Джейк.

— Какво казаха?

— Не много. Но човек може да събере парчетата и да възстанови събитията.

Те огледаха терена. Шерифът и тримата му заместници бяха на местопрестъплението и вече бяха опънали жълтата лента, ограничаваща достъпа до него, блокирайки секторите от В-10 до D-15. Тялото на Додал лежеше там, където го бе извадил и оставил Дигър, с лице към земята върху смачканата трева покрай разлива. Раната на главата му още кървеше. Можеше да се види неестествената форма на черепа. Изкривяването бе причинено от удара, предположи Коли.

Той е бил нанесен с доста голям по размер камък, отзад и отгоре. Вероятно с две ръце, над главата. Щеше да получи по-добра представа, ако имаше възможност да изследва черепа отблизо.

Можеше да види следите от кръв в пръстта, там, където бе паднал първоначално. Сетне капките водеха към водата.

Навсякъде по терена имаше отпечатъци от крака. Някои бяха нейните, други на Джейк и на останалите от екипа. Имаше съвсем леки следи от босите крака на Дигър, водещи право към водата, и други, по-дълбоки и на доста по-голямо разстояние между тях, които показваха, че е тичал обратно към фургона си. Полицаяте би трябвало да са видели всичко това, реши тя. Би трябвало съвсем ясно да си представят, така както тя си представяше, как излиза, отива до езерцето, за да уринира, вижда тялото, скача във водата, за да го извади и се връща тичешком във фургона, за да се обади на 911.

Би трябвало да разберат, че казва истината.

И би трябвало също така да видят защо Долан е бил тук. Беше съвсем ясно.

На земята близо до квадрант В-14 се търкаляше зелена брезентова торба, около която имаше разсипани животински кости.

Един от помощник-шерифите снимаше тялото, торбата, ялната следа в пръста, където според нея кракът на Долан се бе закачил, когато бе направил няколко крачки към езерцето.

Коли знаеше, че криминологът е на път, но не бе необходимо да е пророчица или гадателка, за да отгатне какво се бе случило.

— Сигурно е дошъл, за да подхвърли животински кости. Да ни направи за смях и да ни обърка. Дошло му е до гуша от нас — предположи тя. — Може би си е мислел, че това ще ни накара да се откажем от разкопките, защото ще ни дискредитира. Бедният глупак! След това някой го е цапардосал яко по главата. Кой, по дяволите, би могъл да бъде? Ако Долан е водил някой със себе си, това е бил негов доверен човек. Приятел, когото е познавал и на когото е имал доверие.

— Не знам — Джейк погледна към Дигър и бе доволен да установи, че седи на земята и пие кафе с Роузи.

— Не е добре — отбеляза Коли, като проследи погледа му. — Страхува се, че ще го обвинят в убийство.

— Това не издържа на никаква критика. Той дори не е познавал Долан. А всеки, който познава Дигър, ще се закълне върху цяла планина от библии, че не може да убие никого. Глупости! Една катеричка самоубийца притича под колелата му преди няколко седмици и той не можа да дойде на себе си цял час.

— Тогава защо си разтревожен?

— Защото едно убийство е достатъчно сериозна причина, за да ме разтревожи. А когато е станало на терена, може да ни забави много повече, и дори да спре работата ни, отколкото разпръсването на еленски кости.

Тя отвори и затвори уста, преди да отговори.

— Господи, Джейк! Да не мислиш, че някой е убил Долан, за да ни попречи? Но това е пълна лудост!

— Убийството е лудост — отвърна ѝ той и инстинктивно я прегърна, когато шериф Хюит приближаваше към тях.

Той беше висок мъж с телосложение на варел. Движеше се бавно, почти тежко. Кафявата му униформа го правеше да прилича на голяма, приветлива мечка.

— Доктор Дънбрук — той кимна на Коли. — Бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Не знам какво бих могла да ви кажа.

— Може да започнете с това какво правихте вчера. Просто, за да ми дадете някаква представа.

— Дойдох тук малко преди девет. Работих в онзи участък почти през целия ден — тя посочи с ръка дупката, която сега се намираше зад жълтата лента.

— Сама?

— Част от деня сама, част с доктор Грейстоун, защото подготвихме находките за пренасяне. Направихме обедна почивка около час. Изядох си обяда и работих по бележките си. Ей там — тя посочи към камарата сгъваеми столове в сенките край потока. — Работихме почти до седем, след това затворихме обекта. Купих си готова храна от италианския ресторант в града и се върнах в мотела, защото исках още да поработя.

— Излизахте ли отново?

— Не.

— Стояли сте през цялото време в стаята си в мотел „Хъмингбърд“?

— Точно така. Сама — добави тя, преди той да е задал следващия си въпрос. — Вижте какво, вече знаете за моя конфликт с Долан вчера, на строежа, който той ръководи — тя погледна към роувъра си. Ярките букви изпъкваха ясно на фона на сочната зеленина.

— Ядосах се, защото някой вандалски нашари колата ми. И все още съм ядосана. Но не бих убила никой заради вандализъм, нито защото зная кой го е направил. Ако търсите дали имам алиби, нямам.

— Тя не е напускала стаята си — намеси се Джейк, при което Коли и шерифът се обърнаха към него. — Моята стая е точно до нейната. Ти започна да свириш на челото си около единадесет. Свири поне половин час.

— Премести се другаде, щом не ти харесва.

— Не съм казал, че не ми харесва — както не каза, че бе лежал в тъмното, докато слушаше ниските страстни акорди и копнееше по нея.

— Тя свири Бах, опитвайки се да се успокои и да заспи — обясни той на шерифа.

— Ти си познал Бах! — удиви се Коли. — Впечатлена съм.

— Познавам репертоара ти. Той рядко се променя. Около полунощ утихна. Предполагам, че ако разпитате хората, които живеят в стаите срещу нейната, ще потвърдят думите ми. Роувърът ѝ бе

паркиран отпред, точно до моята кола. Аз спя много леко. Ако беше излизала, щях да чуя мотора.

— Говорих с господин Долан вчера следобед в отговор на вашето оплакване — шерифът бръкна в джоба си и извади бележник. Напљунчи пръста си и отгърна една страница, после пак го напљунчи и отгърна друга. Пљунчене и отгръщане, методичен ритъм, докато намери онова, което търсеше.

— Когато сте спорила вчера с покойния, направихте ли опит за физическо насилие?

— Не. Аз... — тя спря, за да потисне раздражението си. — Аз го бутнах. Така мисля. Леко го бутнах, ето така — тя демонстрира действието си, като блъсна солидната стена, представляваща гърдите на Хюит. — Ако това е физическо насилие, значи съм виновна. Той набута пръст в лицето ми няколко пъти, така че смятам, че бяхме квит.

— Аха. А заплашихте ли, че ще го убие, ако застане на пътя ви?

— Не — отвърна Коли. — Казах, че ще навра главата му в задника, ако се опита да се меси и да застава на пътя ми, което е доста неудобно положение, но в никакъв случай не е фатално.

— Вие сте имал среща с Долан. Също вчера — Хюит се обърна към Джейк.

— Да. Господи Долан не бе никак щастлив да ме види. Той искаше да се махнем, което е причината, поне така смятам, да дойде тук през нощта — Джейк отправи един многозначителен поглед към брезентовата торба. — Ако знаеше поне мъничко за онова, което вършим, какво вършим и защо, щеше да му бъде ясно, че онова, което е намислил, е безполезно. Проблемът бе, че той не искаше да научи нищо за нашата работа. Може би това го прави ограничен, късоглед и дори тъповат, но това в никакъв случай не е причина да умре.

— Аз също не мога да кажа, че знам много за работата ви. Но ви гарантирам, че няма да я вършите през следващите няколко дни. Най-малко. Освен това искам всички да бъдете на разположение.

— Ние нямаме намерение да ходим никъде — отговори Коли. — Долан не разбра точно това.

— Тъй като и без това съм тук — Хюит напљунчи отново пръста си и обърна друга страница, — минах през железарията на Удсбъроу

вчера. Изглежда, някой е купил две кутии червена боя спрей, която съвпада с тази върху колата ви.

— Някой? — повтори като ехо Коли.

— Говорих с Джими Дюкс снощи — на лицето на Хюит се появи подобие на усмивка. — И неговият приятел Остин Селдън. Джими се закле, че е купил боята, за да боядиса рейдио флаерата на приятеля си, но фактът е, че каросерията си е все така ръждясала, а боята я няма. Няма да мине много време и ще клекнат.

— Ще клекнат значи — повтори Коли.

— Тъй. Мога да ги арестувам и да ги затворя, ако искате. Или мога да ги накарам да ви платят разноските за пребоядисване на колата и да ви ги докарам да ви се извинят лично.

Коли си пое дълбоко въздух.

— С кого от двамата сте съученик?

Усмивката на Хюит се разшири и стана малко по-топла.

— С Остин. И той най-случайно е женен за братовчедката на жена ми. Това не значи, че няма да ги опандизя, ако настоявате да изпълня формалните си задължения.

— След като получа оценката на щетите, искам чека в рамките на двадесет и четири часа. Извиненията може да запазят за себе си.

— Ще се погрижа.

— Шерифе? — Джейк изчака, докато Хюит прибра бележника в джоба си. — Вероятно познавате достатъчно добре Остин, щом смятате, че съучастникът може да е той.

— И не само това.

— И знаете, като негов приятел и като вещь относно човешката природа, на какво е способен и на какво не.

Хюит изгледа сериозно Джейк, сетне погледна към Дигър, който седеше на земята и пушеше друга изпросена цигара.

— Ще го запомня.

Когато медицинският екип пристигна, Коли и Джейк отидоха до оградата, откъдето можеха да наблюдават какво става.

— Никога преди не са ме подозирали в убийство — рече Коли. — Не е толкова вълнуващо, колкото очаквах. Дори е обидно. Както и

това, че трябва да си осигуряваме алиби един на друг. То не може да бъде потвърдено.

— Както и подозрението, че някой от нас е разбил главата на Долан — Джейк пъхна ръце в джобовете си и напипа пакетчето слънчогледови семки, което бе забравил там. — Хюит е по-умен, отколкото изглежда.

— Да, забелязах.

Той извади пакетчето, плъзна ръката си по косата ѝ и леко изви китката си така, че пакетчето се показа под нея. Трапчинките ѝ се появиха и загатнаха за леката усмивка, която разтегли устните ѝ, когато Джейк ѝ подаде отвореното пакетче.

— Ако все още не е открил, че мъртвият Долан е по-голяма пречка за нас от живия, то скоро ще го открие.

Тя се замисли, докато люпеше семки.

— Студенокръвен, но точен.

— Ще загубим цели дни от и без това късия първи сезон. В града ще се вдигне врява и много вероятно броят на противниците ни да се увеличи, когато започнем отново.

Роузи приближи и се присъедини към тях.

— Позволиха на Дигър да се преоблече. Горкият човек, много е объркан.

— Да намериш мъртво само от няколко часа тяло, или от няколко хиляди години, са две различни неща — рече Коли.

— Знам това — Роузи изпуфтя тежко. — Знаеш ли какво, не искам да стоя тук, докато полицаите се мотаят. Те така или иначе няма да ни позволят да работим днес. Смятам да взема Дигър и да отидем някъде. Например на кино. Не знам, ще видя. Искате ли да дойдете и вие?

— Имам малко лична работа, която трябва да свърша — Коли погледна към фургона. — Сигурна ли си, че ще се справиш с него?

— Да. Ще го накарам да си мисли, че съм му навита. Това ще го ободри.

— Чакай първо да говоря с него — Джейк потупа Коли по рамото. — Не ходи никъде, докато не се върна.

— Вие с Джейк отново ли сте заедно? — попита я Роузи, когато останаха сами.

Коли погледна семките, които ѝ беше дал.

— Не е точно това.

— Скъпа, при вас двамата винаги е точно това. От вас направо хвърчат искри, които ще подпалят невинните околни. Но той е много готино парче — добави тя, докато гледаше гърба на Джейк, който отвори вратата на фургона.

— Е, добре изглежда.

Роузи побутна леко Коли с лакът.

— Само това ли ще кажеш? А няма ли да кажеш, че все още си луда по него?

Коли внимателно сгъна пакетчето и го прибра в джоба си.

— Знам, че все още ме влудява. Това обаче е друго, различно. Ти какво? Не ти ли стига Дигър, че и мен ще ободряваш?

— Трябва да правя нещо. Единственият път, когато на разкопките е идвала полиция, беше в Тенеси. Някакъв идиот катерач падна от скалата и си счупи врата. Беше ужасно. Сега е още по-ужасно.

— Да — Коли гледаше как един от заместник-шерифите поставя тялото в чувал и затваря ципа. — Това е по-ужасно.

— Казах му, че си падаш по него — рече Джейк на Роузи, когато се върна при тях. Съвсем естествено застана между Коли и онова, което ставаше край езерцето, сякаш да я защити. — Вирна си носа и сега се бръсне.

— Е, не съм ли късметлийка? — рече Роузи и се отдалечи.

— Вече видях тялото, Джейк, няма защо да ми препречваш хоризонта.

— Не е необходимо да гледаш натам.

— Защо не отидеш с Роузи и Диг на кино?

— Не — Джейк хвана Коли за ръката, обърна я към себе си и я поведе към отворената порта. — Ще дойда с теб.

— Казах, че имам лична работа.

— Много добре те чух. Аз ще карам.

— Дори не знаеш къде ще ходя!

— Ти ще ми кажеш.

— Смятам да отида до Вирджиния, за да видя този доктор Симпсън. Нямам нужда от компания и мога да карам.

— Искам да живея, така че аз ще карам.

— Но аз съм по-добър шофьор от теб!

— Без съмнение. Колко глоби за превишена скорост имаш през миналата година?

Тя почувства как едновременно я напушва смях и я обзема гняв.

— Това няма нищо общо.

— Има и още как! Като прибавим и факта, че аз сериозно се съмнявам, че искаш да отидеш до Вирджиния с тези надписи по колата си.

Коли изпусна въздуха от гърдите си.

— Уф, че си драка! — но тъй като той имаше право, тя седна в неговата кола. — Ако ще караш ти, аз ще избирам музиката.

— Няма начин, скъпа — той също седна и постави диск в компактдисковото устройство. — Правилата на пътя постановяват водачът да избира музиката.

— Ако си въобразяваш, че ще слушам кънтри музика часове наред, значи си побъркан — тя го изключи и завъртя копчето на радиото.

— Кънтри музиката представлява историята на Американската култура в песни, отразяваща социалните, сексуалните и семейните възжеления и мечти — той отново превключи на компактдисковото устройство. Клинт Блек тъкмо успя да излезе от първия бар, когато Коли отново пусна радиото и го заглуши с „Гарбидж“.

Следващите петнадесет минути бяха заети със спора за избора на музика.

Хенри Симпсън живееше в прекрасно скъпо предградие, което според Коли, Долан би одобрил. Поляните бяха абсолютно еднакви, спретнати и зелени, а къщите, построени върху тях, подредени като войници на парад.

Те бяха големи, разпрострели се върху парцелите си почти от край до край. Някои имаха веранди, други гаражи, някои бяха облицовани с камък, докато други бяха боядисани и се белееха като булчинския воал на девственица.

Но между всички съществуваше прилика, която тя сметна за депресираща.

Нямаше стари, вековни дървета. Нищо голямо, чепато и интересно. Наместо това имаше красиви орнаменти от храсти и тук-

там някой млад клен. Лехите с цветя бяха оформени като островчета. На някои места можеше да се види бегла проява на творчество, което демонстрираше характера на собствениците или на техните градинари. Но в по-голямата си част къщите бяха безлични, като войници, с бегонии и невени, строени в редици или на концентрични кръгове.

— Ако трябваше да живея тук, щях да си пръсна главата.

— Ами! — Джейк провери номера на къщата, край която минаваха в задънената улица. — Щеше да си боядисаш вратата червена, да пуснеш розово фламинго в предния двор и да си поставиш за цел да подлудиш съседите.

— Да, би било забавно. Това трябва да е, там, бялата къща с черния мерцедес на алеята.

— О, благодаря, това наистина стесни обсега на търсене.

Тя трябваше да се засмее.

— Вляво, следващата пряка. Значи, разбрахме се. Аз ще говоря.

— Не сме се разбирали. Просто ти винаги говориш — той спря на алеята и изгаси мотора. — Къде би живяла, ако имаше възможност да си избереш мястото?

— Със сигурност не тук. Аз трябва да оправя нещата, Джейк.

— Да — той излезе от колата. — На някое просторно място в провинцията. Нещо, което има история и характер. И да оставиш следа, своя почерк върху него.

— За какво говориш?

— За мястото, което щях да избира, ако си търсех къде да живея.

— Не можеш просто така — тя извади гребен от чантата си и го прекара през косата си. — Ще са необходими проучвания, за да си сигурен, че наистина има история и характер. И трябва да има дървета. Истински дървета — добави тя, докато вървеше по алеята към бялата къща. — А не тези изчанчени заместители.

— От онези, на които можеш да вържеш люлка от автомобилна гума.

— Точно — тя се начумери. Никога преди не бяха говорили за къщи.

— Какво има?

— Нищо. Ето, стигнахме — Коли натисна звънеца на вратата и чу как изпя три тона. Но преди да дръпне ръката си, Джейк я хвана.

— Какво правиш?

— Подкрепям те.

— Ами... добре. Стой настрани и ме подкрепяй мълчаливо — тя потупа опакото на ръката му. — Изнервяш ме.

— Ти все още ме желаеш, нали?

— Да, желая те. Да те видя изпечен в ада. Махни си ръката, преди да...

Коли млъкна, защото чу, че някой превъртя ключ в ключалката и вратата се отвори.

Жената, която видяха пред себе си, бе на средна възраст, но бе намерила начин да цъфти. Косата ѝ бе с цвят на кестен, подстригана на къси, меки слоеве, които обграждаха бялата ѝ като крем кожа. Носеше тесни панталони и свободна бяла риза. От сандалите ѝ с каишки се подаваха боядисани в розово нокти.

— Вие сигурно сте Коли Дънбрук. Аз съм Барбара Симпсън. Радвам се да се запознаем — тя предложи ръката си. — А това е...

— Мой колега. Джейкъб Грейстоун — изпревари го Коли. — Благодаря на вас и доктор Симпсън, че се съгласихте да ни приемете.

— Това въобще не е проблем. Моля, ще влезете, нали? Ханк беше очарован от идеята да се срещне с вас, когато му се обадохте. В момента се освежава след играта на голф. Защо не отидем във всекидневната? Настанете се удобно. Ще донеса нещо разхладително.

— Не искам да ви притеснявам, госпожо Симпсън.

— Въобще не ме притеснявате — Барбара докосна ръката на Коли, след което посочи кожения сив диван. — Седнете, моля. След секунда се връщам.

Върху стъклената масичка за кафе с размерите на езеро имаше огромен, екзотичен букет от чисто бели цветя. Камината, която бе пълна с още цветя и свещи, защото беше лято, също бе иззидана с бели тухлички.

Коли предположи, че лакираният черен шкаф до стената съдържа супермодерен телевизор и уредба.

Имаше още два кожени фотьойла, но те бяха яркочервени. Работните ѝ ботуши потънаха в дебел мек килим, който се простираше от едната стена до другата, и бе в няколко деликатни, по-светло сиви оттенъка от кожата на дивана.

С известно безпокойство тя разгледа еднометровия бял керамичен заек в ъгъла.

— Тук няма деца — рече Джейк, като се отпусна на една от кожените възглавници. — Нито внуци с лепкави пръстчета да тичат наоколо.

— Баща ми каза, че имал една дъщеря от първия си брак и две внучета. Но те все още живеели на север — с доста повече внимание от Джейк, тя се настани на крайчеца на дългия диван. — Тази Барбара е втората му жена. Родителите ми никога не са я виждали. Оженил се за нея, след като се преместили във Филадельфия. Тогава Симпсън се пренесъл във Вирджиния. Загубили връзка.

Джейк протегна ръка и я сложи върху коляното на Коли, което леко потръпваше.

— Не си клати крака.

— Не го клатя — мразеше, когато се хващаше, че прави това. — Побутни ме, ако започна отново.

След което стана, защото в стаята влезе Хенри Симпсън. Той имаше прекрасен загар, придобит очевидно на игрището за голф, и малко коремче с размер на футболна топка, очертано под лятната му риза от тънко трико. Косата му бе оплешивяла на темето и остатъците, които обгръщаха главата му като на монах, бяха чисто бели. Носеше очила с метални рамки.

Коли знаеше, че е в началото на седемдесетте, но ръкостискането му бе младежко, когато пое ръката ѝ в своите.

— Малкото момиченце на Вивиан и Елиът, което вече е пораснало! Знам, че фразата „как лети времето“ ще прозвучи като изтъркано клише, но е така. Не съм те виждал, откакто бе само на няколко месеца. Господи, чувствам се като старец!

— Но не изглеждате така. Това е Джейкъб Грейстоун. Мой колега.

— Още един археолог — Симпсън взе ръката на Джейк и я раздруса. — Чудесно! Моля, седнете. Барб се занимава с някаква лимонада и сладкиши. Значи така — доктор Дънбрук. Родителите ти сигурно са много горди с теб.

— Надявам се, че е така, доктор Симпсън.

— Казвай ми Ханк, моля.

— Добре, Ханк. Не знам какво ви е казал баща ми, когато се е обадил тази сутрин, за да попита дали може да дойда.

— Каза ми достатъчно, че да ме заинтересува. Накара ме да потърся всичко, което може да ти бъде от полза.

Той погледна към жена си, която в този момент влезе в стаята, като буташе пред себе си масичка на колелца от хром и стъкло.

— Не, не ставайте — рече тя на Джейк, който скочи да ѝ помогне. — Аз ще се справя сама. Можете да продължите разговора си.

— Казах на Барбара за разговора ми с баща ти — Ханк се облегна с въздишка назад. — Трябва да бъда искрен с теб, Коли. Смятам, че тази жена греша. Маркърс Карлайл имаше много добра репутация в Бостън. В противен случай никога не бих го препоръчал на родителите ти.

— Ханк — Барбара постави подноса с фино нарязан кейк и погали ръката на съпруга си. — Той е много притеснен. Ако съществува вероятност това да се окаже вярно, той също носи отговорност.

— Аз изпратих Елиът и Вивиан при Карлайл. Аз ги посъветвах да си осиновят дете — той стисна ръката на жена си.

— Все още помня деня, в който казах на Вивиан, че се налага да направим хистеректомия. Тя бе толкова млада и крехка, така уплашена и отчаяна. Повече от всичко на света искаше да има дете. И двамата искаха.

— Защо им препоръча точно Карлайл? — попита Коли.

— Имах друга пациентка, чийто съпруг беше стерилен. Опитвахме всякакви методи, но всичко бе безнадеждно. Като твоите родители и те попаднаха в списъците на чакащи за осиновяване. Когато моята пациентка дойде за годишния си преглед, сияеше от щастие. Бяха успели да си осиновят дете чрез Карлайл. Жената пееше хвалебствени песни за него, без да може да каже нещо повече. В моята практика често имам пациентки, които или не могат да заченат, или не могат да изнесат плода. И освен това поддържам контакти с други доктори в моята област.

Той вдигна чашата с лимонада, която Барбара сервира.

— Чух добри неща за Карлайл. Срецнах го скоро след това в дома на пациентката ми по време на една вечеря. Той беше възпитан, добре образован, забавен, състрадателен и готов да помогне и на други семейства. Впечатли ме. И така, когато Елиът и аз обсъдихме

възможностите, които стоят пред тях с Вивиан, му дадох препоръката си за Карлайл.

— А на други препоръчвал ли сте го?

— Да. На още три-четири семейства, доколкото си спомням. Той ми се обаждаше, за да ми благодари. Ние открихме взаимната си страст към голфа и често играехме заедно — доктор Симпсън се поколеба за миг. — Станахме онова, което наричат професионални приятели. Не мога да престана да мисля, че има някаква грешка. Човекът, когото познавах, не може да е забъркан в отвличане на деца.

— Просто ми разкажете за него.

— Динамичен — Симпсън направи пауза и кимна сам на себе си. — Да, това е първото ми определение. Един динамичен мъж. Човек с мозък, изключителен вкус и забележително възпитание. Той много се гордеше с работата си. Спомням си как споделяше с мен, че е горд, че допринеся с нещо за подобряването на живота на хората.

— Нещо за семейството му? — настоя Коли. — Хората, с които е бил близък — лично, професионално.

— Професионално не бих могъл да кажа. В обществото ние познавахме в голяма степен едни и същи хора. Жена му беше хубава, но малко отнесена. Знам, че не звучи много добре — допълни с извинително кимване Симпсън. — Беше тиха, предана до смърт на съпруга си и на сина им. Но изглеждаше, как да кажа... Предполагам, че определението „неуверена в себе си“ е подходящо. Сега, като се замисля, беше жена, която не подхождаше на мъж с неговите възможности. Разбира се, на всички беше известно, че той търси компанията на други жени.

— Тоест е мамил жена си — гласът на Коли видимо охладня.

— Да, имаше и други жени — Симпсън прочисти гърлото си и се размърда неудобно. — Карлайл беше хубав мъж и отново повтарям, изпълнен с енергия, динамичен. Очевидно жена му е предпочела да си затваря очите, когато е ставало дума за съпружеската му вярност. Въпреки това, накрая се разведоха — Симпсън се наведе напред и сложи ръка на коляното на Коли. — Изневярата може да направи един мъж слаб, но никога не го превръща в чудовище. И ако ми позволиш, разбрах, че това дете е било откраднато в Мериленд. А ти беше осиновена в Бостън.

Той я потупа по коляното, като внимателно разклати кубчетата лед в чашата си.

— Как би могъл той да знае, или който и да е друг, че точно по това време ще има възможност да се открадне бебе? При това бебе, което да отговаря на желанията на хора, които живеят на съвсем друго място?

— Точно това възнамерявам да разбера.

— Вие поддържате ли все още контакт с Карлайл? — намеси се Джейк.

Доктор Симпсън поклати глава.

— Не, от няколко години никакъв. Той се премести. Не живее в Бостън. Загубихме връзка. Всъщност работата е там, че Маркърс е значително по-възрастен от мен. Може вече да е умрял.

— О, Ханк, какви ги говориш! Не бъди толкова жесток! — видимо разстроена, Барбара вдигна таблата с кейка, за да предложи на Коли.

— Не съм жесток, а реалист — отвърна ѝ той. — Вече трябва да е на деветдесет или горе-долу толкова. Със сигурност повече не практикува. Преди петнадесет години самият аз се пенсионирах. Оттеглих се и се преместихме тук. Искях да избягам от зимите на Нова Англия.

— И да играеш повече голф — добави жена му с извинителна усмивка.

— Това определено беше важна причина.

— Тази Мериланд — поде темата отново Барбара — сигурно е преминала през ужасни мъки. Аз нямам деца, но предполагам, че всеки може да си представи какво е преживяла. Не мислите ли, че при тази ситуация тя се хваща за сламката?

— Така е — съгласи се Коли. — Но понякога, когато се хващаш за сламка, се оказва, че си изтеглил вярната.

Коли се намести удобно в колата на Джейк и затвори очи. Сега беше доволна, че той настоя да шофира. Нямахше нито сили, нито желание да седне зад волана.

— Той просто не пожела да ми повярва. Все още мисли за Карлайл като за приятел. Блестящият, динамичен прелюбодеец.

Джейк се размърда в отговор.

— А ти си мислеше, че това определение ти звучи познато.

Значи не беше го пропуснал, помисли си тя, и почувства как в главата ѝ се надига заплахата от главоболие.

— Хайде да не започваме тази тема.

— Добре — той подкара обратно към магистралата.

Не можеше да го направи, осъзна Коли. Не можеше да започне отново битката. Дори нещо повече, не искаше да се връща върху старата, несигурна и камениста почва на споровете им.

— Мен може само да ме разпъват в няколко посоки едновременно.

Той спря колата и остана по средата на пътя, докато се мъчеше да преодолее възмущението си. Беше обещал да ѝ помогне, напомни си Джейк. Не, по дяволите! Беше ѝ натрапил помощта си. И едва ли щеше да успее, ако я погребеше под собствените си желания и нужди.

— Хайде да се уточним. Все едно току-що излизаме от тази къща. Никой от нас не е казал все още нито една дума.

Изненадана, тя зададе първия най-прост въпрос, който дойде на езика.

— Защо?

Той посегна и докосна с кокалчетата на ръката си бузата ѝ.

— Защото аз... защото ме е грижа за теб. Ако щеш вярвай, ако щеш недей.

Коли искаше да откопчае колана и да скочи в скута му. Искаше ръцете му да я обгърнат, а тя да обвие своите около него.

Но тя не беше роб на желанията си.

— Добре, значи току-що влизаме в колата. Моята първа забележка е: „Ние не развеселихме много Барбара и Ханк, а?“

Той запали отново джипа и продължи да кара.

— Нима очакваше обратното?

— Не знам какво съм очаквала. Но знам, макар че той не искаше да ми повярва, че направих още един човек нещастен. Накарах го да се чувства разтревожен и виновен. И той ще се чувства така заради другите пациенти, на които е препоръчал Карлайл. Особено ако ситуацията е сходна с нашата. Освен това, помислил ли си колко още други хора те са изпратили при Карлайл?

— Лично аз смятам, че това е било най-важният, всъщност основният елемент от неговия бизнес. Думите на клиентите от уста на уста. Бездетни клиенти от висшата класа, които поддържат връзка с други такива богати и бездетни клиенти. Някои може дори да се повтарят. И всичко това работи на една и съща основа. А ти си получаваш продукта...

— Господи, Грейстоун, какви ги говориш? Продуктът!

— Мисли за това по този начин — отвърна ѝ той. — Карлайл сигурно е мислил така. Ти получаваш продукта, с който търгуваш, от друг източник, от друг район или среда. Както искаш го наречи. Родителите на бебетата са хора от по-ниска класа, средна или нисша. Хора, които не могат да си позволят да наемат частни детективи. Млади родители от работническата класа. Или непълнолетни майки, ученички. Ти трябва да излезеш от границите на твоя район. Не може да получаваш продукта от Бостън, ако работиш в Бостън.

— Никой не пикае в чашата, от която пие — промърмори Коли и седна. — Той със сигурност е създал някаква собствена мрежа. Контакти. Повечето хора искат малки бебета, нали? Значи по-големи деца не вършат работа. Трябвало е да се ограничи с бебета. Но не може просто да се разхождаш безцелно по улиците, чудейки се откъде да намериш някое бебе за крадене. Трябва да имаш цел. Бебетата са били набелязвани предварително.

— Е, сега вече мислиш.

Лицето ѝ бе възвърнало цвета си, отбеляза със задоволство Джейк.

— Значи да обобщим. Какво ти трябва? Първо информация, и второ сигурност, че бебето е здраво. Че продуктът, който предлагаш, е качествен, защото иначе ще има рекламации вместо пари и слава.

— Това означава връзки в болниците. Родилните отделения. Доктори, сестри, може би социални служби, ако имаме работа с непълнолетни или хора с много ниски доходи.

— Къде е била родена Джесика Кълън?

— В окръжната болница „Уошингтън“, на 8 септември 1974 година.

— Може би ще си струва да се прегледат някои записки, да се открие личният лекар на Сюзан Кълън, да се поровим и в нейните спомени. Лана ще търси Карлайл. Ние ще търсим нещо друго.

— Може би все още те желая.

— Скъпа, това никога не е подлежало на съмнение. Покрай магистралата е пълно с мотели. Веднага мога да спра в някой от тях, ако наистина искаш да ме употребиш.

— Много щедро от твоя страна, но аз все още мога да се самоконтролирам. Така че карай.

— Добре, но нали ще ме информираш, когато самоконтролът ти се изчерпа?

— О, ти пръв ще разбереш това. Грейстоун?

Той я погледна и видя, че го гледа със замислено изражение.

— Кажу ми, Дънбрук?

— Този път не успя да ме ядосаш както обикновено.

Той погали ръката ѝ.

— И това ще стане. Дай ми време, Дънбрук.

В седем часа вечерта Лана сгъваше прането. Беше излъскала кухнята от пода до тавана, беше изсмукала с прахосмукачка всеки сантиметър от къщата и трябваше да изкъпе и кучето, макар че не и се правеше. Вършеше всичко това, за да не мисли за случилото се с Роналд Долан.

Обаче то не ѝ помагаше.

Беше говорила ужасни неща за човека, мислеше си Лана, докато навиваше малките бели чорапки на Тайлър. Беше мислила още по-ужасни. През последните четиринадесет месеца бе направила всичко, което бе по силите ѝ, за да попречи на плановете му да строи върху петдесетте акра край Антиетам Крик.

Беше сплетничила зад гърба му, беше го обвинявала и бе плюла по него.

А ето че сега човекът беше мъртъв.

Всяка лоша мисъл, всяка лоша дума, които бе казвала за него, се връщаха и не ѝ даваха покой.

Кучето се изправи на задните си крака, когато тя вдигна кошницата до бедрото си. Сетне излязла и атакува външната врата, секунди след като някой почука на нея.

— Добре, добре, долу! — Лана дръпна каишката му със свободната си ръка, за да го спре. — Разбрах, сега ще отворя.

Преди да стигне до вратата, Тайлър изтича по стълбите.

— Кой е? Кой е?

— Не знам. Сигурно рентгеновите ми лъчи са секнали.

— Мамо! — той скочи върху кучето, заливайки се от смях и се затъркаля заедно с него.

Лана отвори вратата и премигна срещу Дъг, докато в същото време Тайлър и кучето скочиха отгоре му.

— Стига! Престанете! Елмър, долу! Тайлър, дръж се прилично!

— Хванах те! — Дъг грабна момчето и го вдигна под мишница като футболна топка, което достави голямо удоволствие на Тайлър. — Изглежда, сякаш се опитват да си поиграят с мен — все още държейки пиццата момче, Дъг се наведе да почеше черно-бялото куче между ушите. — Елмър ли се казва?

— Да — потвърди Лана. — Тай обожава анимационните филмчета за Бъгс Бъни. О, Дъг, извинявай. Напълно забравих за тази вечер.

— Чу ли това? — той обърна Тайлър към себе си така, че момчето му се усмихна. — Това беше звукът от сгромолясането на моето его.

— Не чух нещо.

— Не чух нищо — поправи сина си Лана. — Моля те, влизай. Малко съм разхвърляла.

— Но ти изглеждаш прекрасно.

— Глупости, това не може да бъде.

Носеше къси шорти с подгънати маншети и фланелка на розови и бели райета. На краката й имаше бели платнени ескадрили и малки златни обеци на ушите. Беше прибрала косата си отзад на тила и автоматично посегна с ръка, за да провери дали си е на мястото.

Изглеждаше, според него, като една истинска и много вкусна захарна пръчка.

— Може ли един въпрос? Винаги ли се обличаш подходящо, когато переш?

— Естествено. Тай, ще ми направиш ли една услуга? Ще вземеш ли Елмър за няколко минути горе в твоята стая?

— А може ли да покажа на този чичо стаята си?

— Той се казва господин Кълън. Може би по-късно. Сега отведи Елмър за малко.

Дъг пусна Тайлър на земята.

— Хубава къща — рече той, докато момчето неохотно влачеше крака по стълбите и дърпаше кучето след себе си.

— Благодаря — тя се огледа объркано из всекидневната. Стените бяха блед озелени, мебелите — прости и безопасни заради детето. Нищо особено.

— Дъг, наистина съжалявам. Просто ми излезе от ума. Всъщност, всичко ми излезе от главата, след като научих за Долан. Просто не можах да си събера акъла и все още не мога да мисля за нищо друго.

— Почти всички в града се чувстват по този начин.

— Държах се ужасно с него — гласът ѝ се прекърши, докато остави плетената кошница с прането върху масичката. — Просто ужасно. Нищо не ме извинява. Той не беше лош човек. Знам това, знаех го. Но беше враждебен, така че автоматично го приемах като лош. Така е винаги. Ако си ми враг, значи ще направя всичко необходимо, за да спечеля битката. Той беше почтен, честен човек, с деца, жена, внуци. Вярваше, че е правият, така както аз...

— Хей! — Дъг постави ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си. — Вината не е твоя, освен ако не искаш да признаеш, че си отишла до Дупката на Саймън и си го ударила по главата. Да се самообвиняваш заради това, че си вършила работата си, няма да поправи нещата.

— Но не е ли ужасно, че мисля добри неща за него едва сега, когато е мъртъв, а не докато беше жив? Какво говори това за мен?

— Че не си светица и че трябва да излезеш за малко оттук. Така че да вървим.

— Не мога — тя вдигна ръце в израз на безпомощност. — Не съм добра компания. Нямам бавачка. Аз...

— Ще вземем детето с нас. Онова, което ми идва наум, ще му хареса.

— Да вземем Тай? Ти искаш да вземем и Тай с нас?!

— Освен ако не искаш да го оставим да гледа „XXL“? Но по мое мнение човек не бива да започва сексуалното си образование толкова рано.

— Той вече си има собствена видеоколекция. Прав си. Би трябвало да изляза от къщи. Благодаря. Сега ще се преоблека.

— Няма нужда, много си си добре така — той сграбчи ръцете ѝ и я спря. В никакъв случай нямаше да ѝ позволи да смени тези къси

розови шорти с рокля или пола. — Хей, Тай-Рекс! Хайде, слизай! Излизаме!

Последното място, където очакваше, че ще отидат в събота вечер, беше игрището за бейзбол. Центърът за забавления имаше три полета и още три за деца под 12 години. А също така и миниатюрно голф игрище, салон за сладолед и зона за шофиране. Беше шумно и претърпкано с превъзбудени деца.

— Не, не, ти няма да удряш никой с това. Трябва само да посрещнеш топката — Дъг стоеше леко наведен зад нея, покрил скритата ѝ в ръкавицата ръка.

— Никога не съм играла бейзбол. Само няколко пъти с Тай сме се упражнявали да хващаме в предния двор.

— Не се опитвай да се извиняваш с нещастно детство. Ще трябва да се научиш да го правиш, и то добре. Първо изправи раменете. Сетне горната част на тялото. Сега бедрата.

— Може ли аз? Може ли аз? — викаше Тай зад защитната мрежа.

— Когато ти дойде редът, юнако — Дъг му намигна. — Хайде да пуснеш първо мама, след което двамата с теб ще ѝ покажем как играят истинските мъже.

— Сексистки забележки няма да ти донесат много червени точки — информира го Лана.

— Само наблюдавай топката — продължи напътствията си Дъг. — Тя трябва да бъде целият ти свят. Единствената цел в живота трябва да бъде да посрещнеш топката с тази ръкавица. Ти си ръкавицата и топката.

— Това ми звучи като дзен-бейзболизъм!

— Ха, ха! Готова ли си?

Тя прехапа долната си устна и кимна. И не можеше да се понася, че е момиче, че започваше да пици и да се свива всеки път, когато машината изхвърляше топката и тя летеше срещу нея.

— Пропусна я мамо!

— Да, Тай. Знам.

— Първи страйк. Да опитаме отново — този път Дъг я задържа хваната между ръцете си и насочи движението ѝ, когато топката достигна до тях.

Замахът, хващането и вибрирането на ръцете ѝ от контакта, я накараха да се разсмее.

— Направи го пак!

Тя хвана още няколко топки, за радост на Тайлър, който съпровождаше всеки неин успех с възторжени викове. Сетне се извърна и погледна Дъг, а устните ѝ почти докоснаха брадичката му. Изчака, докато той отмести очи от нейните.

— Е, как се справям? — прошепна Лана.

— Никога няма да играеш в първа дивизия, но се справяш добре.

Той сложи пръсти върху устните ѝ за няколко мига, сетне отстъпи.

— Добре. Тай, твой ред е.

Лана ги наблюдаваше. Големите ръце на мъжа, върху малките ръце на детето. За миг сърцето ѝ се сви болезнено заради мъжа, когото бе обичала и загубила. И за миг тя почувства сякаш той стои до нея, както се случваше понякога, когато наблюдаваше спящия си син късно през нощта.

Сетне дочу звука от сблъсъка между топката и ръкавицата и щастливия, безгрижен смях на Тай. Болката отмина.

Останаха само момчето и мъжът, който го учеше как да държи дебелата бейзболна ръкавица, за да хване топката.

12.

Минаха три дни преди отново да им предоставят терена за работа. През това време Коли написа докладните си записки и прекара един ден в лабораторията в Балтимор. Тя съдейства на местния шериф, като стоя цял час в кабинета му, отговори на всички въпроси и даде официални показания.

Знаеше, че полицията не е направила ни най-малък напредък в разследването по убийството на Долан. Държеше ушите си нащрек за всички градски клюки, четеше и статиите в местните вестници.

И знаеше също така, докато вземаше проби от земята и чистеше с четчица древните кости, че тук беше убит човек.

Колко хора биха умирали на това място, мислеше си Коли. Едни от болести, други от рани или насилие, трети от старост. Но за тях тя можеше да събере информация, да анализира данните и да създаде теория, като по този начин възстанови живота и смъртта им.

Докато случаят с Долан бе обгърнат в пълен мрак както за нея, така и за полицията.

Можеше да си представи живота, социалното положение, дори всекидневната дейност на хората, които бяха живели тук хиляди години преди тя да се роди. А не можеше да го направи за един човек, когото познаваше, беше се срещала с него няколко пъти и дори се бе карала.

Можеше да копае и да открива разни находки от миналото. А не можеше да научи нищо за мъжа, който бе умрял само на няколко крачки от мястото, където работеше.

Можеше да докопае и в собственото си минало и сигурно щеше да открие нещо. Но това нямаше да промени нещата.

— Никога не си била по-щастлива, освен в случаите, когато имаше пред себе си купчина пръст и лопатка в ръцете си — дочу тя един глас зад гърба си.

Коли обърна глава, като разсеяно избърса потта от слепоочията си. Сърцето ѝ подскочи от изненада, когато видя баща си.

— Това не е лопатка, а зъболекарска сонда — отвърна тя и я вдигна. Сетне я остави, прескочи фотоапарата и другите инструменти и излезе от дупката. — Няма да те прегърна, защото костюмът ти е много хубав — каза тя, но въпреки това вдигна глава и го целуна по бузата.

После избърса ръцете си в крачолите на джинсите.

— Мама с теб ли е?

— Не — Елиът се огледа наоколо както от интерес, така и за да измисли причина за посещението си. — Както виждам, много си заета.

— Трябва да наваксаме изгубеното време. Наложил се да прекъснем работата за три дни, докато полицията освободи терена.

— Полицията ли? Какво се е случило?

— О, забравих, че това тук е забутаната провинция. Вероятно новините не са стигнали до вас. Стана убийство.

— Убийство? — личеше, че е потресен и изненадан. — Господи, Коли? Да не би някой от вашия екип?

— Не, не — тя стисна ръката на баща си и първоначалната неловкост, която бе обзела и двамата, се стопи. — Да отидем на сянка.

Преди да тръгнат, извади две бутилки вода от хладилната си чанта.

— Беше убит собственикът на земята, строителният предприемач. Изглежда, е дошъл посред нощ на терена, за да разпръсне животински кости. Той не бе никак доволен, че объркахме плановете му. И някой е разбил черепа му. Вероятно с камък. Все още не знаем нито кой, нито защо.

— Ти не спиш тук, нали? Нали си в мотела?

— Да, там съм. В пълна безопасност — тя подаде на баща си едната бутилка, докато вървяха към дърветата. — Дигър спи тук. Сигурно си го спомняш, работехме заедно на онези разкопки в Монтана — тя посочи към мястото, където Дигър копаеше рамо до рамо с Роузи.

— Той намери тялото на сутринта. Направо беше потресен, изпадна в шок. А и полицаите му разгониха фамилията. В полицейското му досие имаше няколко ареста и нарушаване на частна собственост или нещо такова. Побой в бар. На кого не се е случвало — рече тя със свиване на рамене. — Сега е изплашен до смърт, че може да го арестуват.

— Сигурна ли си, че той не е...

— Абсолютно! Сигурна съм, така както съм сигурна, че не съм аз. Дигър може да е малко луд и обича да се забърква в горещи спорове, особено ако има замесена жена, но никога не е наранил човек. Няма да се приближи зад гърба на някой и да му разбие главата с камък. По-вероятно да е местен човек, от града. Някой, който има зъб на Долан. От което съдя, че той има толкова врагове, колкото и приятели. А жителите на градчето са разделени на два лагера във връзка със строителството тук.

— И какво ще стане сега с твоя проект?

— Не знам — знаеше, че е грешка. Винаги се привързваше силно към обекта. И винаги правеше тази грешка. — Ще видим. Грейстоун повика представител на Националното археологическо дружество, за да разреши да преместим останките.

Тя посочи към Джейк и един набит мъж до него.

— Те се познават много добре, работили са заедно и преди. Така че нещата вървят съвсем гладко в тази област.

Баща ѝ погледна към мъжа, който му беше бивш зет и когото той почти не познаваше.

— А как се справяш ти, работейки отново с Джейкъб?

— Добре. Всичко е наред. Той е най-добрият в своята област, ако става дума за работа. Тъй като и аз съм най-добрата, значи нямаме проблеми. Колкото до другия фронт, разбираме се по-добре, отколкото обикновено. Не знам защо, но не е такъв бодлив трън, какъвто обикновено е. Което съответно рикошира в мен и аз също не го дразня. Но ти едва ли си пътувал от Филадельфия дотук, за да ме питаш как върви проекта или какво прави Джейк.

— Винаги съм се интересувал от работата и от живота ти, но наистина сега не съм дошъл за това.

— Получил си резултатите от ДНК пробите.

— Само първоначалните резултати, Коли. Но... мисля, че трябва да ги знаеш.

Земята не спря да се върти около оста си, но в този миг светът на Коли направи своето последно завъртане, след което промени посоката си и всичко останало.

— Вече ги знам — тя хвана ръката на баща си и я стисна силно.
— Каза ли на мама?

— Не. Ще ѝ кажа. Тази вечер.

— Кажи ѝ, че я обичам.

— Непременно — зрението на Елиът се замъгли. Той прочисти гърлото си и се опита да преглътне сълзите, които заплашваха да го напълнят. — Тя знае, че я обичаш, но ще преглътне новината по-лесно, ако научи, че първото, което си казала, е това. Вивиан е подготвена, както всички нас. Смятам, че трябва да съобщиш и на семейство Кълън. Мислех, че може да пожелаеш да те придружа, когато решиш да го направиш.

Коли остана безмълвна и загледана неподвижно напред, докато не осъзна, че най-сетне може отново да говори.

— Ти си много добър човек, татко. Обичам те.

— Коли...

— Не, почакай. Трябва да го кажа и искам да ме чуеш. Всичко, което съм, дължа на теб и на мама. Няма значение какъв е цветът на очите ми или формата на лицето. Това е следствие от биологичната рулетка. Всичко станало дължа на вас. Вие сте ми го дали. Ти си моят баща. И това не може... не може да бъде променено. Съжалявам много за семейство Кълън. Страшно ми е мъчно за тях. И съм много разтревожена за тях, за мама и теб, за себе си. Не знам какво предстои да се случи. Бъдещето ме плаши. Не знам какво ни очаква, татко.

Коли се обърна към баща си и свря лицето си в гърдите му.

Той я притисна към себе си. Дъщеря му рядко плачеше. Елиът знаеше това. Дори когато беше дете, сълзите не бяха реакцията ѝ на болката или гнева. Ако плачеше, то бе, защото бе толкова дълбоко наранена, че не можеше да реагира, не можеше да постъпи рационално както винаги, да изследва и да намери лек за онова, което е причинило болката.

Той искаше да бъде силен, сигурен и спокоен заради нея. Но собствените му сълзи бликнаха и го объркаха.

— Искам да оправя всичко, момиченцето ми. Но сам не зная как.

— Надявах се да е грешка. Много тайно се надявах, признавам — тя сложи горещата си мокра буза върху рамото му. — Защо просто да не бъде грешка? — Коли въздъхна, гласът ѝ трепереше. — Но не е. Трябва да се справя. Мога да го направя единствено по моя си начин. Стъпка по стъпка, стъпало след стъпало. Както правя моите разкопки и

проекти. Не мога просто да хвърля един поглед да се задоволя с видяното. Трябва да видя какво има и под повърхността.

— Знам, момичето ми — Елиът извади носна кърпа от джоба си. — Ето, вземи — избърса с нея лицето ѝ. — Аз ще ти помогна. Ще направя всичко, което мога.

— Знам, татко — Коли взе кърпата от него. — А сега избърши своите очи — прошепна и нежно избърса сълзите на баща си тя. — Не казвай на мама, че съм плакала.

— Няма. Искаш ли да дойда с теб, за да говорим със семейство Кълън?

— Не, но ти благодаря — Коли сложи ръце на лицето му. — Всичко ще бъде наред, татко. Всичко!

Джейк ги наблюдаваш отдалеч. Той знаеше за какво е дошъл Елиът Дънбрук в мига, в който го видя, така както и Коли знаеше това. А когато тя се разплака в прегръдките на баща си, вътрешностите му се преобърнаха. Гледаше ги как стоят недалеч от него. Ръцете на Коли бяха върху лицето на баща ѝ. Опитват се да се успокояват взаимно, реши Джейк. Да бъдат силни.

Помежду им имаше нежност, каквато никога не бе видял в своето семейство. Членовете на фамилията Грейстоун не си падаха по откритата изява на чувства.

Ако трябваше да опише баща си, то най-вярното определение беше стоик. Човек на малкото думи, който работеше здравата и рядко се оплакваше. Джейк не се съмняваше, че родителите му се обичат, или че обичат децата си, но не беше сигурен някога да е чул баща си да каже „Обичам те“ на майка му или на някой друг член от семейството. Грейстоун старши смяташе тези думи за излишни. Той не показваше любовта си, защото смяташе това за ненужно. Любовта му се изразяваше в храната на масата, училището за децата, рядкото потупване по рамото и погалването по главата.

Неговият род, мислеше си Джейк, не бе отделял много време за ласки. Такова бе обкръжението, културата и линията на поведение на неговото племе.

Може би това бе причината той самият досега да не бе казал на Коли нещата, които жените искат да чуят.

Че е красива. Че я обича. Че е в центъра на неговия свят и че е всичко, което има значение за него.

Не можеше да се върне и да промени миналото, но този път можеше да бъде точен. Трябваше да бъде до нея, независимо дали тя го иска или не.

Видя я, че тръгва към потока. Елиът взе бутилките с вода, които бяха изтървали на земята, и когато се изправи, срещна погледа на Джейк.

Тогава излезе от сянката и тръгна към него по напечената от жаркото слънце земя.

Джейк го пресрещна на половината път.

— Здравей, Джейкъб. Как си?

— Добре.

— Бих искал да ти кажа, че двамата с Вивиан много съжалявахме, че нещата между теб и Коли не потръгнаха.

— Благодаря. Най-добре да ти призная, знам всичко.

— Тя ти е казала?! Доверила ти се е?

— Може и така да го наречеш. Или да речем, че аз я помолих.

— Добре, добре — повтори Елиът и разтри врата си, сякаш се бе схванал. — Ще бъда по-спокоен като знам, че около нея има някой, на който може да се облегне.

— Само че тя не иска да се обляга на никой. Това е един от проблемите помежду ни. Но аз все пак съм тук.

— Каж ми, преди да се е върнала, да се притеснявам ли за онова, което се е случило тук? За убийството?

— Ако имаш предвид дали има нещо общо с нея, не. Не виждам как. Освен това, аз наистина стоя съвсем наблизо и не я изпускам от очи.

— А когато приключите с разкопките за този сезон?

Джейк кимна.

— Имам някои идеи — той погледна през рамото на Елиът към Коли, която пресичаше полето. — Всъщност имам много идеи.

Коли знаеше, че е проява на страхливост, че е подло, че е неправилно. Но се обади на Лана с молба да ѝ уреди среща със Сюзан в нейната кантора на следващия ден. Искаше дори да го отложи за по-късно, но Лана имаше свободен час само в три. А да го отложи,

означаваше денят ѝ да изглежда много по-грозен, отколкото можеше да извини и преглътне.

Опита се да направи ежедневните си записки, но въобще не беше в час. Помъчи се да се съсредоточи и да ангажира мисълта си с някаква книга, сетне със стар филм по телевизията, но и това не стана.

Помисли си дали да не излезе и да се разходи с колата, но ѝ се стори глупаво. Нямаше нито къде да отиде, нито какво да направи.

Зададе си въпроса дали ще се чувства по-свободна, ако напусне стаята в мотела и отиде да спи на палатка на терена.

Това можеше да бъде обмислено като вариант.

Но засега бе затворена сред четирите стена на стаята с размер три на четири, единичен тесен прозорец, твърдо като камък легло и собствените ѝ объркани мисли.

Коли седна на леглото и отвори кутията за обувки. Не искаше да чете повече писма. Но се насили.

Този път изтегли плика наслуки.

„Честит рожден ден, Джесика.

Днес ставаш на пет години.

Щастлива ли си? Здрава ли си? Помниш ли ме? Дали в някое съвсем мъничко кътче на сърцето си ме познаваш?

Днес е прекрасен ден. Във въздуха се усеща далечният и нежен полъх на есента. Листата на тополата започват да жълтеят, а храстът пред къщата на баба ти вече е почервенял като огън.

Тази сутрин дойдоха и двете ти баби. Те знаят, разбира се, че този ден е много тежък за мен. Баба и дядо говорят, че искат да се преместят във Флорида. Може би следващата година или по-следващата. Знам, че не обичат зимите. Чудя се защо някои хора искат през цялата година да е лято.

Баба ти и другата ти баба мислят, че ми помагат, като идват при мен и цял ден бърборят глупости и правят планове. Искаха да ме изведат. Казаха, че трябвало да отидем на излет. Да обикаляме Западна Виржиния и да започнем да пазаруваме за Коледа. Да обядваме навън.

Ядосах се. Нима не виждаха, че не искам да излизам? Не искам компании, нито смях, нито излети, нито да пазарувам. Искам да бъда сама. Обидих ги, но хич не ми пука. Не ме интересува.

Не желая да се грижат за мен.

Понякога искам само да крещя. Да крещя, да крещя и пак да крещя, и никога да не спра. Защото днес ти ставаш на пет години и аз все още не мога да те намеря.

Направих ти торта. Една ангелска торта, която украсих с розов сладолед. Стана много красива. Сложих пет бели свещи и ги запалих, след което ти изпях «Честит рожден ден».

Искам да знаеш това. Да знаеш, че съм ти направила торта и съм запалила свещички.

Не мога да кажа на баща ти. Той ще се разстрои и ще се скараме. Или още по-лошо, няма да каже нищо. Но ти и аз ще си знаем, нали?

Когато Дъг се върна от училище, му отрязях едно парче от тортата. Изглеждаше толкова тържествен и тъжен, когато седна на масата да го изяде. Бих искала да мога да го накарам да разбере, че съм направила тортата за теб, защото никой от нас не може да те забрави.

Но той все още е малко момче.

Не съм те забравила, Джеси. И никога няма да те забравя.

Обичам те.

Мама“

Докато сгъваше писмото, Коли си представи как Сюзан пали свещичките и пее „Честит рожден ден“ на духа на малката си дъщеричка в празната къща. След това си спомни сълзите по бузите на баща си.

Любовта, помисли си тя, докато слагаше писмото в кутията за обувки, често пъти е трънлива и от нея боли до кръв. Странно защо човешката раса продължава да я търси.

Но може би самотата е още по-страшна.

Повече не можеше да остане сама. Щеше да се побърка, ако останеше сама в стаята. Почти беше хванала дръжката на вратата, когато спря, осъзнавайки накъде е тръгнала.

При Джейк.

В съседната стая, при Джейк. Да прогони самотата с разговор? Или да предизвика кавга?

Е, всяко едно от тези неща щеше да свърши работа.

Но тя не искаше да ходи при него. Подпря челото си на вратата. Нямахше право да тича и да търси помощ от него.

Затова отвори калъфа на челото. Затегна лъка, настани се на стола и се замисли. Смяташе да посвири Брамс, но в мига, в който постави лъка върху струните, промени решението си.

Закова погледа си в стената, която разделяше стаята ѝ с тази на Джейк.

Така. Онази притча за Мохамед и планината можеше да ѝ свърши работа. Щом тя не можеше да отиде при него, нима не можеше да го накара той да дойде при нея?

Какво щеше да бъде още едно предателство в цялата схема от предателства?

Идеята за това я ободри дотолкова, че я накара да се усмихне, когато изсвири първите ноти. Свиреше дори може би малко позлобничко и по-заговорнически, но тя си знаеше защо.

Трябваше да минат само тридесет секунди преди той да започне да удря по стената. Усмихвайки се, Коли продължи да свири.

Джейк продължи да чука.

Няколко секунди след това чукането спря и тя чу как неговата врата се тръшна и той започна да чука на нейната.

След като изчака малко, Коли остави лъка, подпря инструмента на стола и отиде да отвори.

О, боже! Когато бе ядосан, изглеждаше толкова секси!

— Престани!

— Моля?

— Престани, казах — повтори Джейк, като я бутна и влезе вътре.
— Моля те.

— Не знам за какво говориш. И внимавай кого буташ — тя също го бутна, при това доста по-силно.

— Знаеш, че мразя да свириш това.

— Мога да свиря, каквото си искам. Още няма десет часът. На никого не преча.

— Не ме интересува колко е часът и може да си свириш тихо, но не и това.

— О, сега вече се правиш и на музикален критик?

Той затвори вратата зад себе си.

— Слушай! Аз знам, че свириш тази тема от „Челюсти“^[1] само за да ме дразниш. А ти отлично знаеш, че ми лазиш по нервите.

— Не мисля, че през последните сто години в Мериланд е била забелязана акула. Можеш да спиш спокойно — тя вдигна отново лъка и започна да почуква леко с него по дланта си.

Очите му бяха много зелени и пронизващи, от което лицето му изглеждаше невероятно живо и красиво.

— Нещо друго?

Той изтръгна лъка от ръката ѝ и го захвърли далеч встрани.

— Ей, какво правиш?

— Имаш късмет, че не го увих около врата ти.

Тя се наведе почти до лицето му.

— Опитай се, де!

Джейк прокара ръка под брадичката ѝ и я хвана, след което я стисна здраво.

— Предпочитам да използвам ръцете си.

— Не можеш да ме уплашиш. Никога не си можел.

Той я повдигна на пръсти. Можеше да помирише косата ѝ, кожата ѝ.

Можеше да помирише свещта, която бе запалила върху скрина. В слабините му се надигна желание и запълзя, заедно с яростта, нагоре към гърдите.

— Но мога да го променя.

— Знаеш ли какво те ядосва, Грейстоун? Това че никога няма да успееш да ме накараш да направя нещо така, както ти искаш. По твоя начин. Ти не можеш да се примириш, че имам собствено мнение за нещата. Не можеше да ми заповядаш какво да сторя преди, не можеш и сега. Затова си бесен. Така че, чупката!

— Това вече ми го каза веднъж. Не ми хареса и тогава, и сега. И не е твоето мнение онова, което ме дразни, а твоето твърдоглаво, пропито от егоизъм и чиста проба...

Той хвана юмрука ѝ в момента, в който тя се опита да го удари в корема.

След което двамата се озоваха върху кревата.

Тя разкъса ризата му, раздирайки тънката памучна тъкан, докато го целуваше. Дишането ѝ вече бе накъсано. Той се завъртя, доразкъсвайки сам ризата си. Копчетата паднаха и се завъртяха на пода. Зъбите ѝ захапаха рамото му, а ръцете ѝ се заровиха в косата.

„Благодаря ти, господи, благодаря ти“, беше единственото, което си мислеше Коли, докато Джейк я претъркаляше. Тялото му я притисна към леглото, а устата му се впи жадно в нейната.

Животът бушуваше в нея, горещ и ярък, и тя осъзна, че досега е била студена и мъртва. Надигна се към него, а съзнанието ѝ крещеше за още. И ръцете ѝ, като птици, не спираха да се движат по тялото му.

Познаваше всяка линия, всяка кост от това тяло, играта на мускулите, формата на черепа. Познаваше го така, както той познаваше нейното. Вкусът на плътта му, лекото стържене на наболата по лицето му брада. Коли познаваше и трепета, който я изпълваше.

Той беше груб. Тя бе натиснала онзи бутон в него, който изключваше цивилизоваността и го превръщаше в първобитен човек. Сега беше изпълнен с жажда. Гладът му за нея граничеше с болка. Прекалено мъжки, твърдо и бързо, може би малко безразсъдно. Искаше да нахлуе, да я превземе, да се зарови във влажната ѝ топлина и да остане там.

Месеците раздяла, въздържание и копнеж се бяха събрали в него като рана, от която всичко го болеше.

Отговорът беше тя. Както винаги досега.

Джейк хвана гърдите ѝ първо с ръце, сетне с устни. Коли се надигна, провря ръката си между телата им и свали ципа на джинсите му.

Двамата отново се претърколиха, като се бореха за въздух, докато продължаваха да се събличат взаимно. Само след миг стигнаха до края на леглото и паднаха на пода с трясък. Макар че ударът го развесели и слиса, Джейк не се замисли, а проникна в нея.

Коли извика кратко, шокирано, изненадано, а краката ѝ се обвиха около кръста му като вериги.

Не можеше да говори. Не можеше да мисли, нито да спре. Всеки тласък разпалваше кръвта в тялото ѝ, което бе съставено от оголени

нерви. Тя се притискаше плътно към него, зрението ѝ бе замъглено.

Оргазмът ѝ сякаш тръгна от пръстите на краката ѝ и я разцепи на две, докато преминаваше през слабините, утробата, сърцето и главата. За секунда тя видя лицето му, живо и ясно над себе си. Очите му бяха почти черни и не се откъсваха от нейните с такава настойчивост, която винаги я караше да се чувства разголена до мозъка на костите си.

Коли се обърна по корем и легна на пода. Джейк остана да лежи до нея, гледайки в тавана.

Вехта стая във второкласен мотел, безсмислен спор, неразумен секс.

Някои неща изглежда никога не се променят. Тези мисли се въртяха в главата на Джейк.

Подобно развитие на нещата не влизаше в плановете му. Единственото, което постигнаха сега, бе временно облекчение на напрежението. Защо и двамата търсеха само това?

Той искаше да ѝ даде много повече. Господ му беше свидетел, че искаше да се опита да даде повече и на двамата. Но може би, това бе всичко, което съществуваше между тях. Само секс и нищо друго.

Мисълта за това разби сърцето му.

— Е, по-добре ли си сега? — попита я и посегна да вземе джинсите си.

Тя обърна глава и го погледна с предпазливи очи.

— А ти?

— Със сигурност — той стана и облече панталоните си. — Следващия път, когато си в настроение за една бърза прашка, просто удари с юмрук по стената — зърна как по лицето ѝ пробяга емоция, която не успя да разгадае. После тя обърна глава.

— Какво е това? Наранени чувства? — Джейк усети нотката жестокост, която се прокрадна в гласа му, но изобщо не се опита да я прикрие. — Стига, Дънбрук, не ми се прави на такава, каквато не си. Ти натисна копчето и получи онова, което искаше. Няма наранени, няма нарушени правила, няма нищо мръсно или неприлично.

— Така е — щеше ѝ се да си тръгне час по-скоро. Да се маха отгук. И се разкъсваше от копнежа той да се наведе, да я вдигне и притисне към себе си. — Значи и двамата ще спим по-добре тази нощ.

— Аз нямам проблеми със спането, скъпа. Ще се видим утре.

Тя изчака да чуе звука от затварянето на нейната врата и отварянето на неговата. Сетне отново затваряне. И за втори път този ден се разрида.

Когато седна в кантората на Лана на другия ден следобед, тя се опитваше да убеди сама себе си, че е достатъчно спокойна. Трябваше да направи онова, което бе необходимо. Това бе само поредната стъпка, която трябваше да предприеме и изобщо не я засягаше.

— Искаш ли кафе? — попита я Лана.

— Не, благодаря — страхуваше се, че ще експлодира, ако погълне още една доза кофеин. — Добре съм.

— Но не изглеждаш така. Всъщност, изглеждаш сякаш не си спала седмици наред.

— Действително имах тежка нощ. Това е всичко.

— Ситуацията е трудна за всички. Най-много за теб.

— Бих казала, че е по-тежка за семейство Кълън.

— Не. Когато се играе на дърпане на въже, играта е по-тежка за въжето, отколкото за хората, които го дърпат.

Неспособна да отговори, Коли просто я погледна измъчено. Сетне притисна с пръсти клепачите си.

— Благодаря. Благодаря ти, че го взимаш присърце, а не си просто обективен съветник.

— Коли, имаш ли нужда от психиатър?

— Не, нямам — тя отпусна ръцете си в скута. — Ще се оправя. Намирането на отговорите ще бъде най-доброто лекарство, от което се нуждая.

— Добре — Лана седна зад бюрото си. — Детективът е открил еднакви методи в практиката на Карлайл от средата на петдесетте години. Молбите за осиновяване са намалели, след като Карлайл се е установил в района. Така че от всичко, което имаме, личи, че доходите му нарастват и базата от клиенти също. Логично е да приемем, че главният източник на доходи е бил черният пазар на деца за осиновяване. Все още работим по откриването му, след напускането на Сиатъл. Няма никакви доказателства, че е практикувал в границите на

САЩ, след като е закрил кантората си в Сиатъл. Но открихме нещо друго.

— И какво е то?

— Не то, а той. Синът му, Ричард Карлайл, който живее в Атланта. Също адвокат.

— О, тази професия се оказва наистина много доходна!

— Докладът на детектива показва, че е чист. Той е на четиридесет и осем години, женен, с две деца. Получил е правната си степен в Харвард, бил е сред първите пет във випуска. Работил е като съдружник в известна бостънска кантора. Запознал се с жена си чрез общи приятели, при едно посещение в Атланта. Поддържали са връзка от разстояние цели две години. След като се оженил, се установил в Атланта и заел длъжността младши партньор в друга кантора. Сега има собствена.

Лана остави папката настрана.

— Практикувал е в Атланта шестнадесет години, главно недвижими имоти. Няма нищо, което да подсказва, че живее над възможностите си. Когато ти си била открадната, е бил на деветнадесет, най-много на двадесет. Нямаме причини да се съмняваме, че евентуално е участвал.

— Но той сигурно знае къде е баща му.

— Детективът е готов да се срещне с него, ако поискаш.

— Искам.

— Ще се погрижа — в този момент зазвъня интеркомът. — Това са госпожа и господин Кълън. Готова ли си?

Коли кимна.

— Ако искаш да те заместя, ако искаш да говоря, или да прекъснем, трябва само да ми дадеш знак.

— Хайде да започваме и да свършваме.

[1] Филмът „Челюсти“, режисьор Стивън Спилбърг, 1975 г. — Б.пр. ↑

13.

Това беше много странен момент. Да види какво би било семейството ѝ, ако съдбата бе поела по друг път. Коли не бе сигурна как да се държи, когато влязат. Дали да остане седнала на стола си, или да стане? Накъде да гледа? Как да ги гледа?

Тя се опита да придобие представа за Джей Кълън, без да го зяпа, или да бъде любопитно натрапчива. Той бе облечен с риза на ситни зелени и сини квадратчета, подредени като шахмат и много стари обувки „Хъш Пъпис“. Светлосиня вратовръзка. „Изглежда... приятен“, реши тя. Привлекателен и уверено елегантен, точно като учител по математика, какъвто знаеше, че е.

И ако сенките под очите му — о, господи, това бяха нейните очи — бяха доказателство и индикация за нещо, то той очевидно не спеше добре.

В малката кантора на Лана нямаше достатъчно столове, за да седнат всички. За момент, може би само за секунди, които ѝ се сториха цяла вечност, всички останаха прави, неловко замръзнали като за снимка.

Сетне Лана пристъпи и разпери ръце.

— Благодаря ви, че дойдохте. Госпожо Кълън, господин Кълън. Съжалявам, но не знаех, че и Дъг ще се присъедини към вас. Ще взема още един стол.

— Не си прави труда, аз ще остана прав — спря я Дъглас.

— Не е проблем.

Той поклати глава. И настъпи още един отрязък тишина, която разреже като с нож напрегнатата атмосфера.

— Седнете, госпожо Кълън. Моля, господин Кълън. Искате ли кафе? Или нещо разхладително?

— Лана — Дъг сложи ръка на рамото на майка си. — Знаеш, че не можем да се преструваме, че всичко е нормално. Тази среща е трудна за всички ни. Така че, давай направо.

— Да, ситуацията е тежка — и тя не бе в състояние да я облекчи. Затова се върна зад бюрото си, което я разделяше от останалите. Тук

беше само в ролята на свързващо звено между двете страни. Като правен съветник и ако е необходимо — като арбитър. — Както знаете — започна тя, — представлявам интересите на Коли в процеса по откриването на нейните родители. Напоследък получихме отговори на някои въпроси и информацията, която имаме...

— Лана — Коли събра сили, — остави на мен. Предварителните резултати от тестовете, които всички се съгласихме да направим, излязоха. Те обаче са напълно достатъчни. По-сложните ДНК изследвания ще отнемат повече време. Един от тези тестове — стандартното установяване на бащинство, е тестът за отхвърляне. Той би показвал дали индивидът не е родител. Нашият случай не е такъв.

Тя чу въздишката на Сюзан. Трябваше да поддържа този логичен, дори практичен тон.

— Резултатите дават голяма вероятност да смятаме, че сме... биологично свързани. Като прибавим към тях и другата информация, която имаме.

— Коли! — Дъг продължи да държи майка си за раменете. Можеше да почувства как тя цялата трепери под пръстите му. — Казвай накратко — да или не.

— Да. Съществува известна възможност за грешка, но тя е минимална. Няма да знаем със стопроцентова сигурност, докато не открием и не разпитаем Маркърс Карлайл, адвокатът, който е уредил и извършил осиновяването ми. Но аз седя тук, гледам ви и просто не мога да отрека физическата прилика, която съществува между нас. Не е възможно да отрека времето и обстоятелства, които съвпадат. Не ми е възможно да не призная научните данни.

— Почти двадесет и девет години — гласът на Сюзан приличаше на дрезгав шепот, но беше достатъчно силен да разлюлее стаята като земетресение. — Но ние знаехме, че ще те намерим. Аз знаех, че ще се върнеш при нас.

— Аз... — „не съм се върнала“, искаше да каже Коли. Но сърцето не ѝ позволи да произнесе тези думи на глас, докато по лицето на Сюзан се стичаха сълзи.

Тя стана. Това бе инстинктивно, защитно движение, в отговор на реакцията на Сюзан, която скочи от стола. Сърцето и мозъкът ѝ сякаш се сблъскаха и се разсипаха на парченца, когато Сюзан я прегърна и притисна към гърдите си.

„Ние сме еднакво високи“, помисли си отнесено Коли. Жената, която я прегръщаше, миришеше на свеж летен аромат, който не съответстваше на драмата, която се разиграваше в момента. Косата ѝ беше мека, гъста, с няколко нюанса по-тъмна от нейната собствена. Сърцето ѝ биеше като чук, твърдо, бързо, настойчиво, сякаш да си намери път и да излезе навън, а тя цяла тръпнеше от ударите му.

Макар че собственият ѝ взор бе замъглен, Коли видя, че Джей също стана. За миг очите им се срещнаха. След което, чувствайки се безсилна да понесе напора на емоциите, изписани на лицето му, както и блясъка на сълзите в очите му, Коли затвори своите.

— Съжалявам — не можеше да мисли, не знаеше какво да каже, нито дали говори на себе си или на Сюзан. — Съжалявам.

— Сега всичко е наред — продума Сюзан, като я погали по косата и после по гърба. Каза го тихо, монотонно, сякаш ѝ пееше песничка, като на бебе. — Сега всичко ще се оправи.

Сега?

Какво значеше това сега? Коли се бореше със силното си желание да се откъсне от прегръдката ѝ и да избяга. И да тича, да тича, докато не открие отново нормалния ритъм на живота си.

— Сюз.

Джей докосна жена си и я отдръпна внимателно. Всъщност стоеше зад нея, готов да я прегърне, когато тя се обърне към него.

— Нашето бебе, Джей. Нашето момиченце!

— Шшшт. Стига, не плачи. Хайде да седнем. Ето тук, трябва да седнеш — той я настани на стола, сетне взе чашата, която Лана му подаде. — Ето, скъпа, пийни малко вода.

— Намерихме Джесика — Сюзан размаха ръце, отблъсквайки водата. — Намерихме нашето бебе! Казвах ти! Непрекъснато ти го повтарях!

— Да, скъпа, казваше ми го винаги.

— Госпожо Кълън, защо не дойдете с мен? — предложи Лана, като хвана ръката на Сюзан. — Малко свеж въздух ще ви се отрази добре. Ще дойдете ли? — повтори тя, като отново изправи Сюзан на крака.

Стори ѝ се, че вдига кукла. Обви с ръка кръста на жената и погледна Дъг, докато извеждаше майка му от стаята. Лицето му беше бледо и безизразно.

Джей изчака, докато вратата се затвори и гледа още една секунда в нея, преди да се обърне към Коли.

— Но всъщност не сме те намерили, нали? — рече той тихо. — Ти не си Джесика.

— Господин Кълън...

Той остави чашата. Щеше да я разлее, ако не беше я оставил.

— Няма значение какво казват тестовете. Биологията няма значение. Ти знаеш това, мога да го видя изписано на лицето ти. Ти вече не си нашето дете. А когато тя най-накрая го разбере...

Гласът му се прекърши и той не можа да продължи. Само я гледаше. Коли също го гледаше и виждаше как се опитва да събере сили, за да довърши мисълта си.

— Когато тя най-накрая прозре истината, тогава ще те загуби за втори път.

Коли вдигна ръце.

— Какво искате да ми кажете? Какво искате да направя?

— И аз бих искал да знам. Ти можеше да не го направиш. Можеше да си затвориш очите и да не ни кажеш. Искам... Не знам дали това ще има някакво значение за теб или не. Но искам да ти кажа, че се гордея с теб, че си такава. Че не обърна гръб и не се отказа.

Коли почувства как нещо в нея се скъса.

— Благодаря.

— Каквото и да решиш да направиш или да не направиш, моля те, не я наранявай излишно. И аз трябва да изляза на въздух — той разхлаби вратовръзката си и отиде към вратата. — Дъг, погрижи се за майка си — каза той, без да се обърне назад.

Коли се строполи на стола. Чувстваше главата си непоносимо тежка, отметна я назад и я подпря на облегалката.

— А ти имаш ли да ми кажеш нещо? — попита тя Дъг.

Той заобиколи, седна пред нея и се наведе напред, като остави ръцете си между коленете. Те висяха безпомощно, като пречупени криле на птица. Но погледът му беше остър и решителен.

— През целия си живот, откакто се помня, ти живееше в нашата къща. Привидение, дух, призрак в дома ни. Всъщност, нямаше значение в коя къща бях, ти винаги беше там, просто защото те нямаше. На всеки празник, на всяко събитие, през всяка ваканция,

дори през обикновените дни, твоята сянка се появяваше и помрачаваше светлината. Имаше хиляди случаи, когато те мразех.

— Много невнимателно и невъзпитано от моя страна.

— Ако не беше ти, всичко в моето семейство щеше да е нормално. Родителите ми все още щяха да са заедно.

— О, господи — прошепна с въздишка Коли.

— Ако не беше ти, всичко което правех, докато растях, нямаше да остане в сянка. Щяха да ми обръщат внимание, да ме виждат, да ме забелязват. А аз нямаше да виждам паниката в очите на майка ми всеки път, когато закъснея да се прибера вкъщи с пет минути. Нямаше да я чувам как плаче нощем, нито как броди из къщата, сякаш търси нещо, което не е там.

— Не мога да помогна, нито да поправа нещата.

— Не, не можеш. Имам впечатление, че си имала много хубаво детство. Нормално, лесно, осигурено, макар и не разглежено.

— А ти не си.

— Моето не бе нито нормално, нито лесно. Ако трябва да направя един бърз и прост анализ, вероятно то е причина да не оправя живота си досега. Може би, не знам. Но може би то е причината да бъда в състояние да се справя със ситуацията по-добре от всички останали. Защото за мен е по-лесно да се справя с някой от плът и кръв, отколкото с призрак.

— Джесика все още е призрак.

— Да, видях това. Ти искаше да отблъснеш майка ми, когато те прегърна, но не можа. Ти не отхвърли моята майка. Защо?

— Виж какво, може и да нямам проблеми с поведението си на кучка, но не съм чак толкова безсърдечна кучка.

— Хей, я чакай! Никой не може да нарича сестра ми кучка! Освен мен. Обичах те — думите дойдоха на устните му, преди да осъзнае това. — По дяволите, бях само на три и сигурно съм те обичал, както се обича ново кученце. Надявам се, че можем да се опитаме да бъдем приятели.

Коли почувства, че трепери. Вдъхна дълбоко въздух, и го загледа. Очите му бяха прями и искрени. И много тъмнокафяви. Освен обръкването, което виждаше, в тях имаше симпатия и доброжелателност, които не бе очаквала.

— Изглежда, по-лесно е човек да се справи с брат си, отколкото със... — тя отправи поглед към вратата.

— Не бъди толкова сигурна. Има време да наваксаме. Но я ми кажи за този тип Грейстоун? Вие сте разведени, нали? Тогава защо се навърта около теб и те ухажда?

Коли премигна.

— Ти шегуваш ли се?

— Да, но скоро няма да се шегувам с него, ако ти досажда — той приближи стола си по-близо до нея. — Разкажи ми за този кучи син Карлайл.

Коли понечи да започне, но моментално спря, защото вратата се отвори.

— Друг път — прошепна тя и стана.

Лана и Сюзан влязоха в стаята.

— Извинявайте. Нямах намерение да изтървавам нервите си. Къде е Джей? — попита Сюзан, като се огледа.

— Излезе навън — отвърна ѝ Дъг.

— Разбирам — устните ѝ се свиха в твърда саркастична линия.

— Дай му време, мамо. Не му е лесно да го преглътне.

— Това е щастлив ден за нас — тя взе ръката на Коли, като седна до нея. — Трябва да бъдем всички заедно. Знам, че си изпълнена с емоции — каза тя на Коли. — Знам, че ти е необходимо време, но имам толкова неща да ти кажа и още повече да те питам. Дори не знам откъде да започна.

— Съзан — понечи да я възпре Коли, като погледна сплетените им ръце. — Онова, което се е случило с теб, с всички вас, е неопикуемо. Не можем да направим нищо, за да го променим.

— Но вече всичко е ясно! — гласът на Сюзан изтъня, можеше да се види как отива към истерия, причинена от радост. — Вече знаем, че си жива и си добре. Ти си тук!

— Не, все още нищо не е ясно. Не знаем как, не знаем защо. Не знаем кой. Трябва да открием.

— Разбира се, разбира се. Важното е, че ти си тук. Можем да се приберем вкъщи. Още сега. Можем да...

— Какво? Каква къща? — почти извика Коли и почувства как я обзема паника. Не, тя нямаше и не биваше да позволи на Сюзан да се заблуждава. Не успя да я отблъсне преди малко, но сега просто се

налагаше. Трябваше да го стори. — Ти искаш да се върнем там, където сме спрели? Забравяш, че аз имам цял живот между тези две събития. Сюзан, не мога да върна онова, което си загубила. Не мога да бъда твоето малко момиченце, нито твоята пораснала дъщеря. Не знам как.

— Но ти не можеш да ме заобиколиш, нито да забравиш за мен, Джеси.

— Не съм такава. Ние трябва да открием защо. Ти никога не си се предала — рече тя, когато видя, че очите на Сюзан се пълнят отново със сълзи. — Това е нещо характерно и за двете ни. Аз също не се предавам лесно. Смятам да откроя истината. Ти можеш да ми помогнеш.

— Ще направя всичко за теб!

— Тогава искам да отделиш време и да помислиш. Да се върнеш назад през годините, да си спомниш. Докторът, когато си била бременна с мен. Хората в кабинета му, хората, с които си имала контакт по време на раждането. Педиатърът и екипът му. Кой знаеше, че ще ходиш онзи ден на базара в Хагерстаун? Кой познаваше достатъчно добре навиците ти, че да бъде на точното място в точното време? Направи ми списък — добави Коли. — Аз съм факир със списъците.

— Добре, но каква ще бъде ползата от това?

— Някъде трябва да има връзка между теб и Карлайл. Съществува някой, който е знаел за теб. Ти си била набелязаната цел. Сигурна съм в това. Случило се е толкова бързо и толкова лесно, че не може да е било случайност.

— Полицията...

— Точно така, полицията — рече Коли. — И ФБР. Искам всичко, което можеш да си спомниш от разследването. Всичко! Аз имам опит с разкопките. Много съм добра да подреждам находките в правилен ред и да възстановявам объркани картинки. И трябва да го направя за себе си и за теб. Помогни ми.

— Добре. Разбира се, че ще го направя. Ще направя всичко, което пожелаеш. Но искам да прекарам малко време с теб. Моля те!

— Ще измислим нещо. Защо не те изпратя до колата ти?

— Върви, мамо — Дъг отиде до вратата и я отвори. — Ще те чакам вкъщи.

Той затвори вратата зад Сюзан и Коли, облегна се на нея и погледна Лана.

— Приличаме на „нефункциониращо семейство“^[1], но от друга категория. Искам да ти благодаря, че помогна на майка ми да се съвземе.

— Тя е много силна жена. Имаше пълното право да рухне. Аз почти щях да го направя — тя въздъхна дълбоко. — Как си ти?

— Все още не знам. Не обичам промените — той отиде до прозореца и загледа красивия изглед към парка. — Животът е доста по-лесен, ако хората оставят нещата да се наместват сами.

— Но нищо не остава същото. Добро, лошо или по средата.

— Хората не позволяват. Коли не е от онзи тип хора, които ще оставят нещата на произвола на съдбата. Не и за дълго. Тя кипи от енергия, дори когато е спокойна и стои неподвижно. Онова, което става тук, е нещо като... ефекта на доминото. Ако бутнеш само една плочка, падат всички. И тогава се променя целият модел, цялата картина.

— Нима старият модел беше по-удобен за теб?

— Разбрах го — той сви рамене. — Но първата плочка вече е бутната. Седях тук и си говорих със сестра си. За втори път през последните няколко дни. Когато я видях за последен път, тя беше гологлава и нямаше зъби. Просто всичко е малко нереално.

— Те се нуждаят от теб в различна степен.

Той се намръщи и се обърна към нея.

— Не мисля така.

— Беше съвсем видно за обективния наблюдател. И ми даде обяснение защо непрекъснато отиваш някъде и защо се връщаш.

— Работата ми го изисква. Налага се да пътувам и да се връщам.

— Да, налага се да пътуваш — съгласи се тя. — Но би могъл да не се връщаш. Или можеш само да идваш на гости от време на време, както правят много други хора. Но ти винаги се връщаш. Заради тях, заради себе си. Това ми харесва. Много неща ми харесват у теб. Защо не наминеш довечера към къщи? Ще приготвя нещо за хапване.

Дъг не знаеше дали някога бе виждал по-красива жена. Нито толкова перфектно сложена, нито такава, която умееше по такъв неповторим начин да натика мъжа в ъгъла.

— Добре, но няма да остана. Трябва да го знаеш.

— Аз ти предлагам да изпека пиле на грил, а не да разчистя килера, за да си пренесеш багажа.

— Искам да спя с теб.

Тъй като изглеждаше почти сърдит, когато произнесе последните думи, Лана вдигна вежди.

— Добре, но това не влиза в тазвечерното меню. Може да стане в близко бъдеще. Но все още няма да чистя килера.

— Предупреждавам те, че имам лошия навик да развалям приятелства. Затова и престанах да ги завързвам.

— Ще ти дам знак, когато започнеш да разваляш нашето — тя претъпи към него и леко докосна с устни неговите. — Печено пиле, Дъг. За нещастие, не мога да ти предложа секс за десерт, тъй като трябва да се съобразявам с Тай. Но може да се изкуша да извадя кейка с праскови, който е в хладилника ми. От „Кухнята на Сюзан“ е — добави тя с усмивка. — Тя винаги е на почит в моя дом.

Работата върви към усложняване, помисли ти Дъг. Нямахше начин да не стане. Жената, детето, чувствата, които всеки от тях събуждаше в него. Но той не можеше да си тръгне. Все още не.

— Винаги съм готов да хапна от сладкишите на мама. В колко да дойда?

Джей стоеше отвън на верандата и гледаше втренчено една саксия с гераниум, когато Коли изведе Сюзан. Първият му поглед бе към жена му. Така, както човек гледа барометъра, за да се подготви за очакваните климатични условия.

— Тъкмо щях да се връщам вътре.

— Нима? — попита саркастично Сюзан.

— Нуждаех се от няколко минути въздух. Сюзан? — той посегна да я хване за ръката, но тя се отдръпна рязко, а жестът ѝ прозвуча като плесница.

— Ще говорим по-късно — отвърна със същия леден тон тя. — Мисля, че трябваше да кажеш нещо на дъщеря си.

— Не знам какво. Нито знам какво да направя.

— Затова ли излезе навън? — Сюзан се обърна към Коли и притисна устни към бузата ѝ. — Добре дошла у дома! Обичам те. Ще почакам Дъг в колата.

— Никога няма да се помиря с нея — рече тихо Джей. — Нито с теб.

— Няма за какво да се помиряваш с мен.

Той се обърна към Коли, макар че остана на крачка разстояние с ръце зад гърба.

— Красива си. Това е единственото, което мисля, че мога да ти кажа. Много си красива. Приличаш на майка си.

В момента, в който синът му излезе от кантората на Лана, Джей тръгна по стълбите.

— Ти очевидно си по средата на това — каза Коли на Дъг, като кимна с глава към колата на майка му, към която тръгна баща му.

— Винаги съм бил по средата. През целия си живот. Знаеш ли, нямах намерение да те моля за нищо, но ще наминеш ли някой път да видиш дядо ми? Книжарницата на главната.

Тя разтърка слепоочия.

— Да, разбира се.

— Благодаря. Ще се видим пак.

— Дъг! — Коли пристъпи към него. — Искаш ли да изпием някой път по една бира? Ще го наречем опит да станем приятели, а ти ще можеш да ме въведеш и запознаеш с процесите, които протичат в семейство Кълън. Не знам къде да стъпя.

Той се засмя кратко.

— Добре дошла в клуба. Процесите в семейство Кълън, значи? Ще трябва да изпием цяло буре.

Тя го гледа, докато и той седна в колата, и от положението, което заеха членовете на семейството, успя да придобие представа за ситуацията. Дъг на волана, Сюзан със заредено оръжие до него, а Джей на задната седалка.

„Къде ли щяха да сложат мен?“, запита се Коли. Погледна към собствената си кола и забеляза, че Джейк се е облегал на капака.

Това я накара да се стегне и макар че се възстанови много бързо, според собствената ѝ преценка, беше сигурна, че е забелязал душевното ѝ състояние. Рядко пропускаше нещо. Затова извади слънчевите си очила и ги сложи на носа си, след което се отправи към него.

— Ти какво правиш тук?

— Бях в близката околност и се отбих.

Коли го изгледа подозрително.

— И къде е колата ти?

— На разкопките. Соня ме докара. Страхотни крака има това момиче. Наистина започват от сливиците ѝ — той се ухили широко.

— Краката, както и всичко останало по нея, са на двадесет години.

— На двадесет и една. И освен това Диг вече си е заплюл периметъра, така че шансовете ми са нулеви. Няма никаква надежда за мен.

Коли извади ключовете си и ги раздрънка под носа му.

— Да смятам ли, че присъствието ти тук, искам да кажа в близката околност, означава, че повече не си ми сърдит?

— Еее, по-кратко с предположенията. Аз не бих отишъл чак толкова далече.

— Може би наистина те използвах, но ти пък нямаше нищо против.

Той я хвана за ръката, преди да го подмине с вирната глава.

— Използвахме се взаимно. А може би съм ядосан, защото бе прекалено лесно и за двама ни. Искаш ли да се караме?

— Точно сега не ми е до кавга.

— Виждам — той хвана раменете ѝ и започна да ги разтрива. — Трудно ли беше?

— Можеше да бъде и по-лошо. Не знам как, но съм сигурна, че можеше. Какво правиш, по дяволите? Да не си дошъл да ме спасяваш? Екип за бърза помощ?

— Не — той взе ключовете от ръката ѝ. — Дойдох да карам.

— Това си е моята кола!

— Коего ми напомни да те питам нещо. Кога смяташ да отидеш и да заличиш тези красоти по нея?

Тя се намръщи на изписаните червени букви.

— Свикнах с тях. Повтарям си ги да се науча. Освен това, всички в града вече ме познават. Какво правиш?

— О, за бога, Дънбрук! Отварям ти вратата. Ти какво си помисли?

— Да не би ръката ми да е счупена?

— Бих могъл да се погрижа веднага за това, ако желаеш — той реши да изтрие раздражението от лицето ѝ по друг начин и да го

превърне в шок, като я вдигна на ръце и я сложи в колата.

— За какво ми се подмазваш?

— За същото, за което винаги съм го правил — Джейк заобиколи колата, отвори вратата и влезе. — По дяволите! — реши, след което се пресегна през седалката, сграбчи я за раменете и впи устни в нейните.

Коли зарита с крака, заизвива се и се опита да намери някаква здрава почва, на която да стъпи, защото главата ѝ се въртеше.

— Престани!

— Не мога.

Тя беше силна, но той винаги бе бил по-силният. Това бе едно от нещата у него, които едновременно я ядосваха и възбуждаха. Нравът му беше друг. Можеше да потисне чувствата си и да ги прибере на някое скришно място, докато не експлодират неочаквано и неконтролируемо.

Както сега например, когато устата му безмилостно опустошаваше нейната.

Човек никога не можеше да бъде сигурен с Джейкъб. Никога достатъчно защитен или на сигурно място. Това я удивяваше. И очароваше.

Тя се пребори и успя да си поеме въздух, едва когато устата му слезе към шията ѝ.

— Не те разбирам. Преди минута беше сърдит, защото миналата нощ сме се възползвали един от друг. Сега си готов да го направиш отново, при това посред бял ден на публично място.

— Ти си вътре в мен, Коли — той отново я целуна с дълга, гореща и дълбока целувка. Сетне я отблъсна. — Като доброкачествен тумор.

— Дай ми скалпела. Ще видя какво мога да направя по въпроса.

Джейк забарабани по волана, после обърна очи и я изгледа, този път сериозно, под слънчевите ѝ очила.

— Отплеснах вниманието ти, макар и за няколко минути, нали?

— Един як плесник щеше да свърши същата работа.

— Но понеже никога не удрям жена, дори и теб, това бе най-доброто, което можах да измисля. Между другото, не дойдох тук, за да се правя на глупак, нито да оскърбявам някого, колкото и забавни да са и двете занимания.

— Ти го започна.

— Продължавай да ме нападаш и ще приключа. Вече имаме къща.

— Моля?

— Нашето малко любовно гнездо, захарче. Ако сега ме удариш с юмрука си, може и да променя политиката си относно биенето на жени — той запали колата. — Мотелските стаи са прекалено малки и прекалено неудобни. Екипът се нуждае от база.

Тя също бе мислила по въпроса и как да го разреши, но се подразни, че той бе стигнал до същината му по-бързо от нея.

— Да, но ние ще приключим работа и ще закрием сезона за няколко месеца. Мотелът е по-евтин, и освен това само ти, аз и Роузи спим там.

— И тримата се нуждаем от повече място за работата си. Дори, Бил и Мат също ще се пренесат в къщата. А освен това, днес следобед ще пристигнат още две хлапета от Западна Вирджиния.

— И тези хлапета идват, за да...

— За да се чукат колкото е възможно по-често. Той има малко опит и в момента работи върху дипломната си работа. Антропология. Тя е зелена като тревата, но има желание и е готова да свърши всичко, което ѝ кажеш.

Коли вдигна краката си на предното табло и се замисли.

— Добре, нуждаем се от работна ръка.

— Така е. И Лео също би могъл да използва къщата и да остава, когато иска. Ще можем да приютим също временни посетители, работници и копачи, специалисти. Трябва ни склад. Трябва ни и кухня.

Джейк тръгна да излиза от града, знаейки, че тя се задушаваше от нерви и се опитва да измисли някакъв по-добър аргумент против наемането на къща.

— И освен това — добави той, — ти се нуждаеш от място за живеене, след като закрием сезона. Защото имаме да правим и други разкрития тук.

— Ние?

— Казах, че смятам да ти помогна. Така че ще ни трябва база.

Коли се намръщи, когато той направи завой и слезе от пътя по неравна алея, цялата в дупки и бабуни.

— Не знам какво да правя с теб, Джейк. В един момент си онова досадно копеле, което винаги си бил, а в следващия си досадно копеле,

което се опитва да бъде мило и загрижено — тя свали надолу очилата си и го погледна над тях. — Какво се опитваш да направиш?

Той се усмихна и посочи с кимване напред.

— Е, какво мислиш?

Къщата беше голяма и почти скрита под навеса на дървесните корони. Част от потока се виеше покрай нея. Когато слезе от колата, съвсем ясно чу ромона на водата. Изглежда, че постройката бе строена на три части. Първо основната в стил ранчо, сетне бе добавен вторият етаж и накрая бе залепена пристройката отстрани, която преминаваше в къса веранда.

Ливадата се нуждаеше от косене. Тревата стигаше до глезените ѝ, докато вървеше към предната врата.

— Къде я намери?

— Един от местните жители, който идвал на разкопките, споменал за нея на Лео. Къщата била на сестра му. Преди няколко месеца бракът ѝ се провалил и те решили да я дадат под наем, докато измислят какво да правят с нея. Има малко мебели. Само онова, което никой от двамата не е взел. Предлагат ни шестмесечен договор за наем, който ще ни излезе по-евтин, отколкото мотелът.

Атмосферата ѝ хареса, но все още не бе готова да го признае.

— Колко далеч е от терена? Не обърнах внимание, като идвахме насам.

— Десет километра.

— Не е лошо — Коли отиде до вратата и се опита да отвори. — Имаш ли ключ?

— Къде ли го сложих? — той застана зад нея, показа ѝ празната си ръка, щракна с пръсти и ѝ подаде ключа.

— Просто отвори вратата, Худини^[2] — прикри инстинктивната си усмивка Коли.

Джейк отключи и неочаквано я грабна на ръце.

— Ей, какво ти става?

— Не те пренесох през прага като булка — отвърна той и покри устата ѝ със своята за десет горещи секунди, които замъглиха съзнанието ѝ.

— Я престани! Та ние никога не сме имали праг — мускулите в стомаха ѝ се свиха на възел и тя леко го отблъсна. — Хотелската стая във Вегас, където прекарахме брачната си нощ, не се брои.

— Имам много скъпи спомени от нея. Голямата вана във форма на сърце, огледалото над леглото и...

— Спомням си много добре, не е нужно да ми напомняш.

— Аз пък помня теб. Как лежиш във ваната, покрита с мехурчета до брадичката, и пееш „Аз съм толкова секси“.

— Бях пияна.

— Да, беше заорала надълбоко. Но оттогава имам особена слабост към тази песен — той я пусна на земята, като я тупна леко по дупето. — Значи това тук е дневната — нещо като обща стая за всички.

— Какво, по дяволите, се е случило с този диван?

Джейк погледна към съдраните облегалки на дивана, покрит с дамаска в кафяво, бежово и червено.

— Имали са котки. Същото е в и в полуобзаведената спалня на долния етаж. Кухнята е отзад, приборите вървят заедно с нея. Има и трапезария. Баня както на този етаж, така и още една горе, където има три спални. Друга спалня или кабинет ето там. А тук... — той прекоси дневната, обърна се и показа доста голяма стая с плъзгаща се стъклена врата и прекрасна малка веранда пред нея. Коли чак зяпна от възхищение, когато я видя, но Джейк поклати глава: — Късно е, момиче, хич не се и надявай. Вече съм си я заплюл.

— Копеле!

— Много мило от твоя страна, особено след като запазих най-хубавата стая на горния етаж за теб. Може да се нанесем още утре.

— Чудесно — тя прекоси стаята и излезе на верандата. — Тихо е тук.

— Няма да бъде повече, щом се нанесем.

Чувстваше се съвсем нормално, осъзна Коли. Стори ѝ се странно след часа, прекаран в кантората на Лана, но наистина беше така.

— Помниш ли за онова място, в което бяхме отседнали в Кайро? Бяхме там само няколко седмици.

— Предостатъчно.

— Стига де! Беше само една малка змия.

— Не ми се видя толкова малка, когато пропълзя в банята при мен.

— Ти пищеше като момиче!

— Изобщо не е вярно! Държах се като мъж. И макар че бях гол, я убих с голи ръце.

— Направи я на пихтия с пръчката за хавлии.

— Която изтръгнах от стената с голи ръце. Все същото.

Още го виждаше, гол и прекрасен с подивели очи и мъртвата змия, висяща на пръчката за хавлии.

Какви прекрасни дни!

— Прекарахме си добре, между другото. Имахме чудесни споделени мигове, нали?

— Доста повече — той сложи ръката си на врата ѝ. — Защо не го пуснеш да излезе, Коли? Защо не оставиш всичко, което те подлудява и измъчва, да излезе навън?

— Не знам, Джейк. Тя се предаде, разбираш ли? Срути се. Разпадна се на части в кантората на Лана. Притискаше ме така здраво към себе си, че не можех да дишам. Не знам какво чувствах и какво чувствам сега. Не мога да го определя. Но започнах да си задавам въпроса какви щяха да бъдат те, какви щяха да бъдат моите родители, каква щях да бъда аз самата, ако всичко това не беше се случило? Ако тя не беше се обърнала само за няколко секунди и аз бях израснала... тук.

Когато отново се опита да се освободи от ръката му, Джейк стегна хватката си и я задържа на място.

— Продължавай да говориш. Все едно че си сама, че мен ме няма.

— Само си представях, нищо друго. Какво щеше да стане, ако бях израснала като Джесика? Джесика Лин Кълън сигурно щеше да се води по модата. Щеше да кара миниван. Вероятно щеше да е бременна с второто си дете. Може би щеше да е завършила дизайн и щеше да използва знанията си, за да обзаведе дома си с много вкус. Вероятно иска да се върне на работа, след като децата пораснат, но засега е председател на местния родителски комитет и е доволна от това. Или може би щях да бъда Джеси. Гордата Джеси. Тогава щеше да бъде различно.

— Как?

— Джеси. Тя сигурно щеше да бъде тарторът на бандата. Водачката на мажоретките. Вероятно щеше да ходи с капитана на футболния отбор и двамата са страхотната двойка на гимназията, но за кратко. Щеше да се е омъжила за гаджето си от колежа, което е избрала от няколко момчета, които са я задиряли, защото е била много забавна

и темпераментна. Джеси щеше да пази албуми с изрезки от вестници и да работи като продавачка на дребно, за да подпомага домашния бюджет. Щеше да има едно дете и достатъчно енергия, за да се справи с всички предизвикателства на живота.

— Щастлива ли щеше да бъде?

— Сигурно. Защо не? Но никоя от тези жени не би прекарала часове наред в копане, нито щеше да знае как да определи възрастта на тазова кост от преди шест хилядолетия. Те нямаше да имат на лявото си рамо белег от падане от скала в Уайоминг на двадесет години. И със сигурност нямаше да се омъжат за теб — което е плюс в тяхна полза — тя го погледна през рамо. — Ти щеше да им изкараш ангелите. И поради всички тези причини, включително и нещастното решение да се омъжа за теб, съм щастлива, че не съм нито една от тях. Помислих си го, докато Сюзан плачеше на рамото ми. И съм щастлива, че съм аз, Коли.

— Значи ставаме двама.

— Да, но ние с теб не сме от най-готините хора. Сюзан иска една от тези две дъщери — Джесика или Джеси. Още по-лошо, тя иска бебето си обратно. Затова мисля да я използвам, да я накарам да ми помогне да намеря отговорите, от които се нуждая.

— Тя също се нуждае от тях.

— Надявам се, че ще разбере това, когато ги получим.

[1] Нефункционално семейство в Америка наричат семейство, което не се развежда юридически, докато пораснат децата, но фактически не съществува. — Б.пр. ↑

[2] Хенри Худини (1874–1926) — прочут американски илюзионист. — Б.пр. ↑

14.

Коли работеше като обсебена от демони. Потапяше се по десет часа на ден във врящата горещина, вземаше проби, четкаше, чистеше, описваше детайли. Копаеше в калта, образувала се след силната гръмотевична буря, или се задушаваше в лятната сауна, в която август бе превърнал въздуха на Мериленд.

Нощем пишеше докладите си, правеше хипотези, изследваше и скицираше запечатаните образци, преди да ги изпрати в лабораторията в Балтимор. Имаше си своя стая и достатъчно място, където бе разположила комфортно спалния чувал на пода, едно бюро, което бе купила на безценица, лампата супермен, която бе взела от една разпродажба в нечий заден двор, портативния си компютър, планината от бележки и челото си.

Имаше всичко необходимо.

Коли не се заседяваше много в стаята на първия етаж, която наричаха обща. Тя беше според нея прекалено неуютна. Както повечето от екипа, които прекарваха вечерите, си в града, Роузи също се задържаше рядко — нарочно или случайно, като я оставяше насаме с Джейк.

Всичко това приличаше повече на театър. Малко повече, отколкото когато се бяха усамотявали във взети под наем квартири или мотелски стаи по време на разкопки.

Чувствата ѝ към него бяха доста по-очевидни и близо до повърхността, отколкото ѝ се щеше да признае. Фактът бе, че така и не бе успяла да се отърве от Джейкъб Грейстоун. Той беше любовта на живота ѝ. Кучият му син!

Когато се разделиха, тя не се заблуждаваше и знаеше, че ще се срещат на някои от разкопките. Нямахше начин, това беше неизбежно. Но си бе мислила, че ще има достатъчно време, за да разреши проблемите си, да уточни чувствата си и беше сигурна, че ще успее да се справи с тях. Да се справи и с Джейк.

Той обаче отново бе объркал всичко и съвсем неочаквано бе добавил и нещо ново към цялата бъркотия. Беше ѝ предложил

приятелството си.

Е, разбира се, това беше неговият модел за приятелство, подсмихна се Коли, докато чукаше по клавиатурата. С Джейк човек никога не бе сигурен дали ще бъде ударен, целунат или погален по главата. Но сега пътят бе по-различен от оня, по който бяха вървели.

Може би заради събитията, които ѝ се случиха, откакто дойде тук, Коли си задаваше въпроса докъде щяха да стигнат с Джейк, ако бяха опитали други пътища. Ако бяха намерили време да бъдат приятели, да говорят за това кои са, вместо да приемат заблудата, че знаят всичко един за друг.

Един-единствен миг може да промени живота на човека. Знаеше го от първа ръка, от собствения си горчив опит. Какво би било, ако при последното им спречкване, вместо да се обвиняват взаимно във всичко, започвайки от глупости и стигайки до изневяра, вместо да си подхвърлят, без да мислят думата „развод“ в лицата, се бяха опитали да се разберат?

Ако бяха преминали през тази криза заедно, дали щяха да се преборят за брака си или щяха да се върнат назад?

Нямаше начин да знае със сигурност, можеше само да предполага. Така, както си представяше живота на племето, което бе построило своето селище край потока. Така, както си представяше как би протекъл животът ѝ, ако беше израснала като Джесика Кълън.

Ако тя и Джейк бяха преминали кризата заедно и бракът им се бе съхранил, ако бяха продължили да се държат на повърхността, може би щяха да открият нещо, което си струва да бъде съхранено.

Бракът, семейството, партньорството, и разбира се, дори приятелството, които този път той очевидно бе решил да изкове и запази.

Тя не му вярваше, осъзна Коли. Не и когато имаше замесени други жени. Той имаше репутация на женкар, носеше му се славата сред женското съсловие. Беше чула прозвището Джейк Развратника още преди да го срещне.

Това не ѝ попречи да се влюби в него. След това обаче осъзна, че то се е загнездило в съзнанието ѝ и тя не е в състояние да го пренебрегне или отхвърли.

Защото не вярваше, че я обича толкова, колкото тя него. Тази мисъл я подлудяваше.

Защото, помисли си с въздишка Коли, ако тя го обичаше повече, това му даваше безгранични възможности да я контролира. Даваше му сила и власт над нея. Така че тя го отблъскваше, защото твърдо бе решила да го накара да ѝ докаже любовта си. Колкото повече той скъсяваше разстоянието, толкова по-ожесточено тя го отблъскваше.

Но кой можеше да я обвини за поведението ѝ? Този кучи син така и не си отвори устата да изрече думите „Обичам те“. Нито веднъж, нито направо, нито по заобиколен начин. Нито веднъж.

Слава богу, грешката беше негова.

След като стигна до това заключение, Коли се почувства по-добре и работи още половин час преди стомахът ѝ да обяви, че консервата фасул с чили, която бе изляла за вечеря, вече е преработена.

Тя погледна часовника си и слезе долу, за да види какво може да хапне за обичайната тайна среднощна закуска.

Не запали никакви лампи. Луната осветяваше къщата достатъчно, за да вижда къде върви и освен това винаги бе имала отличен инстинкт за мястото, където може да намери храна.

Коли пристъпваше с боси крака по пода на кухнята, в посока към хладилника. Когато посегна към дръжката му, за да го отвори, някой светна лампите.

Сърцето ѝ се качи в гърлото и сякаш излезе оттам под формата на тих вик. Тя се обърна, проклинайки.

— Дяволите да те вземат, Грейстоун! Какво ти става? Защо го направи?

— А ти защо се промъкваш в тъмното като крадец?

— Не се промъквам. Вървах тихо и внимателно, за да не събудя другите, а иначе си търся нещо за ядене.

— О, да — той погледна часовника си. — Дванадесет и десет. Ти си създание с навици, Дънбрук.

— Е, и какво от това? — тя забеляза хартиения плик с шоколадови бисквити от „Кухнята на Сюзан“ в ъгъла на плота, подмина хладилника и го грабна.

— Хей, тези аз съм ги купил!

— Дай ми сметката — изломоти с пълна уста Коли.

Отвори хладилника и извади кана с портокалов сок. Той изчака, докато си наля в чашата и отпи, за да прокара първата хапка сладкиш.

— Знаеш, че това е отвратителна комбинация. Защо не пиеш мляко?

— Защото не го обичам.

— Би трябвало да се научиш. Върни ми бисквитите.

Коли прикри с две ръце плика и ги притисна към себе си.

— Следващият път ще купя цяла торба.

— Дай ми поне една! — той дръпна кесията и бръкна в нея. С бисквита между зъбите, Джейк си наля мляко.

Не носеше нищо друго, освен черни боксерки. Тя нямаше нищо против оскъдното му облекло. Нямаше да му направи забележка, нито да се оплаква. Дори за една бивша съпруга гледката беше умопомрачителна. Той имаше прекрасно тяло. Силно и в същото време елегантно и източено, с няколко интересни белега, които да го предпазят от идеала за съвършенство.

И освен това знаеше, че цялата му кожа има този прашно златист цвят.

Беше време, когато в момент като този не би се въздържала да скочи и да забие зъбите си в някое място, което ѝ е под ръка. Сетне щяха да правят любов на кухненската маса или на пода, или ако се чувстваха малко по-цивилизовани, щяха някак да стигнат до кревата.

Сега обаче Коли само си взе обратно кесията с бисквити, изяде още една и се поздрави за изумителния самоконтрол, който бе проявила пред лицето на изкушението.

— Ела да видиш нещо — рече Джейк и тръгна да излиза от кухнята. — Вземи и бисквитите.

Не искаше да го приближава, изобщо не искаше да бъде близо до него посред нощ, защото той беше полугол и само миризмата на тялото му щеше да я извади от равновесие. Но разчитайки на току-що проявения самоконтрол, тя го последва към импровизирания му офис.

Той не беше си купил бюро, но собственоръчно си бе измайсторил голяма работна маса от лист шперплат и две магаренца. Беше поставил и голяма дъска, на която с кабарчета бе забол различни снимки, скици и карти.

Дори и с най-бегъл поглед Коли можеше да проследи процеса на мислене, както и организацията на данни, която бе създал. Когато ставаше дума за работа, тя познаваше хода на мисълта му така, както и собствената си мисъл.

Всъщност вниманието ѝ бе привлечено от рисунката върху работната маса. Листът хартия бе подпрян в единия край с празна бутилка от бира и с парче кварц в другия.

Джейк беше използвал мрежата на терена, разчертаването му на сектори, и бе създал върху хартията с цветни моливи селището на първобитното племе.

Нямаше път, нито земеделски постройки. Полето бе по-широко, дърветата се редяха край потока и хвърляха сенки.

Беше оградил гробището с ниска стена от камъни. В западния край имаше струпани колиби, в работния отсек се виждаха камъни и готови каменни сечива. Фонът беше зелен. Това можеше да бъдат само рано избуяли посеви.

Но онова, което правеше картината жива, бяха хората. Мъже, жени, деца, занимаващи се с всекидневната си работа. Сред дърветата вървеше малък ловен отряд. Побелял възрастен мъж седеше пред колибата, а младо момиче му подаваше купа. Млада жена кърмеше бебе на гърдите си, а мъжете в работния отсек дялаха от камък оръжия и инструменти.

Имаше група деца, които седяха на земята и играеха на кокалчета и камъчета. Едно малко момченце, може би на около осем години, бе отметнало назад главата си и се смееше към небето.

От картината се излъчваше усещане за ред и общност. Това беше племето, помисли си Коли. И всичко това Джейк бе успял да види в счупените върхове на копия и чирепи от глинени гърнета.

— Не е лошо.

Той не отговори, само посегна да си вземе още една бисквита. Коли се предаде.

— Добре де! Страхотно е. Това е онова нещо, което ни напомня защо вършим тази работа и ще помогне на Лео, когато го покаже, заедно със събраните от нас доказателства, на хората, които отпускат парите.

— Каж ми какво ти казва тази картина. Какво ти говори, на теб самата?

— Какво ли? Казва ми: „И ние живяхме някога. Сеехме и ловувахме. Гледахме децата си и се грижехме за възрастните. Погребвахме мъртвите си и не ги забравяхме. Не ни забравяйте и вие.“

Джейк прекара пръста си по ръката ѝ с много нежност.

— Ето защо винаги си била по-добра от мен, когато четеш лекции.

— Аз пък бих искала да рисувам като теб.

— Не си чак толкова зле.

— Ами! В сравнение с теб съм просто некадърница — тя погледна към него. — Не мога да се понасям.

Когато докосна косата ѝ, Коли се отдръпна, сетне отвори плъзгащата се врата и излезе на верандата.

Дърветата бяха като сребърни на лунната светлина. Можеше да чуе ромона на потока в мрака и възторжения концерт на скакалците. Въздухът беше топъл, мек и неподвижен.

Дочу стъпките му зад себе си и сложи ръце на парапета.

— Каж ми, дали... Дали понякога, когато си на терена, особено ако си се потопил напълно в онова, което вършиш, все едно си съвсем сам. Знаеш за какво говоря, нали?

— Да, знам.

— Дали чувстваш духовете на хората, чиито кости изравяме? Чувал ли си ги?

— Разбира се.

Тя се засмя и отметна назад коса.

— Разбира се! Винаги съм се чувствала някак привилегирована, когато ми се случва. А когато отmine — изпразнена от съдържание. Като дрогирана или полузаспала. Мразя това състояние. Никога не съм си го признавала.

— Никой не обича да се чувства глупаво.

— Има много неща, на които съм вярна. Родителите ми, учителите, полето. Няма значение колко те признават. Щом си жена, винаги те пренебрегват. Ако една жена действа глупаво на полето и започне да говори, че чува шепота на мъртвите, мъжете започват да я избягват.

— Аз не мисля така — той отново погали косата ѝ. — Едно от нещата, които никога не съм правил, е да те избягвам.

— Така е, но ти ме искаше в леглото си.

— Искях те — той прокара устни по врата ѝ. — И още те искам. Но почти толкова много съм се възхищавал и на ума ти, винаги съм се впечатлявал и съм уважавал работата ти. Всъщност, всички те уважават.

Стана ѝ много приятно да чуе тези думи. Нещо, което никога преди не беше ѝ казвал.

— Може би. Но защо човек да рискува? По-добре е да бъде разумен, практичен и зависим.

— По-сигурно е.

— Все същото. Ти беше единственото глупаво нещо, което някога съм вършила. И виж какво стана.

— Все още не е станало — той прокара ръце по раменете ѝ с дълга приканваща ласка. Сетне притисна лице в косата ѝ.

Коли чу дишането му, което бе неравномерно. Нейното също.

Тялото ѝ копнееше за още, искаше да бъде сграбчено и похитено. Трябваше да се пребори със себе си. Това щеше да бъде грешка, поредната грешка.

— Обичам косата ти, особено когато я оставяш пусната както сега. Обичам да я докосвам с ръцете си, обичам мириса ѝ, когато заровя лице в нея.

— Няма да повтаряме онази нощ — ръцете ѝ побеляха от стискане на парапета. — Тогава инициативата беше моя и аз поех отговорността. Но това няма да се случи отново.

— Не, няма — той отместе встрани косата ѝ и захапа кранчето на ухото ѝ. — Този път ще бъде различно.

Горещият му език премина по кожата ѝ, оставяйки следи от огън, докато Коли вкопчи пръсти в парапета, за да се въздържи и да не се обърне към него. Коленете ѝ омекнаха и се разтрепериха, а някакво обезсилващо дърпане премина през утробата ѝ и я накара да простене.

— Какъвто и да е подходът, винт „В“ все още подхожда най-добре на гайка „А“.

Смехът му беше горещ.

— Винаги ли мислиш, че сексът е най-лесното нещо за нас? Ние просто си допадаме. Хвърляме се един към друг бързо, твърдо и горещо. Но знаеш ли какво не сме правили никога?

Тя се загледа в тъмнината, без да вижда нищо, опитвайки се да задържи стоновете, които напиреха в гърлото ѝ. Каза си, че трябва да се обърне и да го отблъсне. Да си отиде в стаята. Да избяга по-далеч от него. Но тогава той нямаше да я докосва по този начин. И тя нямаше да чувства всичко това. Господи, тези усещания така ѝ липсваха!

— Не мисля, че сме пропуснали нещо.

— Напротив — ръцете му слязоха към кръста ѝ. Тя очакваше да се спрат на гърдите. Не би имала нищо против. Копнееше до болка за това първо докосване в знак на притежание, за оня миг на изненада, преди да осъзнае, че ще бъде взета, но и че сама ще го вземе на свой ред.

Вместо това обаче Джейк я придърпа към себе си и сгуши лице в косата ѝ.

— Никога не сме се ухажвали. Не сме преживявали романтични мигове. Не сме били мили и нежни един към друг.

Пулсът ѝ биеше поне на дузина места в тялото, докато имаше чувството, че се разтапя и всеки миг ще се разтече по пода.

— Ние с теб не сме романтични хора.

— Точно тук сбърка — той потърка бузата си в косата ѝ. Искаше да се потопи в мириса ѝ, искаше да почувства как тя се предава. — Аз също сбърках. Никога не те прелъстих.

— Нямахме нужда да го правиш. Ние не си играехме игрички.

— Всичко, което правихме, беше игра — отново премина с устни по рамото и по извивката на врата ѝ и почувства, че тя трепери. — Защо не вземем нещата на сериозно?

— Просто защото отново ще забъркаме някоя каша — гласът ѝ премина в шепот, за изненада и на двамата. — Не мога да преживея това още веднъж.

— Коли...

Тя хвана ръката му и я стисна.

— Тихо. Там има някой.

Веднага почувства как тялото му се стегна. Той задържа устните си до ухото ѝ, все едно че все още я целува.

— Къде?

— Хей там, на около пет метра, в сянката на дърветата. Първоначално помислих, че е само сянка, но не е. Някой ни наблюдава.

Джейк не ѝ зададе повече въпроси. Знаеше, че има очи на котка. Като я държеше все още в прегръдката си, той сниши глава така, че да огледа тъмнината и пространството пред тях.

— Искам да се направиш на ядосана, да ме отблъснеш и да влезеш вътре. Ще дойда веднага след теб.

— Казах ти, че не искам! Не сега! Никога! — тя го отблъсна и се завъртя. Гласът ѝ изразяваше гняв, но очите ѝ бяха спокойни и

внимателни. — Върви и си намери някоя похотлива студентка, която е готова да те обожава. Господ ми е свидетел, пълно е с такива!

Коли се завъртя на пети и се скри обратно в къщата.

— Няма защо непрекъснато да ми натякваш за това! — той се втурна след нея и тресна вратата със замах. Побутна я да бърза и пътъом грабна джинсите си от стола.

— Провери дали всички врати са заключени — нареди тихо Джейк и загаси осветлението в своя офис. — Качи се горе и стой там.

— Да бе! Сигурно!

— Направи го! — той навлече джинсите си и нахлузи някакви стари обувки. — Ще изляза от задната врата. Заключи след мен, после провери и останалите врати.

Тя видя как посяга към пушката, която бе подпряна на стената.

— За бога, Джейк! Какво смяташ да правиш?

— Чуй ме добре, Коли! Някой уби Долан само на няколко километра оттук. Онова, което няма да направя, е да рискувам. Заключи проклетите врати! — той продължи да се движи в тъмнината безшумно и леко като котка. — Ако не се върна до десет минути повикай полиция.

Джейк отвори безшумно вратата и се огледа в тъмнината.

— Заключи я — повтори и изчезна.

Коли помисли около пет секунди, сетне прекоси къщата, влезе в банята и извади собственото си оръжие — спрей срещу насекоми.

Беше навън почти минута след излизането на Джейк.

Тръгна леко приведена, взираща се в тъмнината, оглеждайки и преценявайки всяка сянка, докато се опитваше да различи някакъв шум сред непрекъснатите песни на цикадите. Почти беше прекосила поляната, когато си даде сметка, че трябваше да обуе нещо, както направи Джейк.

Но въпреки че теренът беше каменист, нямаше намерение да се връща за обувки.

Това затрудняваше движенията ѝ, но тя добре си спомняше къде бе зърнала фигурата между дърветата и се движеше право натам. Тъй като Джейк бе поел в другата посока, двамата трябваше да приклепят онзи, който наблюдаваше къщата, от две страни. Щяха да го атакуват по фланговете, помисли си Коли и едва не извика, когато остро камъче се заби в босото ѝ ходило.

Сигурно бе някое от онези злосторни копелета — Остин и Джими, реши Коли, като спря да се ослуша. Или някой като тях. От онези, които пишат със спрей нелепости по колите. Вероятно е чакал светлината в къщата да угасне, за да се промъкне и да надраска с обидни думи друга кола или да хвърли камък в прозорците.

Дочу провлечения злокобен крясък на кукумявка. Далеч в мрака се разлая куче. Вдясно шумолеше потокът, а неуморните цикади пееха безкрайната си песен сякаш животът им зависеше от това.

Но Коли чувстваше как още нещо, нещо друго, нещо по-голямо, се спотайва и промъква в сенките.

Тя се дръпна назад, за да се скрие от издайническата светлина на луната и махна капачката на спрея.

Започна да се промъква безшумно, когато неочаквано чу движение вляво, откъм къщата. В мига, в който се приготви да скочи и да се впусне в преследване, проехтя изстрел.

След него всичко утихна — лаенето на кучето, песента на цикадите, злокобната кукумявка. През тези няколко секунди пълна тишина Коли почувства, че дори собственото ѝ сърце спира.

После то попърха в гърдите ѝ и с тревожен скок се качи в гърлото ѝ и сякаш изскочи навън, когато извика името на Джейк. Тя се затича, без да мисли, препъвайки се в камъни и корени. Страхът и ужасът ѝ бяха толкова големи, че дори не усети движението зад гърба си. Когато го осъзна, беше станало късно.

Коли се обърна като в забавен кадър, за да се защити и дори да атакува нападателя. Тогава неочаквана сила я изхвърли във въздуха и тя полетя с главата напред към дънера на едно дърво.

Почувства силен удар, пред очите ѝ изскочиха искри, сетне всичко потъна в мрак.

Уплашен повече от вика на Коли, отколкото от изстрела, Джейк тръгна по посока на гласа ѝ, отмествайки с ръце клоните на шипковите храсти, които деряха ръцете и лицето му.

Когато я видя свита на земята като червей под лунната светлина, краката му се подкосиха.

Той падна на колене и с треперещи ръце затърси пулса на шията ѝ.

— Коли! О, господи! — Джейк я взе в скута си и опипа главата ѝ. По лицето ѝ имаше кръв, която течеше от грозна рана на челото. Но пулсът ѝ беше равномерен и ясен. Ръцете му потърсиха други рани по тялото ѝ.

— Всичко е наред, скъпа. Малко си ранена, няма страшно — той я залюля, докато се опитваше да потисне първичния, ужасен страх, който го бе обзел. — Хайде, отвори очи, скъпа. Дявол да го вземе! Трябваше да те затворя собственоръчно, за да не можеш да мръднеш от къщата.

Джейк пристисна устни към нейните и се изправи. Докато я носеше през дърветата към къщата, краката му подритнаха спрея срещу комари.

Всичко, което можеше да направи обаче, бе да стисне зъби и да продължи.

Когато стигна до стълбите, Коли започна да мърда. Той я погледна и видя, че клепачите ѝ потрепват.

— По-добре да останеш в безсъзнание, Дънбрук, докато се успокоя.

Тя чу гласа му, но думите не предизвикаха никакъв отклик у нея. Повдигна глава и издаде стон, когато болката я прониза от мозъка до петите.

— Боли! — изстена тя.

— Обзалагам се, че ще боли — трябваше да я премести, за да отвори вратата. Тъй като разумът му бе започнал да се възвръща след уплахата, дори не я съжали, когато тя простена отново:

— Ох, какво става?

— Имам съмнение, че си забила глава в дървото и без съмнение то е пострадало по-зле от теб.

— О, я стига! — тя вдигна ръка, докосна мястото, откъдето според нея извираше болката, и отново видя облаците и мъглата да се завръщат, когато пръстите ѝ се навлажниха в червено.

— Да не си посмяла да припаднеш отново! Просто забрави! — той я занесе в кухнята и я сложи върху барплота. — Ще седиш тук и ще дишаш бавно и равномерно. Имам малко работа с твоя наистина гранитен череп.

Коли се облегна на шкафа, докато Джейк отваряше друг шкаф, в който държаха лекарствата и принадлежностите за първа помощ.

— Не съм се блъснала в дървото — тя затвори очи, опитвайки се да не обръща внимание на болката, която пулсираше в главата ѝ. — Някой се приближи зад мен и ме блъсна. Ударът ме изхвърли право напред, точно след като... — тя сякаш се събуди от сън и цялата се разтrese. — Изстрелът! Разбира се! О, боже, Джейк! Ти ли стреля? Да не си...

— Не съм ранен — изпревари я той и хвана ръцете ѝ, преди да успее да слезе от барплота. — Стой и не мърдай. Изглеждам ли ти на ранен?

— Чух изстрел.

— Аз също. И според мен това беше куршум, който уцели дървото на около пет крачки от мен, вляво — той намокри една кърпа. — Сега стой спокойно.

— Някой е стрелял по теб?

— Не мисля така — раната ѝ бе доста лоша, реши Джейк, когато започна да я почиства, при това по-внимателно, отколкото заслужаваше. — Мисля, че нарочно стреляха по дървото. Освен ако не са били слепи като прилепи или сакати, за да пропуснат мишената. Стрелецът, който и да е той, не бе на повече от десет крачки зад мен.

Коли заби нокти в ръката му.

— Някой стреля по теб!

— Достатъчно отблизо. Казах ти да заключиш вратата и да стоиш вътре.

— Не си ми началник. Ранен ли си?

— Не съм ранен. Но мога да ти обещаая, че ти ще страдаш, когато сложа антисептик върху тази рана. Готова ли си?

Коли си пое въздух и кимна. Докосването на памука с лекарство я накара да задържи дъха си за секунда, след което се разкрещя:

— О! Ох, боли! По дяволите! О, мамка му! Джейк, дяволите да те вземат!

— Почти го направиха. Престани да ругаеш! Свърших.

Тя спря, докато той духаше върху раната, за да намали щипането.

— Така, най-лошото мина. Сега ме погледни. Виждаш ли ме? — попита Джейк.

— Естествено. Искам обаче болкоуспокояващи.

— Не, все още не. Ти беше в безсъзнание. Искам да направим проверка. Може да имаш сътресение на мозъка. Замаяна ли си?

— Не.

— Повдига ли ти се?

— Само когато си спомня как позволих на този скапаняк да скочи към мен. Добре съм. Просто страшно ме цепи главата — тя протегна ръка и докосна лицето му. — Но ти си целият издран.

— От шипките.

— Може да използваш този прекрасен антисептик.

— Няма нужда — но за всеки случай го прибра в шкафчето, за да не ѝ дойде нещо друго наум. — Това не може да е бил само един човек. Ти беше на около петдесет крачки по-надолу от мен, когато той стреля по дървото.

— И изведнъж се оказа зад мен — съгласи се Коли. — Чух изстрела и бях ударена.

— Ти изпищя.

— Не съм. Извиках, защото помислих, че си ранен.

— Изкрещя името ми — той се настани между бедрата ѝ. — Така винаги ми е харесвало.

— Само извиках — отново го поправи тя, но устните ѝ се усмихваха. — И се затичах. Но не стигнах много далеч. Може би минаха само десет, най-много петнадесет секунди след изстрела, когато видях светкавици пред очите си. Значи, според теб са били поне двама. Нашите стари приятели Остин и Джими?

— Ако са те, лошо им се пише.

— Ще ми се да ги изритам яко.

— Я не се пререждай! — той докосна с устни много внимателно и нежно здравето място до раната. — Мисля, че трябва да се обадим на полицията.

— Така изглежда.

Но никой от двамата не помръдна, само продължиха да се гледат в очите.

— Страх ме е — прошепна след минута Коли.

— Мен също.

Тя обви с ръце врата му и го придърпа към себе си. Колко смешно, помисли си Коли. Сега, когато бе до него, трепереше повече, отколкото преди. Но нямаше да се издаде.

— Ако има човек, който трябва да стреля по теб, това съм аз.

— Абсолютно правилно. Както и аз съм единственият, който има право да те пипа.

О, да, мислеше си Коли, като притискаше бузата си към неговата. Този кучи син, когото прегръщаше и който толкова я дразнеше, беше любовта на живота ѝ. Какъв лош късмет беше извадила!

— Радвам се, че постигнахме съгласие по тези важни въпроси. Хайде сега да извикаме шерифа.

— Веднага.

— Помниш ли какво си говорихме точно преди да бъдем така грубо и безмилостно прекъснати? За това, че никога не сме имали време за романтични истории. Как никога не си ме прелъстявал. Нито аз теб.

— Коли, та ти ме прелъсти в минутата, в която те видях.

Тя се засмя с половин уста. Беше шокирана както от изявлението му, така и от всичко, случило се преди малко.

— Не съм.

— Всъщност, не искаше да повярваш, че е така — той я пусна, целуна я леко по бузата, сетне по другата, и този жест я накара да го гледа изненадано и с подозрение. — А аз така и не можах да разбера защо. Сега ще позвъня на шерифа и сетне ще ти дам нещо за болката в главата.

— Мога и сама да си взема — Коли се опита да слезе от барплота, но той я задържа. На лицето му имаше изписано разочарование, нещо, което рядко бе виждала, освен в случаите, когато бе примесено с гняв.

— Защо не ми позволиш да се погрижа за теб? Дори сега, когато си ранена?

Объркана, Коли само посочи към шкафа.

— Ами то е... ей там.

— Добре. Страхотно! — Джейк я пусна и се обърна. — Вземи си го тогава.

Тя започна да се плъзга надолу, като присви рамене. Но изведнъж спря. Не беше сигурна за стъпките на този нов танц, който очевидно започваха да танцуват, но поне трябваше да се опита да схване ритъма.

— Виж, май ще е по-добре да ми дадеш ръка. Ако счупя нещо, сигурно главата ми ще падне от трясъка. А и не съм сигурна, че краката ме слушат.

Без да каже нищо, той се обърна, хвана я през кръста и като промърмори нещо под нос, я свали на земята. Много внимателно, както отбеляза Коли. Изобщо тази вечер беше много внимателен и нежен вече няколко пъти. За една нощ много повече, отколкото за всичкото време, през което се познаваха.

Лицето му бе издраскано, косата разчорлена, а очите объркани.

Всичко вътре в нея омекна.

— Предполагам, че си ме носил през целия път дотук.

— Имах само две възможности — или да те нося, или да те оставя там — той се пресегна над главата ѝ, отвори шкафа и извади опаковка с хапчета. — Заповядай.

— Благодаря. Знаеш ли, мисля, че трябва да седна.

И го стори, като се отпусна направо на пода, повече, за да види каква ще бъде реакцията му.

Видя как по лицето му премина сянка на тревога. Той напълни чаша вода и ѝ я подаде.

— Замаяна ли си?

— Не. Просто ме боли много силно. Сякаш някой цепи главата ми с брадва. Ще остана тук, ще изпия хапчетата и ще чакам полицаите.

— Ще се обадя на шерифа, а после ще ти донеса лед за главата.

— Добре.

Докато той отиде на телефона, Коли замислено извади хапчетата. Не беше сигурна какво представлява тази нова страна от характера на Джейкъб Грейстоун. Но каквото и да бе, със сигурност беше интересно.

15.

Коли не вярваше, че бе спала почти три часа. Подутината на челото я болеше и непрекъснато ѝ напомняше за себе си, което правеше писмената работа невъзможна.

Дремането бе нещо, което така и не се научи да практикува и което бе само на една стъпка от най-омразното ѝ състояние — бездействието.

Тя посвети около двадесет минути на експериментирането на различни начини, чрез които да прикрие белега и синината. Ако пуснеше косата си напред, заприличваше на долнопробно копие на Вероника Лейк^[1]. Ако вържеше лента на челото си, се получаваше някаква кръстоска между хипи и момиче пират.

Нито едното от двете не произвеждаше ефекта, който търсеше.

Макар да знаеше, че вероятно ще съжалява, тя отрязва няколко кичура, за да оформи нещо като рядък бретон.

Когато пораснеха, тези кичурчета вероятно щяха да я подлудят, но засега обезпечаваха задоволително суетата ѝ. Със слънчеви очила и шапка Коли реши, че трудно можеше да се видят ожулената кожа и насиненото чело.

Ако смяташе да излиза, а тя точно това имаше намерение да направи, не искаше да бъде като някоя странна птица, която да привлича погледите на всички.

Възнамеряваше да мине покрай „Скъпоценни страници“, както я бе помолил Дъг, и беше време да престане да отлага това посещение. Тя разбираше защо я бе помолил и освен това искаше да удовлетвори собственото си любопитство по отношение на още един член на семейство Кълън.

Но какво щеше да каже на стареца, запита се Коли, докато паркираше на главната. „Здрасти, дядо, как си?“, това ли?

Така или иначе времето, което прекарваше в Удсбъроу, ставаше все по-интересно. Стари семейни тайни, груби надписи по роувъра ѝ, поради което бе взела огромния джип чероки на Роузи, убийство,

мистерии и фамилни призраци, и накрая — стрелба с пушка и мозъчно сътресение от средна степен.

Всичко това бе достатъчно да накара един нормален човек да се откаже и да се върне към спокойния си живот. Например да чете лекции.

Ето сега беше принудена да паркира тази чужда кола на тясна уличка, която, за да се вбеси окончателно, беше пълна с автомобили.

Не виждаше какво друго би било по-лошо от това за момента.

Съсредоточи се и започна да маневрира напред-назад, ляв, десен, пак ляв. Въртеше волана и ругаеше под нос и себе си, и града заради високите му бордюри, докато накрая изпотена и почти обезкуражена успя да намести джипа между очукан пикап и открита спортна кола.

Измъкна се от него и видя, че след като бе успяла да се справи с трудната задача, трафикът всъщност се състоеше от три коли и една каруца с кон.

Господи, дали не започваха да ѝ се привиждат разни неща!

Но гневът я предпази от изпадане в нервна криза, докато вървеше към книжарницата една пресечка по-надолу.

Когато влезе вътре, на щанда си говореха жена и мъж с буйна сива грива и бяла риза, чиито ръбове на ръкавите бяха толкова остри, че биха могли да ѝ нарежат хляб. Коли веднага забеляза моментния шок, който се изписа върху лицето му, и чу как спря по средата на изречение, сякаш някой му бе нанесъл удар в стомаха.

Жената се обърна и я погледна, след което се намръщи.

— Господин Гроган? Добре ли сте?

— Да, да, нищо ми няма. Извинявай, Тери, нещо се обърках. Ще изчакате ли за минутка? — обърна се той към Коли.

— Да. Просто минавах оттук.

Тя прегледа заглавията на книгите, откри някои, които бе чела, други, за които се бе чудила кой ли ги чете и се заслуша в разговора, който се водеше зад гърба ѝ.

— Тези са чудесни, Тери. Знаеш, че Дъг или аз бихме дошли у вас, за да ги оценим.

— Мислех, че трябва да ги донеса тук, за да ми направиш, оферта. Леля Франси обичаше книгите, но просто нямам място за тях сега, когато нея вече я няма. А ако струват нещо, бих могла да използвам парите — тя погледна назад през рамото си към Коли. —

Което би могло да бъде полезно за Пит. Тази тук струва нещо, нали? Тя е с кожена подвързия.

— Подвързията е само на гърба и по ъглите — обясни Роджър и се опита да не следи всяко движение на Коли. — Ето, виж, само тук има кожа и на около сантиметър в ъгълчетата. Останалото е плат.

— Ох!

Разочарованието, което се изписа на лицето ѝ, го накара да потупа окуражително ръката ѝ.

— Но ти имаш няколко чудесни книги, Тери. Очевидно Франси се е грижила за тях. А „Гроздовете на гнева“ е първо издание.

— Не мислех, че може да струват нещо. Подвързията е скъсана.

— Да, малко е изгъркана на едно-две места, но все още е в много добро състояние. Защо не ми я оставиш за няколко дни и ще ти кажа цената?

— Добре. Разчитам на вас и благодаря. Колкото по-бързо ми съобщите, толкова по-добре. Предайте на Дъг, че моята Надин пита за него.

— Ще му кажа.

— Чудесно е, че се върна отново в града. Може би този път ще остане по-дълго време.

— Може би — очаквайки тя да си тръгне, той излезе зад тезгяха, готов да я изпрати до вратата, но тя се запъти към Коли.

— Вие сте от онези, археолозите, нали?

Коли се стегна.

— Точно така.

— Физиономията ви ми е позната.

— Тук съм от няколко седмици вече.

Тя гледаше към синините, скрити зад косата на челото ѝ, но не можеше да намери извинителна причина, за да пита от какво са.

— Моят зет изкопа онзи череп и оттам се започна всичко.

— Сериозно? Това наистина е било велик момент за него.

— Костваше му работата. На мъжа ми също.

— Съжалявам. Трудно е.

Тери се намръщи отново, изчаквайки Коли да започне да спори или да се оправдава. Сетне се премести от крак на крак.

— Някои хора мислят, че мястото е прокълнато, защото сте разровили гробовете.

— Някой хора прекалено много гледат филми на ужасите.
Устните на Тери се изкривиха, преди да успее да се овладее.

— Както и да е, Рон Долан е мъртъв, нали? А това е нещо ужасно.

— Така е. Всички сме потресени. Лично аз досега не съм познавала човек, който след това да е бил убит. А вие?

Вложи в думите си симпатия и открита готовност да поклюкарства, което накара Тери да се почувства по-спокойна.

— Не бих казала. Моят внук ходи на детска градина три дни в седмицата заедно с момченцето на Камбъл и от него знам, че баща му е бил убит при обир на магазин в Балтимор. Бедното хлапе! Много тъжна история. Човек никога не знае.

Коли не знаеше това. Беше говорила с Лана за различни интимни детайли от живота ѝ, но не знаеше как е овдовяла.

— Да, за съжаление.

— Ами, аз трябва да вървя. Може да доведе някой път нашия Пити на разкопките. Чух, че други деца вече са идвали.

— Заповядайте. Ние винаги се радваме да покажем мястото и да обясним на хората какво правим и как го правим.

— Вие наистина ми приличате на някого — отново повтори Тери. — Беше ми приятно да си поприказваме. Довиждане, господин Гроган. Ще очаквам обаждането ви.

— След ден-два, Тери. Поздрави Пит.

Роджър изчака, докато вратата се затвори.

— Справихте се много добре — рече той.

— Поддържането на приятелски отношения с местните жители е част от стратегията в работата ни. И тъй — тя посочи с жест към книгите, пръснати по тезгяха. — Има ли наистина нещо интересно?

— Този Стайнбек ще я направи щастлива. Ще ми трябва малко време да разгледам останалите. Смятам да сложа табелата „Затворено“, ако нямате нищо против.

— Разбира се.

Тя пхна ръката си в задния джоб, докато Роджър отиде до вратата, обърна табелата и заключи.

— Дъг ме помоли да намина оттук. Но напоследък бях много заета.

— Сигурно ви е трудно.

— Така е.

— Искате ли да отидем отзад? Имам готово кафе.

— Да, благодаря.

Той не я докосна, не направи дори опит да хване ръката ѝ. Не я разглеждаше с любопитство. Това негово естествено поведение ѝ помогна да се съвземе.

— Тук е много приятно. Удобно, уютно. Винаги съм смятала библиофилите за суховати фанатици, които пазят книгите си заключени в стъклени шкафове.

— А аз винаги съм смятал, че археолозите са яки млади мъже, които носят тропически шлемове и изследват пирамиди.

— Кой казва, че нямам шлем? — отвърна Коли и Роджър се засмя.

— Искях да дойда на разкопките и да видя какво правите. Но се страхувах да... да не се натрапвам, да не насилвам нещата. И без това си имате достатъчно грижи и работа. Един дядо в повече може да почака.

— Дъг каза, че ще ви харесам. Мисля, че е прав.

Роджър наля кафе и сложи чашките на малката масичка.

— Мляко, захар?

— Защо да разваляме хубавата напитка?

— Къде сте си ударила главата?

Тя подръпна новия си бретон.

— Май тази прическа не върши много работа — за миг си помисли дали да не му разкаже нещо глупаво, нещо забавно като причина за синините, след което реши да му каже самата истина.

— Господи! Та това е лудост! Какво каза шерифът?

— Хюит ли? — Коли сви рамене. — Онова, което полицаите казват винаги. Ще направят разследване. Ще говори с двамата, които се спречкаха с мен и Джейк, когато пристигнахме и украсиха колата ми с изключително неприлични думи, изписани с червена боя.

— Кой са те?

— Някакви слаборазвити кретени на име Остин и Джими. Голям и малък. Живата версия на Лаурел и Харди.

— Остин Селдън и Джими Дюкс? — Роджър поклати глава и повдигна очилата си обратно на носа, когато започнаха да падат. — Не, не мога да си представя, че са те. Може да са звезди на небосклона, но

някой от двамата не е в състояние да стреля по човек или да удари жена. Познавам ги от съвсем малки.

— Те искат да спрем работата си. И не само те.

— Строителството повече няма да представлява проблем за вас. Кати Долан се свърза с мен снощи. Това е вдовицата на Долан. Иска да продаде земята на дружеството. Ще трябва да се потрудим още малко, за да платим исканата от нея цена, но ще успеем. В Антиетам Крийк няма да се строи.

— Това няма да направи членовете на дружеството по-популярни.

— В очите на някои хора не — усмивката му бе мека, доволна и много приятна. — Но в очите на други — много.

— Това, което ще кажа, е само предположение. Все пак възможно ли е някой да е убил Долан, за да накара жена му да продаде земята?

— Не мога да си представя такова нещо. Дори не искам. Познавам този град, познавам хората. Ние тук не уреждаме нещата по този начин.

Той стана, за да вземе каната с кафе и да долее още. Телефонът в магазина иззвъня, но Роджър го остави да си звъни.

— Има много хора, които имат високо мнение за Рон, и други, които нямат такова. Но не знам нито един, който би му разбил главата и би го хвърлил в Дупката на Саймън.

— Мога да кажа същото и за моите колеги от екипа. Някои от тях не познавам така добре както вие съгражданите си, но археолозите също нямат навика да се отърват от онези, които не одобряват работата им, като ги убиват.

— Ти обичаш работата си.

— Да. И всичко, свързано с нея.

— Сигурно всеки ден е приключение.

— Малко повече приключения ми се събраха напоследък. Може ли да ви задам един въпрос? От лично естество.

— Разбира се.

— Сюзан и Джей. Какво се случи между тях?

Роджър въздъхна дълбоко и седна.

— Често си мисля, че една трагедия води след себе си друга. Когато ти изчезна, всички полудяхме. Бяхме ужасени по начин, който

не бих могъл да опиша.

Той свали очилата си, сякаш неочаквано бяха станали прекалено тежки на лицето му.

— Кой би взел едно невинно дете? Защо те откраднаха? Какво щяха да направят с теб? Как можа това да се случи? Седмици наред не мислихме за нищо друго, освен за теб — тревожихме се, молихме се, плакахме. Имаше следи, но те не водеха доникъде. Простата и единствена истина бе, че ти изчезна безследно.

Роджър замълча за миг, като скръсти ръцете си на масата.

— Ние бяхме обикновени хора. Живеехме нормален живот. Такива неща не бива да се случват на обикновените хора. Но ето на, че се случи и това промени всичко. Промени нас самите. Промени Сюзан и Джей.

— Как? Имам предвид друго, освен очевидното.

— Единствената цел в живота на Сюзан стана твоето намиране. Тя преследваше полицията, говореше по телевизията, даваше интервюта за вестниците, за списанията. Сюзан винаги е била щастливо момиче. Не изключително щастлива, ако разбираш какво искам да кажа, а доволно приютена в живота, който си бе изградила. В нея нямаше нищо изключително, тя нямаше големи амбиции. Искаше да се омъжи за Джей, да роди деца, да създаде семейство и дом. Искаше само това от живота.

— Обикновените амбиции са в основата на обществото. Без дом и семейство няма база, върху която да се изградят следващите по-сложни нива.

— Интересно разсъждение. Тази база със сигурност беше цел и за двамата с Джей. Той беше и все още си е добър човек. Солиден, на него може да се разчита. Добър учител, който държи на работата и учениците си. Влюби се в Сюзан, когато бяха шестгодишни.

— Колко мило! — рече Коли. — Дори не знаех, че са израснали заедно.

— Сюз и Джей. Хората казваха имената им сякаш бяха една дума. Не можеха да ги разделят — явно фактът, че повече не са една дума, сви сърцето му от болка. — Никой от тях не се е срещал някога с друг. Джей дори повече от нея предпочиташе равния, отгъпан път. Те се ожениха, роди се Дъг. Джей преподаваше в училището, Сюзан

поддържаше дома. Роди се и дъщеря им. Какво по-хубаво от това? Младо семейство, две дечица, кокетна малка къща в родния им град.

— И изведнъж всичко пропада.

— Да.

— Никога нямаше да забрави гласа на дъщеря си, когато му се обади по телефона. „Татко, татко, някой взе Джеси! Някой открадна бебето ми!“

— Стресът пречупи нещо в нея, както и в отношението ѝ към Джей. Не че не са се карали, когато бяха гаджета — той отново сложи очилата си. — Спомням си как се връщаше като ураган вкъщи след някоя среща с Джей и се заклеваше никога повече да не му проговори. Клетвата траеше само няколко часа, до другия ден, когато той застава на вратата със своята мила, добродушна усмивка.

— Но след моето отвлечане не е ставало дума за кавга.

— Така е. Това беше двойна трансформация. Тя накара Джей да се затвори в себе си, така както накара Сюзан да излезе от себе си. Тази млада жена неочаквано стана активна. Вече беше жена с мисия. А когато не бе заета да те търси, да присъства на срещи или семинари, тогава изпадаше в дълбока депресия. Джей не бе в състояние да ѝ помогне, не и по начина, по който тя очакваше от него. Не можеше да я охранява с гориво, както тя искаше.

— Тази ситуация сигурно е било ужасна за Дъг.

— Точно така. Той беше разкъсван между двамата. За известно време Сюзан и Джей се помъчиха да създадат илюзията за един нормален живот. Но това не продължи дълго.

Тогава я докосна. Трябваше. Сложи пръстите си върху ръката ѝ.

— Те са почтени, добри хора, които обожаваха децата си.

— Да, разбирам — и защото наистина разбираше, Коли обърна ръката си и хвана пръстите на Роджър. — Но не са могли да възстановят обичайния си живот, след като едно от парченцата вече е липсвало.

Той въздъхна.

— Така е. Винаги нещо събуждаше надеждата у Сюзан — някоя нова следа, нови данни за друго изчезнало дете, и всичко започваше отначало. През последните години двамата живеяха като чужди хора. Бяха заедно единствено заради Дъг. Не знам какво ги накара да пресекат тази граница и да се разведат. Никога не съм ги питал.

— Той все още я обича.

Роджър прехапа устна.

— Да, знам. А ти откъде го разбра?

— От начина, по който той каза нещо, когато тя излезе от стаята. Ужасно ми е мъчно и съжалявам за тях, господин Гроган, но не знам какво да направя.

— Никой не може да направи нищо. Не познавам хората, които са те отгледали, но те очевидно са почтени и добри хора.

— Такива са.

— Благодарен съм им за всичко, което са ти дали — той се прокашля. — Но ти също така си получила нещо по рождение от Сюзан и Джей. Ако можеш да го приемеш и оцениш, ще бъде достатъчно.

Тя погледна сплетените им пръсти.

— Радвам се, че дойдох.

— Надявах се, че ще се върнеш. Чудех се... Може би ще бъде по-удобно и за двама ни да ме наричаш Роджър.

— Добре — тя стана. — Е, Роджър, смяташ ли да отвориш книжарницата отново?

— Едно от предимствата да си собственик е, че понякога можеш да правиш каквото си искаш.

— Щом като е така, бих могла да те откарам до разкопките. Ще ти покажа всичко.

— Това е най-прекрасното предложение, което съм получавал от доста време насам.

— Хей, Коли! — извика Бил Макдоуъл и затича към нея, като оправяше нервно с пръсти разбърканата си коса, когато тя спря колата край терена. — Къде беше?

— Имах да свърша някои неща — тя слезе от колата. — Запознайте се. Бил Макдоуъл — Роджър Гроугън. Бил е един от нашите дипломанти.

— Здравейте — поздрави Бил и отново погледна Коли. — Надявах се, че днес ще мога да работя с теб. Олеле! Какво е станало с лицето ти?

Тя не му се скара, нито се сопна. Щеше да бъде все едно да се скараш на поотраснало кутре, което не спира да скача в краката ти.

— Блъснах се в нещо.

— Леле-мале! Сигурно боли. Може би искаш да поседиш на сянка. Мога да ти донеса вода — той отвори портата.

— Благодаря ти Бил. Ще разведа Роджър наоколо, след което...
— тя млъкна, когато забеляза, че Джейк почти бе допрял носа си в носа на големия побойник от бара. Същият, който бе украсил така артистично колата й. — Какво, по дяволите, става тук?

— А, този ли? Търсеше теб. Джейк е готов да го натупа — Бил изгледа с неприязън Джейк, неговият конкурент в битката за симпатиите на Коли. — Имаме си достатъчно неприятности тук и без той да ни създава още.

— Ако Джейк е решил да създава неприятности, то този идиот отдавна щеше да лежи на земята. Извинявай, Роджър, трябва да се погрижа за тази работа. Бил, ще покажеш ли на господин Грогън колекцията ни от сечива и копия?

— Разбира се, щом искаш, но...

— Аз бих могъл да говоря с Остин — предложи Роджър. — Когато беше малък, винаги го черпех с дъвка.

— Аз ще се оправя. Няма да се бавя — Коли прекоси терена, като само поклати отрицателно глава, когато някой я повика по име. Дори се подаде от една дупка и я дръпна за ръкава.

— Не мислиш ли, че трябва да повикаме полиция? Да се обадим на шерифа? Ако започнат да се бият...

— Това си е тяхна работа. Върви да помогнеш на Франи. И стой настрана.

— Но не мислиш ли, че... Какво е станало с лицето ти?

— Казах ти да стоиш настрана.

Когато стигна до Джейк и Остин, Коли беше готова за сблъсъка.

— Чух, че си търсил мен — започна тя.

— Донесох ви чека. Дойдох само да донеса чека за повредите.

Тя мълчаливо протегна ръка. Той го извади от джоба си и го постави в ръката й, а Коли го разгъна и прочете сумата. Беше точно толкова, колкото бе казала на шериф Хюит.

— Добре. А сега изчезвай оттук, колкото се може по-бързо.

— Искам да кажа още нещо — той неловко размърда рамене. — Онова, което казах и на него — Остин кимна към Джейк. — Същото казах и на Джеф, на шериф Хюит искам да кажа. Снощи си бях вкъщи. В леглото с жена ми още от единайсет часа. Дори не гледах късните новини, нито шоуто на Лено, защото тази сутрин трябваше да ставам рано за работа. От която сега отсъствам, за да дойда тук и да ви кажа всичко това. Е, ние с Джими може би прекалихме с вашата кола...

— Може би ли? — гласът на Джейк беше прекалено спокоен, за да е безопасен.

Мускулите по челюстта на Остин заиграха.

— Добре де, прекалихме, но си платихме. Обаче аз никога не съм удрял жена, нито съм стрелял по някой. Нито пък Джими. Джеф дойде днес и ни накара да му признаем от игла до конец къде сме били снощи, какво сме правили и има ли някой, който да потвърди, че казваме истината.

Унижението, изписано по лицето му, накара Коли да успокои топката. Стана ѝ жал за него.

— Ако не бяхте нашарили колата ми, Хюит едва ли щеше да ви безпокои. Мисля, че сме квит, защото на мен също ми бе много неприятно да карам из града с „лесбийска пачавра“ на капака.

— Извинявам се. От мое име и от името на Джими.

— Ти ли изтегли късата клечка? — попита Джейк.

Лекото трепване на устните на Остин показа, че е познал.

— Хвърлихме ези-тура. Не знам какво се е случило миналата нощ, но ви казвам, че никога не съм вдигал ръка срещу жена в живота си. Нито веднъж — повтори той, като погледна челото на Коли. — И никога не съм стрелял по никой. Не ви искаме тук и ви го казвам направо в лицето. Рон Долан беше добър човек и мой приятел. Онова, което стана с него... не беше честно. Това е.

— Съгласни сме с теб — Коли пхна чека в джоба си.

— Струва ми се, че онова, което говорят хората, е вярно. За мястото и за проклятието, което тегне над него — той обгърна с поглед езерото. — Не бих казал, че умирам от желание да работя тук.

— В такъв случай го оставяш на нас. Значи било каквото било — добави тя и му подаде ръка.

За секунда Остин изглеждаше объркан, след което пое ръката ѝ и я стисна.

— Човек, който може да удари една жена по този начин — той кимна към главата ѝ, — заслужава да му счупят ръката.

— Съгласен съм с теб — рече Джейк.

— Ами... аз това исках да кажа — Остин кимна още веднъж и тръгна да си върви.

— Е, това беше наистина забавно — рече Коли и потупа джоба си. — Няма начин тази глуповата мечка да е стреляла по теб. Защо беше готов да се биеш с него?

— Когато дойде тук, се държеше толкова арогантно, че реших да му покажа къде зимуват раците. Каза, че не давал пукната пара, и какво ли още не, което естествено доведе до размяна на мили оскърбления. Онова, което отложи кръвопролитие, беше твоята поява и лицето ти.

Джейк протегна ръка и докосна бретона ѝ.

— Надявам се, че това е нова мода, а не опит да скриеш цицината.

— Млъкни!

— Не че изглежда зле, но опитът е жалък — той се наведе към нея и докосна с устни цицината. — Как се чувстваш днес?

— Все едно съм се блъснала в дърво.

— Не съм изненадан. Кой е възрастният човек?

Тя погледна към Роджър, който клечеше между Бил и Мат.

— Роджър Гроган. Бащата на Сюзан. Минах да го видя тази сутрин. Той... той е страхотен. Имам намерение да му покажа нещата тук.

— Запознай ме — Джейк я хвана за ръката. — Заедно ще му покажем — когато тя се опита да се освободи, той стегна хватката си. — Спокойно, само за майтап. Обичам да дразня Бил. Полудява, когато те докосвам.

— Остави момчето на мира. Той е безвреден.

— Иска да прегризе пръстите ми, докато благоговее в краката ти — Джейк нежно вдигна и целуна ръката ѝ. — Ако имаше пушка, сега кръвта ми щеше да изтича от сто дупки.

— Ти си долен кучи син!

Той се разсмя и пусна ръката ѝ, за да я прегърне през раменете.

— Нали точно затова ме харесваш, скъпа.

На другия ден Коли тъкмо изваждаше инструментите, като си рисувахе наум сектора, който предстоеше да изследва, когато пристигна Лана.

Леко изненадана, тя я загледа как минава през портата, поглежда нещастно към хубавите си обувки, завърта обречено очи и тръгва през поляната.

— Този час не е ли необичайно ранен за един адвокат? — извика Коли.

— Не и когато адвокатът има малко дете, което ходи на детска градина, и куче, което трябва да изведе на разходка — тя свали очилата си, когато се приближи достатъчно, за да разгледа челото на Коли, и се намръщи. — Уха!

— Може да го кажеш още веднъж.

— Бих искала да отбележа, че не е в реда на нещата да научавам за среднощните авантюри на моя клиент от втора и трета ръка. Трябваше да ми се обадиш.

— Не знаех и все още не зная кого да обвиня.

— Полицията има ли някакви подозрения?

— Изчоплиха сачмите от тополата. Откриха посоката, откъдето е стреляно и предполагам, че ще направят експертиза и съответните предположения.

— Защо не си уплашена?

— Напротив, уплашена съм и още как! Джейк каза, че изстрелът е минал на пет крачки от него и аз напълно му вярвам, че е било преднамерено. Фактът е, че някой стреля. А също така, че някой ме бльсна.

— Мислиш ли, че двата инцидента са свързани?

— Шерифът, изглежда, не мисли така, но той е прекалено затворен човек и си държи езика зад зъбите. Това е само мое размишление. Някои хора не ни искат тук. Единият начин да ни прогонят, е, като попречат на проекта. Едно мъртво тяло и стрелба с пушка са доста добри средства.

— Имам новини, на които няма да се зарадваш много.

— Детективът, нали?

— Ще започнем оттам. Синът на Карлайл не ни свърши много работа. Казал на детектива, че не знае къде е баща му, а дори и да

знаел, нямало да му каже. Това не била работа на никого.

— Искам да продължи да търси.

— Както кажеш. Парите са твои.

— Имам още малко — Коли въздъхна дълбоко. — Наистина малко — призна тя. — Но ще стигнат за няколко месеца.

— Просто свирни, когато решиш да прекратим с разходите. Между другото, тези кичури ми харесват.

— Така ли? — Коли ги подръпна леко. — Сигурно ще ме дразнят, когато започнат да ми влизат в очите.

— Тогава ще отидеш на фризьор. Фризьорските салони затова са измислени. Следващата част от утринната ми програма е да те осведомя за градските клюки.

— Ще прием ли кафе със сладкиши?

— Да, ако дойдеш тук горе при мен, защото ако аз сляза при теб, от тези обувки няма да остане нищо — тя огледа терена, докато Коли оставяше инструментите си.

Както винаги, във въздуха се носеха звуци от ударите на инструменти в камък и музика. Беше горещо. Като онази жегга, която те кара да се чувстваш лепкав две минути след като излезеш навън.

Можеше да долови миризмата на пот, на дезодорант против инсекти и на прясно разкопана пръст.

Не беше си представяла работата на археолозите толкова монотонна. Квадранти, изровени в земята. Като окопи, оформени стъпка по стъпка.

Имаше инструменти, натрупани на купчина, лопати и лопатки, шпакли и широки четки. Тук и там бяха разхвърляни брезентови торби. Някой бе поставил планшет върху камерата, за да я предпази от слънцето. Покрай всеки ров имаше бутилки с вода, а свалените ризи от гърбовете на работещите се въргаляха по земята и белееха на слънцето.

— Какво правят там?

Коли погледна към мястото, където Джейк и Дори стояха съвсем близо един до друг.

— Джейк флиртува със сексапилната ни фотографка.

Сетне сви рамене, изненадана от себе си, че когато забележа начина, по който Джейк докосва голото рамо на Дори, въобще не

почувства над главата ѝ да се събират зелените облаци на ревността, които обикновено замъгляваха зрението ѝ в такива случаи.

— Той вероятно ѝ обяснява какво иска да се получи на снимката, под какъв ъгъл да снима — тя разсеяно потърка плитката рана на ръката си. — В оня сектор намериха останки от глинено гърне.

— Ще отида да ги видя, преди да си тръгна. Тъй... — тя отново обърна цялото си внимание към Коли. — Вчера си ходила да видиш Роджър.

— Точно така. И какво? Той много ми хареса.

— На мен също. След това си го взела със себе си и си го завела някъде.

— Доведох го тук, за да види разкопките. Но какво от това? Какво толкова се е случило?

— Когато си влязла в магазина, вътре е имало още някой, нали?

— Да, някаква жена бе донесла книги за продан — Коли се наведе, за да вземе термоса си с леденостуден чай. След като отстрани капачката, тя отпи направо от него. — Каза, че човекът, който случайно изкопал първите кости, бил нейният зет. Защо те интересува?

— Защото те е разпознала.

— Какво? От телевизията ли? — трябваше ѝ само една секунда, за да осъзнае за какво става дума. — Това не е възможно. Няма начин да говори само две минути и да види в мен Джесика Кълън.

— Не знам колко време ѝ е трябвало, но е събрала две и две, и то много успешно. Забелязала, че Роджър затворил магазина след нея. Случайно видяла, че по-късно тръгнал с теб. Споменала тези неща пред някой и този някой казал, че те е видял да излизаш от моята кантора заедно със Сюзан. И че Джей Кълън също е бил там. Това е малък град, Коли. Всички се познават и освен това помнят. Вече се говори, че ти си загубената дъщеря на Сюзан и Джей. И то все по-усърдно. Мислех, че трябва да знаеш, за да решиш как ще действаш. И какво искаш от мен да направя.

— За бога, не знам! — Коли вдигна шапката си от земята. — Не знам наистина. „Без коментар“ няма да свърши работа. Тези думи само карат хората още повече да мислят за онова, което не искаш да коментираш.

— Ще стигне до медиите. Това е неизбежно. Ще се наложи да дадеш изявление. Ще се наложи и семейство Кълън да дадат

изявление. Както и родителите ти. Всички вие трябва да решите каква тактика ще предприемете.

Коли отмести поглед към терена. Забеляза, че Джейк се е преместил, и сега клечи в дупката, в която работеха Франи и Чък. Ръката му лежеше върху гърба на Франи.

Бил беше при Дори и не спираше да говори. От изражението на лицето ѝ можеше да заключи, че компанията му не ѝ беше толкова приятна, колкото тази на Джейк преди малко.

Искаше ѝ се да не мисли за нищо друго, освен за дребните драми, разиграващи се в нейния екип.

— Не искам да говоря пред медиите. Не искам родителите ми да бъдат забърквани.

— Но едва ли ще имаш избор, Коли. Навремето това е било сензационна история. А Сюзан е местната знаменитост. Трябва да бъдеш готова.

— Никой не е готов за групово изнасилване. Но ако ти се случи, трябва да го преживееш. Сюзан знае ли?

— Имам среща с нея след час. Онова, което все още не знае, ще го научи от мен.

Коли нахлупи шапката на главата си.

— Трябва ми оня списък. Имената на доктора, на сестрите, кой е бил с нея в болничната стая, след като е родила. Не исках да я пришпорвам, но ти можеш.

— Не се тревожи — кимна Лана. — Ще ги имаш.

— Дай ми адреса и телефона на сина на Карлайл. Може да намеря начин да го убедя да говори с нас. Трябва да се обадя на майка ми и да ги предупредя. На моята майка — обясни тя, когато Лана я загледа леко въпросително. — Сюзан оставям на теб.

— Разбирам.

— Слава богу! Чувствам се по-добре, когато има някой, който да ме разбира. Роджър, изглежда, ме разбира. Това улеснява нещата и ми помага.

— Роджър е специален мъж. И може би... Не знам, може би е генетично заложено мъжете да се справят по-лесно с подобна ситуация, отколкото жените. И особено майките. Знам, че Дъг се измъчва, но е в състояние да запази самообладание.

— Как вървят нещата между теб и него?

— Амиии — проточи неопределено Лана. — Думата „неща“ е доста мъглява, но отговорът е добре. Мисля, че добре. Това проблем ли е?

— За мен не. Просто поредното свръхестествено стечение на обстоятелствата. Още една странна връзка. Наемам си адвокат, който има отношения с родния ми брат. Хванала съм се с работа, която се очертава да се превърне в най-важния проект в кариерата ми. Бившият ми съпруг се натриса неканен, след което откривам, че съм родена на една ръка разстояние от мястото, където работя. Биологичната ми майка се оказва човекът, който прави любимите ми шоколадови сладкиши, а някой, или някои неизвестни хора заплитат още повече загадката, като осъществяват убийство, стрелба с пушка и физическо насилие. Всеки един от тези факти е странен. Но когато ги съберем заедно, се получава...

— Групово изнасилване.

— Нямах предвид точно това, но си права. Вземи списъка от Сюзан — Коли замълча и продължи след секунда. — Време е да разчертая и този проект на сектори и да започна по-сериозни разкопки.

Сюзан изслуша мълчаливо всичко, което Лана имаше да й съобщи. Беше сервирала чай и кейк. Беше приготвила на компютъра един спретнат списък с имената от миналото.

Остана абсолютно спокойна до момента, в който я изпрати до вратата.

След като я затвори зад гърба ѝ, тя се обърна към Джей.

— Помолих те да дойдеш тук тази сутрин, защото Лана се обади, че е важно и иска да говори с двама ни. Но ти не обели и дума!

— А ти какво искаше да кажа? И какво да направя? Нали вече си се погрижила за всичко.

— Да, както винаги.

— И както винаги не ми даваш възможност да ти помогна.

Тя сви ръцете си в юмруци, след което мина сърдито покрай него и отиде в кухнята.

— Върви си, Джей. Просто си върви!

Той за малко щеше да го направи. Беше му казала същите думи преди години. „Просто си върви, Джей!“ И той го бе направил. Но този

път не си тръгна, а се приближи до нея и я хвана за ръката.

— Ти ме изгони тогава, гониш ме и сега. А след това ме гледаш с погнуса. Какво искаш, Сюзан? Всичко, което се опитвам да направя, е да ти дам онова, което искаш. Е, кажи ми какво искаш!

— Искам си дъщерята обратно! Искам Джеси.

— Не можеш да я имаш.

— Ти не можеш, защото не желаяш да направиш нищо, за да го постигнеш. Ти почти не говори с нея в кантората на Лана. Дори не я докосна.

— Защото тя не иска да бъде докосвана! Мислиш ли, че това не ме убива?

— Мисля, че си я отписал много отдавна.

— Това са глупости. Аз също страдах, Сюзан. Мен също ме болеше. Само че ти не можеше да го видиш, нито чуеш. За теб не съществуваше нищо друго, освен Джеси. Не можеше да бъдеш моя жена, не можеше да бъдеш моя любима. Не можеше дори да ми бъдеш приятел, защото беше прекалено обзета от мисълта да бъдеш единствено майка.

Думите бяха като остри, безмилостни стрели, които се забиваха право в сърцето ѝ. Той никога преди не беше казвал подобни неща. Никога не бе изглеждал толкова сърдит, ядосан и наранен.

— Ти беше зрял човек. Беше ѝ баща — тя се освободи от ръката му и започна да прибира чаения сервиз с треперещи ръце. — Но се затвори за мен, когато имах най-голяма нужда от теб.

— Може би. Но ти също се затвори и отдръпна от мен. И аз имах нужда от теб, Сюзан, но теб те нямаше. Искях да се опитам да спася и запазя онова, което ни бе останало, но ти бе готова да пожертваш всичко заради онова, което вече го нямаше.

— Тя беше моето бебе!

— Не, Сюзан, тя беше нашето бебе! По дяволите! Нашето! Ти забрави дори и това!

Дишането ѝ се промени.

— Ти искаше да я заместиш.

Той отстъпи назад, сякаш му удариха плесница.

— Това е глупаво. Глупаво и жестоко. Просто исках да имаме друго дете. А не да я заместя. Искях отново да бъдем семейство. Искях да бъда с жена си, а ти не ми позволяваше дори да се доближа до теб.

Ние загубихме нашата дъщеря, Сюзан. Но аз загубих и жена си. Загубих най-добрия приятел в живота си. Загубих семейството си. Загубих всичко.

Тя избухна в сълзи.

— Няма смисъл от всичко това! Искам да видя Джесика... Коли.

— Не, няма да ти позволя.

— Какви ги говориш? Не чу ли какво каза Лана? Тя е била ранена.

— Чух всичко, което каза. А също така чух, че хората са започнали да говорят. Това ще я постави в трудно положение. Ако отидеш на разкопките, ще те видят и това ще налее допълнително масло в огъня.

— Не ме интересуват хорските приказки! Тя е моя дъщеря. Защо да не знаят това?

— Но нея я интересуват, Сюзан! Ако отидеш, ще я отблъснеш. Защото, ако не изчакаш тя сама да дойде при теб, ако не й позволиш сама да начертае пътя си, ще я загубиш за втори път. Тя не ни обича, ние сме й чужди.

Устните на Сюзан трепереха.

— Как може да кажеш такова нещo? Обича ни! Дълбоко в себе си, може би неосъзнато, но ни обича. Трябва да ни обича, не сме й чужди.

— Не исках да ти го казвам, за да не те наранявам. Предпочитам да отстъпя, дори да си отида отново, вместо да ти причинявам болка. Но ако не ти го кажа, скоро ще бъдеш наранена още по-жестоко.

Той я хвана за раменете и я притегли към себе си, като я стисна силно, когато тя се опита да се освободи. Нещо, което би трябвало да направи много отдавна, помисли си тъжно Джей. Отдавна трябваше да я стисне в прегръдките си.

— Тя ни съжалява. Мъчно й е за нас. Чувства се задължена. И може би, ако й дадем достатъчно време, ще почувства и нещo повече.

— Искам да се върне вкъщи.

— Скъпа — той притисна устните си към челото й, — знам.

— Искам да я държа на ръце — Сюзан обви с ръце кръста му и се залюля. — Искам отново да е бебе, така че да мога да я гушкам и люлея.

— И аз искам това. Знам, че не ми вярваш, но го исках с цялото си сърце. Просто да... да мога да я докосна.

— О, господи, Джей! — Сюзан вдигна ръце и избърса сълзите по лицето му с ръка. — Съжалявам, толкова съжалявам.

— Може би би могла просто да ме прегърнеш. Или да ми позволиш аз да те прегърна — той плъзна ръце по тялото ѝ. — Позволи ми, Сюзан.

— Опитвам се да бъда силна. Опитвах се през всичките тези години, но сега не мога да спра да плача.

— Всичко е наред. Никой няма да разбере. Тук сме само двамата — толкова отдавна не беше му позволявала да бъде близо до нея. Беше изминало страшно много време, откакто не бе слагала главата си на рамото му. Откакто не бе обвивала ръцете си около кръста му.

— Мислех... Първия път, когато отидох да я видя, мислех, че ще бъде достатъчно да знам, че нашето бебе е живо и здраво и е добре. Че е пораснала толкова красива и толкова умна. Мислех си, че ще ми бъде достатъчно, Джей. Но се оказа, че не е. Всеки ден искам все повече и повече. Пет минути от миналото, сетне час. После ден, след него година.

— Тя има красиви ръце. Забелязала ли си? Има белези по тях, вероятно от работата ѝ. Но пръстите ѝ са дълги, а дланите тесни. И знаеш ли какво си помислих, когато ги видях, че... О, боже! Че трябваше да ѝ купим пиано и да ходи на уроци по музика. С ръце като тези трябва да свири на пиано.

Бавно и внимателно, Сюзан се отдръпна от него. Сетне обхвана лицето му с ръце и го повдигна. Той плачеше — мълчаливо, без звук. „Винаги е бил такъв“, каза си тя. Когато човек очакваше от него буря от чувства, породени от радост или мъка, Джей изживяваше нещата мълчаливо.

Спомни си как бе плакал така и двата пъти при раждането на децата им. Стискаше преплетените им ръце, а сълзите се стичаха по лицето му, без да произнесе и звук.

— О, Джей! — Сюзан целуна мокрите му бузи. — Тя свири на чело.

— Така ли?

— Да. Видях го в стаята ѝ в мотела, а има и кратка биография в интернет, към проектите, върху които е работила. Пише, че свири на

чело. И че е завършила с отличие „Карнеги Мелън“.

— Нима? — той се опита да се стегне, но гласът му бе надебелял и сякаш не искаше да излезе от гърлото, докато търсеше носната си кърпа. — Това е трудно училище.

— Искаш ли да видиш разпечатката? Има и снимка. Изглежда интелигентна и сериозна.

— Бих искал.

Сюзан кимна и отиде при компютъра.

— Джей, знам, че си прав за Джеси. Ще трябва да я оставим сама да реши какви ще бъдем в бъдеще и как да се държим. Но ми е толкова тежко да чакам! Особено, когато е наблизо.

— Може би няма да ни е толкова тежко, ако чакаме заедно.

Сюзан се усмихна така, както се бе усмихнала някога, когато най-добрият ѝ приятел от детинство я бе целунал за пръв път.

— Може би.

Наложи се да направи известни маневри. Когато ставаше дума за Дъглас, маневрите бяха наистина необходими, мислеше си Лана. Но те се увенчаха с успех и тя успя не само да си уреди нова среща, но да го накара да я покани в апартамента си над книжарницата.

Искаше да види къде живее, нищо че временно се бе настанил там. А може би щяха да направят и следващата стъпка в отношенията си.

Когато почука на външната врата, той извика „влизай“. Това беше навик, типичен за жителите на Удсбъроу — да не си заключват вратите на къщите. Но тя не бе успяла да го прихване, макар че вече две години живееше тук. Беше прекалено градско момиче и навиците ѝ бяха градски, реши Лана и отвори вратата.

Диванът във всекидневната бе покрит с размъкната морскосиня покривка, а единственият стол беше ловджийско зелен с изтъркани облегалки. Изборът на цветове нямаше нищо общо с килима, който бе в кафяво и оранжево.

Може би беше далтонист.

Имаше висок до кръста барплот, който отделяше кухненската площ от всекидневната. Самата кухня обаче блестеше от чистота, със задоволство отбеляза Лана.

Или бе голям чистник, или изобщо не готвеше в нея. Щеше да преглътне, която и да е от двете възможностите.

— Идвам след малко — извика Дъг от съседната стая. — Трябва да довърша нещо.

— Спокойно. Не бързай.

Това ѝ даде възможност да се огледа. Имаше няколко предмета със сантиментална стойност. Трофей от бейзболния шампионат в гимназията, една много изтъркана ръкавица и нещо, което приличаше на умален модел на средновековен катапулт. И, разбира се, книги.

Тя одобри всичко, но всъщност колекцията от картини на стената бе онова, което предизвика завистта ѝ и я накара да се чуди още повече що за човек е той.

Там бяха „Четири сезона“ на Муха, една русалка на Уотърхаус, „Екстаз“ и „Разсъмване“ на Париш.

Един мъж, който окачва на стените си картини и пази като спомен бейзболната си ръкавица от училище, беше мъж, който заслужаваше да бъде опознат по-отблизо.

За да започне с опознаването, Лана отиде до вратата на спалнята.

Съвсем обикновено легло. Никаква табла зад главата, само небрежно хвърлена синя завивка върху него. Гардеробът сигурно беше семейна реликва, потъмнял от годините махагон с бронзови дръжки. Нямаше огледало.

Дъг работеше на лаптопа си, поставен върху очукано бюро, а пръстите му се движеха бързо по клавишите.

Носеше черна фланелка, джинси и за нейно голямо учудване — очила с рогови рамки.

Тя почувства в стомаха си гореща вълна от желание и пристъпи в стаята.

Косата му бе все още влажна, мина ѝ през ума. Можеше да усети аромата на сапун след душа, който сигурно беше взел преди малко.

Без да мисли, тя се поддаде на импулса си, пристъпи напред и зарови пръсти в тъмната му влажна коса.

Той изненадано се сепна, завъртя се със стола и я погледна през очилата си.

— Извинявай. Просто исках да довърша този опис... Какво има? — попита я, докато тя стоеше и му се усмихваше.

— Не знаех, че носиш очила.

— Само когато работя на компютъра. И за четене. Подранила ли си?

— Не, дойдох точно навреме — очевидно се чувстваше леко нервен и му бе неловко, че е влязла в спалнята му. И точно заради това тя се почувства по-уверена.

— Не бързай. До филма има още цял час.

— А, филмът! Да — тя беше облечена с костюм на тънки райета. Какво беше онова за жените, облечени в костюми на тънки райета? — Ще трябва да си вземем нещо за хапване преди това.

— Ще трябва — хареса ѝ как очите му се ококориха, когато седна в скута му. — Или можем да останем тук. Бих могла да приготвя нещо.

— Няма много в хладилника... — той млъкна, защото устните ѝ се плъзнаха по неговите. — Но все пак можем да измислим нещо. Ако искаш.

Тя прекара ръце по гърдите му и ги хвана зад врата му.

— Гладен ли си?

— Ами, да.

— За какво? — попита Лана, и се разсмя, когато той впи устни в нейните.

[1] Американска киноактриса. — Б.пр. ↑

16.

Тя се обви като лиана около него. Докато ароматът и формите ѝ замайваха сетивата му, той си помисли, че не е възможно тази жена да му подхожда до такава степен.

Беше като обладан от нея. Всичко започна от мига, в който тя се надигна на пръсти и докосна устните му, след като излязоха от ресторанта.

Дъг не бе сигурен дали иска да разпали тази жажда в тялото си, или да я потисне. Знаеше единствено, че иска повече от нея. И то сега.

— Позволи ми да... — столът изскърца заплашително под тежестта им. Някаква кола изгърмя навън. Но той мислеше единствено как да разкопчае копчетата на блузата ѝ.

— И аз искам същото — сърцето ѝ биеше лудо и изпращаше оглушителни удари в гърдите и гърлото ѝ. Лана харесваше това чувство. Това бе твърдият тътен на живота. Тя се отдръпна леко, за да даде възможност на ръцете му да свършат онова, което искаха. — Очилата ти бяха последният стимул.

— Никога повече няма да ги свалям от очите си.

— Тогава всичко ще е наред — тя прекара ръце през косата му, сетне свали очилата и ги остави на бюрото, докато той откопчаваше копчетата на снежнобялата ѝ блуза.

— Бих казал същото за твоите тънки райета. Направо ме убиха.

— Това е костюм на „Брукс Брадърс“.

— Бог да ги благослови — тя беше перфектна — почти дребничка, с гладка, бяла като мляко кожа. — Но защо не... — Дъг свали сако от раменете ѝ. Блузата ѝ бе разтворена и под нея сутиенът светеше меко с коприната си върху меките хълмчета на гърдите ѝ. — Прекрасна гледка! — промълви той и нападна с устни шията ѝ.

Миришеше на свежо и на жена. Пулсът ѝ бързо прескачаше под устните му като уплашено птиче.

Ръцете ѝ бяха хванати от ръкавите на полусвлеченото сако, а плътта — изложена на показ. Имаше нещо тайно, мистично и еротично в тази промяна, в капитулацията след момента на демонстрирано

надмощие. Първо си позволи сама да седне в скута му, след което сякаш я обзе шеметна паника, когато устните му потвърдиха неизбежното.

Дъг се изправи и я вдигна така елегантно и леко, че дишането ѝ спря. В него имаше нежност и сила, които не бе осъзнала. Пулсът ѝ запрепуска още по-бясно, когато я понесе, докато устата му продължаваше атаката си.

След това се озова на леглото под него. Ръцете ѝ се опитваха да се освободят от сакото, а тялото ѝ бе пленено и безпомощно. Той дръпна ръкавите и ръцете ѝ изскочиха. Преди да посегне с тях към него, Дъг я завъртя и постави по корем.

— Нямам нищо против „Брукс Брадърс“ — рече той, докато откопчаваше бавно ципа на полата ѝ. — Но ми се струва, че тези братя са излишни тук. Ще трябва да ги разкараме.

Тя го погледна през рамо и един кичур коса като крило падна над очите ѝ.

— Бих каза същото и за „Ливайс“.

— Ще им дадем една минута да се изметат. Хайде! Какви са тези досадници наоколо! — той смъкна блузата ѝ и прекара горещи пръсти по гръбнака ѝ.

Сетне издърпа полата и я захвърли. Бикините ѝ бяха дълбоко изрязани и завършваха с дантела и бял сатен. Той сериозно се съмняваше, че и те идват също от известните братя Брукс.

— Останалите неща също пречат!

Тя се разсмя и се опита да каже нещо умно и забавно, но успя само да простене, защото устните му продължиха да се разхождат по гръбнака ѝ. Пръстите му се плъзнаха от коляното до края на бикините, а нейните се впиха в чаршафите.

— Знаеш ли, колкото пъти те видя в твоите адвокатски костюми, толкова пъти се чудя какво ли има под тях? И трябва да призная, че то много ми допада.

Той я галеше така, че мускулите ѝ се отпуснаха, а крайниците ѝ престанаха да треперят. Все едно се плъзгаше през мека, сива мъгла и потъваше в нея, без каквато и да е мисъл за посока или направление.

И на кого му е необходим контрол, помисли си Лана, докато талазите се сгъстяваха и тя можеше просто да... да потъне в тях.

Дъг чу въздишката и почувства как тя сякаш става безтелесна. Тялото ѝ вече бе негово владение, за да го изследва, да се му наслаждава и да вкусува от сладостта му. Тънкият кръст, дългите бедра, тази крехкост, която прозираше през кожата на лопатките и раменете. Той откопча сутиена, долепил устни до плътта ѝ.

Тя нямаше сили да издаде какъвто и да е звук, освен сладостни стенания. Той я завъртя бавно, като преминаваше с устните си по нея — първо устата, сетне шията, накрая гърдите.

Ухаещи, закръглени, копринени, те започваха да парят при допира му. Ръцете ѝ галеха косата, раменете и гърба му. Тя издърпа задъхано ризата му и я измъкна през главата, сетне я захвърли настрани.

Докосването на плът до плът я накара да изтръпне.

Търпелив, помисли си отвлечено Лана, и същевременно съвършен. Това беше мъж, който бе готов да даде толкова, колкото ще вземе, и да се наслаждава, дарявайки наслада и на другия. Мъж, който щеше да накара тялото ѝ да се гърчи, а сърцето ѝ да спира.

И тя се надигна, за да го посрещне и да му предложи всичко, което има. Мълвеше името му, докато устните му я побъркваха, а ръцете му ставаха все по-нетърпеливи. Все по-бързо, запалвайки огън навсякъде, откъдето минеха, те превръщаха търпението в нетърпение, а желанието в необходимост.

Дъг я притисна с ръка, като плъзна пръст под коприната на бикините ѝ и проникна в нея.

Пръстите ѝ отново потърсиха опора в раменете му. Той наблюдаваше как очите ѝ станаха опалово сиви, а под кожата ѝ плъзна руменина. Прихвана вика ѝ с устни, наслаждавайки се на оргазма ѝ.

През тялото ѝ преминаха вълни. Бяха прекалено бързи, за да ги раздели, прекалено поглъщащи я, за да ги задържи. Тя се пребори с копчето на джинсите му. Господи, искаше всичко от него! Искаше да скочи в тази бездна от желание, без да мисли. Бедрата ѝ тръпнеха, когато постави ръката си върху него.

— Дъг. Дъглас — повтори и го насочи към себе си.

Удоволствието премина през него като метеор. Изпълни го гордост, че я превзе, че имаше тази мека и влажна топлина, която го заобикаляше. Той отхвърли желанието си да я превземе с щурм, като възвърна по-бавния ритъм, за да се наслаждава по-дълго на всяко

трепетно движение, на всяко тръпнещо издигане и спадане на телата им.

Навън се бе здрачило. Последните лъчи светлина се промъкваха през прозореца и падаха върху лицето ѝ. Дъг проследи как трепкат миглите ѝ и как пулсира вената на шията ѝ.

Когато почувства, че тя се вкопчва в него, наведе устните си към нейните и пое дъха ѝ.

— Дъг?

Лана остави косата му да се плъзне между пръстите ѝ, докато гледаше през прозореца. От мястото, където лежеше, можеше да види светлината на уличните лампи.

— Да?

— Искам да ти кажа нещо — тя въздъхна и се протегна, доколкото ѝ позволяваше тялото му, което я бе приковало към леглото.

— Мммм.

Устните му се извиха в усмивка, макар и невидима за нея, защото бе заровил глава в шията ѝ.

— Това беше напълно достатъчно.

— Мисля, че сега ти дължа една вечеря.

— И аз така мисля. Значи ли, че ще облечеш костюма на райета и отново ще ме възбудиш?

— Всъщност, мислех да те попитам дали нямаш някоя риза да ми дадеш назаем, докато видя какво мога да приготвя с онова, което намеря в кухнята.

— Риза ще се намери, но те предупреждавам, че в кухнята няма почти нищо.

— Аз мога да направя от нищо нещо. А има и още нещо, което забравих да ти кажа.

Този път той вдигна глава и я погледна.

— Е, какво?

— Наела съм детегледачката до полунощ. Така че, надявам се да имаш протеини в кухнята, защото все още не съм свършила с теб.

Дъг се ухили. Беше приятно изненадан от заканата, очарован и същевременно леко разтреперан.

— Чудя се как съм успял да те пропусна, когато се връщах в града.

— Не беше му дошло времето. Но сега се надявам, че ще ти липсвам, когато отсъстваш.

Тъй като отсъствието му се очертаваше съвсем скоро, той се превъртя и стана.

— Има една библиотека, която трябва да посетя — рече той, докато вървеше към гардероба. — В Мемфис.

— О! — тя седна, но да пази безразличен тон. — И кога тръгваш?

— След няколко дни — извади една риза от гардероба. — Ще се върна веднага щом свърша работа — обърна се и й подаде ризата. — Не мисля, че идеята да отсъствам дълго след всичко, което се случва тук, е добра.

Лана кимна и скочи от леглото, за да облече ризата.

— Съгласна съм. Семейството ти се нуждае от теб.

— Да. Има и още нещо.

Тя го погледна, докато закопчаваше копчетата на ризата.

— И какво е то?

— Че и аз не съм свършил с теб.

— Чудесно — Лана пристъпи към него, надигна се на пръсти и докосна с устните си неговите. — Това ми харесва.

След което тръгна към кухнята.

Той оправи косата си с пръсти и я последва.

— Лана, всъщност не знам какво търсиш.

Тя отвори хладилника и като притисна краищата на ризата между бедрата си, загледа вътре в него.

— И аз не знам, докато не го намеря.

— Не говоря за храна.

— Знам за какво говориш — обърна очи към него. — Можеш да се отпуснеш, Дъг. Аз съм специалистка в живеенето за момента, всяко нещо по реда си — погледна отново в хладилника и поклати глава: — Очевидно ти също, ако съдя по факта, че имаш три бири, четвъртинка мляко, две самотни яйца и неотворена майонеза.

— Забрави шунката в долното чекмедже.

— Хм. Добре, обичам предизвикателствата — сетне отвори бюфета и намери четири различни по големина чинии, три водни

чаши, една винена и кутия „Кеп енд Крънч“, което я накара да хвърли изпълнен със съжаление поглед към Дъг.

— Детска слабост — оправда се той. — Както и пуканките.

— Аха. Имаш също така чипс, буркан туршия, половин бял хляб и наполовина пълна кутия с бисквити.

Тъй като се чувстваше неудобно, че ще надникне и във фризера, където ще открие две кила сладолед и замразената пица, той пристъпи, за да ѝ попречи, и блокира пътя към него с тялото си.

— Казах, че няма много. Можем да излезем или да си поръчаме нещо по телефона.

— Ако си мислиш, че не мога да приготвя ядене от тези продукти, много се лъжеш. Трябва ми съд, за да сваря яйцата. Имаш ли тенджерка?

— Имам. Искаш ли една бира?

— Не, благодаря.

Той извади малка тенджерка и ѝ я подаде.

— Веднага се връщам.

Лана запретна ръкави и се залови за работа. Яйцата тъкмо завряха, когато Дъг се върна леко запъхтян с бутилка вино.

— Изтичах до магазина отсреща — обясни той.

— Много мило от твоя страна. Бих изпила една чаша с удоволствие.

— Какво готвиш?

— Салата от шунка с яйца и майонеза. Ще си я намажем на хляба, след това ще ядем с чипс, като си представяме, че сме на пикник.

— Устройва ме — той отвори виното и ѝ наля в единствената чаша за вино.

— Как реагира майка ти на факта, че не умееш да готвиш?

— Опитваме се да не говорим за това, тъй като темата е доста болезнена. Слуша ли ти се музика?

— С удоволствие. Имаш ли свещи?

— Най-обикновени, само за в случаите, когато спре токът.

— Ще свършат работа.

Тя възприе идеята за пикник съвсем сериозно, така че постла едно одеяло на земята във всекидневната. Запалиха свещите, пуснаха музика, ядоха сандвичи и пиха вино. И отново се любиха бавно и

страстно на одеялото, след което се отпуснаха мълчаливо в прегръдките си.

Никой от двамата не помръдна, когато навън завиха сирени.

— В Мемфис сигурно ще бъде горещо.

— Сигурно.

— Ще отидеш ли в Грейсланд^[1] докато си там?

— Не.

Тя се обърна така, че легна отново върху него и разгледа лицето му.

— Защо?

— Първо, защото... е едно клише и второ, там съм по работа, а не да отдавам почит на Краля.

— Може да ги комбинираш — тя наклони глава. — Би трябвало да отидеш, просто заради забавлението. И можеш да ми купиш нещо наистина ужасно глупаво.

Тя го целуна по носа.

— Трябва да вървя.

Той не искаше да я пусне. Желанието да я остави при себе си, да я задържи в прегръдката си, малко го плашеше.

— Искаш ли да гледаме кино, когато се върна?

Стана ѝ приятно, че я попита.

— Да.

Докато ставаше, в чантата ѝ зазвъня мобилният телефон. Дъг видя как в очите ѝ премина първична искра на ужас и страх, докато забързано скочи към чантата.

— Сигурно е Дени, бавачката.

Лана отвори трескаво чантата си и си каза, че няма защо да се тревожи.

— Ало? Дени, какво... Моля? Какво? О, господи! Да, да. Идвам.

Докато затваряше телефона, тя почти тичаше към спалнята.

— Тайлър? Какво се е случило с Тайлър? — попита Дъг, като се втурна след нея.

— Нищо. Той е добре — тя свали със замах ризата му и грабна блузата си. — Господи, Дъг! Моята кантора гори!

Нямаше какво да сторят, освен да стоят и да гледат. Можеше само да стои от другата страна на улицата, далеч от дима и пламъците и да гледа как част от живота ѝ се превръща в пепел.

Беше загубила много повече, напомни си тя. Много по-лошо от една кантора, оборудването, документите и мебелите. Всичко това можеше да бъде възстановено. Можеше да купи нови мебели, ново оборудване. Всичко, направено от дърво или тухли, можеше да бъде отново построено и възстановено.

И все пак ѝ беше мъчно за старинната къща с прекрасен изглед и приятни стаи.

Пожарната заливаше къщата с вода от всички страни и онова, което бе спретната градинка, сега представляваше кална поляна, по която се валяха пръснати отломки.

През счупените прозорци и от покрива излизаше дим, направо към ясното лятно небе.

Доста хора бяха наизлезли от къщите си или слизаха от колите си, за да видят какво става.

Тя видя младото четиричленно семейство, което живееше в двуетажен апартамент в съседната сграда. Те изглеждаха ужасени. Носеха със себе си разни вещи, които бяха взели от страх, че и техният дом може да се подпали.

— Лана?

— О, Роджър! — тя едва не припадна. Да го види тук, облечен с горнището на пижамата над панталоните и чехли, обути на босо, почти я разплака. Грабна ръката му и я стисна.

— Сирените ме събудиха — обясни той. — Станах, налях си вода и погледнах през прозореца. Видях само дим. Ти къде беше? Вътре ли?

— Не, бях с Дъг. Някой се е обадил по телефона и е говорил с детегледачката. Тя ми позвъни. О, господи, дано огънят не се разпространи! Само да не се разпространи.

Роджър погледна Дъг.

— Може би трябва да я сложим да седне.

— Вече се опитах, не иска.

— Не знам как е могло да се случи. Когато наемах къщата, прегледах всичко. Инсталацията беше в ред. Аз винаги съм много внимателна.

— Ще почакаме и ще разберем — рече Дъг и Роджър почувства как от сърцето му падна тежест, когато видя как внукът му притисна устни към косата на Лана.

Коли научи за пожара в шест и петнадесет на другата сутрин, когато Джейк безмилостно я събуди.

— Махай се оттук или ще те убия! — изръмжа тя.

— Събуди се, Дънбрук! Кантората на адвокатката ти е изгоряла тази нощ!

— Какво? — Коли се преобърна по корем, зарови ръка в косата си и премигна. — Лана? Господи! Къде е тя?

— Тя е добре — той я спря с ръка да не скочи от спалния чувал. — Не успях да науча всичко. Само онова, което стигна до мен по местните новини, но разбрах, че в сградата не е имало никой, когато е започнал пожарът.

— О, боже! — тя разтърка с ръце лицето си и отново легна. — Ако не е едно, ще е друго. Знаят ли как е избухнал?

Той седна на пода до нея.

— Предполагат, че е палеж. Има разследване.

— Палеж? Но кой, по дяволите, би... — тя млъкна, когато мозъкът ѝ направи връзка с всичко останало. — Защото е мой адвокат.

— Правилно.

— Записите от нашите разследвания сигурно са били в кантората.

— Позна.

— Това е голям удар.

— Не и от мястото, където седя. Може да се окаже, че са деца, които са си играли с кибрит, или че собственикът е загубил на комар и има неплатени сметки, така че умишлено го е запалил заради застраховката. Или може би някой не харесва идеята, че си изровила информация за онова, което се е случило тук преди двадесет и девет години — той докосна с пръст раната на челото ѝ. — Ние не сме особено популярни тук.

— Мисля, че трябва да я видя, след което да я уволня. Тя има дете, Джейк. Не искам тя или малкото момченце да бъдат изложени на

опасност, защото ми помага да намеря отговорите в тази заплетена история.

— Не я познавам добре, но впечатлението ми е, че не е от хората, които лесно се отказват.

— Може и да не е, но аз ще ѝ дам първоначалния тласък. Сетне заминавам за Атланта. Излез, за да се облека.

— И друг път съм те виждал да се обличаш — той не се помръдна от мястото си, докато тя се измъкна от чувала. — Искаш да се срещнеш със сина на Карлайл очи в очи.

— А ти имаш ли по-добра идея?

— Не. Поради което случайно знам, че днес има полет на „Делта“ до Атланта след два часа и случайно има две свободни места.

Тя го изгледа, докато вземаше джинсите си.

— На мен ми трябва само едно.

— Добре, аз ще седна на другото. Тръгвам с теб, Коли — заяви Джейк, преди да е успяла да се възпротиви. — И нямам нужда от твоето разрешение. Само ще загубим излишно време в спор, в който аз ще победя, и така или иначе ще дойда с теб. Няма да те пусна сама. Това е положението.

— Ти си нужен тук, на разкопките.

— Ще почакаш. Съгласявай се или ще направя така, че да изтървеш полета. И трябва да ти кажа, че ще го направя с голямо удоволствие — рече той, като се изправи на крака. — Защото отлично си спомням колко интересен е твоят спален чувал отвътре, когато и ти си гола вътре в него.

Тъй като бе облечена само с един огромен по размер баскетболен потник, Коли реши, че той има предимство.

— Ако ще тръгваме заедно, най-добре се свържи с Лео. След десет минути съм готова. Ще минем покрай Лана на път за летището.

— Това вече звучи като план — той тръгна към вратата, но се спря. — Няма да позволя да ти се случи каквото и да било. Това е следващото нещо, с което трябва да се примириш.

— И двамата знаем, че мога да се грижа за себе си.

— Да, знаем. Онова, което никога не ти дойде наум, е, че невинаги трябва да става така.

— Не. Не са били деца, които са си играли с кибрит.

Лана седеше в кухнята си и пиеше поредната чаша от реката кафе, която бе погълнала. Гласът ѝ беше треперлив, изпълнен с уплаха и страх.

— Пожарникарите казаха, че пожарът е тръгнал от моята кантора на втория етаж. Дори установиха, че този, който го е запалил, е влязъл през задната врата. Ключалката била разбита. Онова, което не могат да кажат, е какво е било взето от документите и компютъра, преди кучият син да полее пода и бюрото ми с бензин, да направи пътечка през коридора и по стълбите, да драсне клечката и да излезе.

— Така ли смятат, че е станало? — попита Коли.

— Пожарникарите, с които успях да говоря, са категорични, че е палеж. Инспекторът сигурно ще открие и още улики. Добрата новина е, че пожарът не е нанесъл щети на съседите. Мръсното копеле дори не е помислило за семействата, които живеят в съседните къщи, нито за унищожаването на чуждата собственост, когато е решило да се справи с мен — тя остави кафето. — Както не е помислило и за това, че имам копие от всеки документ тук, вкъщи. Всеки ден качвам на дискета всички нови данни и си ги нося у нас.

— Тъй — Джейк застана зад нея и започна да масажира раменете ѝ. — Значи той не знае, че си такава бюрократка?

— Точно така. О, благодаря! — тя въздъхна от облекчение, когато схванатите ѝ мускули се отпуснаха. — Трябва да те целуна за масажа, но не мога даже да се помръдна. Пък и не мисля, че на Коли ще ѝ хареса.

— Устата си е негова, не моя — заяви Коли. Но въпреки това продължи да гледа как Джейк разтрива Лана. При него това беше нещо инстинктивно, осъзна тя. Жената имаше проблем и той автоматично ѝ се притичаше на помощ.

— Много съжалявам за всичко, Лана. И трябва да те уведомя, че си уволнена.

— Моля?

— Изпрати ми сметка за услугите. Ще ти пратя чек. Съжалявам, че трябва да ти отнема масажиста, но бързаме да хванем самолета.

Джейк почувства как раменете на Лана се превърнаха в камък.

— Ако си мислиш, че можеш да ми платиш и да ме отстраниш, защото предполагаш, че пожарът е свързан с работата, която върша за

теб, значи не си наела точния адвокат. Запази си парите! Не можеш по този начин да ми кажеш какво да правя и какво не.

— Срещнали се два остри камъка — промърмори Джейк и продължи да я разтрива. Защото реши, че зад нея е най-безопасното място за един мъж в ситуация като тази.

— Щом не искам да се месиш в моите работи, значи няма да се месиш.

— Ако няма да работя за теб, трябва да кажеш защо.

— За бога, Лана! Ако всичко това е свързано с мен, не знаеш какво може да последва. Ти имаш дете, за което трябва да мислиш.

— Не ми казвай каква майка да бъда и как да се грижа за детето си! И не си въобразявай, че ще се откажа от договора и задълженията си, защото е станало напечено. Някой е подпалил и изгорил проклетата ми кантора и аз смятам да го накарам да си плати за това. По един или друг начин.

Коли седна и започна да тропа с пръсти по масата.

— Тогава за какво, по дяволите, да ти плащам щом така или иначе ще работиш за мен?

— Защото така е честно.

— Грейстоун ще ти каже, че не ми пука и мога да играя и нечестно.

— Обожава да го прави — съгласи се с усмивка Джейк, — но с теб ще играе често, защото те харесва. Сега просто е много ядосана, защото аз предсказах, че няма да се откажеш.

— Я млъкни! Теб кой те пита? — хвърли му гневен поглед Коли.

— Ти! Нали ме попита преди малко.

— Деца, не се карайте и не плюйте на масата. Какъв самолет ще вземате и закъде?

— Аз... ние — поправи се Коли, когато чу как Джейк изръмжа, — решихме да отидем до Атланта, за да говорим със сина на Карлайл.

— И защо смятате, че ще говори с вас, след като е отказал на детектива?

— Защото няма да му оставя друга възможност.

Джейк се наведе напред и прошепна в ухото на Лана:

— Тя се заяжда с човека, докато не се предаде или не започне да пици.

— Не се заяждам. Настоявам.

— Не ми влиза в работата да ви го казвам, но вие двамата сте си все още много, много женени — тя почувства как пръстите на Джейк трепнаха върху раменете ѝ, а Коли направи гримаса. — Във всеки случай смятам това за добра идея. Ще му бъде много по-трудно да откаже да ви даде информация. Ако иска да говори с мен, дайте му моя телефон вкъщи и мобилния също. Ще работя у дома, докато си намеря друго помещение за кантора.

Докато пътуваха, двамата не си говориха въобще. На летището водиха обикновените служебни разговори. В минутата, в която седнаха в самолета, Джейк пусна назад седалката си.

Коли знаеше, че ще заспи точно след десет секунди. Това бе един от навичките му, заради които най-много му завиждаше. Можеше да заспива моментално независимо къде се намира — в огромен реактивен лайнер или в консервна кутия. Щеше да спи, докато не обявят кацането, след което щеше да се събуди бодър и освежен.

Тя също пусна назад седалката, скръсти ръце на гърдите си и се опита да мисли за нещо през следващите два часа във въздуха.

Всъщност Джейк седеше до нея буден, но със затворени очи. Можеше да чуе мислите ѝ все едно ги казваше на глас. И знаеше, че след две минути, тя отново ще седне в изправено положение, изнервена от бездействието. Щеше да вземе едно от бордните списания и да се упреква, че е забравила да си вземе книга, сетне да потърси в чантата си дали случайно няма някоя там.

Щеше да поглежда часовника си на всеки пет-шест минути и да му завижда, защото той може да спи, а тя не.

„... вие сте си все още много, много женени...“

„Лана, Лана — помисли си той и се опита да настрои хиперчувствителните си сензори към жената, която седеше до него, — та ти не знаеш дори и половината!“

Кантората на Карлайл излъчваше южняшка изисканост и приглушено загатнат шик. Приемната беше обзаведена с тъмно дърво, цветовете бяха меки, на много места имаше старинни предмети, полирани до блясък.

Във въздуха се носеше усещане за спокойна и делова атмосфера.

Жената, която седеше зад огромното дъбово бюро, изглеждаше също толкова грациозна и скъпоплатена, като обзавеждането. Усмивката ѝ бе топла, а тонът на гласа — като захарен сироп. Гръбнакът ѝ обаче бе от стомана. Самото олицетворение на непристъпната секретарка.

— Съжалявам, но календарът на господин Карлайл е пълен. Ще се радвам да ви назнача среща за следващата седмица. В четвъртък има свободен час.

— Ние сме тук само днес — отвърна Коли.

— Колко жалко. Може би ще успее да ви уреди консултация по телефона.

— Разговорите по телефона са някак безлични, не мислите ли...

— Джейк погледна бронзовата табелка с името ѝ върху бюрото, извика най-чаровната усмивка на лицето си и отново погледна жената, — госпожо Биди?

— Зависи кой води разговора. Може би, ако ми дадете идея за естеството на проблема, ще мога да ви насоча към някой от заместниците на господин Карлайл.

— Това е личен въпрос — намеси се остро Коли и получи неодобрителен, поглед от страна на госпожа Биди.

— Ще се радвам да съобщя на господин Карлайл за вас и както вече казах, да ви определя среща за следващия четвъртък.

— Това е личен, семеен въпрос — добави Джейк. Той реши да продължи подсказаната от Коли тема, но пристъпи и незабелязано я настъпи по крака с ботуша си, като в същото време обърна цялото си внимание към госпожа Биди. — Свързано е с Маркър Карлайл, бащата на Ричард. Мисля, че ако успеете да се свържете с него, той ще поиска да говори с нас.

— Вие сте роднини на господин Карлайл?

— Имаме връзка. В Атланта сме за много кратко време. Тези няколко минути може да се окажат много важни за нас и за Ричард. Сигурен съм, че няма да иска да се върнем обратно в Мериленд, без да се видим.

— Ако ми кажете имената си, ще му съобщя за вас. Това е всичко, което мога да сторя.

— Коли Дънбрук и Джейкъб Грейстоун. Високо оценяваме помощта ви, госпожо Биди.

— Ако почакате, ще съобщя на господин Карлайл веднага след като прекъсне конферентната връзка.

В минутата, в която кракът ѝ се оказа на свобода, Коли го изрита в кокалчето на крака, след което седна на един от столовете.

— Не разбирам как лъжата ще ни отвори вратата — промърмори тя.

— Аз не излъгах. Само поизопачих малко истината. И това я убеди да му каже за нас.

Коли взе едно списание и веднага го остави обратно.

— Защо трябва да флиртуваш с всяка жена, която видиш насреща си?

— Генетично наследство. Аз съм жертва на собствената си същност. Хайде, скъпа! Знаеш, че ти си единствената за мен.

— Да, чувала съм го и преди.

— Чувала си го, но никога не си ме слушала. Коли, има много неща, които трябва да оправим. След като намериш отговорите, които търсиш за собствената си съдба, ще трябва да потърсим и отговорите за отношенията между нас.

— Вече намерихме тези отговори — но работата бе, помисли си с нарастваща паника тя, че някои от отговорите, които бяха открили, се оказаха грешни.

— Ние никога не сме си задавали въпроси. Прекарах по-голяма част от изминалата година да се питам. Сам себе си.

Коли почувства как някъде в гърдите ѝ се надигна тревога и безпокойство.

— Не започвай пак, Джейк! И без това си имам достатъчно тревоги.

— Знам, Коли. Искам само да... — той спря, защото госпожа Биди се появи.

Лошо избрано време, помисли си Джейк с недоволство. Кога ли щеше да има възможност отново да започне този разговор с нея?

— Господин Карлайл ще ви отдели десет минути. Ако се качите по стълбите на втория етаж, личната му секретарка ще ви покаже къде да го намерите.

— Благодаря — Джейк хвана ръката на Коли, докато се качваха по стълбите. — Видя ли? Никога не подценявай силата на изопачената малко истина.

Вторият етаж беше също толкова елегантен, колкото и първият. От обстановката Коли прецени, че Карлайл е богат и преуспяващ мъж с добър вкус.

Офисът му приличаше на кабинет на джентълмен. Огромен, просторен, но в него се усещаше силно мъжко присъствие. Библиотечните шкафове с книги и снимки опасваха двете стени. Имаше картини от американски художници, както и антикварни предмети, свързани с американската история.

Мъжката тема бе подчертана от цветовете — бургундскочервено и морскосиньо, както и от използването на материали като кожа и месинг.

Ричард Карлайл стоеше прав зад бюрото си. Беше висок и добре сложен. Косата му, прошарена със сиво, бе ниско подстригана и сресана назад, откривайки високо чело. Носът и устните му бяха тънки. Когато протегна ръка, тя забеляза, че копчетата за маншетите му са златни и с монограм. Носеше „Ролекс“. Във венчалната му халка проблясваха диаманти.

Спомни си как Хенри Симпсън ѝ бе описал Маркъс Карлайл като хубав, динамичен мъж с изключително добър вкус.

Значи синът приличаше на баща си. Крушката не пада по-далеч от дървото.

— Госпожо Дънбрук, господи Грейстоун. Боя се, че се мъчите да се възползвате от мен. Не знам помежду ни да има каквато и да е семейна връзка.

— Връзката е вашият баща — рече Коли. — И неговата връзка с моите родители. Много е важно да го намеря.

— Разбирам — той сплете пръсти и над тях лицето му загуби учтивото си изражение. — Тъй като това е вторият опит през последните няколко дни да бъде открит баща ми, предполагам, че опитите са свързани. Не мога да ви помогна, госпожо Дънбрук. Аз съм изключително зает и нямам време, така че...

— Не искате ли да знаете защо?

Той изпусна нещо, което можеше да мине за въздишка.

— Съвсем често да ви призная, има много малко неща, които можете да ми кажете за баща ми, и те да ме заинтересуват. А сега, ще ме извините ли?

— Баща ви е уреждал кражби на бебета, транспортирането им и продаването им на бездетни семейства, които са му плащали огромни суми, без да знаят за отвлеченията. Издавал е фалшиви документи за осиновяване, които не са минавали през съда.

Ричард я изгледа, без да мигне.

— Това е смешно. Длъжен съм да ви предупредя, че подобни обвинения са клеветнически, нелепи и против всякакъв здрав разум.

— Не са, когато са верни и има доказателства.

Карлайл продължи да я наблюдава със студените си сини очи, което ѝ подсказа, че със сигурност е истински ексекUTOR в съда.

— И какви доказателства имате?

— Аз самата съм първото, като начало. Била съм открадната като бебе и продадена на семейна двойка, които са били клиенти на баща ви. Предаването е станало в неговата кантора в Бостън през декември 1974.

— Вие сте заблудена и дезинформирана — рече той.

— Не съм. Имам много въпроси към вашия баща. Къде е той?

Той замълча за момент. Беше толкова тихо, че Коли можеше да чуе дишането му.

— Не очаквате от мен да повярвам на подобни криминални обвинения, нали? Да приема думите ви за чиста монета и на честна дума.

Коли отвори чантата си.

— Ето! Копие от документите за осиновяване. Можете да ги проверите. Никога не са минавали през съда, нито са регистрирани там. Копие от сумите, които баща ви е получил за моето осиновяване. Копие на първоначалните резултати от ДНК тестовете, направени, за да докажат, че съм биологичната дъщеря на Джей и Сюзан Кълън, чието бебе е било откраднато през декември, седемдесет и четвърта. Полицейските доклади за случая — добави тя, кимвайки към купа документи, които постави върху бюрото му. — Статиите във вестниците.

— Можете спокойно да ги прочетете — предложи Джейк и седна. — Ние имаме време.

Пръстите на Ричард трепереха леко, докато посегна към джоба си, за да извади очила със златни рамки. Без да каже нито дума, той започна да преглежда документите.

— Това е трудно доказуемо — произнесе след известно време той. — Вие обвинявате един човек в трафик на деца, отвличане и измами — Карлайл свали очилата си и ги остави на бюрото. — Каквито и лични проблеми да имам с баща ми, не мога да повярвам на това. Ако продължавате да настоявате с обвиненията, ще трябва да предприема правни мерки.

— Предприемете ги — предложи Коли. — Защото аз няма да спра, докато не получа отговорите. Няма да престана да търся, докато хората, които са отговорни за случилото се със семейство Кълън и други семейства, не бъдат наказани. Къде е баща ви?

— Не съм виждал баща си повече от петнадесет години! — изстреля сърдито Карлайл. — Но дори да знаех къде е, нямаше да ви кажа. Възнамерявам да се заема лично с тази работа, можете да бъдете сигурни. Не вярвам, че има нещо вярно във вашите твърдения. Но ако се окаже обратното, ще направя всичко, което мога, за да открия баща си и... и ще уважа закона.

— Вече имаше няколко опита, с които искаха да ни спрат да го търсим, както него, така и истината — намеси се спокойно Джейк. — Физически атаки, палеж.

— За бога, какво говорите! Та той е над деветдесет години! — Ричард очевидно се развълнува. Прекара ръка през безупречната си коса и свали очилата си. — Последния път, когато го видях, се възстановяваше от сърдечна криза. Сърцето му е слабо. Едва ли е в състояние да нападне някого или да предизвика умишлено пожар.

— Човек, който може да организира система за продажба на бебета, лесно би могъл да наеме някой да свърши черната работа вместо него.

— Не съм убеден, че баща ми има нещо общо с черния пазар на деца. Всичко, което виждам тук, са предположения. Човекът, който познавам, беше посредствен баща, пълен провал като съпруг и често пъти труден за общуване, но той беше добър адвокат, с добра репутация и силно влияние в системата. И се бе посветил на осиновяванията. Помагаше на хората да създадат семейство. Беше горд с работата си.

— Достатъчно горд, за да разбива едни семейства, докато създава други? — вметна Коли. — Достатъчно горд, че да играе ролята на господ?

— Казах, че ще проверя документите. Настоявам да престанете да правите каквито и да е клеветнически изявления по адрес на моя баща. Ако оставите на секретарката ми телефони, на които мога да се свържа с вас, ще ви се обадя веднага щом направя проучванията.

Джейк стана на крака, преди Коли да успее да каже нещо.

— Странно е нали, Карлайл, как чувството за семейство и сигурност може да се разклати само в един кратък миг? Докато мигнеш? — той хвана ръката на Коли и я изправи на крака. — Точно това се случи с нея. Ще го разберете, ако имате половината от нейния кураж и воля. Така че, направете вашите проучвания. И помнете едно — ние ще го намерим. Аз ще посветя колкото време е необходимо на тази цел — да го намеря. Защото никой няма право да прави Коли нещастна — той стисна ръката ѝ, когато тя го изгледа втренчено. — Освен мен. Да вървим.

Коли не продума, докато не излязоха навън.

— Това нещо като заключителна реч ли беше, Грейстоун?

— Хареса ли ти?

— Доста впечатляващо. Не съм мислила по въпроса дали съм нещастна. Ядосана, объркана, твърдо решена да не се предавам — да. Но не нещастна...

— Но си и всички могат да го видят.

— Не ми изглежда като най-важното нещо на света.

— Аз те направих нещастна. За мен това бе най-важното нещо, за което мислих през изминалата година.

— Ние взаимно се направихме нещастни.

Той хвана брадичката ѝ и я обърна към себе си.

— Може би. Със сигурност знам едно. Бях по-щастлив с теб, отколкото без теб.

Мислите излетяха от главата ѝ като издухани от вятъра. Мозъкът ѝ отказа да функционира.

— Дявол да те вземе, Джейк! — беше единственото, което успя да каже.

— Предполагам, че би искала да го знаеш. Като умна жена ще направиш заключението, че предпочитам да бъда щастлив. Така че

има намерение да те спечеля отново.

— Аз не съм... йо-йо.

— Едно йо-йо се връща обратно в шепата ти само ако притежаваш правилна координация между ръката и очите. Ти не си играчка, Дънбрук. А сега, какво предпочиташ, да стоим тук наред Атланта и да обсъждаме моето бъдещо щастие, или...

— Не, не искам.

— Можем да поостанем и да дадем още един шут на този тип, или да го оставим да се пържи сам на огъня. Отборът на „Смелчагите“ е в града, можем успеем да хванем мача. А може да се върнем обратно и да продължим работата си.

— Какво ти става? Нима нямаш намерение да ми кажеш какво трябва да правя?

Той ѝ намигна.

— Опитвам се да се разделя с този вреден мой навик. Е, как се справям?

— Всъщност не чак толкова лошо — за малко щеше да се поддаде на импулсивното си желание да го погали по лицето, след което се обърна и загледа сградата, в която се помещаваше кантората на Ричард Карлайл.

— Той каза, че не е виждал баща си от петнадесет години. Но първата му реакция бе да го защити с всички сили и средства.

— Това е инстинкт — културен, социален, семеен. Всички срещу външния враг.

— Не вярвам, че не знае къде е баща му. Може да не помни точния адрес, но сигурно знае как да го намери. Ако го притиснем, инстинктът ще го накара да се барикадира още по-дълбоко, нали?

— Вероятно. Следвайки тази логика, той или ще се конфронтира с баща си, заради информацията, която му дадохме, или ще го предупреди.

— Няма защо да се притесняваме относно предупреждението, защото Карлайл така или иначе вече знае, че го търсим. Сигурна съм в това. Да му дадем няколко дни. Да се върнем на работа, както на разкопките така и върху списъка, който ми даде Сюзан.

— Предполагам, че това свежда шансовете ми да наема апартамент в „Риц“ и да те имам пияна и гола до нула.

— Напълно си прав — може да беше идиотка, призна в себе си Коли, но тя също бе по-щастлива с него, отколкото без него. — Но можеш да ми купиш едно питие на летището и да правиш колкото си искаш сексуални инсинуации.

— Ако това е най-доброто, което ще получа, то нека веднага да хващаме едно такси и да започвам.

— А, ти си се върнала! — Бил Макдауъл затича към Коли в мига, в който се появи на разкопките. Младото му възторжено лице все още лъщеше от сутрешното бръснене.

Коли промърмори нещо неразбрано, докато наблюдаваше как Франи от Западна Вирджиния държи екера, за да направи земемерското измерване.

— Нямахме ни само един ден, Бил.

— Да де, знам, но никой не бе сигурен кога ще се върнете. Имах час при зъболекаря тази сутрин, иначе щях да дойда по-рано.

— Аха. Как мина?

— Добре. Супер. Нямам проблеми. Ти имаш много хубави зъби.

Коли едва се сдържа да не избухне в смях.

— Благодаря — тя отбеляза височината на жалона, което й даде вертикалната дистанция. — Следващата точка, Фран.

Джейк отново беше прав за двойката от Западна Вирджиния. Франи беше кльощава, глуповата и влюбена до полуда в Чък, но готова да следва всички инструкции. И за разлика от Бил, не дишаше във врата й, нито задаваше непрекъснато въпроси.

Тя завъртя подвижния телескоп, докато го фокусира на новото положение и направи второто отчитане. През цялото време Бил се суетеше зад гърба й.

Можеше да помирише афтършейва му, миризмата на спрей против насекоми и слабото ухание на одеколон.

— Вчера намерих чирепи от гърнета — започна той. — Направих снимки, ако искаш да ги видиш. Снимах с моя „Поларойд“ за собствените ми доклади. Хей, Дори! Как върви?

— Здравсти, Бил. Имаш ли кариеси?

— Не. Коли... Аз...

— Какво?

— Написах снощи отчета. Те наистина са страхотни — глинените чирепи. Дигър каза, че сигурно са от кухненско гърне.

— Добре — тя отбеляза измерването. — Това е всичко, Фран. Благодаря — започна да записва изчисленията в бележника си и разсеяно се обърна към Бил: — Продължавай да копаеш на същото място днес да видим какво още ще излезе.

— Ами... аз се надявах да работя с теб.

— Може би по-късно.

— Добре. Знаеш ли, всичко е толкова страхотно, точно както си представях, че ще бъде. Имам предвид, струва ти се, че нищо не става и изведнъж — бум! Намираш нещо и това е върхът! Но когато ти трябва работна ръка, мога да работя за теб — той посочи към гробището. — С костите. Мисля, че за един ден с теб мога да науча много повече, отколкото, с когото и да е друг.

Тя си напомни, че е тук не само да копае, а и да обучава. Просвещението бе толкова съществено, колкото и откритията.

— Добре. Ще видим, може би утре.

— Страхотно! — извика възторжено той и се затича да си вземе лопатката.

— Знаеш ли, ще ти излязат пъпки от такова целуване по задника — рече Джейк.

— Я млъквай! Момчето просто е любознателно. Ти по-добре накарай някоя от твоите участнички в конкурси за красота да започне да прави тази триангулация. Например Соня. Дори би могла да ѝ помага.

— Вече съм им наредил — той посочи към двете жени, които работеха с рулетка и отвес. — От следващата седмица Соня ще бъде с нас само през уикендите. Лекциите ѝ започват целодневно.

— А Дори?

— Тя уреди да учи през уикендите. Не иска да напуска разкопките. Чък и Франи остават. Мат също. Бил не може да бъде откъснат оттук, дори да вържеш впряг мулета да го дърпат. Ще загубим и двама от приходящите дипломанти. Лео търси заместници.

— Щом ще оставаме без работна ръка, тогава да използваме наличната в момента.

Те се разделиха. Джейк отиде да работи в сектора, който наричаха „колибите“, а Коли се върна на гробището.

Можеше да работи тук под звуците на рок музиката, която се носеше от фургона на Дигър, под постоянния шум от говора на екипа и песента на птиците, скрити в клоните на дърветата. Можеше да работи, скрита в собственото си мехурче тишина, където тези звуци просто биваха изолирани от силата на концентрацията ѝ. Чувстваше влажната пръст по пръстите си и ромоленето, издавано от нея, когато се плъзгаше от лопатката в кофата. Слънцето нагриваше гърба ѝ, а бризът, който подухваше от време навреме я разхлаждаше приятно.

Коли използваше лопатка, четка и зъболекарска сонда, с които безболезнено отстраняваше слоевете далечно минало, докато мозъкът ѝ внимателно размишляваше върху елементите от нейното собствено.

Уилям Блейкли, гинекологът на Сюзан Кълън, се бе пенсиониран дванадесет години след като бе изродил едно хубаво здраво момиченце. Три кила и половина. Беше починал от рак на простатата четиринадесет години по-късно, а жена му, която била негов офис мениджър и медицинска сестра, както и трите им деца го надживели.

Завеждащата регистрацията на Блейкли през този период също се бе пенсионирала, но се бе преместила.

Коли възнамеряваше да посети вдовицата и да открие повече информация за жената на регистрацията, колкото е възможно по-скоро.

Трябваше да проследи дирите на сестрата от родилното, която му бе асистирала по време на двете раждания на Сюзан. Както и съквартирантката ѝ по стая по време на престоя ѝ в болницата.

Педиатърът, който се бе грижил за децата на Сюзан, все още практикуваше. Коли смяташе да се срещне и с него.

Това също беше един вид триангулация, помисли си тя. Всяко едно от имената беше точка в бъдещето на нейното минало. Тя щеше да ги отбележи, премери и начертае. И някак си щеше да оформи мрежата, която да ѝ даде картинката за онова, което лежеше отдолу.

Много точно, почти педантично Коли изчетка пръстта от долната челюст на един череп.

— Кой си ти? — попита го тя на глас.

Протегна ръка за апарата и като не го откри на мястото му, вдигна очи.

— Аз го взех — рече Дори, която се готвеше да скочи при нея, зяпнала черепа. — Бях избрана да взема поръчките за обяд — тя се изправи и зае друга поза, за да направи серия снимки от различни

ъгли. — Казвам се Дори и ще бъда вашия сервитьор днес. Какво бихте желали, моля?

— Едно месно кюфте с повече сос и сирене. Пакет чипс — виж дали има със сос и лук.

— Как можеш да ядеш толкова много и да си толкова слаба? Само като погледна картофен чипс и слагам едно кило върху себе си — Дори свали апарата. — Мразя жените като теб. Аз ще ям кисело мляко за разнообразие.

Тя остави апарата и извади бележника си, за да запише поръчката.

— Искаш ли пари?

— Не, куфарчето още е пълно. Като заговорихме за пари, тази вечер ще разиграем един покер. Искаш ли да участваш?

— Да, но трябва да работя.

— Всеки се нуждае от малко почивка. Ти не си почивала, откакто съм дошла на разкопките. Ако не си на терена, пътуваш. Вчера до Атланта и обратно, миналата седмица до лабораторията.

— Откъде знаеш, че съм ходила до Атланта?

Дори рязко се отдръпна, долавяйки подозрение в гласа на Коли.

— Роузи спомена нещо такова. Каза, че отивате с Джейк до Атланта по работа. Извинявай, нямах намерение да си пъхам носа в чужди работи.

— Не си пъхаш носа никъде. Виж, разработвам още един проект, което отнема време.

— Аха, ясно. Винаги ни се иска да седнем на още един стол — Дори се изправи, избърса коленете си и кимна към черепа. — Обзалагам се, че той не е ял кюфтета на обяд.

— Така изглежда.

— Е, прогрес, какво да се прави? — рече Дори и се запъти към колата си.

Коли изчака, докато тръгне, сетне излезе от дупката и махна с ръка на Роузи, която се навърташе около хладилната чанта.

— Какво има? — попита тя.

— Да си споменавала на някой, че вчера съм била в Атланта?

Роузи измъкна един термос с изписаното си име върху него.

— Може би — тя отпи дълга глътка. — Да, твоят обожател щеше да ни побърка защо те няма. Казах му, че имаш някаква работа на юг и

ще се върнеш до ден-два. Може да съм казала и на някой друг. Защо, това тайна мисия ли беше?

— Не — Коли се намръщи и се обърна в посоката, където работеше Бил. — Питал ли те е и други неща за мен?

— Да, непрекъснато. Какво обичаш да правиш в свободното си време. Имаш ли си гадже.

— Гадже? Не ме будалкай.

— Ако знаеш какви убийствени погледи отправя към Джейк, когато той не го вижда. И как само гледа теб!

— Та той е хлапе!

— Нищо подобно, на двайсет и четири е, и е сладур. Хайде, Коли! — Роузи я ръгна с лакът в ребрата. — Виж колко е, сладък. Бъди мила с него.

— Аз съм.

Но това я накара да помисли за процесите, които се развиваха в екипа, и за клюките, които се разнасяха от уста на уста. Затова реши да върви по дирите на загадката без Джейк.

Лорна Блейкли имаше стоманеносива коса, носеше бифокални очила и гледаше четири котки в къщата си.

Тя задържа междинната врата затворена, като надникна подозрително през отвора, докато котките се умилкваха в краката ѝ.

— Не познавам никакви Дънбрук.

— Разбира се, госпожо. Не ме познавате.

Предградието в Хагерстаун беше приветливо, спокойно и тихо. Наоколо цареше тишина и мир. Коли са зачуди защо тази жена е така напласена, на какво се държи параноичното ѝ поведение и защо си мисли, че затворената междинна врата би я предпазила от злосторници.

— Бих искала да говоря с вас за една пациентка на съпруга ви — Сюзан Кълън.

— Съпругът ми е мъртъв.

— Да, госпожо, знам. Бил е лекар на Сюзан Кълън. Израждам е и двете ѝ бебета. Спомняте ли си я?

— Разбира се, че я помня. Да не съм си загубила ума. Живее на юг и прави фантастични сладкиши. Беше хубава млада жена, имаше

прекрасни бебета. Едното бе отвлечено. Ужасна история.

— Точно така. За това искам да говоря с вас.

— Полицайка ли сте? Трябва да са минали тридесет години оттогава. Говорих с полицията.

— Не съм полицайка — доколко можеше да се уповава на инстинкта си? Да разчита на правилната си преценка за хората? Те ѝ казваха, че тази дребна, подозрителна жена с цяло котило котки около себе си не бе от типа, който ще краде бебетата, които нейният съпруг е вадил на бял свят. — Госпожо Блейкли, аз съм откраднатото бебе. Аз съм дъщерята на Сюзан Кълън.

— Защо не казахте веднага? — тя отключи вратата и я отвори широко. — Как е майка ви? Не съм чула, че ви е намерила. Не слушам много новини. Откакто Уилм почина.

— Аз също наскоро открих връзката ни. Ако ми позволите да ви задам няколко въпроса, може би ще успея да разбера какво е станало.

— Не очаквайте много от мен — Лорна поклати глава и от косата ѝ паднаха няколко сребърни фиби. — Най-добре да седнем.

Тя я поведе към малка всекидневна, която съответстваше на разбирането ѝ за живота със своите кленови масички, две еднакви китайски лампи, диван и стол, тапицирани с еднаква дамаска на розови и сини цветя.

Лорна седна на стола. Когато и Коли се настани на дивана, котките скочиха в краката ѝ.

— Не им обръщайте внимание. Те си нямат често компания. Значи момиченцето на Сюзан след толкова време. И това ако не е изненада! Приличате на нея, сега като ви гледам. Имаше добро възпитание — добави тя. — Между двете бременности се разхубави. Беше силно, здраво момиче, да ти се скъса сърцето как се промени, след като загуби бебето си.

— Вие сте работила със съпруга си.

— Да. Цели двадесет и две години.

— Дали ще си спомните? Докато съпругът ви се е грижел за Сюзан по време на бременността ѝ, дали е имало някой, който да е питал за нея, да е проявявал повече интерес?

— Полицията ни зададе този въпрос, когато стана нещастieto. Нямахме какво да им кажем. Уилм беше като болен. Обичаше бебетата, които бе изродил.

— Какво ще ми кажете за другите хора, които са работили в кабинета на мъжа ви тогава?

— Имаше едно момиче на регистратурата и още една сестра. Холи беше с нас десет години, не единадесет.

— Значи Холи е била другата сестра. А какво ще ми кажете за Карън Янг, момичето на регистратурата?

— Дойде от града. От Вашингтон. Работи шест години. Сетне преместиха съпруга ѝ някъде в Тексас. Получавахме картички всяка Коледа. Винаги пишеше, че ѝ липсва доктор Уилм. Беше добро момиче. Бил изроди второто ѝ дете, момче. Работи за нас още две години, преди да се преместят.

— Знаете ли къде в Тексас?

— Разбира се, че знам. Нали ви казах, че не съм оглупяла! В Хюстън е и има две внучета.

— Дали бихте могла да ми дадете нейния адрес? И на Холи също? Искам да се свържа с тях, в случай че си спомнят нещо?

— Че какво могат да се сетят сега, което не се сетиха тогава? Някой ви открадна от количката. Някой лош човек, непознат. Ето, това се случи.

— В болницата е имало много други хора, които са познавали вашия съпруг, които са знаели, че Сюзан е родила бебе. Сестри, ординатори, други доктори. Една от сестрите в родилна зала е присъствала и на двете раждания на Сюзан. Можете ли да си спомните името ѝ?

Лорна изду устни.

— Може би Мери Стърн или Нанси Елис... Не мога да кажа със сигурност, но Уилм най-често викаше една от двете.

— Те все още ли живеят тук?

— Доколкото знам. Човек загубва връзка с обществото, когато остане сам. Ако искате да говорите с някой, който знае всичко за болницата, най-добре потърсете Бетси Рофенбъргър. Тя работи там повече от четиридесет години. Няма нещо, което да не знае за хората и за всичко, което е ставало и става в болницата. Вреше си носа във всичко и навсякъде.

— И къде мога да я открия?

Бетси живееше на тридесетина километра извън града в къща, която според Коли бе строена от Роналд Долан.

— Лорна Блейкли ли казахте, че ви изпраща? — беше яка жена с черна като катран коса, лакирана като топка. Седеше на предната веранда на къщата с бинокъл в ръка. — Старата кукумявка. Никога не ме е обичала. Въобразяваше си, че имам нещо общо с нейния Уилм. Тогава не бях женена, а според Лорна всяка неомъжена жена хойка.

— Тя смята, че само вие може да се сетите кой е бил в родилната зала със Сюзан Кълън, когато е родила дъщеря си. Може би и името на жената, която е била в една стая с нея по време на престоя в болницата. Имената на сестрите и персонала, работещ в родилното крило. Такива неща.

— Беше много отдавна — Бетси погледна Коли. — Виждала съм ви по телевизията.

— Аз съм археолог, работя по проекта в Антиетам Крийк.

— Така, така. Нали не очаквате да ви кажа каквото и да е, преди да знам защо ви интересува?

— Сигурно си спомняте, че дъщерята на Сюзан Кълън е била открадната. Питам ви във връзка с това.

— Вие археолог ли сте или детектив?

— Понякога това е едно и също нещо. Наистина ще ви бъда много благодарна за всяка помощ, госпожо Рофенбъргър.

— Беше ми много мъчно за госпожа Кълън, когато стана тази беда. На всички ни беше мъчно. Такива неща не бяха се случвали тъйдава.

— Но ето, че се е случило. Спомняте ли си нещо, или някой?

— Седмици наред не говорехме за нищо друго. Алис Лингстром беше главна сестра на етаж на родилките. Тя ми е приятелка. Тя, Кет Рийган и аз. Говорехме много, през почивките и по време на обяд. Кет работеше в администрацията. Ходехме заедно на училище. Не мога да кажа, че си спомням всичко точно, но бих могла да разбера. Все още си имам начини — рече тя и й намигна. — Мисля, че ще го направя. Джей Кълън, той учеше момчето на сестра ми в училище. Майк нямаше много акъл, знаете какво искам да кажа, но сестра ми се похвали, че господин Кълън работел специално с него, за да му помогне. Тъй че ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ви — Коли извади хартия и написа номера на мобилния си телефон. — Можете да ме намерите на този номер. Ще ви бъда благодарна за всяка информация, която откриете.

Бетси погледна номера, сетне закова очи в Коли.

— А вие роднина ли сте на семейство Кълън?

— Да.

Когато се прибра, играта на покер вървеше ожесточено. Можеше да чуе тракането на чиповете в кухнята. Тя се запъти към стълбите с надеждата, че ще успее да се промъкне незабелязано и да си отиде в стаята.

Но Джейк очевидно имаше радари вместо очи, когато ставаше дума за нея. Беше на половината път, когато почувства ръката му. Той я хвана, обърна я към себе си и я повлече надолу.

— Хей! Долу ръцете!

— Отиваме на разходка — продължи да я стиска за ръката и да я бута към вратата той. — Така че никой да не може да ми попречи, когато те напляскам.

— Ако продължиш да ме влачиш, ще се намериш проснат по гръб да наблюдаваш вечерното небе.

— Защо се измъкна?

— Не съм се измъкнала, разходих се с колата. С прясно боядисаната си нова кола.

— Къде беше?

— Не съм длъжна да ти давам обяснения.

— Къде беше и защо бе изключила телефона си, така че да не мога да ти се обадя?

Когато стигнаха до потока, тя освободи ръката си.

— Имах малко работа, която исках да свърша и исках да бъда сама. Не желая екипът да говори за нас, че сме непрекъснато заедно. Знаеш как може да повлияят клюките на работата.

— Майната им на клюките! Не ти ли мина през ума, че може да се тревожа? Не се ли сети, че се притеснявам, когато не знам къде си и не мога да се свържа с теб?

— Не. Но ми мина през ума, че ще бъдеш бесен.

— И съм бесен.

— Нямах намерение да те тревожа — но можеше да види, че наистина е силно разстроен. — Извинявай.

— Какво каза?

— Казах, че съжалявам.

— Ти ми се извини, преди да съм те наказал за непокорството? — той вдигна двете си ръце към небето. — О, боже! Днес е ден на чудесата.

— А сега, смятам да ти кажа какво да направиш с извинението ми.

— Аха — той хвана лицето ѝ и пристисна устните си към нейните. — Тогава, преди това ще се възползвам.

Тъй като тя не го отблъсна, нито го удари, нито се отдръпна, той я притисна по-близо до себе си. Целувката му се задълбочи, а пръстите му се заровиха в косата ѝ.

Устните му бяха топли и нежни. Ръцете му бяха повече убеждаващи, отколкото притежаващи. Това не беше начинът, по който Джейк показваше, че е сърдит. Не беше в характера му. Всъщност, тя не можеше да си спомни някога да я е целувал по този начин.

Със страст, но и с любов. Сякаш, помисли си Коли, ставаше дума за нещо изключително скъпо и важно.

— Какво става с теб? — прошепна в устните му тя.

— И аз това се питам — той я пусна и си пое дълбоко дъх. — По-добре да поговорим и ще забравя защо съм бесен. Е, къде беше?

Тя почти бе готова да го наругае, да се развика, че не е негова работа, когато осъзна, че подобна реакция от нейна страна ще бъде просто недостойно поведение. „Не биваше да продължава старата политика ти ме питаш, аз отказвам да ти отговоря.“ Ето докъде я бяха докарали.

— Защо не седнем ей там? — рече Коли, като кимна към брега на реката и докато слизаха натам, му разказа всичко.

[1] Имението на Елвис Пресли. — Б.пр. ↑

17.

Коли седеше с кръстосани крака на земята и допълваше списъка с находките. Бележките и записките ѝ бяха захванати в папка с машинка и лекият бриз ги развяваше като ветрило.

Наоколо цареше глъчка. През уикенда екипът бе попълнен с копачи — аматьори и любопитни студенти. Лео говореше, че през следващия месец ще организира студентска бригада за трошене на камъни, за да привлече повече интерес преди края на сезона.

Според Коли есента в тази част на страната бе идеалното време за лагер на открито и работа навън. Някои от записалите се може би щяха да донесат повече неприятности, отколкото полза, но тя не се възпротиви на идеята, след като щеше да привлече внимание към проекта и повече работна ръка.

До слуха ѝ достигна звукът на автомобил, който спря край оградата, сетне гласове. Някой от студентите щеше да изнесе стандартната лекция и да отговори на въпросите на туристите или на градските жители, които спираха покрай разкопките.

Когато над главата ѝ падна сянка, Коли продължи да работи, без да вдигне глава.

— Може да вземеш тези кофи и да ги отнесеш на купа за пресяване. Но не забравяй да ми ги върнеш.

— С радост бих го направила, ако знаех какво представлява този куп и къде да го намеря.

Коли вдигна глава и засенчи очите си с длан. Стресна се, когато видя пред себе си Сюзан със слънчеви очила и бейзболна шапка. Все едно че видя себе си пораснала.

— Извинявай. Помислих, че е някой от мърморковците, които непрекъснато ми досаждат.

— Чух те по радиото тази сутрин.

— Да, Джейк, Лео и аз направихме изявление за медиите.

— Ти разказваш толкова интересно! Реших, че може би е време да дойда и да видя сама. Надявам се, че не преча.

— Разбира се, че не — Коли остави бележника си и се изправи.
— Така... — тя пхна палци в джобовете си, за да намери работа на ръцете си. — Е, какво мислиш?

— Всъщност — Сюзан се огледа наоколо, — представях си, че е доста по-мощно. И защо е толкова населено?

— Привличаме доброволци през уикендите.

— Да, виждам — рече Сюзан, като се усмихна на малкия Тайлър, който копаеше с лопатката си в близката купчина пръст. — Дори започват от най-малките.

— Това е момченцето на Лана Камбъл. Идва редовно всяка събота. Даваме му да копае в купчина пръст, която вече е пресята. Някой от нас слага в нея дребни предмети, за да може той да ги намери. Пръстта, която сме извадили от земята, се пресява, така че нито едно парченце, дори и най-малкото да не бъде изгубено.

— И всяко парченце ти говори нещо за онези, които са живели тук. И за това как са живели. Ако правилно съм разбрала интервюто ти по радиото.

— Точно така. Трябва да откриеш миналото в контекста на събитията, за да го разбереш и да ги подредиш, за да го възстановиш — тя спря, защото думите ѝ говореха повече от онова, което искаше да каже и като ехо се връщаха към нея. — Точно това се опитвам да направя, Сюзан.

— Да, знам — Сюзан докосна колебливо ръката ѝ. — Ти не се чувстваш удобно с мен и това отчасти е моя грешка, защото онзи ден не бях на себе си в кантората на Лана. Джей ми изнесе цяла лекция на тази тема, след което ме прати по дяволите.

— За мен поведението ти беше разбираемо...

— Не, ти не разбираш — в думите ѝ се долавяше тиха тъга. — Джей не е човек, който ругае или праща някого по дяволите. Той е спокоен, внимателен, учтив. Това са само някои от причините да се влюбя в него, когато бях на шест години. Но той направи точно това оня ден. Беше неочаквано, и вероятно бе точно това, от което се нуждаех.

— Предполагам, че не му е било лесно.

— Не. Искам да ти кажа, преди да е станало късно, че повече няма да ти досаждам, нито да те притискам — тя въздъхна леко и се засмя с половин уста. — Ще се опитам да не ти досаждам, нито да те

пришпорвам и да оказвам натиск върху теб. Искам да те опозная, Коли. Искам да получа този шанс. Искам и ти да ме опознаеш. Знам, че се опитваш... да възстановиш миналото. Бетси Рофенбъргър ми се обади тази сутрин. И тя те е слушала по радиото.

— Много популярно предаване.

— Очевидно. Каза ми, че си ходила при нея. Искаше да е сигурна, че с мен всичко ще бъде наред, ако ти даде информацията, за която си помолила. Но всъщност искаше да ме разпита. Не й казах нищо, обаче хората започват да проглеждат и си правят изводи.

— Знам. Това притеснява ли те?

— Все още не знам — Сюзан притисна с ръка стомаха си. — През цялото време съм уплашена и нервна. Перспективата да отговарям на въпроси, когато всичко все още е в ход, е непоносима. По-тежко е, отколкото си представях. Но ще се справя. Аз съм по-силна, отколкото подозираш.

— Прочетох няколко от писмата ти. Мисля, че си една от най-силните жени, които познавам.

— Така ли? Радвам се — с овлажнели очи, Сюзан погледна встрани. — Приятно ми е да чуя такова нещо от порасналата си дъщеря. Наистина искам да ми разкажеш повече за работата ти тук. Ще ми се да разбере повече за нея и за теб. Искам да не се чувстваме чужди и непознати, да ни бъде приятно. Засега това ще бъде достатъчно.

— Това е моят сектор, аз работя тук — Коли направи усилие и хвана ръката на Сюзан. — Установихме, че на това място е имало селище през неолита. Тук е било гробището. Можеш да видиш останките от ниска каменна стена. Смятаме, че племето е натрупало камъните, за да отдели гробовете. Докато изравяме кости... Ах, да, забравих да ти кажа, че костите са моята специалност.

— Костите?

— Да. Почти се бях ориентирала към съдебна археология, но тя изисква прекалено много време в лабораторията. А аз обичам да копая на открито. Оня ден намерих нещо много интересно. Сега ще ти го покажа.

Тя взе папката си, прехвърли листовите и извади една снимка на череп.

— Вече е в лабораторията, така че не може да го видиш на живо.

— И това ми е достатъчно — Сюзан предпазливо взе снимката.
— Но тук има дупка. От рана ли е?

— Трепанация. Операция — обясни Коли, когато Сюзан я погледна неразбиращо. — Изстъргали са или са срязали костта, използвайки каменен нож. Предполагаме, че са искали да намалят подчертаното напрежение, причинено от фрактура или тумор.

— Ти се шегуваш!

— Ни най-малко. Сигурно много го е боляло. Но те са се опитали, разбираш ли? Колкото и да е било жестоко лечението, те са се опитвали да лекуват своите болни и ранени. Едно племе се събира да живее заедно, за да се защитава и да оцелее. Построява си селище. Строи колиби, извършва ритуали. Може да говориш с Грейстоун, ако се интересуваш от тези неща. Той е специалистът. Лов, организация на дейностите, ръководство, лечение, сватби. Земеделие — добави тя, като посочи към една площ, която още не бе разкопана. — Зърно, опитомени домашни животни. От поселище в село, от село в град, от град в мегаполис. Защо? Защо точно тук, защо точно те?

— И ти откриваш това — кои са и защо?

— Да — доволна, Коли погледна Сюзан и продължи: — За тази цел трябва първо да се направи чертеж на мястото. Да получиш разрешение за разкопки, финансова помощ и екип. Трябва да извършиш всички наблюдения. Започнеш ли веднъж да копаеш, разрушаваш мястото. Всяка стъпка и стадий трябва да бъдат описани в подробности. Измервания, снимки, скици, доклади, описания.

Джейк наблюдаваше как Коли развежда Сюзан из терена. Можеше да прецени емоционалното ѝ състояние по езика на тялото ѝ. В мига, в който видя Сюзан, тя се стегна и се затвори в себе си, сякаш издигна невидима стена. Сетне премина в лека отбрана, после настъпи объркване и неудобство, докато сега вече беше спокойна и дори леко въодушевена.

„В стихията си е“, помисли си той, като забеляза как ръкомаха, докато описва въображаемата картина на селището.

— Хубаво е да ги види човек заедно — рече Лана, като пристъпи до него. — Да разбере, че могат да бъдат заедно. Сигурно не им е лесно и на двете да намерят общ терен, без да нарушават границите, както и общ език. Това е особено предизвикателно за Коли, която както знам, разчертава земята на много сегменти.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че се досещаш. Този проект е във фокуса на вниманието ѝ и представлява истинско предизвикателство за нея, което я стимулира. В същото време трябва да се справи с травмата от миналото ѝ, опитвайки се да установи някакви отношения със Сюзан, така че и двете да могат да живеят. И като капак на всичко, твоето присъствие. Персонално, професионално, по всякакъв начин. Ако нямаш нищо против, бих ти казала...

— Без значение дали имам нещо против или не, ти ми приличаш на жена, която винаги казва каквото има да каже.

— Напълно си прав. А ти пък ми изглеждаш труден мъж. Винаги съм харесвала трудните мъже, защото те рядко са отегчителни. Освен това, много харесвам Коли. Така че, радвам се да я видя да контактува със Сюзан и се радвам да видя как двамата се опитват да се промените и да оправите нещата помежду си...

— Ние правим това отдавна — той се обърна към Тай, който извади една кост от купчината и я размаха в мръсната си ръчичка.

— Виж! Виж какво намерих! Кост!

Джейк се засмя на типичния женски звук на погнуса, който Лана издаде, без да се опита да прикрие. Тя вдигна Тай и той бутна костта точно под носа на майка си.

— Много е хубава, нали, мамо?

— Ммм, да! Прекрасна е.

— От човек ли е? От мъртъв човек?

— Тай, не мога да разбера откъде си развил този вампирски интерес към умрелите.

— Умрелите са чисти, спретнати и добри — рече тъжно Джейк.
— Я дай да я видим — той погледна към Коли. — Защо не попитаме нашия експерт по костите?

— Домогването до една жена с помощта на кости, също е вампирско — промърмори Лана.

— Не и когато жената се казва Коли. Хей! Доктор Дънбрук! Тук намерихме нещо!

— Кост! Това е кост! — викаше Тай, изпаднал в пълен възторг и размахваше кокала като знаме, докато Коли и Сюзан приближаваха към тях.

— Със сигурност е кост — рече Коли и я взе замислено.

— От човек ли е? — Тай почти се задъхваше от възбуда.

— От елен — отвърна тя, но като видя, че на лицето му се изписа разочарование, побърза да го успокои: — Това е много важна находка, миличък. Някой е ловувал и е убил този елен, за да има храна за племето. За да си направят дрехи, инструменти и оръжия. Виждаш ли онези дървета, Тай-Рекс? — тя го погали по косата. — Може би този елен се е разхождал сред тях. Може би едно малко момче, не по-голямо от теб, е отишло на лов с баща си, брат си или чичо си в ден като този. Бил е много развълнуван, но е знаел, че има важна работа. Семейството и племето са зависели от неговата ловкост и умения. Този елен може би е бил първият му трофей. А ти ще пазиш тази кост, за да ти напомня за него.

— Може ли да я взема, за да я показвам на децата и да разказвам тази история?

— Ще ти покажа как да я почистиш и да ѝ сложиш етикет.

Детето протегна ръка и Коли я хвана. За миг тя и Джейк останаха свързани посредством Тай. Нещо запърха в корема ѝ, когато очите им се срещнаха и тя му каза:

— А ти може би ще обясниш на Сюзан от антропологична гледна точка нашите находки. Тай и аз имаме да опаковаме и обозначим тази кост.

— С удоволствие.

— Колко е странен светът, нали? — рече Сюзан, когато Коли се отдалечи с Тай.

— Да, госпожо.

— Вие сте ми зет. Повече или по-малко. И тъй като все още не знам подробности за връзката ви с Коли, не съм наясно дали трябва да съм ядосана, разочарована от вас или да ви съжалявам.

— Предполагам, че заслужавам по малко и от трите.

— Вие я чакахте пред кантората на Лана оня ден, когато се срещнахме там. И сте ходил с нея в Атланта. Това означава ли, че държите на нея?

— Определено.

— Добре.

Джейк се замисли за миг, сетне бръкна и извади портфейла от джоба си. Като се огледа, за да е сигурен, че Коли е заета с Тай, той го отвори и извади оттам една моментна снимка.

— Не мога да ви я дам — рече той, — защото е единствената, която имам. Но мисля, че трябва да я видите. Нашата сватбена снимка, ако може така да се нарече. Отидохме във Вегас и се оженихме в едно от онези места за бързи женитби. Влизаш ерген, а излизаш женен. Някакъв човек ни снима отвън, веднага след церемонията.

Снимката беше малко смачкана, но цветовете все още бяха ярки. Коли бе избрала червено за сватбена рокля, ако онова, което бе облякла можеше да се нарече „рокля“. Беше доста преувеличено определение за късата, оскъдна и без презрамки дрешка. Зад ухото ѝ имаше затъкната разцъфнала червена роза, а двете ѝ ръце бяха обвити около кръста на Джейк.

Той бе облечен с тъмен костюм и вратовръзка на зелени и сини папагали върху червен фон. Ръцете му също я прегръщаха.

Стената зад тях беше боядисана в бонбоненорозово, а на червената, изрязана във формата на сърце врата, имаше надпис „Женим денонощно“.

Двамата се хилеха като идиоти и изглеждаха безумно щастливи.

— Тя избра вратовръзката ми — рече Джейк. — За пръв и последен път, позволете да ви призная. Значи, заставах на една въртележка с кончета, докарани като булки и младоженци. Стоиш на нея, докато тя се върти и един човек в костюм на клоун... Но защо ли ви разправам това? Както и да е.

— Изглеждате побъркан от любов — реши Сюзан. — Влюбен до полуда. Оглупял.

— Така е, оглупял е точната дума.

— Все още сте влюбен в нея.

— Погледнете я! Как, по дяволите, човек може да я забрави или да я зачеркне от живота си? Тъй че... — той затвори портфейла и го пъкна обратно в джоба си. — След като вие сте моя тъща, повече или по-малко, какво ще кажете да ми направите един от онези сладкиши, покрити с бадеми?

Тя му се усмихна.

— Може да се уреди.

— Но ще трябва да го запазим в тайна, защото ако някой от онези ненаситници в къщата ги открие, за мен ще останат само трохи — вниманието му бе привлечено от шум на новопристигнала кола. — Изглежда, днес ще имаме много посетители.

Сюзан погледна също към току-що спрелия автомобил.

— Но това е Дъг! Не предполагам, че ще се върне толкова скоро — тя тръгна към оградата, след което рязко спря, защото видя сина си да отива при Лана, да я хваща през кръста, да я вдига във въздуха и да я целува през оградата.

— О! — Сюзан притисна с ръка сърцето си. — Виж ти! Не бях забелязала какво става.

— Проблем ли има? — попита я Джейк.

— Не, не. Просто изненада — тя видя как Тай се изправи, все още размахвайки костта от елен. Когато Дъг прескочи оградата и се наведе към него, за да я види отблизо, Сюзан притисна още по-силно ръката си към гърдите. — При това много голяма.

Дъг разгледа костта, изслуша разказа на Тай и поклати глава.

— Това е страхотно. Не знам дали онова, което ти нося, ще ти хареса, след като си имаш такава находка.

— Какво е то? — възбудено попита Тай, като погледна малкия плик, който Дъг държеше в ръката си. — За мен ли е?

— Да. Но ако не го искаш, ще си го задържа — Дъг бръкна в плика и извади малък тиранозавър с размерите на ръката му.

— Това е динозавър! Това е Тай-Рекс! Благодаря! — Тай се хвърли на врата му и любовта на четиригодишното момченце изригна като вулкан. — Страхотен е! Най-готиният! Може ли да го заровя и после да го изровя отново?

— Разбира се — Дъг се изправи, докато детето затича към купчината пръст. — Това очевидно ще бъде хитът на тези разкопки — той се обърна и погледна Лана, която му се усмихваше. — А ти искаш ли подарък?

— Да.

Той отново бръкна в найлоновата торбичка, като я гледаше усмихнат. Очите ѝ щяха да изскочат от изненада, когато извади нейния подарък.

— Но това е...

— Точно същото. Мухобойка във формата на китарата на Елвис с батерии. След задълбочено търсене и консултации, това бе най-глупавото нещо, което успях да намеря. Надявам се, че ще ти върши работа.

— Просто перфектно! — смеейки се, тя обви с ръце врат на Дъг.

— Липсваше ми. Не знаех дали ми харесва това или не. Не съм свикнал някой да ми липсва, но ти определено ми липсваше.

Тя се отдръпна.

— А ти липсвал ли си на някого?

— Никога.

— Този път липсваше на мен — рече Лана и отново хвана ръката му.

Коли свика целия екип, за да ги освободи от работа, когато пристигна последният посетител. Копачите и студентите вече прибираха инструментите.

Бил Макдауъл дотърча веднага при нея. Ръцете му бяха заети с лопати и кофи.

— Искаш ли аз да го поема, Коли? — той кимна към седана, боядисан в бебешко синьо.

— Не, всичко е наред — отвърна му тя, докато наблюдаваше как Бетси Рофенбъргър тромаво се измъква от него. — Познавам я.

— Добре тогава. Тази нощ смятаме да останем тук. Ще спим на палатки, ще си накладем огън и ще си изпечем някоя и друга наденичка. Ще изпием по някоя и друга бира. Ще дойдеш ли?

— Не знам. Може би.

— Да ти запазя ли място?

— Благодаря — отвърна разсеяно тя и тръгна към Бетси. — Госпожо Рофенбъргър, добре дошла.

— И това ако не е страхотно! Какви са тези дупки в земята? Всички тези окопи, като на фронта? Вие сама ли ги изкопахте?

— Някои от тях. Очаквах да ми се обадите.

— Вместо това реших да дойда дотук и да видя всичко с очите си. Чух ви по радиото тази сутрин. Звучеше наистина много научно.

— Благодаря. Успяхте ли да откриете нещо за мен?

Бетси разгледа лицето на Коли.

— Защо не ми казахте, че сте момичето на Сюзан Кълън?

— Това има ли някакво значение?

— Със сигурност има. Същинска мистерия. Каква история! Спомних си всичко, което се случи. Снимките на Сюзан и Джей Кълън

във вестниците. Вашата също. Бяхте бебе, разбира се. Имаше ченгета в целия Хагерстаун. А сега сте тук. И това ако не е страхотно!

— Ще ви бъда благодарна за всичко, което можете да ми кажете. Ако информацията ми помогне, вероятно ще има още статии във вестниците. Репортерите сигурно ще искат да говорят с вас.

— Мислите ли? И това ако не е чудесно! Ами, значи, аз говорих с Алис и Кет. Алис си спомни, че когато Сюзан Кълън е раждала бебетата си и двата пъти в родилна зала е била сестра Мери Стърн. Спомни си го със сигурност, защото каза, че била говорила с Мери за вас, след като изчезнахте. Алис е готова да разпространява слухове дори за фазите на луната, ако ѝ дадете възможност. Записах няколко имена, които може да ви бъдат от полза. Хората, които тя си спомни. Сестрата от нощната смяна и други. Не знаеше дали всички живеят все още тук — тя извади лист хартия. — Аз обаче потърсих имената им в телефонния указател. Такава съм си, любопитна по природа. Мери Стърн живее във Флорида, развела се е и се е омъжила повторно. Родила е бебе, когато е била почти на четиридесет. Сенди Паркър е останала тук, но е починала при автомобилна катастрофа преди пет години. Ужасна трагедия, прочетох го във вестниците. Тя също е била нощна смяна.

Коли се опита да вземе листа, но Бетси го държеше здраво. Нагласи очилата си и продължи да чете.

— Тук имаме още една. Барбара Халоуей. Не можех да си я спомня, докато Алис не ми я припомни. Работила е не повече от година в болницата и също е била нощна сестра. Не познавах много от нощните, но тази си я спомних, след като Алис ми опресни паметта.

— Благодаря ви, госпожо Рофенбъргър. Сигурна съм, че тези имена ще ми бъдат от полза.

— Надменна малка кучка! — продължи невъзмутимо Бетси. — Тъкмо беше излязла от сестринското училище. Червеночоса, въртеше очите си наляво-надясно, за да си хване някой доктор. Чух, че си хванала един, но не тук, а някъде на север. Премести се скоро след като се случи нещастieto със Сюзан. Затова си я спомних веднага. Имаше нещо змийско в нея, но беше умна. Ако бях на ваше място, щях да ѝ обърна повече внимание.

— Благодаря, ще го направя. И ще ви се обадя какво съм открила, можете да сте сигурна.

— Имам и няколко санитарии тук. Джак Брюстър, беше мазен и зализан. Все се увърташе около сестрите, независимо дали са омъжени или не.

— Доктор Дънбрук? — намеси се Джейк. — Извинявайте, че ви прекъсвам, но трябва да отидете в тридесет и пети квадрант.

— Така ли? Разбира се. Ще ме извините ли, госпожо Рофенбъргър? Но още веднъж много ви благодаря за времето и усилията, които сте положили.

— Няма защо. Само ми се обадете, ако имате нужда от още нещо. Обичам обърканите истории.

Коли напъха листа в задния си джоб и се отдалечи от оградата, докато Бетси се качваше в колата си.

— Няма квадрант 35 — рече тихо тя.

— Ти изпращаше сигнали SOS и аз реших да ти се притека на помощ.

— Това не бяха сигнали за помощ. Просто ушите ми звъняха. Тя не спря да говори — Коли въздъхна. — Но ми направи страхотна услуга. Даде ми имената. Поне дузина имена.

— Как смяташ да процедираш с тях?

— Мисля, че ще започна разследването по мрежата. Първо ще видя кои са все още живи, и кои все още живеят тук. Ще започна оттам.

— Искаш ли помощ?

— Ти нещо си много любезен напоследък.

Той пристъпи, наведе се и ръфна устната ѝ със зъби.

— Нищо не е бесплатно, момиче. Ще ти представя сметката по-късно.

— Бих могла да използвам помощта ти. И дори може да пожелая да ти платя тази сметка.

— О, скъпа — зъбите му леко я ухапаха. — Не се тревожи. Вярвай ми.

Когато той се отдалечи, Коли поклати глава.

— И това ако не е мистерия!

Бил Макдауъл се бе понапил. За да достигне до това състояние, му стигаше само една бира, но той изпи две, за да бъде сигурен, че ще

се получи ефект. Беше видял по какъв начин Джейк се държи с Коли. И което беше още по-лошо, бе видял начина, по който тя се държи с него.

Коли нямаше да дойде тук тази нощ. Нямаше да си говорят, нямаше да може да я гледа.

Той не беше глупав. Знаеше какво става, точно сега, точно в тази минута, докато седеше и си пиеше втората бира, слушайки как местният гуляйджия Мат свири осакатена версия на „Фрий Бърд“ на китара.

„Лайнърд Скайнер“^[1], в нов аранжимент.

Точно сега, докато си пиеше бирата под звездите, слушаше „Фрий Бърд“ и гледаше как искрите от огъня изгаснат в мрака, оня проклет Джейк Грейстоун сто процента го вкарваше на Коли.

Тя беше прекалено добра за него. Това всеки можеше да го види. Беше толкова умна и красива. А когато се смееше, тези трапчинки направо го подлудяваха.

Само ако му дадеше шанс, той щеше да ѝ покаже как един мъж трябва да се държи с една жена.

Бил смучеше бирата си и си представяше как ще изкара ангелите на Джейк Грейстоун.

Да, точно това трябваше да направи.

Той се изправи на крака, като се клатушкаше леко и се опитваше да фокусира погледа си.

— Кротко, Пончо — Дигър му протегна ръка, за да го подкрепи.
— Колко бири наля в корема си?

— Николко.

— Личи ти. Къде отиваш?

— Да пикая. Имаш ли нещо против?

— Ни най-малко — отвърна бодро Дигър. — Искаш ли да използваш тоалетната във фургона?

— Не, искам да се разходя — понеже не желаше да бъде приятел с който и да било приятел на своя враг, Бил издърпа ръката си от Дигър. — Прекалено много хора има тук.

— Чух го вече. И внимавай да не паднеш в езерото и да се удавиш.

Бил се отдалечи от палатките, от музиката и компанията. Може би просто трябваше да се качи на колата си и да отиде в града. За какво седеше тук, когато Коли така или иначе нямаше да дойде?

Той всъщност не знаеше дали тя е в леглото с Джейк. Не беше абсолютно сигурен. Може би тя искаше да дойде тук, помисли си Бил, докато се промъкваше сред дърветата. Може би искаше да дойде, но Джейк не я пускаше.

Той не би я оставил, кучият му син!

Можеше да отиде, да се изправи срещу копелето и да отведе Коли със себе си. Тя щеше да му бъде благодарна, усмихна се мечтателно Бил, и му стана хубаво.

Да, точно така щеше да направи. Трябваше само да се махне оттук и да се погрижи за всичко.

Той си представи как Коли го прегръща, как вдига лицето си към него и трапчинките ѝ трепват, докато му се усмихва.

„О, Бил, благодаря ти! Слава богу! Толкова се радвам, че дойде! Той е луд! Страх ме е от него!“

Докато си представяше тази гореща, благодарна целувка, Бил не чу звука зад гърба си.

Ударът го изхвърли напред и той падна по лице. Простена само веднъж и се претърколи към езерото. Вече губеше съзнание от болка, когато главата му потъна под водата.

— Добре, тава е основната мрежа — Джейк използваше хартия за чертане, докато Коли работеше на компютъра.

След кратък спор, те постигнаха съгласие да работят в неговия офис. Първите два часа работиха въпреки шума от филма, който вървеше по телевизора, взет от екипа под наем. Сега къщата беше тиха. Тишината се нарушаваше само от хъркането на Лео, който спеше на дивана във всекидневната.

Коли откъсна поглед от екрана, за да види какво е направил Джейк. Трябваше да признае, че е много добър.

Беше я поставил в центъра, като от двете ѝ страни бе сложил родителите ѝ и семейство Кълън.

От тях излизаха лъчи със съответните имена.

Хенри Симпсън, Маркър Карлайл, Ричард Карлайл, педиатърът от Бостън, имената на персонала им бяха написани от страната на родителите ѝ.

Имената, които ѝ даде Бетси Рофенбъргър и Сюзан, бяха написани от другата страна.

— Ти си единствената известна връзка — започна той. — Но трябва да има и други. Точно това ще открием. Над тях са важните дати. Датата на раждане на мъртвото дете, датата на твоето раждане, датата, когато родителите ти са отишли на първата си среща с Карлайл.

— Ще попълним известните дати за всяко едно от тези имена — добави Коли.

— И ще намерим връзките. Ти ли изяде последната бисквита?

— Не съм. Ти я изяде. И изпи последното кафе. Така че, върви да направиш още, а аз ще напиша датите, които знам.

— Но ти го правиш по-хубаво.

— А също така пиша и по-бързо.

— Аз не...

— Но аз седя на стола.

— Добре, нека бъде твоето. Но няма да ми се мушиш, ако кафето няма вкус.

Тя се усмихна самодоволно, когато той излезе. Джейк мразеше да прави кафе. Това бе една от странностите на характера му. Той можеше да измие чиниите, да почисти, да сготви. Особено обичаше да приготвя закуска. Без протести се залавяше дори с прането, но мразеше да прави кафе.

Ето защо, когато успееше да го накара да приготви кафето, тя се чувстваше доволна. Обземаше я приятна топлина, предизвикана от победата.

Бяха се върнали към старите си навици, към стария си начин на живот с няколко нови и интересни промени. Не се караха толкова често, както преди, или почти никога по оня начин. Поради някаква неизвестна причина единият или и двамата успяваха да направят компромис, преди нещата да загубят прекалено много.

Със сигурност не скачаха и в кревата при всяка възможност, както преди. Това въздържание добавяше към връзката им предизвикателство и напрежение.

Все още се желаеха силно и този факт никога нямаше да се промени. Дори след развода, когато бе на хиляди километри разстояние от него, тя го желяеше до полуда.

Събуждаше се нощем и се въртеше в леглото, като мечтаеше тялото ѝ да бъде приковано под тежестта на неговото. Мечтаеше и за начина, по който той я прегръщаше с ръка през кръста.

Коли страдаше и копнееше за него.

Надяваше се, че и той страда за нея. Надяваше се, че проклина името ѝ така, както тя проклинаше неговото. И го боли.

Ако Джейк я обичаше толкова, колкото тя него, никога нямаше да си отиде. Нямаше да бъде в състояние да го стори без значение колко груба и лоша беше и как безмилостно го бе отблъснала.

Ако беше ѝ казал онова, което искаше да чуе, тя нямаше да го прогони.

Коли почувства как отново я обземат старият гняв и възмущение, но ги потисна. Това отдавна бе свършило, напомни си тя.

По-добре е някои неща да останат завинаги заровени там, в миналото.

Насили се да се успокои и да се съсредоточи върху данните, които трябваше да намери в компютъра. Когато попадна на статията за Хенри Симпсън, се прозя отегчено.

— Какво ще открия, по дяволите, от участието му в някакъв благотворителен турнир по голф?

Тъкмо реши да я прескочи, когато нещо я накара да се върне на нея. Беше същото като пресяването на пръстта, напомни си Коли. Може да бе неприятна и туткава работа, но беше необходима и трябваше да се свърши.

— Колко време му трябва да направи това кафе — ядосано промърмори тя и като се подпря на лакти, започна да чете статията.

— Млякото се е свършило — обяви Джейк, когато се върна с кафеника. — Така че колкото и да е лошо, ще трябва да го пиеш черно.

Той остави каната, когато видя изражението на лицето ѝ.

— Какво намери?

— Една връзка. Барбара Симпсън, по баща Халоей.

— Халоей? Барбара Халоей? Сестрата от родилното.

— Не е съвпадение. Странното е, че не ни спомена за работата си в същата болница, в която Сюзан Кълън е родила своето бебе. Странното е също, че не ни каза, че е живяла тук, когато бебето е било откраднато.

Джейк поклати глава.

— Ще трябва да го докажем.

— Ще го докажем. Рофенбургър ми говори за нея. Определи я като умна и хладнокръвна. Надменна червенокоса кучка направо от училището за сестри. Тя е била част от схемата, Джейк. Симпсън е свързан с Карлайл, Халоуей е свързана със Симпсън, значи и с Карлайл. Симпсън и Карлайл са свързани с моите родители, а Халоуей със Сюзан.

— Ще трябва да го докажем — повтори Джейк. — Да открием къде е ходила на училище. Да изровим следващото ниво.

— Боже! Ние бяхме в тяхната къща! Седяхме в гостната им и те бяха шокирани и изпълнени със симпатия, а тя ни сервира лимонада.

— Ще ги накараме да си платят за това — той постави нежно ръце върху раменете ѝ. — Обещавам ти.

— Трябва да отида до Вирджиния, за да се срещна с тях.

— Веднага след като открием още данни за нея. Ще отидем заедно.

Тя вдигна ръка и я сложи върху неговата.

— Той е държал ръката на майка ми. Използвал е мъкмата на баща ми. Ще го накарам да страда.

— Точно така. Позволи ми да взема участие в това.

— Не, аз мога да го направя. Трябва — рече тя, стискайки ръката му, когато видя как лицето му се вкамени. — Трябва да го направя заради родителите си, заради семейство Кълън. Заради мен самата. Но не зная дали ще мога, ако ти ме оставиш.

— Никъде няма да ходя.

Този път Коли взе лицето му в ръце.

— Има много начини да изоставиш някого, Джейк. Може би никога няма да успея да те накарам да проумееш това. Ти се затваряш и аз не мога да те намеря.

— Ако не се затворя, ти ще ме разполовиш.

— Не знам за какво говориш. Никога не съм те обиждала.

— Само разби сърцето ми. За бога, Коли, ти разби скапаното ми сърце!

Ръцете ѝ уморено паднаха в скута.

— Не съм. Не.

— Не ми казвай това! — повече ядосан на себе си, отколкото на нея, Джейк започна да крачи из стаята. — Това си е моето сърце. Би

трябвало да знам по-добре от теб дали е разбито или не.

— Ти... ти ме напусна.

— Глупости! — обърна се яростно към нея той. — Това са пълни глупости, Коли. Имаш много удобна памет. Ще ти кажа какво точно се случи! По дяволите! — Джейк сви ръцете си в юмруци, когато телефонът на бюрото му зазвъня, той го грабна. — Грейстоун слуша — вдигна ръка да приглади косата си и ръката му замръзна във въздуха. Коли се разтрепери, когато видя изражението на лицето му. — Господи! Как? Кога? Добре. Запазете спокойствие. Идваме веднага.

— Какво се е случило — попита разтревожено тя. — Кой е ранен?

— Бил Макдауъл. И не е ранен. Мъртъв е.

[1] Легендарна американска рок група от 60-те години. „Фрий Бърд“ („Свободна птица“) е една от хитовите им песни. — Б.пр. ↑

18.

Коли седеше на земята в края на разораното поле точно зад разкопките. Небето бе обсипано със звезди, всяка от които бе така непоносимо ярка, сякаш е била пробита с лазер в черното стъкло. А половината сърп на луната бе като изрязан с бръснач.

Във въздуха, когато подухнеше вятър, се усещаше съвсем незабележим хлад. По всичко личеше, че в планините вече настъпва есента.

Коли чуваше звуците, издавани от насекомите в тревата, и от време на време гърления лай на кучето от другата страна на пътя, събудено от неочакваното среднощно раздвижване.

Господин и госпожа Фармър, собствениците на кучето, също излязоха да видят за какво е тази врява. Макар че вече се бяха прибрали, старата им ферма беше осветена.

Минути след телефонното обаждане тя и Джак изхвърчаха от къщата, последвани от Лео и Роузи. Изпревариха полицията с десет минути. Но за Бил бяха закъснели.

Сега Коли можеше само да чака.

Соня седеше до нея и жално плачеше с лице, скрито в коленете.

Останалите членове на екипа стояха прави. Първоначалните разговори, предизвикани от шока и паниката, бяха замрели и сега хората бяха потиснати и рядко разменяха по някоя дума.

Можеше да види светлините сред дърветата, където работеха полицаите и случайно нечий глас достигаше до слуха ѝ.

От време навреме някой прошепваше нещо от рода на: „Какво ще стане?“ „Какво ще правим сега?“

Според нея първият въпрос би трябвало да бъде „Как можа това да се случи?“, но той се бе трансформирал в „И сега какво?“

Коли знаеше, че всички очакват отговор от нея. Джейк беше във фургона с Дигър, а Лео бе в гората с полицаите, така че тя оставаше единствената от ръководството.

— Не мога да го приема. Не мисля, че ще го проумея — Соня обърна лице към нея. — Не разбирам как може да е мъртъв. Седяхме

тук и си говорехме всевъзможни глупости само преди няколко часа. Дори не съм го видяла, че отива към езерото.

— Аз го видях — Боб се премести от крак на крак. — Той и Дигър поговориха малко, сетне Бил тръгна към гората. Помислих си, че отива да пусне една вода. В никакъв случай не бе чак толкова пиян. Просто не му обърна внимание.

— Никой не му обърна внимание — намеси се Дори. — Господи, бях полузаспала и мислех как да допълзя до палатката. Чух, че Дигър каза нещо от рода на „Да не паднеш в езерото и да се удавиш“. Аз се засмях — тя неочаквано проплака и си пое въздух. — Просто се засмях.

— Ние винаги му се присмивахме. Той бе такъв неудачник!

Дори се удари по бузите.

— Не е твоя грешката — рече тя на Боб. — Нямахте да го открием, ако ти не бе тръгнал нататък. Той все още щеше да е във водата...

— Искам да си отида вкъщи — Соня отново започна да плаче. — Просто не искам повече да работя тук.

— Всички ще се върнете в къщата — рече Коли, като я прегърна през раменете. — Веднага след като шерифът каже, че сме свободни. Утре ще видим какво ще правим.

Тя погледна към фургона, после към Дори. Посочи ѝ земята до себе си и след като тя седна и прегърна Соня, стана.

Нека да си поплачат, помисли си Коли. Тя вече нямаше сълзи.

Във фургона Джейк постави чаша кафе пред Дигър.

— Изпий това.

— Не искам кафе! За бога, Джейк! Това момче е мъртво!

— Не можеш да му помогнеш. Но няма да помогнеш и на себе си, ако не спреш да плачеш и не започнеш да мислиш.

— Какво има да мисля? Аз го оставих да тръгне сам, беше пийнал и можеше да падне в проклетото езеро. Аз отговарях за него. Трябваше да го последвам.

— Ти не си бавачка и не си виновен, нито отговорен за онова, което се е случило с Макдауъл.

— О, божичко! — Дигър вдигна нагоре изгорялото си и набръчкано като стафида лице. — Та те са почти деца!

— Знам — Джейк притисна челото си към шкафа, като се опита да запази контрол и самообладание, сетне взе още една чаша.

Колко пъти се бе подигравал на хлапето? Измъчваше го, дразнеше го просто ей така, заради спорта.

— Но той бе достатъчно голям, за да работи, и достатъчно възрастен, за да пие. Ти не си тук да ги пазиш, нито да ги наглеждаш, Диг. Тук си, за да пазиш разкопките от вандали и крадци.

— Майната им на разкопките, когато бедното хлапе плува във водата с лице надолу! Къде са ми цигарите?

Джейк измъкна онова, което бе останало в смачканата кутия върху шкафа, и му ги подаде.

— Изпий това кафе, изпуши си една цигара и ми кажи, какво точно стана. Ако искаш да плачеш, ще плачеш после.

— Както виждам господин Милосърдие се е хванал здраво за работа — рече Коли, като го изгледа с неодобрение, влизайки във фургона.

— Той се опитва да ме накара да се стегна — оправда го Дигър. Свали кърпата от врата си и героично издуха носа си в нея.

— Да, знам. Ако ти натисне лицето в лайната, ти ще кажеш, че го е направил, за да подобри цвета на кожата ти — тя пристъпи, заобиколи малката масичка и направи нещо, което никога не бе правила в живота си. Нито бе очаквала, че някога ще направи.

Прегърна кокалестите рамене на Дигър и го погали по дългата рошава коса.

— Влязох тук, за да изпуша една трева и да си оправя леглото. Мислех да пусна малко музика, в случай че навия Соня за нещо. Знаех, че Бил беше пийнал. Тъкмо бе допил втората бира. Наблюдавах ги, кълна се в бога. Просто, за да бъда сигурен, че не правят глупости. Всичко ми изглеждаше спокойно.

Той въздъхна и потърка бузата си в ръката на Коли.

— Мат свиреше на китара. Не можеше да свири хубаво, но винаги е приятно да чуеш някаква музика. Тези двамата от Вирджиния? Франи и Чък? Бяха се усамотили. Боб пишеше нещо, с фенерче, прикрепено към шапката му, като на миньор. Дори, тя бе наполовина заспала, а Соня пееше „Фрийбърд“. Бъркаше думите, но

въпреки това ми харесваше — той затвори очи. — Беше хубава нощ. Ясна, приятна, прохладна. Имаше много светулки, а щурците пееха, та се късаха. Видях как това момче стана и се заклати като кораб в бурно море. Искаше да пишка. Както обикновено изразът на лицето му беше глуповат. Освен когато говореше с теб — добави с половин усмивка към Джейк. — Не те харесваше много, смяташе, че му пречиш да сваля Коли.

Джейк не каза нищо. Само отпи от кафето си и погледна Коли.

— Казах му, че ако иска да пишка, може да използва фургона, но той предпочете да се разходи. Стори ми се, че иска да ми кажи нещо, да ме прати на майната си, но въпреки че беше пил, не можеше да го направи. Така че аз му казах... О, боже. Казах му да внимава да не падне в езерото и да се удави. А той взе, че го направи. Точно това направи!

Тъй като се погледнаха, Коли видя как по лицето на Джейк преминава някаква емоция. Шок, ужас и съжаление.

— Колко време мина, преди някой да го потърси? — попита той.

— Не знам точно. Бях тук вътре, за малко. Мислех, че ако ми излезе късметът, трябва да пооправя тази неразбория. Избрах музика, пузнах сидиплеъра. Извадих тези, свещи. Студентките обичат романтика, нали, Кол?

— Да — тя го прегърна още по-силно. — Направо си умираме за нея.

— Почистих малко. Предполагам, че се забавих към петнадесет минути. Може би двадесет. Все още чувах китарата. Сетне се върнах и започнах да свалям Соня. Боб попита къде е Бил. Някой — не мога да си спомня кой, каза, че сигурно си е легнал, а друг пък каза, че отишъл да пусне една вода, Боб реши, че той също ще отиде да пикае и ще види дали Бил не е заспал в гората. След няколко минути започна да крещи и се върна тичешком. Всички изтичахме. Всички. Но той беше мъртъв, като Долан. Също като Долан.

Мина повече от час, когато Коли успя да остане насаме с Лео.

— Какво научи?

— Не казаха много. Не могат да определят от какво е умрял, преди да се направи аутопсия. След като приключат с показанията,

мисля, че ще трябва да развалим лагера тук.

— Вече помолих Роузи да се погрижи онези, които спят тук, да дойдат в къщата за през нощта. Трябва някой да остане тук. Дигър не е във форма.

— Аз ще остана.

— Не, ще се редуваме. Джейк и аз ще останем до сутринта. По-добре ти и Роузи да се опитате да успокоите хората. Не ми харесва начина, по който шериф Хюит гледа Дигър.

— На мен също, но фактът е, че и при двата смъртни случая той беше тук.

— Но сега беше пълно с хора, а и Дигър е бил във фургона. И доколкото ни е известно, Бил е паднал и се е удавил. Никой не е имал причини да навреди на това момче.

— Надявам се да си права — Лео свали очилата си и изтри методично стъклата с края на ризата си. — Роузи и аз ще се заемем с екипа. Ще се върнем тук на сутринта.

— За да работите?

— Който иска да работи, ще копае. Ще трябва да уведомим медиите, русокоске. Ще можеш ли да се справиш с тази задача?

— Да. Върви да поспиш малко, Лео. Ще направим онова, което се налага.

Тя се върна във фургона, изхвърли кафето, което Джейк беше направил, и направи ново. Мирисът на благоуханията, които Дигър бе използвал, за да освежи фургона, бе примесена с миризмата на свещите, които бе запалил. Във въздуха се носеше дъх на восък и предчувствие за нещо.

Тя можеше да чуе гласовете на хората, които разваляха лагера. И бученето на колите, които тръгваха. Представи си как всички от екипа ще отидат в къщата, но ще останат до късно през нощта, говорейки отново и отново за случилото се.

Коли се нуждаеше от тишина. Би предпочела да остане сама тук. Но Лео никога нямаше да се съгласи. А Джейк беше единственият, чиято компания можеше да изтърпи тази нощ.

Тя изпи първата чаша кафе, сетне чу приближаващи се стъпки и си наля второ.

— Изхвърлих старото — рече Коли на Джейк. — Не ставаше за нищо. Това е прясно сварено — тя се обърна и му подаде чаша.

— Не се крия навън само защото ти е писнало от мен.

— Не очаквам от теб да се криеш навън, нито пък ми е писнало. Не мога да се върна на темата, която обсъждахме, когато иззвъня телефонът. Просто не мога да говоря за това сега.

— Всичко е наред, не се безпокой.

Познаваше този тон. Не можеше да преброи колко пъти се бе блъскала в студената му стена. Не бе готова да започне битка, но не смяташе и да се предава.

— Не ми харесва начина, по който се държиш с Дигър. Знам, че го успокояваше, но не ми хареса как го правиш. И ако успя да забележиш, аз постигнах повече с малко симпатия и нежност, отколкото ти с твоите мъжки приказки.

Главата го болеше. Болеше го и сърцето.

— Защо вие, жените, автоматично свързвате мъжа с глупостите? Сякаш са една и съща дума.

— Защото сме проницателни.

— Искаш да потвърдя, че си права — той се отпусна уморено върху възглавниците на дивана. — Добре, права си. Аз нямах онова, което имаше ти да му предложиш. И двамата сме на мнение, че успокояването не е от най-големите ми умения.

Изглеждаше изтощен, отбеляза Коли. Беше го виждала как се предава на умората след тежък физически труд, но не беше свикнала да го вижда напълно изчерпан вследствие на стрес и тревоги.

Трябваше да обуздае импулсивното си желание да го прегърне, за да го успокои, както бе сторила с Дигър.

— Ти не знаеше какво бе казал Дигър на Бил, преди да отиде в гората. Аз обаче знаех.

— Господи! Той никога няма да може да се отърси от това. Тази глупава забележка ще го преследва до края на живота му, ще човърка мозъка му заедно с картината как Бил плува по повърхността на езерото.

— Ти не мислиш, че е паднал във водата, нали?

Джейк вдигна поглед от чашата, а очите му бяха внимателни и сериозни, също както и гласът му.

— Всички казват, че е бил пиян.

— Защо не са чули плясък? Колко тежеше? Седемдесет — осемдесет килограма? Това си е голяма тежест, би трябвала да се чуе

плясък. Нощта е била тиха. Аз чувах откъслечни фрази от разговорите на полицаите в гората. Защо не е извикал, когато е паднал? Дигър каза, че е бил само на две бири. Не е бил голям пияч, добре, но момче с неговата физика не може да се отреже от две бири, така че да не реагира дори когато падне във водата. Водата е доста студена. Ще те отрезви за нула време, достатъчно бързо, че да дойдеш в съзнание, дори ако си го загубил.

Изражението на лицето му не се промени, както и гласът.

— Може да не е било само бира. Знаеш, че на разкопки често се употребява и дрога.

— Дигър щеше да знае. Тези неща не убягват от погледа му. Щеше да ни каже. Той конфискува всякаква дрога и трева, така че сам да си запали, когато е в настроение.

Коли отиде до дивана и седна в другия му край. Тя знаеше какво правят — играеха от двете страни на мрежата и изказваха противоположни мнения. Беше й странно, че не го правеха с цяло гърло.

— Двама мъже умират на едно и също място в покрайнините на едно и също градче, на едни и същи разкопки в рамките на една седмица. Всеки, който си мисли, че това е просто съвпадение, е глупак. Хюит не ми прилича на глупак. А със сигурност знам, че и ти не си.

— Не, не мисля, че е съвпадение.

— И не си привърженик на популярната местна теория, че мястото е прокълнато.

Джейк леко се усмихна.

— Харесва ми, но не съм привърженик. Някой уби Долан поради някаква причина. Някой уби Макдауъл поради друга причина. Как са свързани двамата и чрез какво?

Коли вдигна чашата си с кафе и изпъна крака.

— Чрез разкопките.

— Да, това е очевидната връзка. Би трябвало да бъде най-лесно видимата. Първото, което ти идва наум. Ако обаче задълбаеш малко по-надълбоко, ще видиш, че връзката си ти — Джейк я наблюдаваше и установи по израза на лицето й, че сама бе стигнала до този извод. — Раздухай малко около себе си и ще стигнеш до разкопките, до строежа, до онези местни граждани, които са раздразнени, защото заради нас са загубили работата си. Така че можеш да построиш следната теория —

някой е толкова разгневен от нашето присъствие, че убива двама души, за да изплаши екипа или да накара властите да преустановят работата ни.

— Да, възможно е. Но това не е твоята теория — тя протегна ръка и запали една от свещите на Дигър.

— Това е просто теория, но не е любимата ми.

— Ти предпочиташ онази, която тръгва от мен и стига до Кълън, Карлайл, всички онези имена от списъка, черния пазар, специализиран в продажба на бебета. Но връзката с Долан и Бил е много тънка.

— Спомняш ли си това? — той разтвори ръце, обърна ги с дланите нагоре, после надолу, сетне щракна с пръсти. Държеше монета от четвърт долар между тях. Щракна още веднъж и тя изчезна.

— Казвала ли съм ти, че можеш да си изкарваш допълнителни приходи, като правиш фокуси по панаири и детски рождени дни? — рече Коли.

— Нямах предвид това. Отвлечане на вниманието. Привличам погледа ти насам — той прекара дясната си ръка пред очите ѝ. — И ти не забелязваш какво става тук — същевременно дръпна ухото ѝ с лявата си ръка, създавайки илюзията, че монетата излиза от него!

— Смяташ, че някой е убил двама души само за да отвлече вниманието ми?

— Трикът работи, нали? Вече си толкова обезпокоена и отклонена, че не мислиш за онова, което само преди няколко часа научи за Барбара Халоуей. Всички от екипа харесваха хлапето. Дори аз, не мога да не го призная. Харесваше ми дори начина, по който те ухажваше. Ако някой го е убил, то не е било нещо лично. Просто той се е оказал под ръка. Отделил се е от групата за достатъчно дълго време.

Коли разсеяно дръпна едно от избелелите пердета на Дигър и погледна през мръсния прозорец.

— Значи са ни наблюдавали. Които и да са. Както ни наблюдаваха в къщата онази нощ. Хладнокръвно. Трябва да са страшно хладнокръвни. Ами ако не отклоня вниманието си, ако продължа да се ровя? Дали ще умре още някой?

— Да те накарат да се самообвиняваш, е просто друг начин да отвлекат вниманието ти.

— Аз го избягвах, Джейк — с рязък жест тя дръпна обратно пердето. — Когато почиствахме терена днес, той дойде при мен и каза, че ще правят забава и ще спят тук. Дори не го слушах. Отговарях му по инерция. „Да, добре“, „Сигурно“, „Може би“. Прогоних го като досадна муха.

Тя поклати глава, преди Джейк да заговори.

— Аз мисля също като теб. Чувствам го вътре в себе си. И ако е вярно, значи Бил е мъртъв, защото някой иска да спре мен. Горкото момче е мъртво, защото аз не се напънах да му отделя малко от времето си днес.

— Хайде, хайде, стига. Отпусни се — той я придърпа към себе си и сложи главата ѝ в скута си. — Опитай се да си починеш.

Коли замълча известно време, заслушана в нощните звуци, попивайки със задоволство успокояващото движение на ръката му, която галеше косата ѝ.

Беше ли я докосвал по този начин и преди? А тя дали бе му обръщала внимание?

— Джейк?

— Кажи.

— Имах планове за тази нощ.

— Така ли?

Коли се обърна, така че да може да го гледа. От този ъгъл виждаше белега, който свършваше под брадичката му. Обичаше да го проследява с пръсти, докато стигне до устните му. Обичаше да изучава този малък дефект.

— Имах намерение да ти позволя да ме заведеш в леглото. Или аз теб в моето. Където и да е, щеше да е забавно.

Той прокара показалеца си по извивката на скулата ѝ. Да, помисли си Коли. Беше я докосвал и преди по този начин. Защо не бе обръщала повече внимание на тези малки жестове? Защо не бе осъзнавала колко много означават те за нея?

Нима се е нуждаела от думите толкова много, че не бе забелязвала тези прости знаци на обич и внимание?

— Жалко, че не успя да осъществиш плана си.

— Все още не е късно.

Пръстът му леко подскочи, сякаш неочаквано се бе докоснал до нещо горещо.

— Идеята не е добра, за никой от нас. Защо не се опиташ да поспиш? Утре ще имаме тежък ден.

— Не искам да мисля за утре. Не искам да мисля за днес, или за следващата седмица или за вчера. Искам да изживея настоящия миг.

— Имахме предостатъчно такива мигове, нали? Сексът е най-човешкият, най-обикновен отговор на смъртта — той продължи да гали косата ѝ с надеждата, че ще я приспи. — Той е доказателството, че сме живи.

— Ние сме живи. Не искам да съм сама — тя не говореше само за тази нощ, а за всички нощи, прекарани без него. — Мислех, че ще мога, но вече не искам.

— Ти не си сама — Джейк взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Затвори очи.

Но тя не го послуша, а стана и се притисна към него, като обви с ръце врата му.

— Бъди с мен — Коли покри устата му със своята. — Моля те, бъди с мен!

Цялата трепереше. Отчасти от страх, отчасти от желание, а може би и от изтощение. Той я притисна силно към себе си и скри лицето си в извивката на шията ѝ.

— Кажи ми, че се нуждаеш от мен, поне веднъж.

— Нуждая се от теб! Докосвай ме. Ти си единственият, който наистина може и знае как.

— Това не е начинът, по който исках да стане — той прокара устни по кожата ѝ, докато я поставяше да легне на тясната кушетка. — За никой от двамата ни. Но може би е начинът, който има значение. Не мисли — целуна слепоочията, сетне скулите ѝ. — Просто се остави на чувствата.

— Не мога да престана да треперя.

— Всичко е наред — Джейк откопча ризата ѝ и продължи да целува шията и раменете. Но когато тя се надигна, той я притисна обратно надолу към кушетката.

— Не, почакай. Затвори очи. Просто ги затвори. Аз ще те докосвам.

Коли затвори клепачи. Дори само това ѝ носеше успокоение. Зад тях се промъкна мека, ласкава тъмнина, която успокои главоболието, което дори не бе осъзнала, че я измъчва. Въздухът беше студен.

Почувства го, когато Джейк свали ризата ѝ. Пръстите му обаче бяха топли и докосваха кожата ѝ. Горещи, с мазоли по тях. Кожата на корема и настръхна, докато слизаха по него, за да откопчат копчето на старите ѝ джинси.

Устните му леко се промъкнаха надолу и стигнаха до стомаха ѝ, което я накара да простене.

— Вдигни бедрата си — рече Джейк, издърпа панталоните ѝ, сетне ботушите и чорапите и започна да разтрива краката ѝ.

Тя простена.

— Някога бях готов да заменя един масаж на твоите крака срещу най-екзотичната сексуална техника.

Коли отвори очи и видя, че ѝ се усмихва.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти покажа — той притисна дланта си към свода на крака ѝ, докато я гледаше. Забеляза, че миглите ѝ трепнаха. — Все още действа, нали?

— О, да. Все още мисля, че първият оргазъм започва от краката.

— Харесвам твоите. Те са малки, деликатни, почти детски — той прокара зъби отстрани по крака ѝ и отново се засмя, когато тялото ѝ потрепери. — И много чувствителни. А също и по-нагоре.

Устните му тръгнаха по глезените, сетне по прасеца.

— Не мога да кажа със сигурност за бедрата.

Неочаквано Джейк притисна лицето си към корема ѝ.

— Господи, Коли, миришеш все така. Събуждах се, когато бе на хиляди километри от мен, и усещах мириса ти. Събуждах се, защото те желаех — прошепна той и стигна до устата ѝ.

Всеки ден, всяка нощ, мислеше си Джейк, този мирис го бе съпровождал. Беше го преследвал и измъчвал, докато я бе желал с всяка своя фибра, заради което я мразеше.

Ето че сега тя беше тук. Беше обвила ръце около него, а устата ѝ жадно очакваше неговата. И това го обезсилваше, правеше го слаб и го оставяше без дъх.

Любовта му към нея го правеше безпомощен.

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ. Устните му бяха меки и нежни.

Промяната в тона я накараха да отвори очи.

— Джейк?

— Шшшт! — той целуна с неопикуема нежност трапчинката на шията ѝ. — Не мисли. Само чувствуй. Остави се на усещането.

Когато устата му се върна върху нейната, изсмуквайки я с всепроникваща сладост, тя притихна под него.

Предаде се, осъзна той. Предаде се изцяло в ръцете му. Сърцето ѝ се качи в гърлото и биеше под устните му, а дишането ѝ бе неравно. Но нежността му към нея продължаваше да се носи над желанието като мъгла.

„Въздухът е така тежък — помисли си Коли. — Сякаш е материален, толкова е тежък и топъл. И така мек.“ Обгръщаше я и тя заедно с него се плъзгаше над един свят, където нямаше нищо друго, освен удоволствие.

Джейк я бе довел дотук.

Коли прошепна името му, докато устните, езикът и ръцете му докосваха нейните. Те я успокояваха и възбуждаха, утешаваха и възпламеняваха. Когато устните му я намериха отново, сякаш на света нямаше нищо по-важно от тази единствена целувка. Сърцето ѝ направо се разтопи.

Да усеща тялото му под ръцете си, беше страхотно. Той имаше такива издължени кости, тесни бедра и твърди мускули. Тялото му я възбуждаше, а мисълта и увереността, че ѝ принадлежи, ѝ доставяше невероятно удоволствие.

Коли потръпна и ухапа рамото му, когато удоволствието я изпълни докрай.

— Джейк!

— Този път няма да бързаме — той я погали бавно, измъчвайки и двамата. — Бързо е много лесно.

Време, нищо друго, освен време. Ароматът, трепетът на тялото ѝ, топлината, която започваше да пулсира под кожата. Искаше всичко това и още много повече.

Да я притежава сега, изтриваше от спомените му всеки самотен час, преживян без нея.

Джейк притисна устни към шията, към рамото, към устните ѝ и позволи на страстта си да вземе връх. Когато я доведе до първия връх, викът ѝ сякаш влезе в кръвта му и тя закипя.

Двамата се гледаха, докато проникваше в нея. Гледаха се и се движеха в единен ритъм. Очите ѝ се замъглиха, както от удоволствие,

така и от сълзите, които бликнаха в тях.

— Остани с мен.

Коли имаше чувството, че е достигнал сърцето ѝ. То беше голо и тя сякаш го виждаше как бие в ръцете му. Чудеше се дали може да го види изписано на лицето ѝ, докато сълзите бликаха от очите ѝ.

Затова ги затвори и остана с него. Все още беше с него, когато двамата паднаха, останали без сили на постелята.

Тя спа спокойно около един час, след което сънят ѝ се изпълни с кошмари, които я преследваха и измъчваха. Беше в гората, сред дърветата, в тъмното, в леденостудената вода. Тя се затвори над нея и нечий ръце я теглеха в противоположни посоки.

Не можеше да се освободи от тях, не можеше да изплува на повърхността. Не можеше да диша. Не виждаше нищо, не чуваше нищо. Задушаваше се.

Докато се бореше, водата се промени, натежа и неочаквано се превърна в гроб.

Коли се събуди с вик. Беше останала без дъх. Фургонът беше тъмен, навън бе станало доста хладно. Около бедрата ѝ се бе увила някаква тънка завивка. И освен това беше сама.

Обзета от паника, тя скочи, блъсна се в масата и изтича към вратата. Гърлото ѝ бе пресъхнало, дишаше трудно и гълташе въздуха с мъка, както в съня си. Притисна с ръце гърдите си, сякаш искаше да ги разкъса, да ги отвори, за да намали напрежението в тях.

Пребори се с вратата, докато дишаше на пресекулки, а пръстите ѝ се плъзгаха безпомощно по ключалката. От гърдите ѝ се изтръгна вик, който обаче се загуби в гърлото. Когато вратата най-сетне се отвори, тя направо падна навън. И се озова на колене в мътната светлина на хладното утро.

Чу звука на стъпки и без да вижда кой приближава, се опита да го отблъсне, но мускулите на ръцете ѝ сякаш бяха от олово и тя не можеше да ги повдигне.

— Хей, какво става? — Джейк клекна до нея и вдигна главата ѝ.

— Не мога да дишам — едва успя да продума тя. — Не мога!

— Напротив, можеш — зениците ѝ бяха разширени, лицето ѝ — мъртвешки бледо и влажно. Джейк сложи ръка зад главата ѝ и я

натисна към коленете ѝ. — Бавно, дълбоко, вдишай. Ето на, че дишаш!

— Не мога!

— Можеш! Вдишай! Издишай! Веднъж, втори път. Сега пак — почувства как стегнатите възли в стомаха ѝ се отпуснаха, когато започна да си поема въздух. — Продължавай.

— Вече съм добре.

Джейк отново наведе главата ѝ.

— Още. Вдишай, издишай. Искам да вдигнеш бавно главата си. Повдига ли ти се?

— Не. Добре съм. Просто... просто се събудих и бях напълно дезориентирана. За миг.

— Разбирам. Получила си пристъп на паника, която е блокирала дихателните ти функции.

Не беше напълно стабилна, но все пак достатъчно, за да се ядоса.

— Не съм получавала никакъв пристъп!

— Е, ти си знаеш. Освен ако не си решила да изскочиш гола от фургона заради самото шоу.

— Аз... — тя погледна надолу и видя, че е излязла наистина без дрехи. — О, господи...

— Няма нищо. Виждал съм те гола. Имаш страхотно тяло, дори когато е цялото мокро от пот. Ще те вдигна. Трябва да полежиш малко.

— Няма нужда. И няма защо да ме глезиш.

— Прекалено си умна, за да не се поддадеш на безпокойството. И прекалено упорита, за да не си го признаеш. Знам, че ти е тежко, Дънбрук. Седни — той я постави върху кушетката и я зави с едно одеяло. — Млъкни за една минута, докато успееш да се възстановиш. Няма ти нищо, освен стрес, напрежение, шок и умора. Прекалено много работа през изминалия месец. Ти все пак си човек. Трябва да си починеш.

Той взе една бутилка вода, отвори я и ѝ я подаде.

— Имах кошмари — Коли прехапа устните си, защото трепереха. — А когато се събудих, бях сама и не можех да дишам.

— Съжалявам. Извинявай — Джейк седна до нея. — Излязох да огледам наоколо, да проверя какво става. Не исках да те будя.

— Грешката не е твоя — тя отпи дълга глътка от водата. — Аз не се плаша лесно.

— Сякаш не знам.

— Но сега съм уплашена. Ако кажеш на някой обаче, ще те убия. Страхувам се и това не ми харесва.

— Всичко е наред — той я прегърна и притисна устни към слепоочието ѝ.

— Когато не харесвам нещо, обикновено се освобождавам от него.

Устните му се извиха в усмивка.

— И това го знам!

— Няма да се дам обаче — Коли си пое дълбоко въздух и въздъхна облекчено, когато той достигна дробовете ѝ. — Смятам да открия онова, което търся. Ще отида във Вирджиния и семейство Симпсън ще трябва да ми разкажат онова, което искам да знам. Моля те да дойдеш с мен.

Той вдигна ръката ѝ и я целуна.

— Първо ще трябва да се облечеш.

19.

След като сложи и последното парче бекон в черния тиган, Джейк разби в купата двадесетина яйца. Успя да убеди Коли да направи кафето, преди да отиде да си пусне един душ, така че и това беше нещо. Но ако някой искаше препечена филийка, то щеше да се наложи да си я приготви сам.

Той нямаше нищо против готвенето. Особено когато ставаше дума за закуска и не изискваше никакви специални умения или бомбастични рецепти. Във всеки случай всички трябваше да ядат, а изглежда никой друг нямаше достатъчно енергия или желание да си сготви храна.

Един екип, или племе, каквито и да са ритуалите и навиците му, се нуждае от гориво, за да продължи. Смъртта на един член обикновено създава нов тип близост сред оцелелите му членове. Храната беше един вид символ и нейната подготовка, поднасяне и консумация бе церемония, обща за много култури по време на скръб по една или друга причина.

Както сексът, и храната беше символ на живота. Заедно със скръбта, вината и облекчението на тези, които бяха останали живи, тя доказваше, че животът продължава, а загубата на един от тях трябва да бъде приета.

Тази принудителна близост беше временна, напомни си той, докато мислеше за Коли. Освен ако човек не работи много упорито, за да я поддържа.

Когато Дъг влезе в кухнята видя мъжа, за който знаеше, че е бившият съпруг на Коли, наведен над печката, с превързана около кръста и избелелите му джинси кърпа, да бърка в някаква купа с нещо, което му заприлича повече на градинарско гребло, отколкото на лъжица.

Беше доста странна картинка, но не по-странна от онази, която видя преди секунда, когато бе посрещнат от някакъв тип по долно бельо с прошарена сива козина по бедрата, който му показва с ръка кухнята, преди да му обърне гръб върху изтъркания диван.

Дъг прескочи две купчини на пода, които според него представляваха хъркащи хора.

Ако това беше мястото, което Коли бе избрала да живее, щеше да мине доста време, преди да я разбере.

— Извинете, че ви прекъзвам.

Джейк продължи да разбива яйцата.

— Ако търсите Коли, тя е под душа.

— О! Мислех, че всички вече сте станали.

— По това време по принцип сме станали, но днес закъсняхме. Кафето е току-що сварено.

— Благодаря — имаше няколко чаши и купи, строени на барплота. Дъг взе напосоки една и посегна към каната.

— Ако искате мляко, ей там има. Също е прясно. Взехме го на връщане от работа тази сутрин.

— Нима работите и нощем?

— Не — Джейк престана на бие яйцата и се обърна, за да разбърка бекона. — Сигурно сте наминал насам, за да видите как е тя, но май не сте чул новината.

— Какво искате да кажете с това „как е тя“? Какво се е случило?

Мигновена реакция и загриженост, отбеляза Джейк. Кръвта вода не става.

— Снощи едно момче от екипа се удави. В Дупката на Саймън. Не знаем как. Полицията продължава търсенето. Коли и аз останахме там цялата нощ. Я изтрийте тази тъжна физиономия!

— Не сте ли ужасно хладнокръвен?

Джейк го погледна над тигана.

— Трябва да запазим целостта на екипа, а той е съставен от хора. Коли и аз сме отговорни за тях. Тя го прие много тежко. Няма да й помогна много, ако се разкисна.

Той погледна нагоре, когато от тавана над тях някой изтрополи. Беше влязла в спалнята, реши Джейк. Значи имаше още минута-две.

— Някой е убил това момче — произнесе бързо.

— Току-що казахте, че се е удавил.

— Да, но някой му е помогнал. Освен това мисля, че вече двама души са мъртви само защото Коли се рови в миналото. А то не би трябвало да има нищо общо с разкопките.

Дъг пристъпи към печката и също сниши глас.

— Смятате, че Рон Долан и това момче са били убити, защото Коли търси човека, който я открадна от количката през 1974? Това вече е прекалено!

— Не толкова, колкото си мислите. Тя ще слезе тук след минута. Не ѝ трябва повече, за да облече риза и джинси. Така че ще прекъсна разговора ни. Не искам да остава сама, дори и за час. Когато не съм в състояние да бъда с нея, вие ще го правите.

— Нима мислите, че някой се опитва да я нарани?

— Мисля, че колкото по-близо стига до истината, толкова повече някой се опитва да я спре. Няма да позволя на никой да я нарани, нито пък вие, защото така сте възпитан. Братът, особено по-големият брат, трябва да се грижи за сестра си. Фактът, че обстоятелствата са ви отнели тази възможност през изминалите години, ще ви направи само още по-убеден да изпълните ролята си като възрастен.

— Значи трябва да ви помагам да я опазим, защото така изисква възпитанието ми?

— Да, и заради кръвната връзка, която вече чувствате — „нали точно поради това си така объркан — каза си Джейк, докато наблюдаваше лицето му. — Объркан, но вече притеснен.“ — Защото тя е жена, а във вашата природа и възпитание е заложено да се застъпвате за жените. И защото я харесвате.

Според Дъг това вече беше прекалено.

— А каква е вашата причина?

Джейк вдигна тигана от огъня.

— Моята причина всеки миг ще слезе по стълбите и ще започне да ми се кара защо не съм сложил сирене на яйцата.

Той свали кърпата от кръста си и я използва, за да хване горещата дръжка на тигана, докато изливаше все още цвъртящата мазнина в празна консерва от боб със свинско.

— Оставих на Лео да събуди заспалите охлюви, които са се пръснали из цялата къща — рече Коли, като влезе в кухнята. — А, Дъг! — рече изненадано тя. — Какво правиш тук? Как си?

— Джейк току-що ми съобщи за случилото си. Ти добре ли си?

— Да, само леко замаяна — тя го погледна и протегна ръка. Джейк сложи грамадна чаша кафе в нея. — Чух, че си бил извън града.

— Върнах се вчера, минах покрай разкопките, но ти беше заета.

— Аха. Сложи ли сирене на тези яйца? — попита тя Джейк, като същевременно отвори хладилника, за да извади сиренето оттам.

— Не всеки обича сирене с яйцата си — защити се Джейк и намигна на Дъг.

— Сигурна съм, че всеки обича сирене с яйцата си — тя бутна към него сиренето и се завъртя, за да вземе хляба. — Сложи малко върху моята порция, пък ако попадне и върху порцията на друг, толкоз по-зле за него.

Дъг наблюдаваше как Джейк протегна ръка за ножа, който тя извади от чекмеджето, сетне Коли постави филийките в тостера и взе чинията, която той ѝ подаде.

Беше като синхронизиран танц, помисли си той, в който всеки от танцьорите знае ритъма на другия и стъпките, които следват.

— Наминах отгук, за да ти донеса нещо, което купих от Мемфис.

Настъпи момент на объркване, което се изписа върху лицето ѝ, преди да се усмихне.

— Барбекю?

— О, не — Дъги подаде малка кафява торбичка. — Сувенир от Грейсленд.

— Ти си ходил в Грейсленд? Винаги съм искала да го посетя. Дори нямам идея защо. Уау, погледни Грейстоун, та това е затварачка за бира „Елвис“!

— Ти никога нямаш достатъчно.

Джейк разгледа най-задълбочено червената джаджа.

— Най-добре я дръж по-далеч от Дигър. Той обича хубавите затварачки.

— Тази няма да му я дам — тя пристъпи към Дъг, колебаейки се какво да стори. Кое, по дяволите, беше правилно? Може би трябваше да го прегърне или да го целуне? — Благодаря — каза тя, като се ограничи с потупване по рамото.

— Няма защо — а ние двамата, помисли си тъжно Дъг, дори не знаем стъпките на своя танц. — Най-добре да тръгвам.

— Закусвал ли си? — Коли отвори чекмеджето и извади лопатка, докато Джейк постави тигана с яйцата в средата на масата.

— Не.

— Защо не останеш да закусиш с нас? Има достатъчно, нали, Джейк?

— Абсолютно.

— На мен не ми трябва много и за щастие, обичам сирене върху яйцата си.

— Тогава грабвай една чиния — нареди му Коли.

В това време Джейк отиде вдясно и отвори фурната, откъдето извади бекона, който предварително бе запържил.

— Лео ми каза да дойда направо тук — рече Лана, която неочаквано се появи на вратата на кухнята. — Дъг, видях колата ти отпред. Предполагам, че вече си чул какво се е случило.

— Значи грабвай две чинии — нареди му Коли, докато зареждаше още филии хляб в тостера. — Трябва ли ни адвокат?

— Лео има известни съображения. Тук съм, за да ги обсъдим. А също и официалната версия. Както, и за всичко останало — тя вдигна ръце. — Това е ужасно! Не знам какво да кажа. Говорих си с Бил вчера следобед. Той позволи на Тай да му продъни ушите с онази еленова кост.

— Къде е Тай? — попита Дъг, като ѝ подаде хартиената чиния от купчината върху барплота.

— Какво? А, той е с Роджър. Не мисля, че мога да преглътна каквото и да е. Просто искам да говоря с Лео.

— Когато аз готвя, всички ядат — заяви Джейк, извади огромен буркан с желе от грозде от хладилника и го подаде на Коли. — Ти по-добре си намери място, преди ордата да се изсипе тук и да не остане нищо за теб. Тогава ще се наложи да стоиш права. Колко сме, Дънбрук?

— Роузи и Дигър са на разкопките. Така че, ако броим гостите, ще бъдем единадесет.

Те влизаха и излизаха, облечени и разсъблечени в различна степен. Някои си слагаха от храната и се отдалечаваха с чиниите си. Други си намираха място покрай дългата издраскана маса, която Роузи бе открила на една разпродажба и домъкнала в къщата.

Но Джейк беше прав. Когато той бе стотвил, всички ядяха.

Коли се бе съсредоточила върху храната, като внимателно я бодеше с вилицата, след което механично я слагаше в устата си. Дори не се включи в разговора, когато Лана започна да обсъжда правните положения с Лео.

— Гражданите може да ни заставят да спрем — рече Соня. Тя си отчупи парченце препечен хляб и го натроши над яйцата, които едва бе докоснала. — Имам предвид полицията или градския съвет, или други сродни власти. Може да поискат да преустановим разкопките.

— Дружеството за защита на природата купи земята — успокои я Лана. — След няколко седмици ще бъдем официални собственици. Като член на дружеството, говорих с друг отговорен негов член тази сутрин. Мога да ви уверя, че никой не ви обвинява за случилото се. Работата, която вършите там, не е свързана със смъртта на Били Макдауъл.

— Той умря, докато всички бяхме там. Ние просто си седяхме — продължи Соня.

— Щяхте ли да седите, ако знаехте, че е в беда? — попита я Джейк.

— Не, разбира се, че не.

— Щяхте ли да направите всичко, което можете, за да му помогнете, ако знаехте, че се нуждае от помощ?

Тя кимна.

— Но не сте знаели, затова не сте помогнали. Разкопките бяха важни за него. Не мислиш ли?

— О, да — тя се размърда, като разбърка яйцата си с вилицата. — Той винаги говореше с такъв ентузиазъм за тях, въодушевяваше се от всяка нова находка. Ако не говореше за работата си, говореше за Коли — тя млъкна, премигна и погледна виновно към Коли. — Извинявай.

— Няма защо.

— Според много култури и общества — продължи Джейк — човек изразява уважението си към мъртвите, като продължава тяхното дело. Така че ние ще продължим да копаем.

— Нямам намерение да забърквам каквито и да е неприятности — намеси се Дори. — Но я си представете, че родителите на Бил започнат дело. Срещу собственика на земята, срещу екипа, срещу ръководителите на екипа. Хората правят подобни неща заради един счупен пръст, така че е твърде вероятно да го направят и заради Бил. Как този вид правни неприятности ще се отразят върху отпускането на субсидия? Може ли процедурата да бъде спряна?

— Така е. Хората гледат да спестят пари, откъдето могат — след това изречение Мат се размърда и си взе още бекон. — Просто смятам, че Дори има право. В нашия сръдлив, обидчив, материалистичен и егоистичен свят е много лесно да се премине от емоцията към сметките. Кой трябва да плати за това, че страдам, и колко мога да получа?

— Оставете притесненията в случая на мен — успокой го Лана. — Моят съвет в момента е да продължите, така както смятахте досега. Свържете се с полицията и с медиите, но преди да давате изявления пред когото и да било, искам да се консултирате с мен или с друг адвокат.

— Трябва също така да създадем система за охрана — Лео отстрани чинията си и посегна за чашата с кафе. — Никой няма да ходи сам в гората по което и да било време. Онези членове от екипа, които остават през цялата седмица тук, ще си поделят нощните дежурства на терена. Не по-малко от двама души на смяна. Не бива да губим повече хора.

— Ще направя график — предложи Коли.

— Добре. Тази вечер трябва да се върна в Балтимор, но ще бъда тук в средата на седмицата. Мисля, че ще е най-добре днес да почиваме. Всеки, който остава, да бъде готов за работа утре.

— Аз имам лична работа във Вирджиния — Коли погледна към Джейк. — Дори и двете гургулици от Западна Вирджиния може да сменят Роузи и Дигър днес следобед. Ще сложим Боб, Мат и Дигър нощна смяна. А аз ще изготвя всекидневен график от утре.

— Аз ще почистя тук, преди да си тръгна — изправи се Соня. — Знам, че онова, което казваш, е вярно — обърна се тя към Джейк, — но не мога просто така да пренебрегна смъртта на Бил. Не знам дали ще се върна. Съжалявам, че оставям всичко, но не знам дали ще успея да го преодоля.

— Вземи си няколко дни почивка — предложи Коли. — Аз също трябва да свърша някои неща. Да комплектувам докладите и всички филми от вчера до края на деня.

Коли отиде в офиса на Джейк, за да разпечата статията за Симпсън, да приготви списъците, както и диаграмата, която изготвиха с Джейк.

— Какво има във Вирджиния? — попита Дъг, като застана на вратата.

— По-точно кой е там. Някой, с когото трябва да говоря.

— Това... дали има връзка с Джесика?

— Да — тя сложи папката в чантата си. — Ще ти съобщя, като се върна.

— Идвам с теб.

— Джейк ще дойде с мен. Ще се оправя.

— Идвам с теб — повтори Дъг и се отмести малко, защото Лана също се мушна покрай него. — За какво става дума?

— Получих информация, която трябва да проверя.

— Значи тръгваш с нея? — попита Лана.

— Да.

Тя погледна часовника си и се намръщи.

— Нека да попитам Роджър дали ще се справи с Тай, докато ние се върнем.

— Какво означава това „ние“? — попита строго Коли.

— Мисля, че означава екип. Нали сме екип? Аз съм правната част от него. Само да се обадя по телефона и после можете да ме пишете в списъка с пътниците.

— А ако се наложи да направя нещо незаконно? — промърмори Коли, докато Лана вадеше мобилния си телефон.

Тя пхна косата си зад ухото и се усмихна.

— Значи определено трябва да бъде някъде наблизо.

Коли не можа да се пребори да седне зад волана, така че трябваше да се задоволи с пасажерското място в автомобила на Джейк, вместо в собствената си кола. За да има достатъчно време да се муси в мълчание, Коли подаде папката на Дъг, така че двамата с Лана да се запознаят с документите в нея на задната седалка.

Но тишината продължи кратко време, защото те започнаха да я бомбардират с въпроси.

— Вижте какво, всичко, което знам, е там вътре. А онова, което смятам да открия, е във Вирджиния.

— Винаги е много крива, когато не се е наспала добре — намеси се Джейк. — Нали, любов моя?

— Я млъкни и си гледай пътя!

— Е, видяхте ли? Какво ви казах.

— Колко време Симпсън е бил личен лекар на майка ти? — Лана измъкна бележник от чантата си и започна да пише в него.

— Откъде да знам. Може би поне до 1966.

— И по онова време не е бил женен за Барбара Халоуей?

— Не. Мисля, че това е станало най-вероятно към 1980. Той е по-стар от нея поне с двадесет години.

— И според твоята информация тя е работила в Окръжната болница „Уошингтън“ от юли или август 1974 до пролетта на следващата година и е била на етажа на родилките, когато Сюзан Кълън е лежала там. През пролетта на следващата година се е преместила. Не знаеш къде.

— Точно това смятам да науча и можеш да се обзаложиш, че известно време между пролетта на 75-та и 78-ма е прекарала в Бостън — тя се обърна, за да ги погледне. — Все още е работила в Хагерстаун, когато Джесика Кълън е била отвлечена. Човек не може да забрави такава нещца. Никой в градчето не го е забравил. Но когато говорихме с тях през юли, това беше новина, която изненада и нея, и съпруга ѝ. И по всичко изглеждаше, че не се преструват.

— Може да е било случайно — Лана продължи да пише, — но съм съгласна с теб.

— Случайно е друг път! Я погледни датите, погледни и съвпаденията и тогава много лесно ще възстановиш картинката от събития. Халоуей е била в организацията на Карлайл. Един от основните му медицински източници. Сестра на личния гинеколог. Тя получава известие, че той търси бебе, за предпочитане момиче. Най-вероятно поръчката е пристигнала с основните физически изисквания на клиента, може би и нещо свързано с наследствеността, физическите черти. Сюзан Кълън е родила момиченце, което е отговаряло на търсенето.

— Но те не са взели бебето повече от три месеца — намеси се Дъг.

— Дори и най-отчаяната двойка би се усъмнила, ако поиска дете за осиновяване и го получи на другия ден. Изчакват няколко месеца, уверяват се, че бебето е здраво и няма медицински проблеми. Имате време да изучите детайлно програмата на семейството, навиците,

разходките. И изчакват подходящия момент, като трупите допълнителни доходи по време на периода на изчакване.

— Тя трябва да е жената, която е отвлякла бебето — рече замислено Дъг. — Онази, която е била там, на мястото. Имала е възможност да наблюдава родителите ми, нас. Имала е време да разучи базара и как да се измъкне най-бързо оттам.

— На мен ми звучи логично — съгласи се Коли. — Родителите ми разказаха, че медицинска сестра ме е занесла в кантората на Карлайл.

— Други фактори? — намръщи се Лана. — Джесика вероятно не е била единственият кандидат. По-вероятно е да са имали предвид още две или три други бебета. Ако приемем, че Барбара Халоеуей е била основната фигура, трябва да има и други бебета момиченца, родени по същото време и отговарящи на изискванията. И най-вероятно тя не е била единственият доставчик. Трябва да е имало и други като нея в различни болници в страната. Джесика е единственото бебе изчезнало в този район, но Карлайл, според всички предположения и подозрения е осигурил доста голям брой бебета в продължение на няколко години.

— С всяко ниво, което достигаш при разкопките, откриваш все повече данни, правиш нови връзки и попълваш картината — обади се Джейк. — Халоеуей е нашата последна находка.

— Изкопахме я, запечатахме я и ѝ сложихме номерче — добави Коли.

— Очевидно трябва да бъде разпитана — Лана подчерта няколко пъти името на Барбара Халоеуел в бележника си. — Дори ако вашата информация е прекалено умозрителна и построена върху догадки, мисля, че имаме достатъчно основание да се обърнем към полицията. Не мислите ли, че е по-вероятно тя да проговори на официален разпит пред властите вместо пред вас?

Коли погледна Джейк и се усмихна доволно, когато той я прегърна за миг с една ръка.

„Аха, няма начин значи“, поклати глава Лана.

— Е, добре. Вие какво всъщност смятате да правите — да я вържете на стола и да я малтретирате, докато не си признае?

Коли изпружи крака. Джейк започна да почуква по волана, а Дъг се загледа съсредоточено през страничния прозорец.

Лана въздъхна дълбоко.

— Нямам достатъчно пари в себе си, за да платя гаранцията на няколко лица, обвинени в нападение — Коли се наведе напред, — нека аз да говоря с тях. Нали съм адвокат? При това добър оратор. Може да направя така, че да изглежда все едно знаем повече, отколкото казваме. Знаем как да ги притисна.

— Искаш да опиташ с нея кротко и благо? Тогава непременно я попитай кого изпратиха в Мериленд и дали изобщо знаеха името на Бил Макдауъл, когато го убиха.

— Убиха ли? Но аз мислех, че... О, господи! — Лана трескаво зарови в чантата си за телефона.

— Спокойно, Тай е добре — рече Дъг, докато гледаше какъв номер набира. — Дядо няма да позволи да му се случи нищо лошо.

— Разбира се, че не. Аз просто искам да... Ало, Роджър? Не, нищо лошо — тя протегна ръка и се успокои, а Дъг сплете пръсти с нейните.

— Нямах намерение да те плаша с призраци — рече Коли, когато Лана затвори телефона.

— Но го стори много успешно. Няма значение, благодаря ти. Лесно е да мислиш за това като за нещо станало преди години и да забравиш за момента. Трябва да отидете в полицията.

— След като говорим със семейство Симпсън. Ще дам на шериф Хюит цялата информация, която имаме. Смятам, че ще му помогне — като забележа сплетените им ръце, Коли се извърна назад и попита: — А вие, деца, спите ли вече заедно?

— От къде на къде ти дойде наум да питаш? — стресна се Дъг.

— О, просто се опитвам да упражнявам сестрински контрол. Нямах възможност да бъда до брат ми, да наблюдавам фазите на ухажването и така нататък. Просто се оказах другаде. Е, как върви сексът? Добре?

Лана прокара език по зъбите си.

— В интерес на истината.

— Не й казвай нищо!

— Момчетата винаги се изнервят, когато момичетата говорят за секс — подхвърли Коли с насмешка.

— Аз не съм от тях — Джейк протегна ръка и я потупа по бедрото.

— Ти си грешка на природата, но трябва да призная, че Грейстоун, ето, този тук, наистина е добър в леглото.

— Не искам да слушам — обади се Дъг.

— Аз говоря на Лана. Нали знаеш как някои мъже са добри само в едно нещо? Уж са страхотни в целувките, но имат ръце като на риба или издръжливост на деветдесетгодишен астматик.

— Да знам. Със сигурност знам — Лана щракна химикалката си и я пъкна обратно в чантата.

— Е, нека ти кажа за Грейстоун. Той е добър във всичко. Има страхотни устни, знае всички онези малки трикове. Има наистина умели ръце. И почти успява да прикрие безбройните си недостатъци, както и досадните си и дразнещи качества.

Лана се наведе напред и сниши глас.

— А Дъг носи очила за четене. С рогови рамки.

— Шегуваш се! Роговите рамки направо ме убиха. Носиш ли ги със себе си? — тя се наведе назад и побутна Дъг по коляното, но получи в отговор само един смразяващ поглед.

— Започваш да си мислиш, че не е било толкова лошо, че са ме откраднали от количката, нали?

— Чудя се как да ги уговоря да те откраднат още веднъж.

— Стига де, тъкмо намерих пътя обратно! Хей, Грейстоун — много си мълчалив.

— Наслаждавам се на заяждането ти с някой друг, освен с мен. Почти стигнахме, Дъг.

— Само помнете, че аз съм главната — рече Коли, когато Джейк насочи колата към изхода на магистралата. — Вие тримата сте ми за подкрепа.

— Изживява се като Кинси Милон — промърмори Дъг.

Нищо подобно, чувстваше се повече като Сигърни Уивър от „Пришълецът“. Искеше да сече и да пали. Но потисна гнева си, докато Джейк караше по алеята. Яростта и темперамента не биваше да я заслепяват. Разсъдъкът ѝ трябва да бъде ясен. Коли излезе от колата, отиде до предната врата и натисна звънеца.

Но не чу нищо в отговор, освен късните песни на птиците и далечното бръмчене на косачка някъде от другата страна на улицата.

— Ще проверя в гаража — предложи Джейк, докато тя натискаше звънеца още веднъж.

— Може да са излезли да обядват навън. Неделя е. Или пък да са на тенис — предположи Лана.

— Не. Те знаят какво става. Знаят, че съм говорила с хора, които може да си спомнят за Барбара. Изобщо не си пия коктейла, нито играят бридж в клуба.

— Гаражът е празен — докладва Джейк.

— Значи ще влезем.

— Почакай — Дъг сложи ръка върху рамото на Коли. — Дори ако пренебрегнем факта, че е ден, счупим вратата и влезем, място като това сигурно има алармена система. Чупиш прозореца, отваряш вратата и ченгетата пристигат, преди да си открил каквото и да било. Ако изобщо има нещо за криене.

— Писна ми от твоята логика!

Тя заудря с юмрук по вратата.

— Те не могат да знаят, че ще дойда! Не и толкова бързо.

— Почакай. Хайде да помислим. Дъг има право за съседите — Джейк погледна към къщите от другата страна на улицата. — Висша класа, богаташи, сто процента с охранителни системи. Но селото си е село и винаги си има клюкарка. Някой, който се занимава само с това да знае какво правят другите. Защо не се поразходим? Ще почукаме на няколко врати и учтиво ще разпитаем за нашите приятели Симпсън.

— Добре — Коли успя да възвърне спокойствието си. — Ще вървим по двойки. Двойките са по-малко подозрителни. Джейк и аз ще започнем от южната страна, а вие с Дъг от северната. Колко е часът?

Тя погледна часовника си, докато обмисляше разни идеи.

— Е, времето е малко напреднало, но ще казваме, че сме били поканени да прием по едно питие с Барб и Ханк. И понеже не сме ги открили, се тревожим да не се е случило нещо или да не сме разбрали в кой ден точно сме били поканени.

— Ще го направя с вдъхновение — Джейк хвана ръката ѝ и сплете пръсти с нейните, но тя се отдръпна. — Нали сме двойка, забрави ли? Една хубава, безвредна, приятна и не излъчваща заплахата двойка, загрижена за приятелите си Барб и Ханк.

— Всеки, който вярва, че ти си безвреден, значи е глух, ням и сляп.

Лана и Дъг тръгнаха в обратна на тяхната посока.

— Не ми приличат на разведени и не се държат като такива — рече той.

— Така ли? А според теб как трябва да се държат разведените?

— Не така. Наблюдавах ги, докато приготвяха заедно закуската. Беше като хореография. Забелязах и как се държат в колата. За всички е ясно, че се разбират, без да произнасят и дума. Когато искат, обменят мисли.

— Например, когато Коли започна да те дразни, за да ме отклони от тревожните ми мисли?

— Той знаеше, точно какво прави тя. Не знам какво става между тях, но се радвам, че е тук. Ще я пази и наглежда.

Дъг натисна звънеца на първата къща.

Докато стигнат до третата врата, Джейк и Коли вече имаха напълно правдоподобно звучаща история и всичко течеше гладко като по мед и масло. Жената им отвори толкова бързо, че Джейк веднага разбра, че ги е наблюдавала.

— Извинете, че ви безпокоя, мадам, но ние с жена ми се чудим къде са семейство Симпсън.

— Сигурна съм, че не сме разбрали правилно деня, скъпи — рече Коли, като погледна тревожно към дома на Симсънови.

— Просто искам да съм сигурен, че всичко е наред. Бяхме поканени да наминем за по едно питие — обясни той на жената, — но те не отговарят.

— Всички вие четиримата сте били поканени да пийнете аперитив у Симпсън?

— Да — потвърди Джейк, без да му мигне окото и се усмихна. Така значи, наистина беше наблюдавала къщата. — Братът на жена ми и неговата годеница решиха да проверят в другата посока на улицата, ако някой може да ни помогне.

— Моят брат и аз сме стари семейни приятели на Барб и Ханк — Коли веднага възприе историята, подхваната от Джейк, сякаш беше самата божия истина. — Всъщност нашият баща и доктор Симпсън са стари познати. Той изроди брат ми и мен. Баща ми също е лекар. А брат ми се стоди наскоро. Точно поради тази причина сме тук, за да отпразнуваме годиша му.

— Не разбирам как ще празнувате, като ги няма.

Коли стисна ръката на Джейк.

— Извън града ли са? Но... за бога! Сигурно сме объркали деня!
— обърна се тя отново към Джейк. — Когато говорихме преди няколко седмици, те не споменаха нищо за пътуване.

— Тръгнаха неочаквано — рече жената. — Как казахте, че се казвате?

— О, извинете ни — Коли подаде ръката си. — Ние сме семейство Брейди, Майк и Каръл. Надявам се, че не ви безпокоим, госпожо...

— Фисъл. Няма нищо. Струва ми се, че съм ви виждала вас двамата тук, у Симпсън, преди известно време?

— Да, разбира се. В началото на лятото. Тъкмо се преместихме от изток. Много е приятно да се видиш със стари приятели, нали? Вие казахте, че са заминали неочаквано. Да не се е случило нещо? Някакво нещастие? О, Майк, дано нищо лошо не се е случило със... — (Как, по дяволите, беше името на дъщеря му?) — ... с Анджела.

— Не казаха нищо подобно — успокоена от чутото, госпожа Фисъл излезе малко напред. — Видях ги да товарят багаж на колата, когато излязох да взема сутрешния вестник. Ние се грижим тук за съседите си, така че отидох и ги попитах да не се е случило нещо. Доктор Симпсън каза, че решили да отидат до къщата им в Хемптънс и да останат няколко седмици там. Видя ми се странно, защото взеха и двете коли. Той обясни, че Барбара искала да кара своята. Взеха багаж за повече от година, ако питате мен. Но Барбара, тя обича дрехите. Странно, как е забравила, че ще идвате? Тя не пропуска такива неща.

— Сигурно ние не сме разбрали правилно. Не казаха ли кога ще се върнат?

— Както казах, заминаха за няколко седмици. Той е пенсионер, както знаете, а тя не работи. Така че могат да идват и да си отиват, когато поискат. Бяха излезли и товареха багажа около десет тази сутрин, дори и Барбара му помагаше, а тя обикновено не го прави! Никога няма да я видите да става преди обяд в неделя. Сигурно са бързали, за да избегнат задръстването по магистралата.

— Пътят до Хемптънс е дълъг — съгласи се Коли. — Благодаря. Ще се свържем с тях по телефона.

— Майк и Каръл Брейди значи — промърмори под нос Джейк, докато се връщаха на улицата. — Ние сме бандата на Брейди?

— Това беше първото, което ми дойде наум. Видя ми се прекалено стара, за да ги е гледала и не ми заприлича на типа, който би следил „Шоуто на Ник“ посред нощ. По дяволите, Джейк!

— Знам какво ще ми кажеш — той вдигна ръката ѝ и целуна пръстите.

— Смяташ ли, че са отишли в Хемптънс?

— Колкото и да са бързали, не мисля, че Симпсън е толкова глупав, че да каже на градската клюкарка къде отиват.

— Аз също. И според мен те никога няма ще се върнат.

— Скрили са се някъде. Но където и да са, оставили са някаква следа. Ще ги открием.

Тя само кимна и изгледа гневно празната къща.

— Хайде, Каръл! Да приберем Алис и децата и да се връщаме у дома.

— Добре, добре — промърмори Коли и тръгна с него. Ако се налагаше да преглътне този провал, а очевидно се налагаше, трябваше да се контролира, за да вижда нещата в истинската им светлина. — Я кажи, мислиш ли, че Каръл Брейд беше гореща мацка?

— Какво говориш! Ти се шегуваш. Та от нея направо пушек се вдигаше!

ТРЕТА ЧАСТ НАХОДКИТЕ

*„Когато си елиминирал невъзможното,
онова, което остава, и е възможно да бъде
доказано, със сигурност е истината.“*

Сър Артър Конан
Дойл

20.

— Ти постъпи правилно.

Бяха се върнали в Мериленд. Лана стоеше до колата си с Коли и подрънкваше ключовете в ръка. Не ѝ се тръгваше, макар че не можеше повече да ангажира Роджър този ден.

Бягството на семейство Симпсън беше голямо разочарование за всички. Трябваше да си признае, че се бе подготвила за представление, за възможността да ги бомбардира с въпроси, да ги завърти на шиш и да ги изпече на двойния огън от факти и предположения.

А дългото пътуване обратно с празни ръце и перспективата да оставят попълването на липсата на части от мозайката на шериф Хюит, като изоставят всичко, което имаха предвид в началото на деня, бе другото разочарование.

Трябваше да има още нещо, което да се направи. Нещо друго.

— Хюит не ми изглеждаше силно впечатлен от нашите дедуктивните заключения.

— Може би не е, но няма да ги пренебрегне. Освен това сега всичко е записано. А той ще...

— ... го огледа от всички страни — довърши Коли вместо нея и се опита да се засмее. — Е, не можем да го обвиним в скептично отношение. За какво става въпрос, всъщност? За едно престъпление с тридесетгодишна давност, разследвано от двама копачи, едно момиче адвокат и един книжар.

— Извинявай, но ще те поправа. Говорим за две уважавани фигури — един блестящ млад адвокат и проникателен антиквар.

— В твоя вариант звучи по-добре — Коли разсеяно взе един камък и го хвърли в потока, където той цопна с плясък. — Наистина ти благодаря за всичко, което правиш за мен. Не мога да ти се отплатя.

— Това не е работата, която обикновено върша, но трябва да призная, че е вълнуващо.

— Е, да — Коли взе нов камък. — Да ти подпалят кантората си е наистина вълнуващо преживяване.

— Нали никой не пострада! Имам осигуровка, а пожарът ме ядоса, което е само в твоя полза. Сега вече съм ангажирана до края на войната. А фактът, че тя засяга и Дъг, е допълнителен стимул за мен.

— Добре. Хей, я виж! Там има черна змия.

— Какво? Къде? — уплашена, Лана се покатери върху капака на колата.

— Спокойно — Коли взе друг камък и се прицели. — Ей там — хвърли тя камъка в потока и той цопна на няколко сантиметра от змията. — Не е отровна.

— Все пак е змия!

— Харесва ми как се движат. Както и да е. Дъг значи. Той е интересно момче. Донесе ми затварачка за бира от Мемфис.

— Нима! — възклицанието излезе от устата ѝ, преди да е осъзнала какво прави. — Кажи ми защо това така трогва сърцето ми?

— Защото си си паднала по него, и то много.

— Съвсем вярно.

— Слушай, онзи разговор в колата за секса... Беше само, за да... — тя млъкна, завъртя се и макар че Лана бе готова да се наведе и скрие, удари една едра жужаща пчела така както волейболист би ударил висока бърза топка.

— Господи! Ужили ли те? — попита треперееща Лана.

— Не. Тези пчели обикновено само вдигат много шум и плашат хората. Търтеи. Като тийнейджъри са.

— Като дете беше ли мъжкарана?

— Не бих използвала подобна квалификация. Мъжкарана е дума, която се използва за момиче, което притежава същите умения, навици и желания, които традиционно се приписват на момчетата. По-подходящо ще бъде Мерибой^[1]. Не мислиш ли?

Лана поклати глава.

— Нямам идея.

— Има повече смисъл. Всъщност, за какво говорех преди това?

— Ами... за моя сексуален живот.

— А, да. Онова в колата беше само хитринка.

Лана реши, че Коли ще се справи, с каквато и да е гадина, която се изпречи на пътя им, затова се престраши, слезе от капака и се облегна на вратата на колата.

— Знам.

— Не че не обичам да слушам за сексуалния живот на другите.

— Живи или мъртви.

— Точно така. Всеки живот си има своите забележителни моменти.

Коли погледна към къщата. Вътре някой беше пуснал музика. Предположи, че е Франи, защото се чу песента на „Бек стрийт Бойс“ през прозореца.

— Моят първи такъв момент е бил, когато съм спяла в количката си през декември 74-та — продължи тя. — Тези моменти съставят мрежата, върху която се създава картината, но тя се гради ден след ден. Храната, която ядеш, професията, която работиш, човекът, с когото се любиш и с когото правиш семейство. Как готвиш или как се обличаш. Големите открития, като намирането на древен саркофаг например, са сензация. Но мен ме привличат обикновените неща в кариерата. Като например играчката, направена от коруба на костенурка.

— Или една проста затварачка за бира.

— Много си умна — рече Коли. — Мисля, че ако с Дъг бяхме израсли заедно, щяхме да бъдем много близки. И сигурно щяхме да се обичаме. Харесвам го и ми е по-лесно да бъда с него, както и с Роджър, отколкото със Сюзан и Джей.

— Защото залагаш на отговорни хора и търсиш причините — защо и как се е случило, вместо да приемеш последствията. Не те критикувам — добави Лана. — Мисля, че успяваш да се справиш в тази сложна и трудна ситуация със забележително и похвално чувство за здрав разум.

— Това обаче не е пречка някой от участващите или замесените в тази история, да не бъде наранен в известна степен. И ако сме прави в предположенията си, двама души, които дори не са част от всичко това, са мъртви. Защото аз имам удивителното и похвално чувство да търся и да настоявам за отговори.

— Би могла да спреш.

— А ти би ли могла?

— Не. Но мисля, че мога да си дам известна почивка. Да седна за малко и да се опитам да намеря себе си в картинката. Може би, ако го направиш, ще бъдеш в състояние да приемеш и отговорите, когато ги откриеш.

Това не беше лоша идея, реши Коли. Да остави едната загадка и да използва себе си като отправна точка за друга. Каква беше нейната собствена история и как се бе развила? Какво щяха да разкрият подробностите от нея за живота, личната култура и ролята ѝ в обществото?

Коли седна пред компютъра и се зае да проследи своята лична житейска история от датата си на раждане.

„Родена на 11 Септември 1974.

Отвлечена на 12 декември 1974.

Осиновена от Елиът и Вивиан Дънбрук на 16 декември 1974.“

Тази част беше лесна. Ровейки в паметта си, тя дописа дати — годината, в която започна училище, лятото, когато си счупи ръката, Коледата, когато бе получила първия си микроскоп. Първият ѝ урок по чело, първият рецитал, първите разкопки. Смъртта на дядо ѝ — бащата на баща ѝ. Първото ѝ сексуално преживяване. Датата на завършване на колежа. Годината, когато се пренесе да живее в собствено жилище.

Важните моменти от професионалния ѝ живот, дипломирането, по-сериозните болести и наранявания. Срещата ѝ с Лео, с Роузи, краткият любовен роман с един египтолог.

За какво мислеше?

За деня, в който срещна Джейк. Как би могла да го забрави?

6 април 1998, вторник.

За деня, в който правиха за пръв път любов.

8 април 1998, четвъртък.

Двамата просто се устремиха един към друг, спомни си Коли. Не бяха в състояние да държат ръцете си далеч и направо подпалиха матрака в тясната малка стая в Йоркшър, близо до селището от мезолита, което проучваха.

Тогава тръгнаха заедно по пътя, през юни същата година. Не би могла да посочи точно кога се превърнаха в екип, нито как. Стана съвсем естествено. Просто ако се налагаше единият да замине за Кайро или Тенеси, заминаваха и двамата. За Кайро или Тенеси.

Караха се като побъркани и се любеха неистово. По целия свят.
Коли записа датата на сватбата им.

Датата, на която той си отиде.

Датата, на която получи документите за развода.

Времето между тези дати не бе много голямо, помисли си тя и поклати глава. Ставаше дума за нейния живот, а не за техния.

Написа датата на доктората си. Въведе деня, в който отиде да види Лео в Балтимор, първия ден на проекта „Антиетам Крийк“, който съвпаднаше със срещата ѝ с Лана Камбъл.

Денят, в който пристигна Джейк.

Денят, в който Сюзан Кълън дойде в мотела.

Пътуването до Филадельфия, връщането. Наемането на Лана, вечерята с Джейк, изписването на обидните думи върху роувъра ѝ, убийството на Долан. Разговорът с Дъг.

Сексът с Джейк.

Кръвните тестове.

Първото посещение при семейство Симпсън.

Тя се намръщи, върна се обратно, погледна в бележника си и въведе датите, на които всеки един член на екипа се бе присъединил към разкопките.

Куршумът, изстрелян срещу Джейк, пътуването до Атланта, пожарът.

Разговорите с вдовицата на доктор Блейкли и с Бетси Рофенбъргър. Откриването на съвпадащи данни вследствие на тези разговори.

Смъртта на Бил Макдауъл.

Любовната нощ с Джейк.

Второто пътуване до Вирджиния, което доведе до настоящия момент.

След като имаш събитията, имаш и картината, помисли си Коли. Трябва да ги екстраполираш, да видиш как всяко едно от тях се съчетава и свързва с друго. Как едното ниво преминава в следващо.

Известно време тя работи съсредоточено, като разместваше различните данни около различни основни събития — образование, здраве, професия, личен живот, проектът „Антиетам Крийк“, Джесика.

Като се облегна назад, видя един основен елемент в цялата схема. От деня, в който срещна Джейк, той беше свързан с всяко важно

събитие в живота ѝ. Дори с доктората, защото го бе започнала с чувство за отмъщение след раздялата им, за да не мисли непрекъснато за него. Не можеше да преживее дори личностна криза, без той да не е замесен и свързан с нея.

По-лошото бе, че не бе сигурна дали иска да бъде обратното.

Коли разсеяно посегна да си вземе бисквитка от плика до клавиатурата и установи, че е празен.

— Имам запаси в стаята си.

Тя трепна, обърна се и видя Джейк, който се бе подпрял на вратата.

— Но ще трябва да си платиш — добави той.

— По дяволите! Престани да се промъкваш и да ме шпионираш.

— Не мога да променя походката си. Какво да правя, като се движа грациозно и безшумно като пантера. И освен това вратата ти беше отворена. Да застанеш пред отворената врата на някой, не означава, че го шпионираш. Какво правиш?

— Не е твоя работа — и за да не му каже, тя запамети файла и изключи компютъра.

— Раздразнена си, защото нямаш сладкиши.

— По-добре затвори вратата — когато той го направи и влезе вътре, Коли му се озъби. — Имах предвид от външната страна.

— Трябваше да бъдеш по-обстоятелствена. Защо не си подремнеш?

— Защото не съм на три години.

— Изтощена си, Дънбрук.

— Имам работа, която искам да свърша.

— Ако правиш график за дежурствата и доклад за работата, няма защо да затваряш файла, преди да ги погледна.

— Имам си лична работа, която не те засяга — тя си помисли за хронологията от събития и дати, която току-що бе изредила, и за неговото постоянно присъствие в нея. — Или би трябвало да имам.

— Чувстваш се напълно разбита, нали, скъпа?

Стомахът ѝ се плъзна и сякаш слезе в коленете при нежната интонация в гласа му.

— Не бъди мил с мен! Безсмислено е. Вбесява ме. Не знам какво да правя, когато си такъв.

— Аз обаче знам — той се наведе и докосна устните ѝ. — Не мога да проумея защо никога преди не съм се сецал за това.

Коли се обърна и отвори файла.

— Това е хронологии на времето и събитията, която се опитвам да направя, за да подредя картината. Давам ти я. Продължавай — тя стана, за да може той да седне на стола пред бюрото. — Тук са всички върхове и падения в моя живот.

Отпусна се на спалния си чувал, докато той четеше.

— Спала си с Ейкен? Кльощавият египтолог! Какво си мислела, че правиш?

— Просто забрави или ще започна да изброявам жените, с които ти си спал.

— Ти изобщо не знаеш жените, с които съм спал. И си забравила някои събития.

— Не съм.

— Забравила си конференцията, на която ходихме в Париж през май 2000. Забравила си деня, в който избягахме от нея и седнахме в едно кафене на тротоара. Пихме вино. Ти беше облечена със синя рокля. Започна да вали, съвсем слабо. Върнахме се в хотела мокри, отидохме в стаята си и правихме любов. Прозорците бяха отворени, така че чувахме как навън, по покривите, трополи дъждът.

Не беше го забравила. Спомняше си го така ясно, че ѝ причиняваше физическа болка.

— Това не са съществени данни.

— Това бе един от най-съществените мигове в моя живот. Тогава не го осъзнавах. Много странно нещо, нали, и се случва често в живота на човека. Не знаеш какво е било важно, преди то да си е отишло завинаги. Пазиш ли онази рокля?

Коли се обърна настрани, подпря с ръка главата си и започна да го изучава. Не беше се подстригвал, откакто дойде на разкопките. Винаги го бе харесвала повече, когато косата му ставаше малко по-дълга.

— Пазя я някъде.

— Искам да те видя отново с нея.

— Никога преди нито си забелязвал, нито си обръщал внимание какво нося.

— Голям пропуск.

— Ей, какво правиш? — попита тя, когато той започна да пише.

— Добавям датата май 2000, Париж, към хронологията ти от дати. Смятам да прехвърля този файл в моя компютър. По-късно ще го заредя и ще си поиграя.

— Добре, чудесно. Прави каквото искаш.

— Сигурно се чувстваш ужасно. Не си спомням някога да си ми казвала да правя каквото си искам.

Защо ѝ се плачеше? Защо, по дяволите, беше готова да се разреве!

— Ти така или иначе го правеше.

Той изпрати файла по електронната поща към своя лаптоп, стана и отиде при Коли.

— Ти мислеше така — Джейк седна до нея и прекара ръце по раменете ѝ. — Не исках да си тръгвам тогава, в Колорадо.

А да, ето защо ѝ се плачеше, помисли си горчиво Коли.

— Тогава защо си тръгна?

— Защото ти ми даде ясно да разбере, че искаш точно това. Каза, че всяка минута, прекарана с мен, е била грешка. Че сватбата ни е била една лоша шега и ако аз не се откажа от проекта и не си отида, ти ще го направиш.

— Ние се карахме!

— Ти каза, че искаш развод.

— Да, и ти веднага се съгласи, бързо, чак светкавично. Ти и онази висока брюнетка изчезнахте за нула време, а след две седмици получих документите за развод.

— Аз не си тръгнах с нея.

— О, значи е било чисто съвпадение, че тя си тръгна по същото време.

— Ти никога не ми повярва, Кол. Не повярва нито в мен, нито в нас.

— Попитах те дали си спал с нея.

— Ти не ме пита, направо ме обвини, че съм.

— А ти не го отрече.

— Не го отрекох, защото беше обидно — съгласи се той. — И все още е. Ако вярваше, че съм ти изневерил с друга жена, че не съм спазил клетвата си към теб, тогава бракът ни наистина е бил лоша шега. Нямах нищо общо с нея. Господи, дори не си спомням името ѝ!

— Вероника. Вероника Уикс.

— Сигурно — промърмори той. — Но тя нямаше нищо общо с мен — повтори той. — Всичко беше между нас двамата.

— Искях да се бориш за мен — тя се изправи и седна. Раните в нея все още кървяха. — Веднъж поисках да се бориш за мен вместо с мен. Искях го, Джейк. Но ти нито веднъж не даде вид, че го правиш. Нито ми каза...

— Какво? Какво не съм ти казал?

— Че ме обичаш.

Чудеше се дали да се смее, или да плаче, когато видя изражението на лицето му. Човек рядко можеше да види Джейк Грейстоун беззащитен, объркан и засрамен.

— Но това са глупости! Разбира се, че съм ти го казвал.

— Нито веднъж. Ти нито веднъж не произнесе думите „Обичам те!“. „Ммм, скъпа, обичам тялото ти“ не се брои. Нито пък „И аз също“. Понякога ми отговаряше така, когато аз ти казвах, че те обичам. Но никога не го произнесе ясно, не го каза на мен. Очевидно нямаше мотивация. Защото ти може да си всичко, но поне не си лъжец.

— И защо, по дяволите, те помолих да се омъжиш за мен, ако не съм те обичал?

— Ти не ме помоли да се омъжа за теб. Ти каза: „Хей, Дънбрук, хайде да прескочим до Вегас и да се оженим.“

— Това е едно и също.

— Не се прави на тъп — уморена от разговора, Коли прекара ръце през косата си. — Няма значение.

Той хвана китката ѝ и наведе ръката ѝ надолу.

— Защо не си ми казала това по-рано? Защо не ме помоли да ти кажа, че те обичам?

— Защото съм момиче, голям глупав тъпанар такъв! — тя издърпа ръката си и се изправи. — Това, че се ровя в земята, че изравям кости и спя в спален чувал, не значи, че не съм жена.

Фактът, че му каза нещата, които сам бе проумял през последните месеци, го накара да се чувства още по-зле.

— Знам, че си момиче, за бога!

— Тогава си го набий в дебелината глава. За човек, който е прекарал съзнателния си живот в изучаване и анализиране на култури, човешки общества и социално поведение, твоето е направо идиотско!

— Престани да ме наричаш с разни обидни имена и ми дай една минута, за да оправя тази работа.

— Имаш колкото си време искаш — тя тръгна към вратата.

— Спри — той не се помръдна, не стана и не повиши глас. Изненадата, че не направи нищо от това, защото знаеше, че ги може и трите, я спря. — Не излизай. Нека да довършим поне този разговор, без да си обръщаме гръб. Ти не си ме помолила да произнеса думите — продължи спокойно Джейк, — защото в нашата съвременна култура, вербализацията на емоциите е толкова важна, колкото и демонстрацията им. Свободната комуникация между половете е естествена за развитието и еволюцията на техните връзки. Ако трябва да молиш за това, тогава отговорът е без значение.

— Бинго, професоре!

— И понеже аз не съм ти казал, че те обичам, ти си решила, че спя с други жени.

— О, та ти дойде с богатата си биография и името! Джейк Развратника.

— По дяволите, Коли! — малко неща на този свят мразеше повече от този прякор, с който често го наричаха, и то право в лицето. Тя много добре го знаеше. — Ние бяхме постоянно заедно.

— Но това не те спря да поглеждаш встрани? — контрира го Коли. — Ти харесваш жените.

— Да, харесвам ги — съгласи се той и се изправи. — Но обичах теб.

Устните ѝ трепнаха.

— Вече е късно да ми го казваш.

— Не мога да обърна нещата, така ли? Всичко е свършено. Има и още нещо. И може би трябваше да ти го кажа доста отдавна. Никога не съм те лъгал и не съм ти изневерявал. Ти ме обвини в това и много ме заболя, Коли. Затова откачих, защото предпочитам да съм луд, отколкото да ме боли.

— Да не искаш да кажеш, че не си спал с нея?!

— Нито с нея, нито с която и да е друга. Не е имало друга от мига, в който те видях.

Хиляди пъти си бе повтаряла, че я лъже, че я мами. Това беше единственият начин да преживее без него и основната причина, която я спря да не изтича подир него, когато си тръгна.

— Мислех, че си. Бях сигурна — трябваше да седне. Всъщност не седна, а направо се срути на земята. — Тя направи така, че да ѝ повярвам.

— Тя не те харесваше. Ревнуваше от теб. Играеше театър, флиртуваше с мен... Да, така беше, флиртуваше, но причината бе, че бях недостъпен за нея.

— Намерих сутиена ѝ в нашата стая.

— Какво? Господи!

— Подаваше се под леглото — продължи Коли. — Изглеждаше, сякаш го е забравила, когато се е обличала. Когато влязох, в стаята миришеше на нейния парфюм. И си помислих — нашето легло! Той е довел тази мръсница в нашето легло! Това ме разби.

— Не бях. Мога само да кажа, че не съм го правил. Нито в нашето, нито в което и да е друго легло. Нито с нея, нито с която и да е друга, откакто те срещнах.

— Добре.

— Добре ли? — повтори Джейк. — Само това ли ще кажеш?

Коли почувства как две сълзи се търкулват изпод миглите ѝ.

— Не знам какво друго.

— Защо не ми каза всичко още тогава?

— Защото бях уплашена. Страхувах се, че ако ти покажа доказателството, което ми изглеждаше неопровержимо, ти ще го приемеш. Ако кажеше „Да, така е, но повече няма да се повтори“, аз сигурно щях да се предам. Така че и аз откачих — рече с въздишка Коли. — Защото също предпочитам да съм луда, отколкото да ме боли или да се страхувам. Откачих, защото когато съм луда, мога да се преборя и да устоя. Не знаех какво друго да направя. И не знаех как.

Джейк седна пред нея, така че коленете им се допряха.

— Този път постигнахме малко напредък, защото се опитахме да бъдем приятели.

— И аз тъй мисля.

— Можем да продължим. Обещавам да помня, че си момиче, а ти ще ми вярваш, нали?

— Вярвам ти за Вероника. Ето, това е като начало.

Джейк взе ръката ѝ.

— Благодаря ти.

— Все още искам да ти викам, когато имам нужда от това.

— Чудесно. Викай, колкото си искаш. Защото аз все още искам да правя секс с теб.

Тя подсмръкна и избърса още две сълзи.

— Сега ли?

— Не бих отказал, но може би ще трябва да почака. Знаеш ли, така и никога не успяхме да отидем на запад и да видим баща ми, след като се оженихме.

— Не мисля, че моментът е подходящ за пътуване до Аризона.

— Не — но той можеше да я заведе там мислено, посредством думите. Можеше да ѝ покаже част от себе си, нещо, което не бе споделял с никого преди. — Баща ми... Той е добър човек. Спокоен, уравновесен, работяга. Майка ми е силна и толерантна жена. Те са прекрасно семейство, разчитат един на друг.

Джейк погледна ръката ѝ и започна да си играе с пръстите.

— Не си спомням някога да съм чул някой от двамата да казва на другия, че го обича. Не само на глас, въобще. Не си спомням да са го казвали и на мен. Знаех, че е така, но те не говореха. Ако се обадя на родителите си и им кажа, че ги обичам, сигурно ще се разтревожат. Ще се объркат.

Тя не можеше да си представи, че трите най-важни думи в човешкия език могат да объркат някого. Или него.

— И никога не сте си го казвали?!

— Никога не съм мислил за това и предполагам, че не съм го казвал. Щом си сигурна, че да „обичам тялото ти“ не се брои.

— Не се брои — тя почувства топлина, неочакван прилив на нежност към него и посегна да отмести кичур коса от лицето му.

— Ние така и не си разказахме повече за нашите семейства. Макар че ти придоби някаква представа за моето напоследък.

— Харесва ми семейството ти. Всъщност, и двете ми харесват.

Коли подпря главата си на вратата.

— В моето семейство винаги сме си говорили за чувствата си. Какво усещаме, защо го приемаме или отхвърляме. Съмнявам се, че има ден, в който да не съм чула мама или татко да не произнесат думите „Обичам те“ — на мен или един на друг. Карлайл е свършил по-добра работа, отколкото е предполагал, когато е свързал семейство Кълън със семейство Дънбрук.

— Какво искаш да кажеш?

— Силни емоции, изказани с думи. Ще ти покажа.
Тя стана и извади кутията за обувки от пътната си чанта.
— Прочетох всичките й писма. Ще взема едно напосоки.
Направи го, сетне му го подаде и седна на пода.
— Давай — каза Коли. — Прочети го. От него ще разбереш за какво говоря. Всяко едно от тях би ти го показало.
Той отвори плика и извади писмото.

„Скъпа Джесика,

Честит шестнадесети рожден ден, скъпа. Колко ли си развълнувана днес! Шестнадесет години е такъв важен рожден ден, особено за едно момиче. Сега си млада жена, знам. Моето малко момиченце е станало млада жена.

Знам също, че си красива.

Гледам младите жени на твоята възраст и си мисля колко свежи и прекрасни са всички. Колко е вълнуващо да бъдат на прага на бъдещето! И колко объркващо и трудно.

Толкова много емоции, толкова съмнения и копнежи. Всичко това е пред теб. Мисля си за онова, което бих искала да ти кажа. За разговорите, които може би щяхме да водим за живота и за това къде искаш да отидеш. За момчетата, които харесваш и за срещите с тях.

Знам, че щяхме да се караме. Майка и дъщеря винаги се карат. Бих дала всичко, абсолютно всичко на света за възможността да се скарам веднъж с теб. Ти да се ядосаш, да отидеш в стаята си и да затръшнеш вратата. Да ме изгониш и да пуснеш високо музиката, за да ме подразниш допълнително.

Бих дала всичко за това.

Мисля, че сега сигурно щяхме да отидем на пазар и щяхме да изхарчим маса пари, след което щяхме да обядваме някъде като дами.

Чудя се дали щеше да се гордееш с мен. Надявам се. Представи си твоята майка е Сюзан Кълън — бизнес дама. Това все още ме учудва, но се надявам, че ти щеше да се гордееш, че имам собствен бизнес и съм успяла с него.

Чудя се дали си виждала моята снимка в някое списание, докато си чакала при зъболекаря или фризьорката. Представям си как отваряш пакета със сладкишите ми, както и кои от тях обичаш най-много.

Опитвам се да не тъгувам, но ме боли и ми е тежко. Толкова ми е тежко, като знам, че може би правиш всичко това, без да подозираш коя съм аз. И никога няма да узнаеш колко те обичам.

Всеки ден и всяка нощ, Джеси! Ти си в мислите, в молитвите, в мечтите и сънищата ми. Липсваш ми.

Обичам те.

Мама.“

— Сигурно ти е много тежко. Не мога да си представя дори колко — Джейк наведе листа и погледна Коли. — Бях се заровил в данни, дати, факти и връзки. И бях забравил какво ти причиняват те и как се чувстваш.

— През коя година е написано?

— Била си на шестнайсет.

— Тя не е знаела нито каква съм, нито на какво приличам. Не е знаела каква съм станала, какво съм постигнала, къде съм. Но ме е обичала. Обичала е не само бебето, което е загубила, а мен — каквато и да съм. За нея това не е имало значение. Тя ме обича, просто защото ме обича. И това е достатъчно, за да го напише. Достатъчно да ми го даде. Да ми даде всички тези писма, за да зная, че съм била обичана.

— Макар да знае, че ти не можеш да я обичаш в отговор.

— Макар да знае, че не мога да я обичам — съгласи се, Коли. — Не и по този начин като нея. Защото имам майка, с която правех всички тези неща, за които Сюзан пише, че е искала да прави с мен. Имах майка, която ми казваше, че ме обича и ми го показваше. С тази майка отидох тогава на пазар, с нея спорех и мислех, че е непоносимо стриктна и дори ограничена. Мислех всички онези неща, които момичетата на шестнадесет години мислят за майките им — тя поклати глава. — Онова, което се опитвам да кажа, е, че моята майка можеше да напише това писмо. Вивиан Дънбрук можеше да напише точно същото писмо до мен. Тези емоции, тази нежност, тя е и в двете.

Вече имам някои от отговорите. Знам откъде идвам. Знам, че съм била благословена, както с гените, така и със средата, в която съм израснала. И това ми е позволило да бъда аз. Знам, че го дължа на двете си семейства, на двете си двойки родители, макар че мога да обичам само едните без задръжки. И знам, че ще се справя. Ще премина през емоционалната бъркотия, през тревогите, безпокойството и ровенето във фактите, за да открия истината докрай. Защото моята история няма да продължи без сътресения, докато не дам на жената, написала това писмо, всички останали отговори.

[1] Игра на думи. В думата Tomboy присъства мъжкото име Том. Затова, ако Том се замени с Мери, ще стане Maryboy — мъжкарана. Б.пр. ↑

21.

Лана знаеше, че има жени, които работят успешно и у дома си. Те въртят бизнес, създават империи и успяват да отгледат щастливи, здрави и добре възпитани деца, които отиват да учат и завършват с отличие Харвард или стават световноизвестни пианисти. А може би и двете.

Тези жени успяват да свършат всичко това, докато готвят вкусни ястия, обзавеждат къщите си и купуват италиански антики, дават умни и интелигентни интервюта за списания като „Мъни“ и „Пипъл“ и поддържат идеални бракове с активен сексуален живот, като никога не прибавят и едно кило към идеалното си тегло и фигура.

Те дават елегантни, задушежни вечерни приеми, участват в бордовете на няколко благотворителни организации и биват анонимно избирани за председатели на родителско-учителския комитет.

Лана знаеше, че такива жени живеят наоколо, и ако имаше пушка, щеше да преследва всяка една от тях и да ги изпостреля като зайци заради доброто на жените по света.

Тя все още бе облечена с боксерките и фланелката, с които бе спала, накуцваше, защото навехна леко крака си, когато стъпи върху фигурката на Анакин Скайуокър, която се търкаляше по пода, докато гонеше кучето, което бе решило, че новите й „прашки“ са по-вкусни от неговия кокал, и тъкмо бе приключила двадесетминутния спор с водопроводчика, който смяташе, че ремонта на тоалетната й може да изчака до края на седмицата.

Тай бе успял да омаже с фъстъчено масло себе си, кучето и пода на кухнята и да удави няколко войника от междузвездни войни в тоалетната, поради което тя се бе обадила на водопроводчика. А все още не бе станало девет часът.

Искаше да изпие спокойно едно кафе, искаше да обуе хубавите си нови обувки и да отиде в кантората си.

Вината, разбира се, беше изцяло нейна. Тя беше тази, която реши, че няма смисъл да плаща на бавачка за Тайлър, след като ще си

стои вкъщи. Беше така великодушна и щедра, когато помощничката ѝ поиска една седмица отпуск, за да посети дъщеря си в Колумбия.

Тя реши, че ще успее да се справи с всичко сама.

Сега нейното малко момченце плачеше горе в стаята си, защото му се развика и накара. Кучето се свираще под столовете поради същата причина. Водопроводчикът се бе ядосал, а всеки разбира какво означава това. А тя не можеше да измисли нищо по-добро, от това да включи компютъра си.

Беше се провалила като майка, като професионалистка и като стопанка на куче. Кракът я болеше и нямаше кого да обвини за всички тези провали, освен самата себе си.

Когато телефонът зазвъня, Лана реши, при това съвсем сериозно, да запуши ушите си и да скрие главата си между коленете. Ако някой си въобразяваше, че е в състояние да реши проблемите си, то щеше да бъде жестоко разочарован.

Но тя си пое дълбоко въздух и вдигна слушалката.

— Добро утро. Лана Камбъл слуша.

Дъг почука, след което реши, че никой няма да го чуе през шума, който идваше от къщата на Лана. Отвори внимателно вратата и показа глава.

Кучето лаеше като побъркано, телефонът звънеше, някой викаше и проклинаше от телевизора в дневната, а Тайлър жално скимтеше.

Можеше да чуе ядосания, близо до истерията глас на Лана, който надвикваше цялата тази врява.

— Тайлър Марк Камбъл, искам да престанеш веднага!

— Аз пък искам да отида в къщата на Брук! Не те обичам повече. Искам да живея с Брук.

— Не може да отидеш у Брук, защото нямам време да те заведа. И аз не те обичам точно сега, но няма как. Сега искам да се качиш в стаята си и да не излизаш, докато не започнеш да се държиш като разумно и възпитано човешко същество. И загаси този телевизор!

Дъг почти щеше да отстъпи и да се върне. Беше толкова шумно, че едва ли някой щеше да разбере, че се е върнал в колата и страхливо е отпрашил в облак прах.

Това тук не беше негова работа, напомни си той. Животът бе достатъчно сложен и объркан и без доброволно да си търсиш допълнителни усложнения.

— Ти си лоша — хълцаше Тайлър, а гласът му съвсем изтъня, което накара кучето да се присъедини към него с дълъг, протяжен вой. — Ако имах татко, той нямаше да е лош с мен. Искам си татко, не теб!

— О, Тай. И аз искам татко ти да е тук.

Сигурно беше така. Жалкото хлипане на хлапето и тъгата в гласа на Лана накараха Дъг да влезе.

— Хей, какво става тук? — опита се с широка усмивка на устните и бодър тон той да скрие, че е подслушвал.

Лана се обърна. Никога не беше я виждал другояче, освен в идеален външен вид. Дори след като бяха правили любов, пак изглеждаше перфектно.

Сега косата ѝ падаше на кичури, очите ѝ бяха влажни и гледаха диво. Краката ѝ бяха боси, а фланелката, на която пишеше „Най-добрата майка на света“, беше изцапана с петна от кафе.

По бузите ѝ изби червенина и тя вдигна ръце в безпомощен жест.

Той беше привлечен от дейната елегантна адвокатка. Беше изкушен от горещата, уверена в себе си жена. Беше заинтригуван от овдовялата, самотна майка, която очевидно и без усилие се справяше с всичко в живота.

Но за свое огромно удивление, в този миг се влюби в обърканата, раздърпана на външен вид, нещастна жена, застанала сред пръснатите в краката ѝ играчки.

— Извинявай — тя се насили да изобрази нещо като усмивка на лицето си. — Тук е пълна лудница. Моментът не е подходящ за...

— Тя ни се кара! — Тай се хвърли към Дъг и прегърна с ръце краката му, търсейки защита и подкрепа. — Каза, че сме били лоши.

Дъг го вдигна на ръце.

— А ти заслужи ли си го? Я ми кажи?

Горната устничка на Тай затрепери. Той поклати глава, сетне зарови лице в рамото на Дъг.

— Тя ме напляска по дупето.

— Тайлър! — Лана си помисли, че ако сега подът се отвореше и я погълнеше, щеше да се пребие до смърт не за друго, а заради играчките, които щяха да се изсипят заедно с нея.

— Как? Така ли? — Дъг го потупа леко по дупето.

— Дъг! — противопостави се Лана, като се опита да оправи косата си.

— Не знам. Тя е лоша. Може ли дойда да живея при теб?

— Не, не може да ходиш никъде, млади господинчо, освен в собствената си стая.

Смъртнобледа, Лана посегна да вземе Тай, но детето се вкопчи в Дъглас като маймунка в клон.

— Ти защо не отговаряш по телефона? — попита Дъг, като посочи с глава все още звънящия апарат. — Обади се.

— Не искам ти да... — да си тук, искаше да му каже. Да ме видиш в този вид. Мен! — Добре.

Тя грабна слушалката и се отдалечи. Дъг изгаси телевизора и все още носейки Тай на ръце, отвори вратата и подсвирна на кучето.

— Имал си лоша сутрин, нали, пухчо?

— Мама ме напляска по дупето. Удари ме ето така. Три пъти.

— Моята майка също ме напляскваше понякога. Изобщо не болеше. Нищо му нямаше на дупето ми. Нараняваше обаче чувствата ми. Предполагам, че ти се искаше да й го върнеш, когато и каза, че не я обичаш повече.

— Не я обичам, когато е лоша.

— Често ли е лоша?

— Ами... не. Но днес е много лоша — той вдигна глава и погледна Дъг с надежда, невинност и печал едновременно. — Ще ме вземеш ли да живея при теб?

Мили боже, помисли си Дъг. Само го вижте! Човек трябва да бъде дяволски по-корав и силен духом от Дъглас Едуард Кълън, за да устои на тези очи и да не се влюби в тях.

— Ако го направиш, майка ти ще бъде ужасно самотна.

— Тя не ме обича повече, защото лошите войници паднаха в тоалетната и тя бликна на обратно, а ние с Елмър намазахме пода и обувките с фъстъчено масло — от очите му закапаха сълзи. — Но не беше нарочно!

— Лош ден — Дъг не можеше повече да се сдържи, затова целуна мокрите му горещи бузки. — Ако наистина не е било нарочно, сигурно съжаляваш. Може би трябва да й кажеш, че съжаляваш.

— Нея не я интересува, щото каза, че сме били банда варвари — Тай отвори широко очи, пълни с любопитство. — Какво значи това?

— О, миличък! — как може един мъж да устои на подобно нещо! Той бе преживял целия си живот сам. Вървеше сам по пътя си, сам и доволен от това, че е сам. Сега обаче тук бяха тази жена, това момче и това идиотско куче. И всички те се бяха забили като куки в сърцето му.

— Това са хора, които нямат възпитание и добро поведение. Мисля, че ти и Елмър наистина сте се държали зле. А майка ти се е опитвала да работи.

— Майката на Брук не работи.

В главата му като ехо отекваше собственият му глас. Мислите от собственото му детство, когато се оплакваше или мусеше, защото майка му бе прекалено заета, за да му обърне повече внимание.

„Прекалено си заета за мен, нали? Добре, и аз ще бъда зает за теб.“

И това ако не бе дяволска работа, помисли си Дъг. Нима беше възможно гневът на едно четиригодишно хлапе да пречисти събираният цели тридесет години гняв на един мъж?

— Майката на Брук не е твоята майка. Никой не е по-специален от твоята майка. Никой в целия свят, разбра ли? — той притисна детето към себе си и го погали по косата, докато Елмър се изправи на задните си крака, захапал една пръчка и очевидно готов за игра.

— Когато направиш нещо лошо, трябва да се извиниш и да се опиташ да поправиш нещата — Дъг остави Тай на земята и изпълни желанието на Елмър, като му хвърли пръчката. — Обзалагам се, че баща ти щеше да ти каже същото.

— Аз нямам татко. Той отиде на небето и не може да се върне.

— Това е лошо — Дъг клекна до него. — Това е едно от най-тежките неща на света. Но имаш страхотна майка. Така пише и на фланелката ѝ.

— Ама тя ми е сърдита! Баба ми помогна да ѝ я купим за деня на майката, но Елмър скочи и разля кафето върху нея. Когато го направи, тя каза една лоша дума. Онази, дето започва с „л“! — споменът за това го накара отново да изкриви устни. — Каза я даже два пъти. Високо.

— О! Трябва да е била наистина много ядосана. Но ние ще уредим тази работа, нали?

Тай подсмръкна и избърса носа си с опакото на ръката.

— Добре.

Лана свърши разговора по телефона и тъкмо се канеше да сложи главата си на бюрото за минутка, за една благословена минутка, и да събере мислите си, когато чу, че вратата се отваря.

Тя стана, опита се да оправи косата си и да възвърне поне малко достойнство си.

На прага стоеше Тайлър, с неравен букет от чернооки теменужки.

— Съжалявам, че направих боклук и казах лоши неща. Не ми се сърди повече.

— О, Тай. Миличък! — разплакана, тя застана на колене пред него и го притисна силно в прегръдките си. — Не съм ти сърдита. Съжалявам, че те наплясках. Съжалявам, че ти се развиках. Обичам те толкова много! Обичам те повече от всичко на света.

— Набрах ти цветя, защото знам, че ще ги харесаш.

— Така е. Много са красиви — тя се отдръпна. — Ще ги сложа на бюрото си, така че да ги гледам, докато работя. По-късно ще се обадя и ще проверя дали е удобно да отидеш у Брук да си поиграете.

— Не искам да ходя у Брук. Искам да остана и да ти помагам. Ще си събера играчките.

— Така ли?

— Ъхъ. И повече няма да давя лошите в тоалетната чиния.

— Добре — тя притисна устни към веждата му. — Значи всичко е наред. Върви и си прибери нещата, сетне ще ти пусна „Междузвездни войни“ на видеото.

— Ура! Идвай, Елмър! — той се затича и кучето се втурна след него.

Лана приглади косата си още веднъж, макар да знаеше, че е безполезно, и се изправи. Телефонът отново започна да звъни, но тя не му обърна внимание и отиде в кухнята, където Дъг тъкмо сипваше кафе в голяма чаша.

— Мисля, че това бе един урок по възпитание. Извинявай, че ни завари в това положение.

— Имаш предвид, че съм видял нещо ненормално?

— Това не влиза в обичайната ни програма.

— Но не го прави по-малко нормално — той си помисли за майка си с известна доза срам. — Човек, трябва да държи всички юзди,

макар че понякога някоя от тях се къса.

— Можеш да ми го кажеш още веднъж — тя посегна към шкафа за малката зелена ваза. — Грешката е главно моя. Казах си — защо да изпращам Тай при бавачка, когато може да бъде с мен? Аз съм му майка, нали? Но какво стана, когато реших да работя тук, а помощничката ми си взе отпуск? Нещата се усложниха. А аз си го изкарах на едно малко момче и на безмозъчното безсловесно куче.

— Бих казал, че малкото момче и безмозъчното куче са изиграли голяма роля — той вдигна една разръфана обувка от пода. — Кой от двамата свърши това?

Тя въздъхна, докато подреждаше цветята във вазичката.

— Дори не съм изгъркала подметките им. Проклетото куче я е извадило от шкафа за обувки, докато се опитвах да се оправя с реката в банята.

— Трябвало е да повикаш водопроводчик — той се засмя, когато видя как тя му се озъби в отговор. — А, значи си го направила. Ясно. Ще видя какво мога да направя за теб.

— Не е твоя работа да ми оправяш тоалетната.

— Тогава няма да ми плащаш.

— Дъг, благодаря ти. Наистина. Благодаря ти, че взе Тай и го изведе навън, докато се успокоя. Благодаря ти, че му помогна да набере цветя и ми предлагаш да заместиш водопроводчика, но...

— Но не искаш помощ от никого.

— Не! Не е това. Аз не ходя с теб, за да ми оправяш тоалетната или каквито и да е други домакински проблеми. Не искам да си мислиш, че очаквам от теб такива неща, защото се срещаме.

— А какво ще кажеш, ако започнеш да очакваш такива неща от мен, защото съм влюбен в теб?

Вазата се изплъзна от ръцете ѝ и тропна върху плота.

— Какво? Какво каза?

— Случи се преди петнадесет минути, когато влязох и те видях.

— Мен? — тя се погледна глупаво. — В този вид?

— Е, слава богу, осъзнах, че не си перфектна. Много си близо, но не си абсолютно перфектна. Това е голямо облекчение за мен. Много е опасно да се решиш да живееш с някого за постоянно. Между другото, това е нещо, което никога не съм опитвал с никого, да не говорим, ако този някой е перфектен. Но ако този човек е изцапан с кафе и няма

време да си срещи косата, ако се кара на детето, защото си го е заслужило, тогава си струва да помислиш отново.

— Не знам какво да кажа. Нито да мисля. Нито да направя. Аз не съм...

— Готова — довърши вместо нея той. — Така че, защо не ми кажеш къде е тръбата и аз ще видя какво мога да направя.

— Тя... е... — Лана махна неопределено с ръка. — Вече е оправена. Аз бях... Не можах... Дъг.

— Добре е, че си смутена — той хвана брадичката ѝ и я целуна. — А също и уплашена. Това ми осигурява време да измисля как да се справя.

Лана направя безпомощен жест, докато в стомаха ѝ се блъскаха хиляди пеперуди.

— Съобщи ми, когато го измислиш.

— Ти ще си първата.

Той излезе, а тя се подпря с ръка на барплота. И отново погледна към облеклото си.

Значи се е влюбил в мен заради изцапаната фланелка и рошавата ми коса! О, боже, осъзна Лана, докато сърцето ѝ се вълнуваше, май съм изпаднала в беда!

Този път, когато телефонът иззвъня, тя разсеяно го вдигна.

— Ало? Да — сетне премигна и добави: — Това е адвокатската кантора на Лана Камбъл. С какво мога да ви помогна?

Няколко минути по-късно тичаше по стълбите нагоре, където Дъг, Тай и кучето се бяха скупчили около тоалетната чиния.

— Излизайте! Всички вълн! Трябва да взема душ. Дъг, забрави всичко, което ти казах, защото съм на път да се възползвам от теб.

Той погледна Тай, сетне нея.

— Пред свидетели?

— Ха, ха! Не се смей, моля те! Умолявам те, заведи Тай долу и съберете всичко, което не ти изглежда подходящо за кантората на известен адвокат. Набутайте го в килера. Ще го оправя после. Вържи кучето отзад. Тай, след това отиваш у Брук.

— Но аз не искам...

— Хайде, приятел. Няма не искам — Дъг започна да събира пръснатите вещи. — Ние ще си поговорим с теб като мъж с мъж за безсмислието да се спори с жена, когато в очите ѝ има подобен блясък.

— Ще бъда долу след двадесет минути — извика Лана, като затвори вратата между нея и тях и започна да се съблича.

Точно излизаше изпод душа, когато Дъг почука и влезе.

— Какво става? — попита той.

— За бога, Дъг, аз съм гола! Тай...

— ... е долу и си събира играчките. А след като вече съм тук, ще ти напомня, че съм те виждал гола и друг път. По-добре ми кажи за какво е този пожар и кой го запали?

— Ричард Карлайл — тя грабна една хавлия и я уви около тялото си, докато бързаше към спалнята. — Обади ми се от летището. От „Дълес“. Искане да се срещнем. По дяволите! Не съм взела от химическото чистене тъмносиния си костюм „Ескада“.

— Значи идва насам?

— Да, ще бъде тук около обяд. Трябва да събера мислите и да се стегна, така че да приличам на солиден и разумен адвокат, а не на буйстваща лунатичка. Трябва да се свържа с Коли, да прегледам отново файловете — тя сложи сутиен и си обу бикини. — Трябва да съм сигурна, че имам в главата си и на върха на пръстите си цялата информация.

Облече един сив костюм на тънки райета и веднага го свали.

— Не. Трябва ми нещо по-меко, по-неглиже, и в същото време... А! Сетих се — извади едно сиво-синьо сако. — Това става. Трябва да се обадя на Джо — майката на Брук, и да я питам може ли Тай да отиде у тях за няколко часа. Сетне ще те помоля да го закараш.

Лана остави дрехите си върху леглото, взе телефона и започна да набира номера, като същевременно се върна в банята, за да изсуши косата си.

— Ще го закарам, но ще се върна. Смятам да присъствам на тази среща.

— Тя не те засяга. Засяга Коли.

— Грещиш. Засяга и мен — поправи я той и излезе.

Лана бе напълно спокойна, когато покани Коли и Джейк да влязат във всекидневната.

— Мисля, че е по-добре да се срещнем тук. Кабинетът ми горе е малък, а и тук обстановката ще го предразположи да се отпусне и да е

по-приятелски настроен.

— Тогава да му сервираме чай и сладкиши.

— Коли, моля те — Лана сложи ръка върху нейната. — Знам, че не си на върха на щастието и усещаш с каква неприязън е изпълнен той. Но ние искаме да бъде на наша страна или поне достатъчно изпълнен със симпатия, за да ни помогне да открием баща му. Сама знаеш, че всички пътища, които опитахме, се оказаха без изход.

— Този човек не трябва да цапа лицето на земята!

— Съгласна съм. И съм сигурна, че ще го намерим, ако търсим внимателно. Но с помощта на Ричард Карлайл, може да го намерим по-бързо.

— Защо ще е съгласен да ми помогне да намеря баща му, когато знае, че моето намерение е този гаден плъх да прекара остатъка от живота си в затвора?

— Според мен не бива да казваш това — намеси се Джейк, като изпружи крака. — Нито да го наричаш гаден плъх, когато говориш със сина му — Коли му хвърли смразяващ поглед, а той сви рамене. — Е, просто изказвам мнението си.

— И моето е същото. Най-добре седни — Лана посочи един стол. — Колкото и враждебно настроена да си, ако отблъснем Ричард Карлайл това няма да ни бъде от полза. Той и баща му може да са се отчуждили, но все пак са баща и син. Обаче имам известни опасения по отношение на броя на хората, които искат да присъстват на тази среща. Карлайл искаше да се види само с мен и клиентката ми. Не мисля, че ще бъде особено доволен да влезе и да попадне в стая, пълна с хора.

— Това си е негов проблем — Джейк кимна на Дъг.

Дъг скръсти ръце и не помръдна.

— Никъде няма да ходя. Ако Карлайл се чувства некомфортно, негова работа. Моето семейство се чувстваше много по-некомфортно тридесет години.

— Ако възприемете подобно поведение в стил „синовете плащат за греховете на бащите“ мисля, че ще загубим — но Лана всъщност знаеше, че се опитва да пробие стената с глава. — Не ви нареждам да излезете. Само ми позволете да водя срещата. Все пак човекът идва чак от Атланта. Идва ти на крака — обърна се тя към Коли. — Нека да се държим прилично.

— Ще се държа прилично, след като ни каже къде е онзи гаден плъх — баща му. Просто излезе от устата ми — усмихна се свирепо на Джейк тя.

Отвън се чу бръмченето на кола и Лана погледна през прозореца, като леко разтвори завесата.

— Мисля, че нашият човек идва. Дъг, моля те, седни и престани да стърчиш като светофар.

— Добре де! — той отиде до дивана и седна от другата страна на Коли.

— Чудесно — заби тя лакти в ребрата на Джейк и Дъг. — Вече се обзаведох и с бодигардове. Ще ми позволите ли поне да дишам? Мисля, че е малко късно да ме пазите. Минала съм възрастта, когато можеше да ме отвлекат и продадат.

— Престани да ръмжиш — отвърна ѝ кротко Дъг. — Това се нарича проява на солидарност.

— А, да. Петдесеткилограмово бебе, нейният отдавна загубен брат и бившият ѝ съпруг. Страхотна проява на солидарност.

Джейк пъкна ръката си зад гърба ѝ.

— На мен ми допада.

Лана отвори вратата. Гласът ѝ беше учтив и хладен.

— Господин Карлайл? Аз съм Лана Камбъл — тя подаде ръка. — Бих желала да ви благодаря затова, че изминахте толкова дълъг път, за да говорите с нас. Моля, влезте. Надявам се да ме извините, че ви посрещам у дома си, но неотдавна кантората ми изгоря. Затова временно работя вкъщи. Доколкото знам, вече сте се срещал с доктор Дънбрук и доктор Грейстоун.

Той изглежда изтощен, помисли си Коли. Повече, отколкото би причинило едно кратко пътуване. Също така стискаше здраво дръжката на куфарчето си.

— А това е Дъглас Кълън — започна Лана.

— Не съм се съгласявал да говоря, с когото и да е от семейство Кълън — Ричард Карлайл премести погледа си от Дъг и го закова върху Лана. — Изрично поисках да говоря с вас и вашата клиентка. Щом не сте имали намерение да спазите тези условия, бихте могли да ми спестите времето и неприятностите, като ме предупредите предварително.

— Като представител на семейство Кълън, присъствието на господин Кълън е не само наложително, но и разумно. Моят клиент естествено ще предаде разговорите от тази среща на родителите си — Лана говореше спокойно, без да отстъпва нито на сантиметър. — Така ще избегнем неприятната възможност от неправилно предаване на разговора. Сигурна съм, че не сте дошли чак дотук, за да възразявате срещу присъствието на един от членовете на биологичното семейство на доктор Дънбрук. Вие поискахте срещата, господин Карлайл. Доколкото знам, зает човек сте и съм сигурна, че сте имал уважителна и належаща причина да предприемете това пътуване.

— Много неудобно пътуване. Искам да бъда ясен. Не желая да ме разпитвате.

— Ако седнете, за мен ще бъде удоволствие да ви предложи кафе или нещо разхладително.

— Няма да остана дълго — рече той, но въпреки това седна с лице към дивана. — Доктор Дънбрук и нейният колега влязоха в моя кабинет, позовавайки се на семейна връзка.

— Вие го приехте така — поправи го Коли. — Ние казахме, че между вашия баща и мен съществува връзка. При положение, че той е спечелил много пари, като ме е продал, връзката е повече от сериозна.

— Подобни недоказани обвинения са наказуеми. Ако вашият адвокат не ви е предупредил за това, значи е некомпетентен. Проверих документите, които ми оставихте. Постановлението за осиновяването на тримесечно момиченце от Елиът и Вивиан Дънбрук наистина не е правилно заведено...

— Те са фалшифицирани!

— Те не са правилно заведени и регистрирани. Както вашият собствен адвокат би трябвало да знае, това може да бъде грешка на съда, на чиновника в съда, на колега или на помощник на баща ми.

— Не мога да приема това за валидно — намеси се Лана, — тъй като молбата за осиновяване и окончателният документ са подписани от всички страни и единственото забравено нещо е печатът на съда. И нито един от документите не е заведен в съответния съдебен регистър.

— За което е отговорен и виновен някой уморен и недоволен от заплатата си чиновник.

— Размяната „пари срещу дете“ е направена в кантората на баща ви, господин Карлайл, и в негово присъствие.

— Огромен брой деца са преминали през практиката на баща ми. И както става в изключително успешните практики, по случаите, които той е поемал, са работели много хора. Какъвто и да е бил баща ми, той беше уважаван адвокат. Да го обвините, че е взел участие в подобни мръсни сделки с деца, е нелепо и смешно. Не искам да видя репутацията му съсипана, а заедно с неговата и моята собствена. Не искам да видя майка си, нито децата си опозорени, или обект на злостни клюки.

— Не ни казвайте нищо ново, нито по-различно от онова, което ни казахте в Атланта — тъй като почувства, че Коли започва да се гневи, Джейк премести ръката си от облегалката върху рамото ѝ. — Не ми приличате на мъж, който ще си губи времето, като повтаря собствените си думи.

— Ако издържите и това повторение, ще кажа, че се отнасям със съчувствие към положението ви, доктор Дънбрук и господин Кълън. Разбрах от документите и вестникарските статии, които оставихте в кантората ми, че ситуацията е действително трагична. Дори и да вярвах, а то не е така, че баща ми по някакъв начин е замесен, не бих могъл да ви помогна.

— Ако сте толкова сигурен, че не е замесен, защо не го попитате? — зададе въпроса си Коли. — Защо не му покажете документите и не го помолите да ви обясни?

— Страхувам се, че това е невъзможно. Той е мъртъв. Баща ми почина преди десет дни. В дома си на Големите Кайманови острови. Току-що се връщам оттам, от погребението му. Помогнах на настоящата му съпруга да се оправи със завещанието и наследството.

Коли почувства как подът под краката ѝ пропада.

— Предполагате ли, че ще ви повярваме? Умрял просто така?

— Твърде тривиално звучи, но той е бил болен от известно време. Не, разбира се, не очаквам да приемете думите ми на доверие — Карлайл отвори куфарчето и извади една папка. — Имам копие от медицинската експертиза, смъртния акт и некролога — като не сваляше очи от Коли, той подаде документите на Лана. — Лесно можете да се уверите в законността им.

— Вие ни казахте, че не знаете къде е той. Щом сте излъгали тогава, защо да не ни лъжете и сега? Това може да е друг начин да го скриете.

— Не ви излъгах. Не бях виждал баща си от години. Той се отнесе подло с майка ми. А както видях впоследствие от всички сметки, е повторил същото и с втората си съпруга. Може би и с третата, не мога да кажа. Знаех, че вероятно е на Каймановите острови или в Сардиния. Преди години баща ми купи собственост и на двете места на името на една от многобройните си любовници. Но не смятам, че съм длъжен да ви давам тази информация. Моето задължение е да предпазя и защита майка си, жена си, децата си, репутацията си и моята практика. Точно това възнамерявам и да направя.

Карлайл стана.

— Всичко свърши, доктор Дънбрук. Каквото и да е направил или не баща ми, той е мъртъв. Не може да отговори на въпросите ви, не може да обясни или да се защити, а аз няма да позволя семейството ми да бъде замесено. Запомнете го — няма да позволя! Да оставим мъртвите да почиват в мир. Не ме изпращайте.

22.

Джейк чуваше дълбоките, изпълнени с горест звуци на челото. Не можеше да назове името на пиесата или композитора. Никога не бе имал ухо и слух, за да разпознава класиците, но отгатваше настроението, тъй като познаваше най-вече самата Коли.

Тя беше нещастна.

Не можеше да я обвинява. Беше свидетел на всичко и според него за едно лято ѝ се бе струпало прекалено много. Искаше да си вдигнат багажа и да отидат някъде. Където и да е. Винаги бяха много бързи при събирането на багажа. Дори може би прекалено бързи, реши той, като стана от компютъра си.

Така и не пуснаха дълбоки корени като двойка. Някога дори не смяташе това за важно. Не и тогава, призна си Джейк, като разкърши тяло. Тогава единственото важно нещо беше мигът. Настоящето.

Какво значение имаше колко внимателно двамата се ровеха в миналото на другите? Тяхната собствена връзка бе пропита с настоящето.

Те рядко говореха в минало време и не мислеха много-много за бъдещето. Но през изминалата година Джейк бе прекарал много часове да мисли и за двете. И простата истина, до която стигна, бе, че иска да имат утре. Да имат бъдеще с Коли.

Един от начините да постигнат това бе да изтрият всички минали дни и да изградят своето настояще, вместо да препускат през дните, яхнали мига.

Това беше добър план, помисли си Джейк. Докато нейното минало не се надигна отново и не я засмука.

Не, нямаше да се преместят оттук. Нямаше да съберат багажа и да си играят на цигани чергари. Трябваше да останат и да издържат.

Той отиде в кухнята, където Дори работеше на масата.

— Днес попаднахме на страхотна находка. Макс изкопа една брадва, която е просто удивителна — рече тя.

— Да, добра работа — той отвори хладилника, посегна за бира, но реши да я замени с вино.

— Аз подреждам записките на Бил. Мисля, че все някой трябва да го направи.

— Не е нужно, Дори. Аз ще се погрижа.

— О, аз... харесва ми. Предпочитам аз да го направя, ако нямаш нищо против. Не бях особено мила с него. Искам да кажа, че го дразнех малко... всъщност много — поправи се тя. — Заради начина, по който се влачеше след Коли. Чувствам се толкова... чувствам се зле.

— Не си го правила нарочно.

— Ние никога не мислим много за глупостите, които вършим. Докато не стане късно. Правех си майтап с него. Подигравах му се направо в лицето.

— Щеше ли да се чувстваш по-добре, ако го правеше зад гърба му? — Джейк отвори виното и й наля една чаша. — И му причиних доста мъка.

— Знам. Благодаря — тя вдигна чашата, но не отпи. — Не мога да те обвинявам, след като пътищата ви се пресичаха — тя погледна към тавана. Музиката, която идеше отгоре, бе нежна и далечна, почти като шепота на нощта, нахлуващ през отворения прозорец. — Това е много хубаво, но дяволски тъжно.

— Челото никога не звучи весело, ако питаш мен.

— Да, знам. Тя наистина е талантлива. Странно, нали? Археолог, който влачи със себе си чело по разкопките, за да си свири Бетовен.

— Ами просто не може да свири на хармоника като всички останали. Не оставай до късно.

Джейк взе остатъка от виното и две чаши със себе си и тръгна нагоре. Знаеше какво означава, когато Коли затвори вратата си, но пренебрегна сигнала и я отвори, без да чука.

Тя седеше на единствения стол и гледаше към прозореца, докато движеше лъка по струните. Профилът ѝ бе обърнат към него, виждаше се елегантната линия на скулите и прибраната назад коса.

Ръцете ѝ, помисли си Джейк, изглеждаха така женствени, така деликатни, когато свиреше. Каквото и да бе казал на Дори, всъщност нейното свирене му бе липсвало.

Той отиде до бюрото и наля вино.

— Махай се — Коли дори не обърна глава. Продължи да гледа навън в нощта, докато извличаше дълбоки сърцераздирателни акорди. — Това не е публичен концерт.

— Почини си — той прекоси стаята и ѝ подаде първокачествено бяло вино в евтина чаша за десет цента. — Бетовен може да почака.

— Откъде знаеш, че е Бетовен? — изненада се Коли.

— Ти не си единствената, която обича и познава музиката.

— След като Уили Нелсън е идеалът ти за музикант...

— Внимавай, момиче! Не обиждай великите или няма да споделя с теб питието си.

— Как ти дойде наум да ми донесеш вино?

— Защото съм щедър и грижовен.

— Който се надява да ме разчувства, за да се възползва.

— Естествено, но все пак съм грижовен. Не можеш да го отречеш.

Тя взе чашата и отпи.

— Виждам, че напругаш всичките си сили. Виното е чудесно — тя остави чашата на пода, наклони глава и впери очи в него, докато свиреше първите акорди на „Пуйка в сламата“. — Да ти вдигна ли адреналина, а?

— Искаш ли да дискутираме културните и социалните аспекти на фолк музиката и тяхното отражение в изкуствата и ритуалите на племето?

— Не тази вече, професоре — Коли вдигна отново чашата си и отпи още една глътка. — Благодаря за виното. Сега си върви и ме остави да поразмишлявам.

— Според мен вече надхвърли лимита си за размишления тази вечер.

— Ще работя извънредно — отново остави чашата. — Върви си, Джейк.

В отговор той седна на пода и се облегна на стената, като отпиваше от виното си.

По лицето ѝ премина сянка на раздразнение, което бързо изчезна. Тя отново вдигна лъка и изсвири две предупредителни ноти от филма „Челюсти“.

— О, изплаши ме.

Устните ѝ се изкривиха и тя продължи да свири. Знаеше, че щеше да се предаде. Винаги ставаше така.

Минаха само тридесет секунди преди кожата му да настръхне. Той се наведе напред и хвана ръката ѝ, която държеше лъка.

— Престани! — но въпреки, че се бореше с тръпките, които го побиваха, Джейк се смееше. — Много си лоша.

— Абсолютно си прав. Защо не си вървиш?

— Последният път, когато го направих, останах самотен, тъжен и отчаян почти цяла година. Не ми хареса.

Коли отпусна рамене и се прегърби.

— Не беше заради теб.

— Но беше заради теб. Ти имаш значение за мен.

Коли неочаквано почувства слабост и подпря ръка на грифа на челото.

— Господи, как стана така, че подобно нещо, казано от теб, ме кара да се чувствам като глупачка?

Джейк погали нежно пресеца й.

— Аз пък се питам защо съм бил глупакът, който не ти го е казал? Но този път няма да си отида. Знам за какво мислиш, цял ден е било забито като треска под нокътя ти. Копелето трябваше да отиде в съда и да бъде публично осъдено. Така е справедливо.

— Може би Карлайл младши лъже. Може би смъртният акт е фалшив.

— Може би — Джейк задържа погледа си върху нея.

— И аз знам ти за какво мислиш. Какъв е смисълът да лъже? Той е сигурен, че ще направим проверка. Мръсникът е мъртъв и аз никога няма да го погледна в очите и да го попитам знае ли коя съм. Да го накарам да ми каже онова, което искам да чуя. Никога няма да си плати за онова, което е сторил. Не мога да направя нищо. Нищичко!

— Тогава? Нима всичко спира дотук?

— Това би трябвало да е логичното ни решение. Карлайл е мъртъв. Симпсън и неговата проклета кучка се скриха, няма ги! Може би, ако имах пари и време, щях да задържа детектива или щях да наема цяла армия детективи, които да ги открият. Но нямам нито едното, нито другото и не мога да си позволя този лукс.

— Дали ще погледнеш мръсника в очите или не, няма значение, защото вече знаеш коя си. Каквато и цена да беше платил, тя нямаше да промени стореното на семейство Кълън, на твоето семейство и на теб. Онова, което правиш сега, за тях и за себе си — то е важното.

Всичко, което той казваше, бе минало хиляди пъти през главата й.

— Какво да правя, Джейк? Не мога да бъда Джесика за Сюзан и Джей. Не мога да намаля вината, която моите родители чувстват, заради неволното си съучастие. Единственото, което можех да направя, бе да получа отговорите, да открия човека, който бе виновен лично за престъплението и да го изправя пред съда.

— Кои отговори търсиш?

— Същите. Всички. Колко други има? Други като мен? Други като Барбара Халоей? Трябва ли да ги търся? Какво да направя, ако ги намеря? Да отида ли при тях и да превърна живота им в ад, така, както бе превърнат моят преди няколко месеца? Или да отмина и да оставя нещата каквито са. Да позволя на лъжата да съществува. И да оставя мъртвите да почиват в мир.

Той отново се облегна на стената и взе виното си.

— Откога оставяме мъртвите на мира?

— Това ще бъде първият случай.

— Защо? Защото ти омръзна и си депресирана? Ще го преодолееш. Карлайл е мъртъв. Това не означава, че отговорите вече не съществуват. Ти, доколкото знам, си най-добрата в изтръгване на отговори от мъртвите. Заедно с мен, разбира се, защото аз също съм най-добрият.

— Сега трябва да се разсмея, но съм заета да се правя на депресирана.

— Вече знаеш къде е живял. Открий какво е правил там. Кого е познавал, с кого е поддържал контакти. Как е живял. Проучи стратиграфията и екстраполирай данните от пластове.

— Мислиш ли, че вече не съм умувала върху това? — тя стана и прибра челото в калъфа му. — Превъртах го сто пъти и го огледах от всеки ъгъл, след като се върнахме. И нито един от ъглите не ми даде мотив. Нещо, което да ме накара да видя какво ще постигна, какво ще спечеля за всички нас. Ако продължа да търся отговорите, без Карлайл да е във фокуса, това само ще увеличи тревогите за родителите ми и мъките на семейство Кълън.

— Оставяш себе си извън уравнението.

Никога не пропуска нищо, помисли си Коли.

— Аз ще бъда лично удовлетворена от цялата работа. Ще получа лично и професионално удовлетворение от откриването на истината.

Когато обаче го сложа на кантара и го претегля, се оказва, че изобщо не натежава като аргумент.

Коли се наведе да вземе виното си.

— Двама души са мъртви, но не мога да твърдя със сигурност, че са свързани с тази история. Не мога да бъда сигурна, че пожарът в кантората на Лана има връзка. Според всички данни Карлайл е бил стар и болен. Със сигурност не е дошъл в Мериленд, за да убие двама души, да стреля по теб, да ме пребие до смърт и да подпали кантората на Лана.

— Трябва да е направил купища пари, докато е продавал бебета през тези години — Джейк загледа виното в чашата си. — Достатъчно, че да може да плати на определен тип хора, които могат да убиват, да удрят жени и да палят къщи.

— Ти просто няма да ми позволиш да се откажа, така ли?

— Няма.

— Защо? — разкъсвана между любопитството и раздразнението, тя го ритна леко по крака. — Защо искаш това да се превърне във фикс идея за мен?

— Не искам. То ще бъде фикс идея за теб, докато не го приключиш.

Тя го ритна още веднъж, при това доста силно, сетне се отдалечи.

— Кога успя да ме изучиш толкова добре?

— Винаги съм те познавал. Просто невинаги давах на онова, което знаех за теб, вярното тълкувание.

— Не мога да проумея какво искаш. Вече знаеш, че ще правя секс с теб.

— Нима? Каква изненада — Джейк вдигна бутилката, напълни чашата си почти до ръба и я изпи наполовина, преди да проговори отново. — Искам да бъдеш щастлива. Искам го повече, отколкото осъзнавах. Защото... — направи кратка пауза, отпи голяма глътка и продължи: — Защото те обичам повече, отколкото осъзнавах.

Коли почувства шок и трепет, които преминаха през сърцето ѝ и слязоха чак в петите.

— А защо трябваше да отпиеш от виното, преди да се решиш да го кажеш?

— По този начин спечелих време, защото съм още новак в тези работи.

Тя се върна при него и клекна така, че очите им застанаха на едно ниво.

— А мислиш ли го?

— Да. Малко вино помага на думите да излизат по-лесно. Да, мисля го.

— Защо?

— Знаех си, че няма да го приемеш лесно. Откъде, по дяволите, мога да знам защо? Просто го мисля, това е. И следователно искам да бъдеш щастлива, а ти няма да си, докато не приключиш с тази работа. Така че смятам да те окуражавам и да ти помагам. След това, когато всичко приключи може да се заемем със себе си.

— Значи така стоят нещата.

— Да, така стоят нещата — Джейк вдигна чашата ѝ и я напълни. — Дръж я! — нареди той, като бутна чашата в ръката ѝ. — Така ще мога да те занеса до спалния чувал.

— Имам по-добра идея — тя изпи виното до дъно и остави чашата. — Да дойдеш с мен в него.

— Просто защото трябва да стане на твоето, нали? — той я остави да хване ръката му и да го вдигне. — Моля те, бъди мила с мен.

— Разбира се, може да бъдеш сигурен — обеща с усмивка Коли и измъкна ризата през главата му.

По-късно лежеше изнемощяла до него. Дишаше на пресекулки, кожата ѝ блестеше от пот и тя се усмихваше в мрака.

— Чувствам се щастлива.

Той прокара ръка по бедрото, сетне по извивката на талията ѝ.

— Това е само началото.

— Искам да ти кажа нещо.

— Надявам се, че няма да ми признаеш, че някога си била мъж. Това е нещо, от което се страхувам и подозирам, че е причината, поради която имаш такова чувствено отношение към секса.

— Глупости! И освен това забележката ти е глупава и сексистка.

— Може да е сексистка, но не е глупава. Много становища, за които се смята, че не са политически издържани, всъщност звучат

реалистично, ако ги разгледаш в рамките на...

— Млъкни, Грейстоун!

— Добре де, нямаш проблеми.

— Обърни се. Не искам да ме гледаш.

— Не те гледам. Ето, очите ми са затворени — измърмори той, но се обърна настрани, както му бе наредила.

— Ти каза на няколко пъти, че не съм се нуждаела от теб. Преди. Това не бе абсолютно точно. Не, не се обръщай.

— Ти наистина нямаше нужда от мен и направи така, че да го разбере със сигурност.

— Мислех, че ще се спасиш през девет земи в десета, ако знаеше, че имам нужда от теб. Не се славеше с дълготрайни връзки. Нито пък аз.

— При нас беше различно.

— Знаех, че за мен бе различно. И това ме уплаши. Ако се обърнеш, няма да чуеш нито дума повече.

Като проклинаше под нос, Джейк остана обърнат с гръб.

— Добре де, добре. Няма да се обръщам.

— Никога не съм предполагала, че ще чувствам онова, което чувствах с теб. Не мисля, че хората, дори онези, които имат романтична връзка, очакват да бъдат консумирани по този начин. Можех да чета в теб като в отворена книга, когато ставаше дума за работата или за други хора — тя въздъхва. — Но не можех, когато ставаше дума за нас. Това сигурно е свързано с онова, което ти ще наречеш моя фамилна култура. Не познавам други хора, по-предани един на друг от моите родители. Те са като добре настроен инструмент. И все пак винаги виждах, че майка ми е тази, която търпеше загуби. Тя се бе разделила с музиката, беше се преместила далеч от семейството си, беше се превърнала в идеалната съпруга на доктора, защото търсеше одобрението на баща ми. Това е бил нейният избор. И тя бе щастлива. Но аз винаги гледах на нея с известно съжаление. Обещавах си, че за нищо на света няма да остана на втори план заради някой мъж. Не се нуждаех толкова много от някой, че да не мога да бъда цялостна и завършена личност без него. Сетне се появи ти. Влезе с гръм и трясък в живота ми и аз трябваше да събирам парчетата от себе си, така че да не забравя коя съм.

— Никога не съм искал да се откажеш, от каквото и да е.

— Не. Но аз самата бях ужасена, че ще го направя. Че няма да бъда способна да мисля, без да се запитам първо какво мислиш ти. Майка ми обикновено правеше така. „Трябва да питаме татко ти“, „Да видим какво ще каже татко ти“. Това ме подлудяваше. Вбесях се — тя се разсмя кратко и поклати глава. — Глупаво, наистина, когато си го помислиш. Да взема тази малка част от техните семейни отношения и да я превърна в личен проблем. Не исках да ставам зависима от теб, защото ако го направех, това щеше да ме превърне в слабата страна. А и вече бях луда, защото те обичах повече, отколкото ти мен, и това ти даваше предимство.

— Значи това е била твоята вътрешна борба?

— Отчасти. Колкото повече се чувствах в неизгодна позиция, колкото повече се обвързвах емоционално, толкова повече те отблъсквах. Колкото повече те отблъсквах, толкова повече те обичах, което ме караше да те отблъквам още по-неистово. Исках да ми докажеш, че ме обичаш.

— А аз никога не го направих.

— Да, никога. Смятах, че не мога да позволя някой да ме обича по-малко, отколкото аз него. Надявах се да ме обичаш повече, така че аз да държа юздите на нашата връзка, аз да диктувам правилата. Исках да те нараня. Исках да те заболи дълбоко. Исках го, защото мислех, че не мога да го постигна.

— Сигурно щеше да се чувстваш по-добре, ако знаеше, че ме разкъса на малки, кървящи късове.

— Да. Аз съм срам за човешкия род. Провалих се като човешко същество, защото наистина се чувствах по-добре, когато знаех, че те боли.

— Радвам се, че съм успял да ти помогна — Джейк придърпа ръката ѝ към себе си и я постави върху устните си.

— Ти не можеш да си отвориш устата и да ми кажеш, че ме обичаш. Ще се задавиш с това. Аз се страхувам да те обичам. Е, какво, по дяволите, трябва да направим?

— Звучи ми като брак, сключен в небесата. Значи сме предопределени един за друг.

Тя притисна лице към гърба му и се разсмя.

— Господи, вероятно си прав.

Да оставим мъртвите да почиват в мир, мислеше си Коли, докато внимателно отстраняваше пръстта от коста на жена, която бе мъртва от хиляди години. Дали тази жена, която според нея е била на шейсет години, когато е умряла, би била съгласна с това? Дали щеше да бъде сърдита, ужасена, обърквана или възмутена, че костите ѝ са били поругани от някаква непозната, която живее в друго време и в друг свят?

Или щеше да разбере и да бъде доволна, че тези непознати искат да научат повече за нея? Да се докоснат до живота ѝ и до самата нея.

Дали би желала, мислеше си Коли, като прекъсна работа, за да запише набързо бележките си, и дали би позволила да бъде изровена, преместена, изследвана, тествана, описана, така че знанията за нея — коя е била и как е живяла, да бъдат полезни?

И все пак, толкова много въпроси щяха да останат без отговор. Те можеше да открият колко е живяла, каква е била причината за смъртта ѝ, какво е яла, какви навици е имала, какво е било здравето ѝ.

Но никога нямаше да узнаят кои са били родителите ѝ, любовниците и приятелите ѝ. Децата ѝ. Нямаше да узнаят защо е плакала и защо се е смяла, от какво се е страхувала или ядосвала. Никога нямаше да узнаят какво е онова, което е определяло личността ѝ.

Това не беше ли същото, което се опитваше да открие за себе си? Какво е създало Коли Дънбрук такава, каквата е, освен фактите, които имаше на разположение. Освен онова, което знаеше.

Що за човек беше? Беше ли достатъчно силна, достатъчно твърда, за да преследва отговорите заради самото познание? Защото ако не беше, целият ѝ живот щеше да бъде безцелен. Нямаше работа тук, нямаше право да рови костите на отдавна измрели хора, ако не можеше да открие костите от собственото си минало.

— Ти и аз сме в една и съща лодка — рече Коли на мъртвата жена, като остави папката настрана. — И бедата е там, че аз съм на греблата. Главата ми също е заета с това. За гребането не ми трябва много тренировки. Но не знам дали сърцето ми е там. Просто не знам къде е сърцето ми.

Искаше да си отиде. Искаше да си опакова нещата и да се махне от разкопките, от смъртта, от семейство Кълън, от пластове въпроси.

Искаше да забрави, че някога е чувала имената Маркър Карлайл или Хенри и Барбара Симпсън.

Нима родителите ѝ нямаше да бъдат по-малко травмирани, ако престанеше да се рови в тази история? Да остави всичко настрана. Да го погребее и забрави.

Имаше и други археолози, които можеха да довършат разкопките по проекта „Антиетам Крик“. Те не познаваха Долан, нито Бил, и нямаше да си спомнят за тях всеки път, когато погледнеха към блестящата под лъчите на слънцето водна повърхност.

Ако си отидеше, можеше да започне живота си отначало. От там, откъдето бе спряла преди година. Нямаше защо да се самозаблуждава или да го отрича. Не и пред себе си. Част от нея просто бе престанала да живее от деня, в който Джейк си бе отишъл.

Ако имаха втори шанс, не трябваше ли да се възползват от него? Далеч оттук. Някъде, където можеха най-сетне да се опознаят. Отново пластове. Онези пластове, които бяха заровили първия път, без да имат време да ги изучат или анализират в неудържимото си желание да се притежават.

Каква всъщност беше отговорността ѝ — тук или където и да е другаде? Просто два месеца от живота ѝ. Защо трябваше да рискува себе си, щастието си, може би живота и на други хора, за да узнае фактите за нещо, което така или иначе нямаше да може да промени?

Бавно и замислено, Коли остави находките, които така внимателно бе изровила. Сетне излезе от сектора си, като избърса пръстта от ръцете си в панталоните.

— Подай лапа — рече Джейк, като хвана ръката ѝ и я измъкна от рова.

Беше я наблюдавал няколко минути, преценявайки отегчението и умората, които преминаваха като облаци по лицето ѝ.

— Аз съм дотук. Просто не мога повече.

— Трябва ти една минута. Излез на слънце. Всъщност по-добре иди във фургона и се опитай да поспиш час.

— Не ми казвай от какво имам нужда. Не ми пука за нея — тя посочи с ръка костите зад себе си. — А щом не ми пука, значи мястото ми не е тук.

— Коли, ти си изтощена физически и емоционално. Омръзнало ти е и сега обвиняваш себе си, защото няма на кого да си го изкараш.

— Преустановявам работата си по проекта. Връщам се във Филадельфия. Тук няма нищо за мен и аз нямам нищо, което да дам.

— Аз съм тук.

— О, моля те, не ми излизай с този номер! — мразеше се, когато гласът ѝ трепереше. — Не ми е до...

— Моля те да си вземеш няколко дни почивка. Пиши, иди в лабораторията, прави онова, което ти се прави. След това, след като главата ти малко се проясни, ако искаш, ще говоря с Лео и ще го помолим да ни намери заместници.

— На нас?

— Ако ти напуснеш, аз също напускам.

— Господи, Джейк! Не съм сигурна дали искам точно това.

— Но аз го искам. Този път ще трябва да се облегнеш на мен, пък дори ако трябва лично да ти счупя краката.

— Искам да си отида вкъщи — в гърлото ѝ се бе събрала буца от сълзи. Те бяха и зад клепачите ѝ, готови да рукнат. За миг почувства паника, че няма да може да ги спре. — Искам да се чувствам нормално.

— Добре — той я прегърна и поклати глава, когато видя, че Роузи бърза към тях. — Ще си вземем няколко дни. Ще говоря с Лео.

— Кажу ми... Не знам какво да му кажеш — Коли се отдръпна и се опита да се стегне. И в този миг видя Сюзан да спира колата си край пътя. — О, не! Това вече беше капакът! Супер! Това наистина е супер!

— Върви във фургона. Аз ще я отпратя.

— Не — Коли прокара ръка по лицето си, за да се увери, че не е мокро. — Ако смятам да се откажа, трябва да ѝ го съобщя лично. Но няма да ти се разсърдя, ако се навърташ наоколо.

— В случай че не си забелязала, напоследък непрекъснато се навъртам наоколо.

— Коли! — Сюзан премина през портата и тръгна към нея. Изглеждаше щастлива. — Здравей, Джейк. Тъкмо си мислех, че всичко тук изглежда много забавно. Никога преди не ми е минавало през ума, че работата ви може да е толкова интересна.

Коли изтри мръсните си ръце в панталоните.

— Може и да бъде.

— Особено в дни като този. Какъв прекрасен ден, свеж и чист! Мислех, че Джейк вече е тук, но очевидно закъснява.

— Извинявай, уговаряли ли сме си среща за днес?

— Не. Ние искахме... Е, не мога да чакам повече. Честит рожден ден! — тя ѝ подаде една торбичка.

— Благодаря, но днес не е моят рожден... — Коли неочаквано осъзна за какво става дума, докато гледаше красивата малка торбичка на блестящи сини звезди. Днес беше рожденият ден на Джесика.

— Знаех, че няма да се сетиш — Сюзан взе ръката на Коли и закачи торбичката на пръстите ѝ. — Но чаках прекалено много години, за да ти честитя рождения ден лично.

Върху лицето на Сюзан нямаше съжаление, нито скръб.

Само радост. И това не позволи на Коли да я нарани, като я отблъсне или върне подаръка.

— Добре — тя отново погледна торбичката. — Не знам какво чувствам. Да започна с това, че е доста неприятно да си с една година по-стар, последната година преди смяната на десетиците. А сега това се случи дори по-рано, отколкото очаквах.

— Почакай да станеш на петдесет. Убийствено е! Направих ти торта — Сюзан посочи с ръка към колата си. — Тя ще ти помогне да се отпуснеш.

— Направила си ми торта? — прошепна невярващо Коли.

— Да. И искам да ти кажа, че не всеки получава торта, приготвена в „Кухнята на Сюзан“ от ръцете на самата Сюзан. А, ето го и Джей. Ще почакаш ли няколко минутки?

— Разбира се.

— Ще го помоля да донесе тортата от колата. Веднага се връщам.

Коли стоеше като онемяла, а торбичката се клатеше в ръката ѝ.

— Какво прави тя, Джейк? Тя направо сияе. Защо създава от това празник?

— Знаеш защо, Коли.

— Да знам. Защото моят живот означава много за нея. И винаги е било така — погледна към торбичката, сетне към костите на умрялата преди хиляди години жена. — Тя няма да ме пусне да си отида.

— Скъпа — той се наведе и я целуна. — Ти сама няма да си го позволиш. Хайде да опитаме от тортата.

Екипът се скупчи върху тортата като мухи на мед. Може би, мислеше си Коли, докато слушаше смеховете им, точно това им бе

необходимо, за да забравят чувството за вина и депресията след смъртта на Бил. Малко лекомислена лакомия, половин час прости човешки удоволствия.

Тя седеше на сянка в края на гората и разопаковаше пакета, който Джей ѝ бе донесъл.

— Сюзан ще ти каже, че хич не съм по подаръците.

— Ти ми подари изтривалки за колата, за четвъртата годишнина от сватбата ни.

Той ѝ намигна дяволито.

— И оттогава не съм се разделяла с тях.

Развеселена, Коли най-сетне приключи с разопаковането.

Двамата изглеждаха така различно от деня, в който ги бе видяла в кантората на Лана за пръв път.

— Е, това бие по точки изтривалките за кола — тя прекара ръка по лъскавата корица на книга за Помпей с размерите на масичка за кафе. — Страхотна е! Благодаря.

— Ако не ти харесва, може да...

— Напротив, много ми харесва — не беше толкова трудно да се наведе и да докосне с устни бузата му. Много по-трудно ѝ беше да го види как целият се сгърчи, за да запази самообладание и да прикрие вълнението, което го заля при този естествен жест.

— Добре — леко заслепен от напиратците в очите му сълзи, Джей протегна ръка и я сложи върху ръката на Сюзан. — Защото аз съм свикнал моите подаръци да бъдат връщани.

Сюзан издаде възклицание на преувеличено възмущение.

— Какви ги говориш! Нима не пазя все още оня керамичен кардинал, който ми подари за Свети Валентин? Пее „Филингс“ — обясни тя на Коли.

— Уау, ти здравата си се подмазал! Аз имам повече късмет от теб — тя отвори торбичката и извади от опаковъчната хартия кутийка за бижута.

— Били са на баба ми — Сюзан остави ръката си в ръката на Джей, когато Коли извади единичен наниз от перли. — Тя ги е дала на моята майка за сватбата ѝ, а моята майка ги даде на мен. Надявам се да не се сърдиш, но исках ти да ги притежаваш. Въпреки че никога не си ги познавала, мислех си, че това е връзка, която ще оцениш.

— Прекрасни са! Наистина благодаря — Коли погледна към квадратната дупка в земята, където лежах костите на древната жена. Джейк беше прав. Тя никога нямаше да може да си отиде оттук.

После постави внимателно перлите в кутийката.

— Някой ден ще ми разкажеш за тях. И така ще ги опозная.

23.

Според Лана заниманията извън дома представляват пикници на сянка през лятото, пиене на коктейли „маргарита“ на брега на морето, прекрасни утрини, заети със саденето на цветя в градината и вероятно снежен уикенд, посветен на ските.

Но не беше си представяла, че това може да бъде лагер насред полето, и овъглен хотдог, докато обсъжда с клиента си последните новини. Всъщност нищо във връзката адвокат-клиент между нея и Коли Дънбрук не беше обикновено.

— Искаш ли бира? — Коли отвори капака на хладилната чанта.

— Тя не пие бира — Дъг сложи пръст върху капака. — Но аз искам.

— Е, нямаме „пино ноар“ в момента — Коли подхвърли на Дъг бутилка бира. — Ще трябва да се задоволиш с това. Сякаш сме на двойна среща.

— Заплювам си задната седалка, когато се върнем в колата — Джейк пъкна ръка в отворения пакет чипс.

— Ще ти засека времето — намествайки се в търсенето на по-мекото място на земята, Лана смаза едно насекомо. — Не би било етично да ти вземем пари за возенето. Между другото... — тя прибра косата си и извади една папка от чантата си, — проверих смъртния акт и говорих лично с лекаря на Карлайл. След като получи разрешение от семейството, той ми даде някои подробности относно здравето на Карлайл. Ракът му е бил открит преди осем години, приложили са лечение. Преди известно време се е появил рецидив. Започнал е химиотерапия през април миналата година, през юли е бил хоспитализиран, тъй като положението му се е влошило. Бил е в последния стадий, затова е напуснал болницата за домашно лечение в началото на август — тя остави папката и погледна Коли. — От всичко това мога да заключа, че Карлайл не е бил в състояние да пътува и няма доказателства да е напуснал дома си на Големите Каймани. Може да е комуникирал по телефона, но дори това е било ограничено. Той е бил много зле.

— А сега е мъртъв — допълни Коли.

— Възможно е да успеем да съберем достатъчно доказателства за пред съда и да настояваме да бъдат прегледани записите на разговорите му. Вероятно има такива и това може да ти помогне да стигнеш до тях. Но ще отнеме време и не мога да гарантирам, че ще успея да го постигна с фактите, които имаме като доказателство.

— Значи ще трябва да съберем още. Открихме връзката между Барбара Халоей и Сюзан, а оттам със Симпсън и моите родители. А тези връзки водят към Карлайл. Трябва да има и други.

— Това важно ли е за теб? — Дъг вдигна ръка, но я свали. — Вече знаеш какво се е случило. Макар да не можеш да го докажеш. Карлайл е мъртъв, така че какво искаш повече?

Коли отново посегна към хладилната чанта и извади малък пакет, опакован в алуминиево фолио.

— Сюзан ми направи торта за рождения ден.

Дъг загледа розовите пъпки върху бялата глазура и си взе малко.

— Добре.

— Не мога да я обичам, както я обичаш ти, нито него — рече тя, мислейки за Джейк, — но те са важни за мен.

— За Карлайл са работили и други хора — намеси се Джейк. — В кантората му, в мрежата му. По времето, когато е била отвлечена Коли, той е бил женен. След това е имал още две съпруги. Много е вероятно да е имал и други интимни връзки. Няма значение колко внимателен е един мъж, той все пак споделя с някого. За да открием с кой и какво, трябва да си изясним картинката около него. Кой е бил Маркър Карлайл? Какво го е движело в живота?

— Имаме част от отговорите благодарение на доклада от детектива — Лана отново отвори папката. — Името на секретарката му в Бостън и Сиатъл. Вече не живее там. Предполагаме, че се е омъжила повторно и се е преместила в Северна Калифорния, но той не е успял да я открие. Има и един чиновник в съда, с когото е говорил. Няма съмнения да е бил замесен. Имам данни за още двама негови служители, но няма доказателства, че са продължили да поддържат връзка с него, след като е закрил кантората си в Бостън.

— Нещо за колегите му? Други адвокати, клиенти, съседи?

— Говорил е с някои от тях — Лана вдигна ръце. — Имайте предвид, че става дума за преди двадесет години. Някои от тези хора са

умрели, други са се преместили и все още не можем да ги открием. В действителност, ако искате да разширим търсенето, трябва да наемем цял екип от детективи, което ще струва много пари и време.

— Аз мога да отида до Бостън — Дъг си взе още малко от тортата. — И навсякъде другаде — той присви рамене, когато усети погледа на Коли. — Знаеш, че пътуванията са част от работата ми. А когато си тръгнал на лов за книги и трябва да прецениш дали са онова, за което ги представят, говориш с много хора и правиш сериозни разследвания. Така че ще направя още едно пътуване и ще си задавам въпросите. Може ли да те помоля за нещо? — обърна се той към Джейк.

— Казвай.

— Да наглеждаш моето момиче и хлапето, докато ме няма.

— Бъди спокоен.

— Един момент — развълнувана, Лана затвори папката. — Джейк си има достатъчно работа и без да се грижи за мен, а и аз не съм сигурна какво се крие под определението „моето момиче“.

— Ти го започна. Ти първа ме покани на среща.

— За да вечеряме. За бога, това беше всичко!

— След което просто ме свали — Дъг отхапа от хотдога и продължи да говори с пълна уста. — А сега, след като вече съм в нейна власт, не знаела какво да ме прави.

— Как така съм те свалила! — останала без думи, Лана грабна бирата на Коли и отпи.

— Както и да е, ще се чувствам по-спокоен, ако знам, че наглеждаш нея и Тай, докато ме няма. Когато се върна — добави той, обръщайки се към Лана, — може би ще си измислила какво ще правиш с мен.

— О, още отсега имам няколко прекрасни идеи.

— Много са сладки, нали? — Коли натопи пръста си в сладоледа и го облиза. — Вие, пиленца, наистина ме развеселихте.

— В такъв случай съжалявам, че не мога да остана, докато се запревивате от смях, но трябва да прибера Тай. Данните са в папката. Ако имате въпроси, обадете ми се.

— Ще те изпратя — Дъг стана и ѝ подаде ръка. Изненадана, че държи бира в ръката си, Лана я върна на Коли.

— Докога смятате да останете тук?

— Мат и Дигър ще ни сменят в два.

Лана погледна към купчините пръст, дупките и окопите, езерото и дърветата.

— Не бих казала, че ще ми бъде приятно да прекарам най-хубавата част от нощта тук. При каквито и да е условия.

— И аз не бих казала, че ще ми бъде приятно да прекарам най-хубавата част от деня в „Сакс“^[1]. При каквито и да е условия — Коли вдигна бирата си. — Но какво да се прави. Всеки от нас си има своите малки фобии.

Дъг изчака, докато Лана сложи Тай да спи, и разгледа снимките, които тя бе пръснала навсякъде по мебелите. Особено една — тя и хубав рус мъж, който я бе прегърнал през кръста.

Стивън Камбъл. Изглеждаха щастливи заедно, помисли си Дъг. Спокойни.

Момчето имаше очите на баща си. Той мушна ръце в джобовете си, за да не се поддаде на порива да вземе снимката. Начинът, по който се усмихваше и по който бе опрял брадичката си върху главата на Лана, излъчваша радост, привързаност и интимност.

— Беше страхотен човек — рече тихо тя. Лана, бе влязла, без да я усети. Приблужи до библиотеката и взе снимката. — Тази я направи брат му. Бяхме отишли да видим семейството му и да им съобщим, че съм бременна. Това бе едни от най-щастливите моменти в живота ми.

Тя постави обратно снимката на мястото ѝ.

— Тъкмо си мислех колко щастливи изглеждате заедно. И че Тай е взел по малко и от двамата. Твоята уста, неговите очи.

— А също така чарът на Стив и моят темперамент. Когато Тай се роди, той правеше толкова много планове. Игри с топка и колело. Харесваше му да бъде баща и веднага се настрои и приспособи към бащинството, много по-бързо от мен към майчинството. Понякога си мисля, че тъй като му е било писано да бъде кратко време баща, затова е бързал да събере цели години в кратките месеци, преживени с Тай.

— Обичал ви е и двамата. Може да се види ето тук, как само ви е прегърнал!

— Да — тя се обърна настрана, изненадана и потресена, че Дъг бе успял да забележи всичко това в една снимка.

— Не искам да заемам мястото му при теб, Лана. Нито при Тай. Знам много добре, че не е възможно да се запълни празнотата, която е оставил. Когато бях дете, мислех, че мога, дори, че трябва. Но вместо това всичко, всъщност единственото, което можах да направя, бе да наблюдавам как родителите ми се отчуждават и как пропастта става по-дълбока и по-широка. Тогава бях преизпълнен с гняв. Гняв, който не осъзнавах. Затова се преместих, отдалечих се от източника на гнева си както географски, така и емоционално. Оставах за дълго време надалеч, все по-дълго и по-дълго.

— Сигурно ти е било много трудно.

— По-трудно ми е сега, когато тя се върна, защото ме накара да погледна на живота си по друг начин. Не останах с родителите си, нито с когото и да е друг, заради нея.

— Дъг, това не е истина.

— Това е абсолютната истина — за него беше важно да ѝ го каже. Искаше тя да знае това и да го разбере. Но да разбере също така, че е готов да се промени. — Отидох си от тях, защото не можех, поточно не исках да живея с призрак. Мислех си, че не съм достатъчно важен за тях, за да останат заедно заради мен. И ги обвинявах за това. Обвинявах мама и татко — призна той. — След това се пазех от всяка възможна емоционална връзка. Нямах истински дом, нито се опитвах да създам такъв. Не исках деца, защото за мен това означава отговорност и тревоги — той пристъпи към нея и взе ръцете ѝ. — Не искам да заемам мястото му. Но искам да ми дадеш шанса да бъда до теб и Тай.

— Дъг...

— Моля те да ми дадеш този шанс! Моля те да помислиш за това, докато ме няма.

— Не знам дали ще мога да си позволя да обикна някого отново — пръстите ѝ стиснаха неговите, но вече не трепереха. — Не знам дали ще имам кураж.

— Гледам те, тук в тази къща, с детето, което спи горе, и си мисля, че имаш достатъчно кураж — той я целуна по челото, после по бузите, накрая по устните. — Ще говорим, като се върна.

— Остани при мен тази нощ — тя обви с ръце врата му. — Моля те, остани!

— Сигурна ли си, че искаш?

— Да, напълно.

Коли работи на портативния си компютър, докато се стъмни съвсем, сетне се протегна и загледа звездите, като подреждаше в ума си програмата за следващия ден. Трябваше да завърши изравянето на женския скелет, сетне да уреди пренасянето му до лабораторията. Щеше да се наложи да работи в хоризонтално положение.

Лео щеше да продължи, така че трябваше да му изпрати всички филми и записки.

Тя и Джейк трябваше да направят актуализация и да начертаят новото разчертаване на парцела.

Трябваше да погледне дългосрочната прогноза за времето и да състави съответна програма за работа.

През следващите дни се очертаваше топло и ясно време. Идеално за разкопки, с температура, която нямаше да падне под двадесет и шест градуса и влажност на съвсем прилични нива.

Коли се отпусна и се остави на течението, като автоматично изключи слуха си за кънтри музиката, която Джейк слушаше тихо и се съсредоточи върху нощните звуци. Тихото пърпорене на мотора на някаква кола по пътя в северна посока, рядкото цопване на жаба или риба във водата на езерото в южна.

Хрътката от фермата, разположена на запад, започна да лае срещу изгряващата луна.

Лана не знаеше какво пропуска, помисли си тя, наслаждавайки се на хладния повей, с който нощният въздух докосваше лицето ѝ. Тук цареше такъв свършен покой, в нощта, на открито. Подобно нещо не можеше да съществува никъде дори и между четири стени.

Тя се излегна върху земята, в която от хилядолетия спяха други. Годишите минаваха, превръщаха се във векове, а те в епохи. Тази земя все още съхраняваше в себе си тайни, които цивилизацията трябваше да открие.

Можеше да чуе шума от молива на Джейк върху хартията. Той рисуваше на светлината на своето фенерче понякога до късно през нощта. Често се чудеше защо не беше се отдал на изящните изкуства вместо на науката. Коя бе причината да избере да изследва хората, вместо да ги рисува върху платно?

И защо никога досега не беше го питала?

Отвори очи и го загледа. Лицето му бе огряно от светлината на фенерчето.

Беше спокоен. Можеше да познае това, наблюдавайки извивката на челюстта и устата му. Беше свалил шапката си и светлината играеше върху косата, която падаше върху лицето му, докато рисуваше.

— Защо не си изкарваш хляба с това? С изкуство, искам да кажа.

— Не съм достатъчно добър.

Коли се обърна по корем.

— Кое — изкуството за теб или ти за изкуството?

— И двете. Рисуването, ако това имаш предвид, не ме интересуваше достатъчно, за да му отделя времето и обучението, което изисква. Да не говорим, че когато започнах да следвам, то не ми изглеждаше особено мъжка работа. Само фактът, че няха намерение да продължа работата в семейната ферма, бе достатъчно лош, така че ако бях решил да стана и художник... О, моят старец щеше да умре от разочарование.

— Той нямаше ли да те подкрепи?

Джейк вдигна очи, откъсна листа от скицника си и започна да рисува върху следващия.

— Нямаше да ме спре, нямаше дори да се опита. Но нямаше да ме разбере. Мъжете в моето семейство винаги са орали земята или са се занимавали с коне, с добитък. Ние не сме работили в кантори, нито в областта на изкуството. Аз бях първият, който получи университетско образование.

— Никога не съм го знаела.

Той сви рамене.

— Така е. Започнах да се интересувам от антропология, още когато бях дете. За да ме държат настрана от пакостите, родителите ми ме пращаха на лагер през лятото. Това бе огромен подарък за мен, защото в ранчото имаше нужда от работна ръка. А отиването ми в колежа, макар и със стипендия, беше истинска саможертва за тях.

— Гордеят ли се с теб?

Той замълча за миг.

— Последният път, когато се прибрах вкъщи, беше преди пет-шест месеца. Отидох неочаквано, без да ги предупредя. Те не знаеха. Майка ми сложи допълнителна чиния на масата. По-точно две, защото

и Дигър беше с мен. Баща ми влезе, стисна ми ръката. Ядохме, говорихме за ранчото, за семейството, за мен. Не бях ги виждал почти година, но все, едно че съм бил у дома само преди ден. Нямаше нищо специално за ядене, никаква празнична трапеза в моя чест, ако ме разбираш. Но по-късно, случайно погледнах на лавиците в дневната. Имаше две книги по антропология, сред томове на Луи Ламур на баща ми. За мен това означаваше много. Разбрах, че те се интересуват от онова, което правя.

Тя прокара нежно ръка по глезена му.

— Това е най-хубавата история, която някога си ми разказвал за тях.

— Ето, виж — Джейк обърна скицника към нея. — Доста е груба, но много си приличат.

И Коли видя рисунката на една жена с продълговато лице, спокойни очи с бръчки в ъгълчетата и уста, леко извита в усмивка. Косата ѝ беше права и прошарена. Мъжът имаше високи скули, прав нос и волева уста. Очите му бяха дълбоко вкопани, а лицето — загоряло и обветрено от слънцето и годините.

— Приличаш на него.

— Малко.

— Ако я изпратиш, ще я сложат в рамка и ще я окачат на стената.

— Така ли мислиш?

Тя вдигна очи и зърна моментното объркване върху лицето му.

Той посегна да вземе рисунката, но Коли я притисна към гърдите си.

— Хайде да се обзаложим. На хиляда кинта, че ако им я изпратиш, ще я сложат в рамка и ще я закачат на стената. Следващия път като си идеш у вас, ще видиш. Може да им я пратиш по пощата утре сутринта. Има ли вода в чантата?

— Вероятно — той се намръщи, след което я отвори. Остана с гръб прекалено дълго, така че Коли го бутна по крака.

— Има ли, или няма?

— Да. Намерих я — Джейк се обърна. — В гората има някой с фенерче — каза го съвсем обикновено и тихо, докато ѝ подаваше водата.

Очите ѝ останаха за миг заковани в неговите, после се прехвърлиха над раменете му. Макар че сърцето ѝ блъскаше в гърдите

от страх, тя отвори капачката на бутилката, вдигна я, за да пие, докато наблюдаваше светлинния лъч, който се движеше сред силуетите на дърветата.

— Може би са деца или някой от местните задници.

— Може би. Защо не отидеш до фургона да се обадиш на шерифа?

— Защо ли? — Коли бавно затвори отново бутилката. — Защото ако го направя, ти ще отидеш там без мен. А ако се окаже, че това са двойка зевзеци, опитващи се да ни уплашат, аз ще бъда тази, която ще стане за смях. Първо ще проверим. Двамата заедно.

— Ако си спомняш последния път, когато отиде в гората, излезе от нея в безсъзнание.

Също като Джейк тя продължи да следи движението на светлината.

— А ти едва избегна куршумите. Ако останем тук, може да ни застрелят като патици в езерото, ако това е целта им — тя мушна ръка в раницата си и хвана дръжката на лопатката. — Имаме две възможности. Или отиваме до фургона и се обаждаме по телефона заедно, или отиваме в гората и проверяваме какво става. Също заедно.

Той погледна какво държи в ръката си.

— Не е необходимо да питам какво избираш ти.

— Долан и Бил са били сами. Ако онзи там иска да повтори изпълнението, ще трябва да се справи с двама ни.

— Добре — Джейк се наведе и извади ножа от ботуша си, при което очите на Коли се уголемиха.

— Господи, Грейстоун, откага си започнал да го носиш?

— Веднага след като някой се опита да ме застреля. Ще вървим заедно. Няма да се разделяме. Съгласна?

— Абсолютно.

Той взе фенерчето и станаха.

— Мобилният в теб ли е?

— Да, в джоба ми е.

— Дръж го под ръка. Той се движи на изток. Да му дадем повод да се замисли.

Джейк включи светлината на фенерчето си и го насочи към движещата се светлинка. Когато тя взе да се отдалечава на запад,

дватамата с Коли хукнаха натам. Заобиколиха края на терена откъм брега на езерото, където започваха дърветата.

— Насочва се към пътя — Коли инстинктивно тръгна в същата посока. — Може да му отрежем пътя.

Дватамата се втурнаха между дърветата, следвайки лъча. Тя прескочи един паднал дънер, опитвайки се да не изостава от широката крачка на Джейк.

Сетне изруга, също като него, когато светлинната, която преследваха, изчезна.

Джейк хвана ръката ѝ, за да я накара да замълчи. Тя затвори очи и се концентрира върху звуците. Чу бързото топуркане на крака върху земята.

— Отново промени посоката — прошепна му Коли.

— Никога няма да го хванем. Има много голяма преднина.

— Значи ще го оставим да се измъкне?

— Направихме каквото можахме — Джейк насочи фенерчето напред, после назад. — Много глупаво от негова страна да ни покаже светлинната на фенерчето си. Трябва да е глупак, ако си е мислил, че няма да го забележим.

В мига, в който произнесе думите, дватамата осъзнаха важността им.

— О, по дяволите! — беше единственото, което произнесе Коли, след което се завъртя и тръгна обратно.

След секунда избухна първата експлозия.

— Фургонът! — изкрещя Джейк, като видя езикът от пламъци, които се изстреляха към небето. — Кучият му син!

Коли излезе тичешком от гората, мислейки единствено как да стигне до колата си и да догони причинителя на пожара. Тялото ѝ обаче се стовари на земята, когато Джейк я блъсна и събори, така че всички кости я заболяха.

Тя се опита да вдигне глава, но той я натисна надолу и я прикри със собственото си тяло и с ръцете си.

— Пропанът! — извика страшно и в същия миг светът около тях експлодира.

Сякаш гореща ръка докосна кожата и отне дъха ѝ. През звънящия в ушите ѝ шум, Коли успя да чуе как нещо изписка и падна на земята. Малки искри валяха от небето като дъжд.

Около тях падаха отломки, разсичаха въздуха като със скалпел и се приземяваха като горящи кълбовидни мълнии. Съзнанието ѝ бе напълно изключило. Но неочаквано се събуди, когато почувства как тялото на Джейк се гърчи върху нейното.

— Ставай, ставай! Стани веднага! — тя се извъртя и го избута, макар че той все още успяваше да я задържа под себе си.

— Стои долу! Лежи! — гласът му беше дрезгав и я изплаши повече от експлозията и дъжда от огън.

Когато най-сетне се обърна, Коли застана на колене. Около тях лежаха пръснати тлеещи отломки, а онова, което бе останало от фургона, буйно гореше. Коли се наведе към Джейк, който разкъсваше димящата си риза.

— Ти кървиш! Чакай да видя? Изгорен ли си? Господи!

— Не много — макар че не бе съвсем сигурен в това. Пронизващата болка в ръката му обаче бе от порязване, а не от изгаряне. — Най-добре се обади на 911.

— Ти се обади — тя извади телефона от задния си джоб и го пъкна в ръката му. — Къде е фенерчето? Къде е проклетото фенерче?

На червената светлина на пожара можеше да види, че раната на ръката му се нуждае от медицинска намеса. Затова пропълзя зад него, така че да пази гърба му, докато проверяваше с треперещи пръсти пораженията по тялото му.

Само драскотини, установи Коли. Много драскотини и няколко не особено силни изгаряния.

— Ще взема аптекката за първа помощ от роувъра.

Скочи и затича. Спокойно, нареди сама на себе си тя, докато се промушваше през вратата. Трябваше да бъде спокойна, да спре кървенето, да превърже раните му и да го откара в спешно отделение.

Не биваше да изпада в паника, така че трябваше да се стегне и да свърши всичко това.

През цялото време мислеше как той покри главата ѝ с ръце, а тялото ѝ със собственото си тяло.

— Глупав мъжкар! Тъп мачо! На герой ще ми се прави!

Преглъщайки сълзите, Коли грабна бутилка вода и затича обратно.

Джейк седеше там, където го бе оставила, държеше телефона в ръце и гледаше фургона.

— Обади ли се?

— Да — не каза нищо повече, докато тя го поливаше с вода.

— Трябва да те позашият — рече Коли. — Засега ще ти направя превръзка. Имаш няколко изгаряния, изглеждат ми от първа степен. Ранен ли си някъде другаде?

— Не — беше й казал да отиде във фургона, спомни си като в сън Джейк. Господи! Беше й наредил да влезе вътре, докато той огледа гората с фенерчето.

— Ти не ме послуша.

— Какво? — силно разтревожена, тя нави бинта и погледна в очите му за признаци на шок. — Студено ли ти е? Джейк, отговори ми! Студено ли ти е?

— Не ми е студено. Може би съм изпаднал в лек шок. Ти не отиде във фургона, както ти казах. Ако беше отишла...

— Не отидох — Коли успя да потисне треперенето си. Вече чуваше сирените. — Но ти ще отидеш в болницата — тя стегна бинта и приседна до него. — Дори не се сетих за резервоарите с пропан във фургона. Добре че ти се сети.

— Ъхъ — Джейк вдигна здравата си ръка и я прегърна, докато двамата се опитваха да се изправят на крака. — Изглежда, това е нашата щастлива нощ. Имахме късмет — той въздъхна дълбоко. — Дигър ще бъде съсипан.

Джейк не отиде в болницата, докато не се разбра какви са пораженията и какво може да бъде спасено. Всички доклади, записки и образци, които съхраняваха във фургона, за да бъдат транспортирани, бяха унищожени. Портативният компютър на Коли се бе превърнал в смачкана купчина пластмаса и изгорели чипове.

Компютърът, който бе във фургона, за да се ползва от екипа, също беше напълно изгорял. Много часове труд бяха отишли на вятъра.

По полето се търкаляха останки. Имаше ги и върху внимателно разчертаните площи. Овъглено парче алуминий стърчеше в една купчина пръст като острие на копие.

Пожарникари, полицаи, медицински работници от „Бърза помощ“ оглеждаха терена. Щяха да минат дни, а може би седмици,

докато възстановят щетите и пресметнат загубите. И да започнат отново. Джейк стоеше до Коли и слушаше как обяснява събитията, предхождащи експлозията. Той самият вече бе дал показания.

— Оня, който е бил в гората, е съучастник — в гласа ѝ започваше да проличава ярост, заместваща треперенето от шока. — Отвлече вниманието ни, така че другият да подпали фургона.

Шериф Хюит огледа димящата купчина, останала от фургона, след което измери разстоянието до гората.

— Но вие не сте видели никой?

— Не, никой. Бяхме на около петдесет метра навътре в гората. Тъкмо решихме да се върнем, когато чухме първата експлозия.

— Бутилките с пропан.

— Първият. Прозвуча като оръдеен залп и тогава този герой се хвърли върху мен. След секунди избухна и втората бутилка.

— Не сте видели, нито чули кола?

— Ушите ми бучаха — сопна му се тя. — Някой запали фургона и това не беше недоволен дух от неолита.

— Не споря за това, доктор Дънбрук. Само уточнявам фактите. Някой е взривил фургона. Факт. Сетне е избягал. Най-вероятно с автомобил.

Коли въздъхна.

— Прав сте. Извинете ме. Не, не чух нищо след експлозията. Преди това чух да минават коли, натам, насам, чух и една по-отдалеч. Но човекът, който беше в гората, тръгна към пътя. Вероятно колата му е била паркирана наблизо.

— И аз мисля така — съгласи се Хюит. — Не вярвам в проклетия, доктор Дънбрук, но вярвам в бедите и мисля, че вие сте в голяма опасност.

— Това е свързано с информацията, които ви казах за Карлайл и за семейство Кълън. Отново се опитват да ме сплашат, да ме накарат да се махна отгук, далеч от Удсбъроу. Далеч от отговорите, които търся.

Шерифът продължи да я гледа спокойно. Лицето ѝ все още беше изцапано със сажди и почерняло от дима.

— Може би — рече той.

— Шериф! — един от помощниците му се приближи към тях. — По-добре елате да видите нещо.

Те последваха Хюит по посока на езерото, към мястото, където Коли бе работила повече от осем часа същия ден. Останките от кости, които бе извадила, бяха покрити със сажди и прах, но бяха непокътнати.

Редом до тях в квадратната дупка лежеше манекен от магазин за дрехи, облечен с панталони и риза. Русите кичури на перуката бяха разбъркани под платнената шапка.

Около врата на манекена висеше надпис с ръчно изписани букви „R.I.P.“^[2].

Ръцете на Коли инстинктивно се свиха в юмруци.

— Но това са моите дрехи. Моята скапана шапка. Кучият му син е бил в къщата. Ровил се е във вещите ми!

[1] Известен моден магазин. — Б.пр. ↑

[2] Rest in pease(англ.) — почивай в мир. — Б.пр. ↑

24.

Не беше трудно да се влезе в къщата, мислеше си Джейк. Предишната нощ бе влязъл и бе обикалял заедно с полицаите, а сетне и сам още два пъти преди зазоряване.

Имаше четири врати и всяка от тях би могла да бъде оставена отворена случайно, без умисъл. Имаше двадесет и осем прозореца, включително и този в неговата стая и всеки от тях можеше да осигури достъп.

Фактът, че полицията така и не успя да намери доказателство за влизане с взлом не означаваше нищо. Някой бе влязъл вътре и бе взел част от дрехите на Коли.

Някой им бе оставил съвсем ясно и недвусмислено послание.

Тя беше на границата на истерията. Беше готова да се откаже, да напусне.

Той мушна ръце в джобовете си, докато вървеше и изследваше къщата. Той самият я подтикваше към това. Но знаеше със сигурност, че тя ще се върне. Познаваше я добре, за да се заблуждава за обратното. Това обаче не омаловажаваше неговото участие във вземането на решението.

Джейк не се съмняваше, че който и да бе взривил бутилките, щеше да го направи, дори ако Коли бе във фургона. Според него този човек сигурно бе дълбоко разочарован, че не беше станало така. Кой ли беше той?

Карлайл беше мъртъв. Семейство Симпсън? И двамата бяха здрави и достатъчно силни, така че единият да изтича през гората, докато другият сложи манекена в дупката, след което да подхвърли клечка кибрит към бутилката с газ.

Колко време той и Коли бяха в гората? Четири, пет минути? Достатъчно.

Но вътрешното чувство му подсказваше, че Барб и Ханк бяха далеч от Коли и Удсбъроу.

Те знаеха отлично кога да изчезнат от сцената. И Джейк имаше чувството, че се досеща как са били предупредени.

Той се върна на алеята в момента, в който Дъг спря колата.

— Къде е тя? — попита разтревожено той.

— Спи. Най-накрая се предаде и заспа, преди около час. Благодаря ти, че дойде толкова бързо.

— Ранена ли е?

— Не. Няколко драскотини от падането, това е всичко.

Дъг си пое въздух и огледа превързаната ръка на Джейк.

— А ти? Много ли си зле?

— Дребна работа. Рана като от шрапнел. Зашиха ме. Много лошо е положението на терена. Очакваме да си отидат, за да започнем да разчистваме. Загубихме всичко, което беше във фургона и онова, което Коли бе запаметила в персоналния си компютър. Но пък имаме нещо, което те ни оставиха.

Той разказа на Дъг за манекена, положен в древния гроб.

— Можеш ли да я отведеш оттук?

— О, да, ако я упоя и вържа с вериги. Случайно да имаш белезници да ми дадеш назаем?

— Дал съм моите на поправка.

— Така ли ще става винаги?

Те замълчаха.

— Сега вече тя съвсем няма да се откаже — рече след дълго мълчание Джейк. — Няма да се помръдне, докато не открие онова, след чиято следа е тръгнала. Ако продължаваш да смяташ да ходиш в Бостън, трябва да си пазиш гърба.

— Отивам. Но докато отсъствам, няма да мога да се грижа за семейството си, за Лана и Тай. Ще помоля татко и дядо да се пренесат при майка ми за няколко дни. Ще им бъде неудобно, но ще го направят. Лана обаче остава съвсем сама.

— Дали ще има нещо против да приеме гости? Може да приюти Дигър.

— Дигър?

По лицето на Джейк премина усмивка, но в нея нямаше ирония, нито хумор.

— Да. Хората си мислят, че едно дванадесетгодишно момиче може да го набие. Не се поддавай на тази измама. Познавам го от петнадесет години. Ако търся човек, който да пази семейството ми, ще

помоля него. Главният проблем ще бъде да не би гаджето ти да се влюби в него. Не знам защо, но повечето жени го правят.

— Ти ме успокой. И значи всичко това ще продължи? — той погледна към къщата. — Ако някой е толкова силно отчаян, че да стигне до убийство, със сигурност няма да се откаже. Ако не намерим отговорите, кошмарът никога няма да свърши.

— Продължавам да мисля, че пропускаме нещо. Нещо незабележимо на пръв поглед, някакъв детайл. Така че ще трябва да се върнем и отново да пресеем пръстта.

— Докато вие правите това, аз ще разкрия още един пласт в Бостън — Дъг отвори вратата на колата си. — Кажете на Коли... кажи на сестра ми — поправи се той, — заклевам се, че ще открия каквото трябва там.

Когато се върна в спалнята, тя все още спеше. Беше се свила на топка в спалния чувал, а преносимата възглавница бе смачкана под главата ѝ.

Изглеждаше много бледа и според него беше отслабнала.

Трябваше да я отведе отгук. Някъде за ден-два при първия удобен случай. Да се скрият и само да ядат, да спят и да правят любов, докато се възстанови.

И когато отново бъде силна, щяха да продължат живота си заедно. Не само фойерверки, а истински живот.

Вместо одеяло, той хвърли една хавлия отгоре ѝ. Поддавайки се на собствената си умора, легна до нея и я прегърна. След което заспа, защото бе стигнал границата на изтощението.

Събуди се от силна болка, когато се обърна върху ранената си ръка. Ругаейки и едва дишайки, се опита да се успокой. Тогава видя, че Коли я няма.

Паниката се събра в корема му като ледена топка. Качи се нагоре и заблъска в гърдите му. Джейк забрави болката и изскочи тичешком от стаята. Тишината в къщата увеличи още повече паниката му и го накара да извика името ѝ, преди още да е слязъл по стълбите.

Когато тя изскочи от неговия офис, той не знаеше дали да се смее заради тревогата, изписана върху лицето ѝ, или да падне на колене и да целува краката ѝ.

— Какво си се развикал?

— Къде изчезна, по дяволите! Къде са останалите?

— Трябва ти лекарство — тя отиде в кухнята, за да потърси болкоуспокояващо. — Бях в твоя офис. Компютърът ми изгоря, ако си спомняш. Затова работих на твоя. Вземи това хапче.

— Не искам хапче!

— Няма не искам! Не се прави на голямо и глупаво бебе — тя му подаде чаша вода. — Вземи и антибиотика, както заръча чичо доктор.

— Внимавай, че ще избухна — той сви ръка в юмрук и го бутна под брадичката ѝ. — Къде са останалите?

— Пръснаха се. Някои отидоха на терена, очаквайки да узнаят кога ченгетата ще се разкарат оттам. Други са в университета, за да ползват оборудването в лабораторията в Балтимор. Няма смисъл всички да мързелуват днес само защото ти си решил да подремнем.

— Значи в къщата няма никой, освен теб и мен?

— Точно така. Което обаче не означава, че трябва да се отдадем на сексмаратон. Хайде, изпий си хапчетата като добро момче.

— Колко време няма да ги има?

— Около час.

— Значи нямаме време. Да започваме.

Той пренебрегна хапчетата, които тя държеше в ръката си, и тръгна да излиза от стаята.

— Хей, къде отиваш? Какво ще правим?

— Ще претършуваме вещите им.

Коли стисна хапчетата.

— Не съм съгласна.

— Тогава ще го направя сам, но двамата ще свършим по-бързо — той вдигна една раница от ъгъла във всекидневната, тръшна я върху масата и я отвори.

— Нямаме право да го правим, Джейк!

— Никой нямаше право и да взриви фургона на Дигър под носа ни. Хайде да видим дали този, който го стори, не живее наистина под носа ни.

— Това не е достатъчно, за да...

— Може ли един въпрос? — Джейк престана да рови в раницата и я погледна. — Кой знаеше, че отиваме във Вирджиния оня ден?

Тя повдигна рамене.

— Ти, аз, Лана и Дъг.

— И всеки, който беше в кухнята, докато говорехме за програмата си. Ти обяви пред всички, че имаш лична работа във Вирджиния.

Коли седна тежко.

— Господи!

— Госпожа „природно бедствие“ от другата страна на улицата ни каза, че семейство Симпсън са натоварили багажа си около десет. Ние станехме от масата точно в девет. Значи е било необходимо само едно телефонно обаждане, което да ги предупреди, че пристигащ, за да се ометат.

— Добре, добре, времето съвпада, но... Какво, по дяволите, си мислиш, че търсиш?

— Не знам, докато не го намеря — той започна систематично да вади багажа, като слагаше на масата бележници, моливи, химикалки, и като задържа една видеокамера, погледна отново към Коли. — Смяташ ли да ми помагаш или просто ще гледаш?

— Дяволите да те вземат! — тя клекна до него. — Вземи тези хапчета.

Джейк се намуси, но ги глътна.

Като клатеше глава, Коли извади един бележник и прехвърли страниците му. Беше на Чък. Намръщи се и направи същото със следващия.

— Тези са празни. Джейк, тук няма нищо. Никакви бележки, никакви скици, нищо — тя се обърна към него. — Чисти бели страници.

— Може да е взел бележките си със себе си.

— Не знам. Може би.

Без да се замисля повече, тя прегледа дрехите и джобовете по тях. Когато цялото съдържание на раницата бе върху, масата, Коли взе един от своите бележници, за да опише вещите.

След като всичко бе записано и подредено, те започнаха същата процедура с вещите на Франи.

Намериха бележник, завит във фланелка и скътан на дъното на багажа ѝ.

— Това е дневник — Коли седна по турски на земята и започна да чете. — Започва с първия ден, когато са дошли на разкопките. Дрън-

дрън-дрън, само общи впечатления и възторзи. Я виж ти, тя мисли, че си много секси.

— Така ли?

— Ако нещата не потръгнали с нея и Чък, щяла да се прехвърли към теб.

Прехвърли страниците, четейки откъслечно по тях.

— Роузи е мила. Търпелива. Не се тревожи, че може да сваля Чък. Но не е толкова сигурна по отношение на Дори. Потайна и високомерна. Соня е приятелски настроена, но малко досадна.

Замълча за миг и се намръщи.

— Аз не съм нито страшна, нито шефка.

— Така си е. Какво друго пише за мен?

— О, боже! Двамата с Чък са се чукали набързо във фургона на Дигър, когато сме обядвали. Смята, че Мат е прекалено мечтателен за възрастен и вероятно е гей, защото не флиртува с жени. Боб има голям задник и се поти прекалено. Бил...

Трябваше да направи пауза, за да събере сили.

— Мисли, че е умен, но прекалено амбициозен. Всекидневни подробности. Заяждали сме се един друг на закуска. Валяло дъжд. Описания на сексуалните й преживявания.

— Това може да ми го прочетеш на глас.

— Наблюдения — продължи Коли, без да му обръща внимание. — Раздразнения — като това, че не можела да говори с репортерите, които искали интервюта. Не харесва Дори, защото говорела лошо за нея. И... описание на онова, което се случи с Бил. Нищо ново. Нищо ново — повтори тя и затвори дневника.

— Това е просто дневник на момиче. Безвреден.

Въпреки това подскочи, когато телефонът иззвъня.

— Свободно е — каза Коли на Джейк, след като затвори. — Трябва да се върнем на терена.

— Добре — той започна да опакова багажа на Франи. — Но трябва първо да проверим и другите, защото това е единственият ни шанс.

Трябваше му ден и половина, за да си състави план и да проумее как да действа. Благодарение на професионалните си умения на

следотърсач, Дъг реши, че повече няма смисъл да търси нещо, свързано със самия Маркъс Карлайл. Трябваше му някаква следа към този човек, някаква, макар и периферна връзка, която да го заведе до друг, после до друг, така че кръгът да се стесни.

И той откри това, което търсеше в Морийн О'Брайън, работила в кънтри клуба, когато Карлайл и първата му съпруга са били членове на същия.

— О, за бога! Та аз не съм виждала госпожа Карлайл от двадесет и пет години — рече Морийн, когато излезе от салона и извади от джоба си пакет „Виржиния Слимс“. — Как сте успели да ме откриете?

— Задавах въпроси. Госпожа Карнеги от фризьорския салон в кънтри клуба ми даде вашето име.

— Старата вещица — Морийн запали цигара, дръпна силно и издуха дима. — Уволни ме, защото отсъствах доста дълго, когато бях бременна с третото си дете. Това бе преди шестнадесет години. Изсушена стара слива, ако ми позволите да я нарека така.

След като самата госпожа Карнеги бе нарекла Морийн безотговорна клюкарка, на Дъг му бе все едно.

— Тя ми каза, че вие сте била личната маникюристка на госпожа Карлайл.

— Така е, бях. Правех маникюра ѝ всяка седмица, понеделник следобед, цели три години. Тя ме харесваше и ми даваше едри бакшиши. Беше много фина жена.

— Познавахте ли съпруга ѝ?

— Разбира се, покрай нея. И го видях веднъж, когато отидох у тях, за да направя ноктите ѝ за голяма галавечеря, на която щяха да ходят. Много хубав мъж, който знаеше какво иска. Не беше достатъчно подходящ за нея, ако питате мен.

— Защо така мислите?

Устните ѝ се извиха ехидно.

— Един мъж, който не може да спазва брачната си клетва, не е добър за жената, на която се е врекъл.

— Тя знаеше ли, че я мами?

— Жените винаги усещат тези неща. Независимо дали го признават или не. И освен това в салона се носеха приказки по негов адрес, както и по адрес на любовницата му. Понякога и тя идваше тук.

— Познавахте ли я?

— Една от всички. Говореше се, че са доста повече. Тази беше женена, и беше лекарка. Доктор Розийн Ярдли. Живееше в Ноб Хил в голяма модерна къща. Моята приятелка Колийн правеше косата ѝ — тя се подхили. — Докторката не беше естествено руса.

Естествено или не, тя все още беше руса, когато Дъг я откри в края на дежурството ѝ в Бостънската болница. Беше от онези жени, за които хората казваха „хубава жена“. Висока, добре сложена, с буйна руса коса около силно, квадратно лице. Розийн имаше сериозен глас, който даваше ясно да се разбере, че няма време за глупости.

— Да, познавах Маркъс и Лорийн Карлайл. Членувахме в един и същ клуб и се движехме в едни и същи медицински среди. Наистина нямам време да обсъждам старите си познанства.

— Информацията ми е, че с Маркъс не сте били само познати.

Очите ѝ, които бяха спокойно сини, за секунда станаха ледени.

— Вас какво ви засяга това?

— Ако ми отделите няколко минути, ще ви обясня.

Тя не отговори веднага, но след като погледна часовника си, прекоси бързо коридора. Влезе в малък кабинет, отиде зад бюрото и седна.

— Какво искате?

— Имам доказателство, че Маркъс Карлайл е оглавявал организация, която е осъществявала фалшиви осиновявания, като е отвличала бебета и ги е продавала на бездетни семейства срещу щедро заплащане.

Тя дори не мигна.

— Това е направо смешно.

— В тази организация той е използвал хора от медицинското съсловие.

— Господин Кълън, ако смятате, че може да ме обвините в съучастие в някаква измислена престъпна мрежа и да ме изнудвате, просто се лъжете.

Дъг само подсвирна с уста, с което показа, че тя се заблуждава.

— Не искам пари. И не знам дали сте участвала или не. Но знам, че сте имала любовна връзка с Маркъс Карлайл, че сте лекар и че може да имате информация, която да ми помогне.

— Абсолютно съм сигурна, че не разполагам с такава информация. Каквато и да било, е. Сега, моля да ме извините, но съм заета.

Дъг не се помръдна, дори когато доктор Ярдли стана на крака.

— Сестра ми бе отвлечена, когато бе на три месеца и след няколко дни е била продадена на една двойка в кантората на Карлайл в Бостън. Имам доказателства за това. Имам доказателства, свързващи друг лекар от Бостън със събитието. Тези доказателства са предадени на полицията. Те ще намерят начин да разровят и ще стигнат и до вас, доктор Ярдли. Но моето семейство търси отговорите сега.

Тя бавно седна обратно.

— Кой доктор?

— Хенри Симпсън. Той и настоящата му съпруга неочаквано и много бързо напуснаха своя дом във Вирджиния. Прекалено неочаквано, след като започна разследването. Сегашната му съпруга е една от сестрите, които са били на смяна в нощта, когато майка ми е родила сестра ми в Мериленд.

— Не вярвам на нито една дума — беше отговорът.

— Ако щете, вярвайте. Но аз искам да знам за вашата връзка с Карлайл. Ако не ми кажете сега, няма да се поколебая да направя тази информация публично достояние.

— Това заплаха ли е?

— Да, заплаха е — кимна Дъг.

— Не искам репутацията ми да бъде накърнена.

— Ако не сте участвали в нелегална дейност, няма за какво да се безпокоите. Искам само да знам кой е бил Маркър Карлайл и кой е бил свързан с него. Вие сте имала връзка с него.

Розийн извади сребърна писалка и започна да почуква нервно с нея по бюрото.

— Съпругът ми е запознат с тази история и с връзката ми с Маркър. Изнудването няма да свърши работа.

— Аз не се интересувам от изнудване.

— Направих грешка преди тридесет години. Нямам намерение да плащам за нея сега.

Дъг взе куфарчето си и извади копия от оригиналния сертификат за раждане на Коли и една снимка, направена дни преди отвлечането ѝ.

Сложи ги на бюрото на Розийн, сетне извади документите за осиновяване и снимката, която семейство Дънбрук бяха дали.

— Името ѝ е Коли Дънбрук. Днес. Тя заслужава да знае какво се е случило. Моето семейство също.

— Ако това е истина... Ако дори една малка част от казаното е вярна, не виждам как моята любовна афера с Маркърс, за която съжалявам, има нещо общо.

— Няма нищо общо. Просто събирам данни. Колко време ходихте с него?

— Почти година — Розийн въздъхна и се облегна назад. — Той беше двадесет и пет години по-възрастен от мен и наистина беше страхотен. Очарователен, привлекателен и грижовен. Мислех си, че сме много модерни и че връзката ни задоволява и двамата ни, без да вреди на никого от нашите близки.

— Някога обсъждали ли сте работата си с пациентите си?

— Сигурно да. Аз съм педиатър. Основната част от работата на Маркърс бяха осиновяванията. И двамата бяхме се посветили на децата. Това всъщност бе едно от нещата, което ни събра. Със сигурност не си спомням той да се е опитвал да извлече някаква информация от мен. И освен това никой от моите пациенти не е бил отвлечен. Щях да знам това.

— Но някои са били осиновени, нали?

— Да, разбира се. Това не е изненадващо.

— Имаше ли родители, които водеха новородените си бебета при вас по негова препоръка?

Тя премигна.

— Да, доколкото си спомням. Имаше няколко. Ние бяхме, както се казва, първо познати, сетне интимни приятели. Това е съвсем естествено.

— Разкажете ми за него. Какъв беше? Харизматичен тип ли бе? Привлекателен и властен? Защо връзката ви приключи?

— Беше прекалено пресметлив — тя разгледа снимките и документите върху бюрото си. — Развратен сметкаджия. Може да ви се стори странно, тъй като имахме извънбрачна връзка, но аз очаквах да бъде верен поне на мен. А той не беше. Жена му сигурно знаеше за мен и ако е имала някакви проблеми, не ги направи обществено

достояние. Хората говореха, че му е робски вярна и предана. На него и на сина му и че си е затваряла очите за другите жени.

Устните ѝ се извиха в гримаса, което ясно показва какво мисли за подобен род жени.

— Аз обаче предпочитам ясните отношения. Не си затварям очите. Когато открих, че има и друга връзка, просто го разкарах. Скарахме се жестоко и се разделихме. Можех да бъда малко по-толерантна, но след като научих, че ми изневерява със секретарката си, ми дойде прекалено. Беше клише, и то обидно.

— Какво можете да ми кажете за нея?

— Млада. Аз бях почти на тридесет, когато тръгнах с Маркълс. Тя не бе на повече от двадесет. Носеше дръзки цветове и говореше прекалено тихо — един умишлено търсен контраст, който не ми вдъхва доверие, особено у жените. Когато научих за нея, си спомних как често ме бе поздравявала с насмешка. Очевидно бе чувала за мен много преди аз да знам за нея. Научих, че била една от предишните му сътруднички, които Маркълс довел със себе си, когато се преместил от Сиатъл тук.

— Чували ли сте нещо за него или за нея оттогава?

— Името му се появяваше от време на време в пресата. Чух, че се развел с Лорийн, и бях изненадан, че не се оженил за секретарката си. Някой ми каза, че тя се омъжила за счетоводител и имала дете.

Розийн отново почука с химикалката си.

— Вие ме заинтригувахте, господин Кълън. Толкова много, че ще ви задам няколко въпроса. Не ми харесва вероятността да съм била използвана. Ако се окаже, че Маркълс ме е използвал, искам да знам.

— Той е мъртъв.

Устата ѝ се отвори и затвори, а устните ѝ се изгъниха като черта.

— Кога?

— Преди две седмици. Рак. Живял е на Кайманите със съпруга номер три. Не съм получил отговорите лично от него. Синът му не прие нашите доказателства за сериозни.

— Познавам слабо Ричард. Той и Маркълс не бяха близки, повярвайте ми. Ричард беше прекалено предан на майка си и на семейството. Говорихте ли с Лорийн?

— Все още не.

— Ако се опитате, Ричард ще ви заклейми публично. Тя не води никакъв обществен живот. От онова, което знам за нея, прекалено е крехка и деликатна. Всъщност винаги е била такава. Ще останете ли в Бостън?

— Може би... но мога да бъда открит.

— Ще ми се да получа удовлетворение. Оставете ми, моля ви, някакъв телефонен номер, на който мога да ви потърся.

Дъг седна в хотелската стая, взе си една бира от минибара и се обади на Лана.

Отсреща отговори мъжки глас.

— Да.

— Опитвам се да намеря Лана Кемпбъл.

— Хей, здрасти. Дъг ли се обажда?

— Да. Какво значи това? Къде е тя?

— Продължава да ме държи на разстояние, но аз все още се надявам. Хей, красавице! За теб е.

До ушите му достигна шум и кикотене, което можеше да бъде само на Тай и веднага след това топъл женски смях.

— Ало?

— Кой беше това?

— Дъг! Надявах се да се обадиш.

Нещо, което прозвуча като маймунска реч, последвано от истеричен детски кикот, продъни ушите му. Можеше да чуе шум, блъскане, движение, сетне звуците замряха.

— Господи, тук е същинска лудница! Дигър готви. В хотел ли си?

— Да. Звучи ми все едно има купон.

— Идеята да въдвориш Дигър, без да ме питаш в къщата, беше твоя. Ще го запомня. За твое щастие той е много надежден, да не говорим колко е забавен. Държи се чудесно с Тай. Освен това, макар и с големи усилия, успявам да устоя на свалките му. Макар че той ме предупреди, че битката така или иначе била загубена.

Дъг се отпусна върху кревата.

— Знаеш ли, никога преди не съм бил ревнив. Много е потискащо да установя, че първият ми случай ще бъде с някой, който прилича повече на градинско джудже.

— Ако можеше да помиришеш соса за спагети, които готви в момента, щеше съвсем да полудееш от ревност.

— Бре, мамка му!

Тя се разсмя, след което понижи глас:

— Кога ще се върнеш?

— Не знам. Днес говорих с някои хора, надявам се утре да говоря с още. Може да отлетя за Сиатъл, преди да се върна. Просто се осланям на интуицията си. Това означава ли, че ти липсвам?

— Така мисля. Свикнах да си тук. Не съм си представяла, че отново ще свикна с подобни неща. Смятам, че е редно да те попитам какво си открил.

Той се опъна на кревата, замислен върху твърдението, че изобщо е липсвал някому.

— Достатъчно, за да знаем, че Карлайл си е паднал по жени, при това повече от една едновременно. Имам предчувствието, че секретарката е ключът към всичко. Ще се опитам да я намеря. Искам да те попитам може ли да ти донеса подарък от Бостън?

— Разбира се.

— Добре. Имам нещо наум. Някакви новини, които трябва да знам?

— Прекарват часове наред, за да почистят терена. Знам, че екипът е обезкуражен и объркан. Има сериозни опасения, че разкопките ще бъдат преустановени — поне временно. Ако полицията е открила някакви следи, не са ни казали.

— Пази се. Пази и Тай-Рекс.

— Разчитай на мен. Връщай се по-скоро, Дъг. Жив и здрав.

— И ти разчитай на мен.

В три след полунощ телефонът на нощното шкафче зазвъня и той почувства как сърцето му се качи в гърлото. Докато биеше там, успя да вдигне слушалката.

— Ало?

— Само ще загубиш и нищо няма да спечелиш. Върви си у дома, докато все още имаш дом.

— Кой се обажда?

Знаеше, че е безсмислено да пита. Линията злокобно бе замлъкнала. Насреща нямаше никой.

Дъг остави телефона и легна отново в мрака.

Значи някой знаеше, че е в Бостън и на този някой това хич не му харесваше.

Това означаваше, че в Бостън все още има нещо, което може да бъде открито.

25.

Не само дългите часове работа или фактът, че тя изискваше пълно физическо и умствено отдаване, измъчваха Коли. Беше работила и повече часове при много по-трудни условия.

Тук сезоните се сменяха плавно. Лятото неусетно преминаваше в есен, като предлагаше топли дни и студени нощи. Освен редките щрихи в жълто по тополите, листата си оставаха все така зелени и лъскави. Небето продължаваше да е ясносиньо.

При други обстоятелства тези условия щяха да бъдат идеални.

Коли бе готова да замени меките септемврийски дни с убийствена жега или поройни дъждове, облаци от насекоми и заплаха от слънчев удар.

Мислите ѝ се въртяха все в тази посока и тя се прибираше напълно изтощена вечер, но умората ѝ не се дължеше само на работа. Причината бе изместеният фокус на живота ѝ, нарушената концентрация. Достатъчно бе само да погледне към мястото, където преди стоеше фургонът на Дигър, а сега имаше само изгорена земя, за да се събуди отново в нея ужасът от онази нощ.

Тя си даваше сметка, че реакцията ѝ беше точно онази, която те очакваха. Същността на проблема бе, че тя не знаеше кои са тези „те“. Ако врагът имаше лице, би могла да се бие с него. Но при това положение нямаше с кого да води битка, нямаше към кого да насочи гнева си.

Чувството за бездействие, за безполезност и безпомощност беше причина за обзелата я умора и апатия.

Колко пъти бе изследвала хронологията от факти, която съставиха двамата с Джейк! Колко често бе променила конфигурацията от връзки, беше се ровила в пластове от хора, години и събития?

Поне Дъг правеше нещо реално и полезно, като говореше с разни хора в Бостън. Щеше ѝ се тя да бе отишла вместо него. Тогава вероятно щеше да получи удовлетворение от действията си, но пък щеше да изостави екипа, когато най-много имаше нужда от нея.

Трябваше да бъде тук, да върши ежедневната си работа, час подир час, ден след ден. Трябваше да сложи на лицето си маската на нормалност и естественост. В противен случай проектът щеше да се разпадне, а собственият ѝ дух съвсем да падне.

Знаеше, че всички очакват от нея да даде тон. Знаеше също така, че обсъждат подробно личния ѝ живот. Забелязала бе погледите, които ѝ отправяха, тихите разговори, водени шепнешком, които замираха веднага щом влезеше в стаята.

Не можеше да ги обвинява. Горещите новини винаги са обект на обсъждане. А мълвата, че доктор Коли Дънбрук е отдавна изчезналата Джесика Кълън бе тръгнала и се разнасяше из града със светкавична скорост.

Тя отказваше да дава интервюта и да отговаря на въпроси. Желанието да открие истината и мъченичеството да се разголи пред медиите, за да задоволи любопитството на хората, бяха две различни неща.

Но от любопитството не можеше да избяга. Беше съвсем наясно, че хората, които спираха край разкопките, освен заради проекта, идваха и заради нея самата.

Коли не беше от онези, които се срамуват и притесняват от светлината на прожекторите, но когато тази светлина те заслепява, става неприятно.

Тя свали душа от кукичката му и го насочи като оръжие, докато пронизителните ноти на цигулката от „Психо“^[1] се въртяха натрапчиво в главата ѝ.

Посегна към края на завесата, за да я дръпне.

— Аз съм, Роузи — каза някой.

— По дяволите! — Коли върна душа на мястото му. — Гола съм!

— Надявах се, че си гола. Щях много повече да се притесня, ако се къпеше облечена. Според мен банята е единственото място, където можем да поговорим насаме.

Коли дръпна завесата един сантиметър. През мъглата от пара видя, че Роузи пусна капака на тоалетната и седна отгоре му.

— Щом съм в кенефа, значи искам да съм сама!

— Точно така — Роузи кръстоса крака. — Трябва да се възстановиш бързо, приятелко.

— От какво да се възстановявам? — Коли дръпна обратно завесата и пъхна главата си под струята. — Струва ми се, че трябва да имаме повече уважение един към друг. Никъде няма спокойствие! Разни нахалници влизат при теб в банята, още докато си гол и мокър.

— Торбичките под очите ти са толкова големи, че ще поберат приходите от магазина за една седмица. Отслабнала си, а настроението ти е отвратително. Не можеш да продължаваш да заплашваш репортерите, че ще им насечеш езиците с лопатката. Това създава лош имидж.

— Аз работех. Обясних му, че не правя изявления за личния си живот. Дори му предложих да отделя време и да му разкажа за проекта. Но той не се отказа.

— Миличка, знам, че ти е трудно. Позволи на мен, на Лео, на Джейк или дори на Дигър да се справим с медиите за известно време.

— Нямам нужда от щит, нито от закрила, Роузи.

— Имаш. От сега нататък аз поемам медиите. Ако се опиташ да спориш с мен по този въпрос, ще се наложи да се биеш, за пръв път, но истински. Познаваме се от шест години по мои изчисления. Не ми се ще да развалям този рекорд. Но ще те тръшна на земята, Коли, ако се наложи.

Коли отново откряна малко завесата и погледна.

— Лесно е да се каже, когато съм гола и мокра.

— Изсуши се и се облечи. Ще те почакам.

— Толкова зле ли изглеждам?

— Повече, отколкото си мислиш. Фактът е, че не съм те виждала толкова разбита, откакто се разделихте с Джейк.

— Не мога да се отърва от мислите си — „както не можех да се отърва и от него“, спомни си тя. От спомените за него, от мислите и думите, които си бяха казали. — Тук на терена, в града, навсякъде. Те пълзят по мен като мравки.

— Хората обичат да говорят. Това винаги е било част от проблема. Просто не можем да им затворим устата — Роузи изчака Коли да спре водата, сетне стана, за да вземе хавлиена кърпа. — Екипът не иска да ти оказва допълнителен натиск. Но ние няма да правим онова, което правим, ако не сме любопитни по природа. Искаме да знаем. Точно затова копаем.

— Не ги обвинявам — Коли излезе и взе хавлията. Тъй като не беше от срамежливите, тя първо уви косата си с нея и взе друга за тялото. — Това, че всички около мен вървят като по яйчени черупки, ме изнервя. А това, че Дигър изгуби грозния си тенекиен фургон, който наричаше „моят дом“, защото някой искаше да ме уплаши или да ме убие, ме вбесява. Ама страшно ме вбесява!

— Дигър ще си купи друга тенекиена консерва за дом. Ти и Джейк не бяхте ранени сериозно. Това е по-важното.

— Знам кое е важно и кое не, Роузи. Мога да степенувам приоритетите. И знам, че това е начинът да причиниш страх, съмнение и объркване. Но ето на, както виждаш, той действа, работи. Аз съм уплашена, обърквана и разстроена и имам чувството, че съм толкова далеч до откриването на онова, което търся, колкото и преди два месеца — тя свали хавлията и взе чистото бельо, което бе донесла. — Защо не ме питате за това? Защо не ме питате за семейство Кълън и какво чувстваш, когато откриеш, че си започнал живота си като някой друг?

— Опитах се веднъж или два пъти. Но реших, че докато не си готова, няма да ти задавам въпроси. Не е необходимо да ти казвам, че екипът стои зад теб и те подкрепя. Но все пак за всеки случай ще ти го кажа.

— Ако не бях част от екипа, проектът нямаше да бъде в опасност.

Роузи взе едно бурканче балсам за тяло. Отвори го и го помириса. Поклати одобрително глава, пхна пръста си в балсама и после го размаза по ръцете си.

— Ти си част от екипа. Направи и мен част от него. Ако си тръгнеш, тръгвам си и аз. Ще си тръгне и Джейк, а след него и Дигър. Тогава проектът ще бъде в много по-голяма опасност. Знаеш това, предполагам.

— Мога да уговоря Джейк да остане.

— Не надценявай способностите си да убеждаваш. Той просто няма да ти позволи да изчезнеш от полезрението му. Всъщност, трябва да ти призная, че съм изненадана, че не го намирам заедно с теб под душа. Това щеше да бъде описано на първа страница в личната книга със спомени на Роузи.

— Достатъчно се говори за мен и Джейк и без да се къпем заедно.

— Добре, че спомена за това — Роузи ѝ подаде бурканчето с балсам, и започна да си играе с друг крем овлажнител, докато Коли мажеше ръцете и краката си. — Ако имам въпроси, то те засягат точно тази специфична област. Какво става с вас двамата?

Коли нахлузи чисти джинси.

— Не знам.

— Ти ако не знаеш, тогава кой знае?

— Никой. Все още се опитваме да... Не знам — повтори тя и посегна към ризата си. — Много е сложно.

— Е, да. Вие сте сложни хора. Точно затова беше толкова интересно да ви наблюдавам първия път. Беше като ядрена реакция. Сега е по-скоро като бавно горящ огън, за който не съм сигурна дали ще продължи да пуши или всеки момент ще се разгори в буйни пламъци. Винаги се радвам, като ви видя заедно.

— Защо?

Роузи издаде кратък, приятен смях.

— Ами защото сте като две красиви животни, които се дебнат горделиво и не са сигурни дали ще се разкъсат, или ще се съвкуплят.

Тя взе овлажняващия крем и намаза лицето си.

— Пълна си с аналогии.

— Аз съм романтична душа по природа. Харесва ми да ви виждам заедно. Този мъж просто иска да те притисне в прегръдките си, но не знае как. Той обаче е достатъчно умен и внимава, защото ако те прегърне под неправилен ъгъл, може да остане без кожа по костите. Ти си загадка за него. Твоята темпераментна натура е едно от нещата, които най-много обича у теб.

Коли разви хавлията от главата си и взе гребена.

— Аз обичам да съм сигурна — тя потупа с гребена по дланта си, преди да започне да сресва мократа си коса. — С него никога не бях сигурна. Не знаех дали ме обича? Мислех, че ме мами. С Вероника Уикс.

— По дяволите! Тя го взе на мушката още първия ден. Ревнуваше и беше бясна, защото мъжът ти е много секси парче. Искаше да ти причини неприятности. Мразеше те и в червата.

Коли среса косата си назад.

— Е, успя. А ти как разбра всичко това?

— Всичко беше изписано на лицето ти, сладурче. Аз само наблюдавах. Но не мисля, че Джейк е натопил дори малкото си пръстче в този басейн. Тя не беше негов тип.

— Глупости. Висока, стройна, имаше си всичко. Защо да не е неговият тип?

— Защото съществуваш ти.

Коли въздъхна дълбоко и се загледа в отражението си в огледалото.

— Ако имам време да се пооправя малко, може да стана наистина привлекателна. Но само толкова. Докато тя беше истинска красавица. Абсолютно.

— Кога си си изработила този комплекс за несигурност?

— Той дойде в комплект с Джейк, когато се влюбих в него. Знаеш репутацията му, знаеш как флиртува с жените, как умее да ги докосва.

— Докосването и флиртуването са просто един начин за комуникация. Репутацията му беше, отпреди да те познава. И всичко това е част от причините, поради които ти се влюби в него — довърши Роузи.

— Да — сърдита на себе си, Коли продължи да се сресва. — Онова, по което си паднах и което веднага започнах да променям. Глупаво. Просто не можех да повярвам, че не се слага и на други жени. Особено на Вероника Уикс, при нейните очевидни и безочливи покани. И особено след като намерих сутиена ѝ под леглото ни.

— Оу!... — Роузи прошепна нечуто една доста цинична дума на срички.

— Тя ми направи постановка и аз се хванах на въдицата — Коли хвърли гребена в мивката. — Вързах се, защото не вярвах, че той ме обича. Поне не колкото аз него. Така че го притиснах с въпроси и когато не получих отговори, го прогоних.

— А ето, че сега му позволи да се върне — Роузи пристъпи към мивката и погледна в очите на Коли в огледалото. — Мамил ли те е, Кол?

— Не. Лъгал ме е за други неща, но не ми е изневерявал.

— Добре. Сега чуй съвета на мъдрата леля Роузи. Ако моят живот беше се объркал като твоя, щях да бъда много благодарна, ако

един голям и силен мъж стои зад мен, пред мен или до мен. Щях да съм благодарна да имам този мъж на разположение по всяко време. Но това се отнася само за мен.

Коли повдигна главата си, която се чукна леко в главата на Роузи.

— Защо още не си се омъжила и не си родила деца?

— Скъпа, има толкова много големи и силни мъже! Как да си избира само един? — тя потупа Коли по рамото. — Имам няколко пакетчета билков чай, които ще направят чудеса с тези торбички под очите ти. Ще ти донеса две. Сложи си ги на очите и ги дръж половин час.

Коли се чувстваше абсолютно глупаво, докато лежеше по гръб върху спалния си чувал с пакетчетата чай върху клепачите, които миришеха на прясно отрязана краставица. Дойде ѝ наум, че сигурно прилича на малкото сираче Ани, само че в рус вариант.

Но в интерес на истината трябваше да признае, че се чувства по-добре. Беше ѝ приятно. Пакетчетата бяха хладни и нежни. И макар че рядко мислеше за външния си вид, докато работеше, Коли имаше здравословно чувство за суета. Не ѝ се щеше да изглежда ужасно.

Може би трябваше да си направи маска и масаж. Роузи винаги мъкнеше със себе си цял куп женски мазила и боклуци. И винаги беше спретната. Не забравяше дори да се гримира леко сутрин.

Не бе необходимо да ходи като вещица само защото се чувстваше като такава.

Не успя да издържи цели тридесет минути, но реши, че и петнадесет са голяма победа за волята ѝ. Стана, хвърли пакетчетата и се огледа в малкото огледалце, което носеше в чантата си.

Наистина изглеждаше ужасно. Но беше сигурна, че е по-добре отпреди малко.

Трябваше да слезе долу, да потърси храна в хладилника, сетне да види какво ще ѝ препоръча Роузи за лицето. Можеше да си сложи някаква маска, докато работеше върху всекидневните си задачи.

Като реши, че това е интелигентен компромис, Коли тръгна надолу и спря наред стълбите, когато видя на вратата Джейк и родителите си до него.

Личеше им, че се чувстват доста неловко. Колко пъти всъщност се бяха срещали лице в лице? Два. Не, три пъти.

Това беше друга грешка призна пред себе си Коли. Кой знае защо бе решила, че Джейкъб Грейстоун е враждебно настроен спрямо начина на живот на родителите ѝ и не направи никакво усилие да го приобщи към семейството си. А той според нея без съмнение изпитваше същите резерви.

Не беше учудващо, че сега се чувстваха толкова неловко. Дори и без да взимат под внимание онова, което се бе случило от юли насам.

Тя оправи косата си и забърза да ги посрещне.

— Е, това се казва изненада! — опита се да запази гласа си спокоен, но напрежението в нея беше толкова силно, че сякаш се излъчваше във въздуха и бе така плътно, че можеха безпогрешно да се усети.

— Трябваше да ме предупредите, че ще дойдете. Щях да ви дам инструкции как да ме намерите. Сигурно сте се объркали по пътя. Аз се обърках първия път.

— Загубихме се само два пъти — рече Вивиан, пристъпи и прегърна Коли.

— Един — поправи я Елиът. — Вторият път беше за разузнаване. И щях да бъда тук още преди час, ако майка ти не бе настояла да спрем ето за това.

— Торता за рождения ден — Вивиан отпусна прегръдката си, докато Елиът подаде на Коли картонена кутия. — Не можеше да изменим целия този път, за да ти честитим рождения ден и да не донесем торта. Знам, че е чак утре, но не можах да се сдържа.

Усмивката на Коли замръзна, но тя пое кутията.

— За сладинко времето винаги е подходящо.

Вече усещаше надигащото се любопитство и предположенията, които се правеха в дневната, където се бе събрала част от екипа.

— О, това са Дори, Мат, Боб. И Роузи, разбира се. Спомняте си Роузи, нали?

— Разбира се. Приятно ми е — Вивиан галеше ръката на Коли, докато говореше. — Чудесно е да ви видя отново, Роузи.

— Защо не занесем тортата в кухнята? Там е единственото място, където има достатъчно столове — Коли се обърна и бутна

кутията в ръцете на Джейк, преди той да успее да се спаси. — Ще направя кафе.

— Не искаме да те притесняваме — Елиът тръгна след дъщеря си. — Мислехме да те поканим с нас на вечеря. Взехме си стая в хотела зад реката. Казаха ни, че ресторантът бил много добър.

— Добре. Аз...

— Ще заключа тортата някъде — предложи Джейк. — В противен случай, докато се върнеш, от нея ще са останали само спомена и трохи.

— Да не мислиш, че ти вярвам, че ще я опазиш? — Коли взе обратно тортата, като в същата секунда реши. — Аз ще я скрия, а ти ще дойдеш с нас.

— Имам си работа — протестира Джейк.

— И аз имам. Но няма да отхвърля предложението да ям истинска храна, а нямам намерение да те оставя насаме с тортата. Ще бъда тук след десет минути — рече тя на изненаданите си родители и забърза към стаята си заедно с кутията.

Джейк затупа с пръсти по бедрото си, като прехвърляше през ума си поне половин дузина начини, с които да накара Коли да си плати за онова, което току-що бе направила.

— Знаете ли, аз ще се спасявам. Предполагам, че искате да останете насаме с Коли. Няма нужда от моето присъствие.

— Но тя иска ти да дойдеш! — в гласа на Вивиан имаше искрено объркване, което бе забавно и Джейк едва не се разсмя.

— Кажете й, че съм отишъл на терена.

— Тя иска да дойдеш — повтори Вивиан. — Значи ще дойдеш.

— Госпожо Дънбрук...

— Ще трябва да смениш ризата си. Сложи си и сако. Ако имаш вратовръзка още по-добре — добави Вивиан.

— Нямам. Тук искам да кажа. Притежавам вратовръзка, просто... не я нося със себе си — довърши той, чувствайки се като идиот.

— Риза и сако ще са достатъчни. Върви да се преоблечеш. Ние ще почакаме.

— Тъй вярно, госпожо.

Елиът изчака, докато останат сами, сетне се наведе и целуна жена си.

— Беше много мило от твоя страна.

— Не знам какво чувствам както към него, така и относно ситуацията. Но щом Коли казва, че иска той да дойде, значи така трябва. Видя ли го как се обърка заради вратовръзката? Може и да му простя, задето я направи нещастна.

Той не беше просто объркан, беше тотално смазан. Не знаеше какво да говори с тези хора. И това далеч не бе най-лошото.

Ризата му се нуждаеше от гладене. Нямаше под ръка ютия. Единствената причина да носи риза и сако бе заради редките интервюта, които се налагаше да дава по телевизията или заради посещенията си в университета.

Опитвайки се да си спомни дали ризата е била изпрана след последното обличане, той я помириша. Добре поне, че не миришеше на лошо. Все още.

Този път обаче със сигурност щеше да се изпоти, преди да са стигнали до ордъовъра.

Е, ако Коли го бе насадила така, за да го накаже, беше уцелила право в десетката.

Джейк облече ризата с надежда, че сакото ще скрие смачканото.

Започна да се разтакава, решен да слезе долу едва в последната минута. Смени работните си ботуши с по-представителни обувки. Сетне прокара ръка по лицето си и си сети, че не се е бръснал от няколко дни.

Взе принадлежностите си за бръснене и забърза към банята.

Не би трябвало да облича сако и да се бръсне, за да вечеря с хора, които щяха да гледат на него като на подозрителния бивш съпруг на дъщеря им. Не би трябвало да разруши с присъствието си нещо, което се очертаваше като емоционална вечер.

Имаше си работа за вършене и разни неща, които да обмисли. И просто не се нуждаеше от влошаващи вината обстоятелства.

Започна да остри бръснача в ремъка, когато на вратата се почука.

— Какво има?

— Аз съм, Коли.

Джейк отвори вратата с една ръка и като я сграбчи с другата, я вкара вътре.

— Защо го направи? Знаеш ли какво те чака!

— Това е само вечеря! — тя отдръпна назад главата си, за да избегне досега с пяната по лицето му. — Ти обичаш да си хапваш.

— Трябва да ме отървеш.

Веждите ѝ се вдигнаха нагоре.

— Отърви се сам.

— Не мога, майка ти не дава.

Коли почувства топлина в сърцето си.

— Така ли?

— Накара ме да си сменя ризата.

— Ризата ти е хубава.

— Да, ама е измачкана. И нямам вратовръзка.

— Не е чак толкова измачкана и не ти трябва вратовръзка.

— Ти си облякла рокля?! — прозвуча почти като обвинение.

Обърна се пак към огледалото и като мърмореше, продължи да се бръсне.

— Нервен си, защото ще вечеряш с родителите ми.

— Не съм нервен — поряза брадичката си и изруга ядосано. — Не разбирам защо трябва да вечерям с тях. Те не ме искат.

— Кой каза току-що, че майка ми не му е позволила да се измъкне?

Той въздъхна и я попари с убийствен поглед.

— Я не ме обърквай!

„Само го виж колко е сладък — каза си Коли. — Виж нещо, което досега си пренебрегвала!“

— Слушай, Грейстоун! Нали се опитваме да стигнем заедно донякъде?

— Мисля, че бяхме стигнали донякъде — той замълча и изплакна бръснача. — А сега се опитваме да стигнем другаде.

— Е, тогава приеми това като част от опитите ни. При това част, която не мога да прескоча за втори път.

— Да, да. Ще трябва да се примиря, нали? — погледът му пробяга по тялото ѝ. — Защо си облякла рокля?

Коли вдигна ръце и се завъртя, за да покаже как късата черна материя пада по тялото ѝ.

— Не я ли харесваш?

— Може би я харесвам. Какво има под нея?

— Ако си добро момче и се държиш прилично ще ти позволя да провериш със собствените си ръце, но по-късно.

Той се опита да не мисли за това обещание. Изглеждаше му невъзпитано да мисли как ще свали малката черна рокля от Коли, докато седеше на масата с родителите ѝ.

А разговорът, който водеха, бе така подчертано насочен към всичко друго, но не и към произхода ѝ, че биеше като камбана в ушите му.

Говориха за разкопките. Една тема, която уж изглеждаше безопасна. Макар че никой не спомена за двата смъртни случая, за пожарите и покушенията.

— Не си спомням Коли да ни е казвала какво те е привлякло към тази работа — Елиът одобри предложеното вино и чашите бяха напълнени.

— Ами... Интересувах се от еволюцията и формирането на различните култури — Джейк едва потисна желанието си да грабне чашата и да изпие виното като лекарство. — Какво кара хората да формират традиции, да изграждат общества... — Господи, какви ги говореше? Този човек не искаше да му държи лекция. — Всъщност всичко започна, когато бях дете. Във вените на баща ми тече английска, френска и индианска кръв — от племето апахи. Майка ми е по малко ирландка, италианка, германка и францужойка. Всичко това се е смесило в едно. Е, как се е стигнало дотук? Всички части са оставили следи. Обичам да проследявам следите.

— И затова сега помагаш на Коли да проследи своите.

За миг всички се сковаха и сякаш онемяха. Можеше да почувства как Вивиан се вдърви, а Коли вдигна ръка и я постави върху ръката на баща си с благодарност.

— Да. Тя не обича да ѝ помагат, така че сигурно си ѝ извадил душата — продължи Елиът.

— Възпитахме я да бъде независима, а и тя го взе много присърце — обясни майка ѝ.

— Значи не сте имали намерение да я възпитате упорита, твърдоглава и непокорна?

Елиът сви устни, после отпи от виното си, а в очите му заиграха весели пламъчета.

— Не, но тя си имаше свое собствено виждане по въпроса.

— Аз го наричам самоуверена, целенасочена и смела — Коли отчупи парче хляб и го загриза. — Един истински мъж не би имал проблеми с тези качества.

Джейк ѝ предложи маслото.

— Все още съм тук, нали?

Тя намаза филийка и му я подаде.

— Веднъж те прогоних.

— Ти така си мислиш — той се обърна към Елиът. — Смятате ли да дойдете на разкопките, докато сте тук?

— Разбира се. Утре, ако е удобно за вас двамата.

— Ще ме извините ли за минутка? — Вивиан стана от масата и докато се изправяше, хвана ръката на Коли и я стисна.

— Какво... Ах, да! Аз също ще отида с мама. Какво има — прошепна тихо тя, докато се отдалечаваха от масата. — Никога не съм одобрявала този момичешки навик да се ходи в тоалетната на групи.

— Вероятно има някаква антропологична причина за това. Попитай твоя Джейкъб — когато влязоха и затвориха вратата, Вивиан извади пудрата си. — Ти си на двадесет и девет години. Отговаряш сама за постъпките и за живота си. Но въпреки всичко аз все още съм ти майка.

— Разбира се, че си — разтревожена, Коли приближи и допря бузата си до лицето на Вивиан. — Нищо не може да промени това.

— И като твоя майка, ще упражня правото си да си пъхна носа там, където не ми е работата. Вие с Джейкъб да не сте се събрали отново?

— Ами... хм. Как да кажа... Не знам дали това е точната дума, с която да се опише онова, което правим с Джейк. Но в известен смисъл сме отново заедно.

— Сигурна ли си, че го искаш? Че причината не е, защото чувствата ти са объркани и там цари пълен хаос?

— Той винаги е бил онова, което съм искала — отвърна просто Коли. — Не мога да обясня защо. Първият път ужасно объркахме нещата.

— Все още ли го обичаш?

— Все още съм влюбена в него, мамо. Той ме подлудява и ме прави щастлива. Предизвиква ме. Но този път може би, защото се опитва по-настойчиво и може би, защото аз му позволявам, ме успокоява. Знам, че сме разведени. Не съм го виждала почти една година. Спомням си всичко, което му казах, когато се разделихме. Казах го, защото го мислех. Или исках да мисля така. Но го обичам. И това ако не е лудост!

Вивиан погали косата на Коли.

— Някой да твърди, че любовта е нормално състояние?

Коли се засмя леко.

— Не знам.

— Тя невинаги е удобна и невинаги е вечна, но почти винаги изисква упоритост и постоянство.

— Първият път не се напънахме много. Никой от нас не се опита да се пригоди към другия.

— Вие сигурно правите добър секс. Моля, моля — Вивиан се наведе над мивката, докато Коли я загледа изненадано и стреснато. — Аз самата имам добър сексуален живот. Между теб и Джейкъб има силно физическо привличане. Добър ли е в леглото?

— Той е... страхотен.

— Това е много важно — тя се обърна към огледалото и напудри носа си. — Страстта и сексът са жизненоважни за комуникацията в брака, както и удоволствието. Но също толкова важно е, от моята скромна гледна точка, че той сега седи там с баща ти. Не искаше да идва тази вечер, но дойде. Това ми говори много. Значи има желание да запази връзката ви. А ти трябва да бъдеш сигурна, че ще успееш да понесеш своя товар. Само тогава ще сполучите.

— Ще ми се да бях говорила за тези неща с теб преди. За нас двамата.

— Аз също, мила.

— Исках да се справя сама. Да оправя нещата, да ги подредя. А ето на, обърках всичко.

— Сигурна съм, че си ги объркала — Вивиан погали дъщеря си. — Но съм абсолютно сигурна, че и той ти е помогнал.

Коли се усмихна широко.

— Обичам те мамо!

Докато пътуваха към къщата, Коли изчака Джейк да заговори пръв, но не издържа и го попита.

— Е, какво мислиш?

— За кое?

— За вечерята.

— Беше много вкусно. Не бях ял ребърца на скара от месеци.

— Не за храната, глупчо. За родителите ми. Доктор Дънбрук и госпожа Дънбрук.

— И те също. Издържаха стоически до края. Сигурно трябва голяма смелост и сила за това.

— Харесаха те.

— Поне не ме мразят — той сви рамене. — Страхувах се да не ме мразят. Мислех също така, че ще вечеряме хладно и учтиво в пълно мълчание. Или че ще сипят отрова в чинията ми, докато не гледам.

— Харесаха те — повтори тя. — И ти също издържа. Благодарят ти.

— Чудя се само за едно нещо.

— Кое?

— Всяка година ли ще празнуваш по два пъти рождения си ден? Първо на първо не обичам да пазарувам, а ако трябва да ти купувам по два подаръка, това ще ме разори.

— Досега не съм получила нито един.

— Ще се разчуе — той направи завой и слезе по неравния тесен път. — Помисли за ситуацията, скъпа. Малък град, всички се познават. Родителите ти неизбежно ще налетят на семейство Кълън, ако останат повече от една нощ тук.

— Знам. Ще се справя и с това, когато му дойде времето.

Тя излезе от колата и спря за миг, да се наслади на хладния нощен въздух.

— Любовта изисква търпение и постоянство. Току-що научих тази мъдрост. Така че ще трябва да се постареем.

Той вдигна ръцете ѝ и ги поднесе към устните си.

— Ти никога не си правил това. А сега го правиш толкова често.

— Много неща не съм правил. Почакай малко — той бръкна в деколтето на роклята ѝ.

Коли се изкикоти.

— Е, точно това си го правил.

Пръстите му се плъзнаха под корсажа, след което той ги извади неочаквано и ги вдигна към лицето ѝ. На палеца и показалеца му се полюшваше златна гривна, която проблясваше на лунната светлина. Беше гравирана със сложна византийска шарка.

— Я виж ти, как се е озовало това нещо там?

Коли успя да произнесе само едно „О“!

— Честит рожден ден!

— Но това е... бижу. Ти... ти никога не си ми подарявал бижута.

— Е, това вече е гнусна лъжа! Не ти ли дадох златна халка!

— Халките не се броят — тя взе гривната от ръката му и я разгледа. Златото беше толкова фино, сякаш всеки момент щеше да се разтече по ръката ѝ. — Прекрасна е! Сериозно, Джейк.

Доволен от реакцията, той взе гривната и я постави на китката ѝ.

— Чух, че съвременните жени харесвали разни украси за тялото си. Стои ти добре, Кол.

Тя прокара пръст по гривната.

— Тя е... О, нямам думи!

— Ако знаех, че такива дреболии ще ти затворят устата, щях да те засипя с тях много отдавна.

— Не можеш да развалиш нищо с глупавите си обиди. Харесва ми — Коли хвана лицето му и го целуна. Отдръпна се леко назад само за да види очите му. Погледна в тях и видя себе си.

Тогава го целуна отново, като се притисна към него, а ръцете ѝ се заровиха в косата му.

Сетне като мъркаше леко, задълбочи целувката. Изпълни я сладко удоволствие, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ. Двамата стояха в нощта и сякаш се сливаха един с друг.

Коли обърна лицето си с въздишка, за да види танца на светулките около тях.

— Наистина ми харесва.

— И аз останах с това впечатление.

Джейк отново вдигна ръката ѝ и я поведе към къщата. Когато отвори съвсем тихо външната врата, до ушите им достигна звука на телевизора.

— Тук е пълно с хора. Хайде да се качваме направо горе.

— Твоята стая е тук.

— Държах се прилично, нали? — напомни ѝ той, докато я теглеше по стълбите. — Сега искам да знам какво има под роклята.

— Добре, обещанието си е обещание — тя влезе в стаята си и се закова на вратата стреснато. — Откъде, по дяволите, дойде това?

В центъра стоеше легло. Беше старо, с железни крака и пръчки, боядисани със сребриста боя. Върху матрака имаше нови чаршафи, а на възглавницата се четеше ръчно изписан надпис: „ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, КОЛИ!“

— Матракът купихме от разпродажбата на базара. Рамката и пръчките — от втора ръка. Екипът го боядиса.

— Господи! — силно развълнувана, Коли пристъпи и седна върху леглото. — Прекрасно е! Наистина е прекрасно. Трябва да сляза и да им благодаря.

Усмехнат, Джейк затвори вратата и заключи.

— Първо ще благодаря на мен.

[1] Във филма „Психо“ на Алфред Хичкок има подобна сцена с душ. — Б.пр. ↑

26.

Може би заради новото легло или заради секса, който правиха на него, или заради факта, че бе отпразнувала този рожден ден на два пъти, настроението на Коли беше особено приповдигнато.

Чувстваше се в пълен синхрон с екипа и същевременно виновна заради ровенето в багажа им. Затова раздаде на всички по едно голямо парче торта за закуска.

Беше запарила чай, за да си направи чай с лед. Облиза пръстите си и с радост видя Лео да влиза в кухнята.

— Честит рожден ден! — той сложи върху барплота един пакет. — И искам да ти кажа, че нямам нищо общо с онова, което е вътре.

Коли посочи кутията с пръст.

— Нали не е живо?

— Не знам, не отговарям.

Тя наля изстиналия чай в термоса, остави го на барплота и занесе пакета на масата, за да го отвори. Обвивката бе с изрисувани балони, а панделката бе вързана на огромна розова фльонга. След като я отвори, Коли зарови сред топчетата стироформ и извади един съд с плоска, квадратна форма на зелени, сини и жълти резки.

— Охо! Това е... Какво е това?

— Казах ти, че нямам нищо общо — напомни й Лео.

— Пепелник може би? — предположи Роузи.

— Прекалено е голям — Боб погледна през рамото й. — Може би е купа за супа.

— Не е достатъчно дълбока — присви устни Дори. — Купа за сервиране на салата.

— Може да слагаш в нея изсушени листенца от рози. Или нещо подобно — Фран взе своя термос, докато всички се скупчиха около масата, за да видят подаръка.

— Според мен е нещо, което събира прах — беше заключението на Мат.

— Това е изкуство — поправи го Джейк. — Което значи, че не е необходимо да има предназначение.

— Позна — Коли обърна съда, за да покаже дъното му. — Я вижте, тя го е подписала. Клара Грийнбаум. О, това вече му придава известна тежест. Плюс това има много... интересна форма и шарка. Благодаря, Лео.

— Аз нямам нищо общо — оправда се за пореден път Лео.

— Ще се обадя на художничката, за да ѝ благодаря лично — Коли постави съда в средата на масата и отстъпи назад. Той със сигурност бе най-грозното нещо, което бе виждала.

— Изглежда много... артистично.

— Листенца — Роузи я тупна окуражително по рамото, — ще го напълниш с много листенца.

— Правилно. Добре, достатъчно с празничното настроение — тя изсипа лед в термоса си и го затвори. — Да се хващаме за работа.

— Как смяташ да го наречеш, когато се обадиш на жената на Лео? — попита я Джейк, докато вървяха към колата.

— Подаръкът.

— Добре измислено. Дипломатично.

Сюзан избърса нервно ръцете си в панталоните, докато отиваше към вратата. Точно под сърцето ѝ нещо подскочаше и се вълнуваше, а друго подобно нещо извършваше същите действия в стомаха ѝ.

В нея имаше и още една част, която искаше да остави вратата плътно затворена. Това беше нейният дом. А жената отвън в известен смисъл бе виновна за разрушаването му.

Но тя се стегна, изправи рамене, вирна брадичка и отвори вратата на Вивиан Дънбрук.

Първата ѝ мисъл бе, че е много хубава. Перфектно облечена в сив костюм, с дискретни качествени бижута и прекрасни кожени обувки.

Обзе я завист. Това беше естествена женска реакция, от която коленете ѝ се разтрепериха, но тя не ѝ попречи да си спомни, че тя самата на два пъти смени облеклото си, след като Вивиан се обади по телефона. Сега ѝ се щеше да бе избрала тъмносиния си костюм вместо обикновените черни панталони и бяла блуза.

Модата често пъти бе използвана като средство за премерване на силите.

— Госпожо Кълън — пръстите на Вивиан стиснаха здраво дръжките на чантата, която носеше. — Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете.

— Моля, влезте.

— Прекрасно място — Вивиан влезе вътре. Ако беше нервна, това не личеше по гласа ѝ. — Градината ви е много красива.

— Тя е моето хоби — с изправен гръб и спокойно лице, Сюзан я поведе към гостната. — Седнете, моля. Може ли да ви предложи нещо?

— Не, благодаря, не се безпокойте — Вивиан избра един стол, като си нареди да седне бавно, а не да се строполи на него с подкосени крака. — Знам, че сте много заета. Жена във вашето положение.

— Моето положение? Какво имате предвид?

— Бизнесът ви. Толкова е успешен. Ние много харесваме вашите сладкиши. Особено съпругът ми. Елиът има слабост към сладкото. Той също би искал да се срещне с вас и съпруга ви, но аз исках първо... Надявах се, че ще можем да поговорим. Само вие и аз.

Тя също можеше да бъде толкова спокойна, каза си Сюзан. Учтива и от класа. Седна, кръстоса крака и се усмихна.

— За дълго ли ще останете тук?

— Само ден-два. Искаме да видим разкопките. Не се случва често Коли да работи близо до нас... О, толкова ми е трудно.

— Трудно?

— Мислех си, че знам какво ще ви кажа и как. Упражнявах се. Затворих се в банята тази сутрин и цял час се упражнявах пред огледалото. Но... — гласът ѝ заглъхна, преизпълнен с чувства. — Но сега не знам нито какво да кажа, нито как. Съжалявам? Какво ще постигна като ви кажа „съжалявам“? То няма да промени нищо. Не мога да ви върна онова, което сте загубила. И как може да съжалявам въобще? Нима мога да съжалявам, че имах Коли? Човек не може да съжалява, не е възможно. Дори не мога да си представя какво сте преживяла.

— Не, не можете. Всеки път, когато вие сте я гушкала, е трябвало да бъда аз. Когато е тръгнала първия ден на училище, аз трябваше да бъда на ваше място, да я изпратя и да се чувствам тъжна и горда. Аз трябваше да ѝ разказвам приказки преди лягане и да се тревожа нощем, когато е болна. Аз трябваше да я наказвам, когато не се подчинява и да ѝ помагам да си яде домашните. Аз трябваше да си

поплача малко, когато е излязла за първата си среща с момче. И аз трябваше да страдам от чувството за загуба, когато е отишла в колежа. А вместо всичко това имам само една празнина в себе си — Сюзан притисна с ръка сърцето си. — То се е въоръжило с гордост, но се чувства толкова малко и самотно. Всичко, което имах, беше тази празнина. Тя е всичко, което имах.

Двете жени седяха неподвижни в уютната стая, а помежду им течеше горещата река на мъката и горчивината.

— Не мога да ви върна тези неща — Вивиан държеше главата си изправена, а раменете изопнати. — Но зная дълбоко в себе си, че ако бяхме научили истината преди десет или двадесет години, щях да се боря, за да запазя Коли за себе си, независимо какво щеше да ми струва. Не мога да желая нещо по-различно. Не знам как.

— Носих я в себе си девет месеца. Държах я в ръцете си в първите мигове, след като се роди — Сюзан се наведе напред, сякаш се приготвяше за скок. — Аз ѝ дадох живот.

— Да. Това аз никога няма да мога да изпитам. Никога няма да имам тази кръвна връзка с нея, но ще знам, че вие я имате. Тя също го знае и то винаги ще означава нещо за нея. Вие ще означавате много неща за нея. Част от детето, което през целия си живот беше мое, сега е ваше. Тя никога повече няма да бъде напълно и изцяло моя — Вивиан направи пауза, опитвайки се да събере сили. — Наистина не е възможно да разбере какво чувствате, госпожо Кълън. И вие не можете да разберете моите чувства. Може би дълбоко в нас, една съвсем малка егоистична частица не иска да разберем това. Но аз страдам, защото нито една от нас не знае какво чувства Коли.

— Така е — сърцето на Сюзан прескочи в гърдите. — Не можем и да знаем. Всичко, което можем, е да се опитаме да ѝ помогнем — не трябва да се поддава на гнева, напомни си Сюзан. Заради детето, което стоеше помежду им. — Не искам тя да страда. Не заради мен или вас, нито заради човека, отговорен за всичко. Аз се страхувам за нея. Страхувам се колко далеч може да стигне онзи, който иска да ѝ попречи да открие онова, което търси.

— Тя няма да спре. Смятах да ви помоля да се присъедините към мен. Ако двете я помолим да се откаже... Дори говорих с Елиът. Но тя няма да спре и смятам, че ако я помолим за нещо, което не може да изпълни, това само ще я разстрои.

— Синът ми е в Бостън. Опитва се да помогне.

— Ние разпитвахме в медицинските кръгове. Не мога да повярвам, че Хенри... моят доктор... — ръката ѝ се вдигна към гърлото и нервно завъртя семплата златна верижка, която носеше. — Когато Коли стигне до отговорите, а това без съмнение ще стане, много хора ще има да плащат. Слава богу, че не е сама. Има своето семейство, своите приятели, Джейкъб.

— Трудно е да се каже той към коя група принадлежи.

За пръв път, откакто влезе в тази къща, Вивиан се усмихна.

— Надявам се, че двамата заедно ще решат този въпрос. При това правилно. Аз... трябва да вървя, но преди това искам да ви дам нещо.

Тя посегна към чантата, която бе оставила до стола си.

— Прегледах всички снимки в нашите албуми. Направих копия на онези, които мисля, че... че ще искате да притежавате, и написах датите и обстоятелствата, при които са направени на гърба им.

Вивиан стана, извади ги от чантата си и ѝ ги подаде.

Сюзан бавно се изправи на крака. Гигантска ръка сякаш стисна сърцето ѝ толкова силно, че не можеше да диша.

— Искях да ви мразя — рече тихо тя. — Искях да ви мразя и вие да сте най-ужасната жена за мен. Повтарях си, че не съм права. Как може да искам дъщеря ми да е отгледана от ужасна и омразна жена? Но така или иначе, бях безсилна да се преборя с чувствата си.

— Знам. И аз исках да ви мразя. Завиждах ви заради дома, не исках да чувам как говорите за нея. С толкова много любов. Искях да сте студена, намусена, сърдита. И дебела.

Сюзан се засмя нервно и кратко.

— Господи! Не мога да повярвам колко по-добре се чувствам — тя погледна Вивиан в очите. — Не знам какво ще правим.

— Нито пък аз.

— Но точно сега бих искала да разгледам снимките. Защо не ги вземем с нас в кухнята? Ще направя кафе.

— С удоволствие. Това звучи чудесно.

Докато Сюзан и Вивиан прекараха два часа, изпълнени с бурни чувства, отдадени на живота и детството на Коли, разказани в снимки,

Дъг още веднъж посети кабинета на Розийн Ярдли.

— Вие не споменахте, че сте син на Сюзан Кълън.

— Какво значение има това?

— Възхищавам се на жената, която е постигнала съвсем сама успеха си. Преди години бях на една конференция, посветена на здравето и сигурността на децата. Тя беше една от ораторките. Силна жена, изложи красноречиво собствения си опит. Тогава си помислих, че е много смела.

— Започнах сам да го проумявам.

— Прекарах по-голяма част от живота си в грижи за здравето и живота на децата. Винаги съм се смятала за проникателна. Трудно ми е да приема, че по някакъв начин съм била свързана с човек, който ги е експлоатирал в своя полза.

— Маркъс Карлайл е уредил сестра ми да бъде отвлечена и продадена. Той без съмнение е направил същото и с много други деца. И най-вероятно ви е използвал. Как? Много просто. Случайно споменавате за някой пациент. Родители, които са загубили дете и не могат да имат друго. Роднини на бездетни семейства. Много е вероятно някои от малките ви пациенти да са били бебета, откраднати в някоя друга част на страната.

— Прекарах не малко трудни часове в размишления върху вашите думи. Вие не можете да стигнете до Лорийн — рече след малко тя. — Ричард няма да го позволи. И за да бъда искрена, тя наистина не е особено силна. Никога не е била. Нито пък е проявявала някакъв интерес към работата на Маркъс, така че едва ли ще ви помогне. Но... — Розийн плъзна лист хартия към него. — Мисля, че това ще ви бъде повече от полза. Адресът на секретарката на Маркъс. Не питайте как съм го получила. Познавам хора, които познават други хора, които познават трети — обясни с кисела усмивка тя. — Завъртях няколко телефона, обадих се на няколко места. Смея да твърдя, че адресът е точен.

Дъг погледна и видя, че Дороти Маклейн Спенсър живее в Шарлот.

— Благодаря.

— Ако я намерите, ако намерите и отговорите, които търсите, бих искала да знам — Розийн стана. — Спомням си нещо, което Маркъс сподели с мен една вечер, когато обсъждахме работата си и

какво означава тя за нас. Той каза, че да помогне на едно дете да си намери стабилен и пълен с обич дом, е най-голямата награда за него. Повярвах му. И мога да се закълна, че беше искрен и също го вярваше.

Лана се усмихна в мига, в който чу гласа на Дъг по телефона. Тя нарочно преправи своя глас и заговори задъхано и уж объркано.

— О... това ти ли си? Дигър, стига, не сега!

— Хей! Какво става?

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но ние с Дигър сме лудо влюбени и заминаваме за Бора Бора. Освен ако ти нямаш по-добро предложение.

— Бих могъл да ти предложа един уикенд в „Холидей Ин“.

— Приема се. Къде си?

— На път за летището. Открих адреса на секретарката на Карлайл и тръгвам за Шарлот, за да я посетя. Сигурно ще загубя целия си ден там. Искрах да знаеш къде ще бъда. Имаш ли лист и молив?

— Нали съм адвокат, това са основните ми инструменти.

— Добре — той продиктува името на хотела, където бе резервирал стая. — Дай го на семейството ми също.

— Възможно най-скоро.

— Нещо ново, което трябва да знам?

— Ще се преместя обратно в кантората си до една седмица. Най-много две. Нямам търпение.

— Намериха ли други улики във връзка с палежа?

— Полицията знае как е станало, но не знае кой го е извършил. Същото се отнася и за фургона. Липсваш ни.

— Приятно ми е да го чуя. Ще ти се обадя, като се настаня в хотела. Когато се върна, ще заема мястото на Дигър.

— Нима?

— Той излиза, аз се нанасям. Не подлежи на обсъждане.

— Доста предизвикателна фраза към един адвокат. Връщай се по-скоро и ще го обсъдим.

Тя все още се усмихваше, докато затваряше телефона. След което отново го вдигна, за да задейства плана, който току-що се бе оформил в главата ѝ.

— Време е за почивка, шефе.

С лице, изцапано с прах, Коли внимателно издуха пръстта от малката каменна изпъкналост в земята.

— Намерих нещо тук.

Роузи смръщи вежди.

— Ти всеки ден намираш нещо в този прекрасен куп от кости. В сравнение с теб всички ние изглеждаме ленивци.

— Това не е кост, това е камък.

— Този камък няма да отиде никъде. Време е за обяд.

— Не съм гладна.

Роузи седна и отвори термоса ѝ с чай.

— Все още е пълен. Искаш ли да ти изнеса лекция за дехидратацията?

— Пих вода. Беше ми по-наблизо. Не мисля, че е инструмент, Роузи. Нито оръжие.

— Заприличва ми на работа за геолог — Роузи си наля чай от термоса на Коли и го изпи, преди да погледне находката. — Определено по камъка има обработка — прекара палец по загладените му ръбове. — Прилича на риолит. Типично. Като всичко, което открихме.

— Усещам го различно.

— Да, различно е — Роузи клекна, докато Коли работеше с четката. — Искаш ли да го снимаме?

— Недей да притесняваш Дори. Вземи апарата. Тук има малка бучка. Не ми изглежда естествена.

Тя продължи да работи, докато Роузи се върна с фотоапарата.

— Пристигна още една група. Това място заприличва на Дисниленд. Я се отдръпни, че хвърляш сянка и ми пречиш.

Коли изчака, докато Роузи направи снимките, сетне взе лопатката и внимателно започна да изравя пръстта.

— Мога да усетя ръбчетата му. Прекалено е малко за брадва и прекалено голямо за връх на копие. Формата му не е сходна и с двете.

Изчетка останалата пръст.

— Искаш ли половината от този сандвич?

— Още не.

— Ще пия от твоя чай. Не ми се връща за моя термос — със сандвича и чаша чай в ръката, Роузи отново седна и загледа как фигурата на камъка постепенно се очертава.

— Знаеш ли на какво прилича?

— Знам на какво започва да ми заприличва на мен — по гърба ѝ пробяга тръпка на вълнение, макар че ръцете ѝ останаха стабилни и сигурни. — Господи, Роузи! Днес е ден за изкуство!

— Това е крава! Една каменна крава, дяволите да ме вземат!

Коли се ухили щастливо на дебелилото тяло и изрязаните в камъка лицеви детайли.

— Още един безполезен предмет, който само събира прах. Какво ли ще каже нашият антрополог за необходимостта на древния човек от дреболии? Много е сладка, нали?

— Определено — Роузи разтри очите си, защото погледът ѝ се замъгли. — Какво ми става! Слънцето е прекалено силно. Искаш ли още снимки?

— Да. Ще използваме лопатката за мащаб — тя взе апарата и направи снимка. Сетне посегна за бележника си и забеляза, че Роузи не се е помръднала.

— Хей, добре ли си?

— Малко съм замаяна. Странно. Мисля, че ще е по-добре да... — но докато се опитваше да стане, се препъна и почти щеше да падне. А когато Коли посегна да ѝ помогне, Роузи се строполи бездиханна върху нея.

— Роузи! Господи! Хей! Някой да ми помогне! — тя я прегърна и се опита да я задържи, докато наоколо се разтичаха хора.

— Какво става? — Лео скочи в дупката. — Какво се случи?

— Не знам. Припадна. Да я извадим оттук. Изстива — каза Коли на Джейк, когато и той слезе долу.

— Остави на мен — той пое Роузи на ръце. — Прихвани я, Мат.

Повдигна я, но тя тежеше много, шестдесет килограма мъртва плът.

Хора от екипа и посетители я поеха и сложиха да легне на земята край дупката.

— Отдръпнете се! Аз съм сестра — една жена от посетителите се наведе над тялото. — Какво се случи?

— Каза, че се чувства замаяна и после припадна.

— Страда ли от нещо? — попита жената, докато проверяваше пулса на Роузи.

— Не, доколкото знам от нищо. Беше здрава като кон — докато с едната си ръка все още измерваше пулса на китката, жената повдигна с другата клепачите на Роузи, за да провери зениците. — Повикайте веднага „Бърза помощ“.

Коли влезе в отделението за спешна помощ непосредствено след носилката. Единственото нещо, в което беше сигурна, бе, че Роузи не е припаднала просто така.

— Какво ѝ е? Какво?

Сестрата, която бе пътувала с Роузи в линейката, я хвана за ръката.

— Докторите ще открият. Трябва само да им дадете колкото може повече информация.

— Роузи. Роузи Джордан. На тридесет и четири, може би тридесет и пет. Не е алергична, нито е болна от нещо. Беше добре. В един момент всичко бе наред, а в следващия се строполи на земята като мъртва. Защо не се свестява?

— Взема ли някакви наркотици или лекарства?

— Не! Нали ви казах, че е здрава. И не взема никакви наркотици.

— Изчакайте тук. Някой ще излезе да говори с вас веднага щом стане възможно.

Джейк влезе забързано.

— Какво казаха?

— Нищо. Просто я взеха и отнесоха някъде. Зададох ми куп въпроси, но не ми казаха нищо.

— Обади се на баща си.

— Защо?

— Защото е лекар. На него ще кажат онова, което може да не кажат на нас.

— О, господи, трябваше да се сетя! Вече не мога да мисля — добави тя и извади мобилния си телефон.

Излезе навън и преди да се обади на баща си, се опита да успокои дишането си.

— Идва — рече на Джейк, когато се върна отново вътре. — Веднага тръгна насам — Коли хвана ръката му, когато видя сестрата да върви към тях.

— Да седнем — предложи сестрата.

— О, господи! Не! — Коли реши, че е най-лошото.

— Няма нищо страшно. Все още я преглеждат. Нуждаем се от помощ. Трябва да ми кажете какви наркотици е взела. Колкото по-бързо го научат, толкова по-бързо ще я оправят.

— Нали ви казах, че не взимаше наркотици! Никога не е взимала. Познавам я от години и никога не съм я виждала да пуши или да се боцка. Тя е чиста. Джейк, ти какво ще кажеш?

— Не употребява — потвърди и той. — Цялата сутрин работих на няколко крачки от нея. Не напусна мястото си до обедната почивка. След което отиде направо в сектора на Коли.

— При мен изяде половин сандвич и изпи няколко чаши чай с лед. Аз работех. Тя снимаше. Сетне каза, че слънцето било силно и се чувства замаяна — Коли се наведе и сграбчи ръката на сестрата. — Погледнете ме. Чуйте ме! Ако е взела нещо, щях да ви кажа. Тя е една от най-близките ми приятелки. Нямам какво да крия. Кажете ми какво е състоянието ѝ!

— Симптомите показват свръхдоза наркотик.

— Това не е възможно — Коли погледна Джейк. — Просто не е възможно. Трябва да има някаква грешка. Нещо... — в този миг стомахът ѝ се сви и тя протегна ръката си към Джейк. — Моят чай. Тя пи от моя чай!

— Имаше ли нещо в него? — попита сестрата.

— Аз не съм слагала нищо. Но...

— Но някой друг може да е сложил — довърши Джейк. И извади телефона си. — Ще извикам полицията.

Коли седеше на бордюра с глава, подпряна на коленете. Трябваше да избяга, от миризмата на болница, от звуците на гласове и телефони. От вида на пластмасовите оранжеви столове в чакалнята. От самата чакалня, приличаща на студена кутия, побрала толкова много болка и страх.

Тя не вдигна глава, когато баща ѝ седна до нея. Позна го по мириса, движението и прегръдката.

— Мъртва е, нали?

— Не, скъпа. Стабилизирах я. Много е слаба, но е добре.

— Ще се оправи ли?

— Тя е млада, силна и здрава. Добре, че толкова бързо сте я докарали тук. Приела е опасна доза секонал.

— Секонал? Можеше ли да я убие?

— Вероятно да.

— Сигурно е бил в моя чай. Това е единственото логично обяснение.

— Искам да си дойдеш у дома с нас, Коли.

— Не мога — тя се изправи на крака. — Не ме моли и не настоявай.

— Защо? — ядосан, той също стана и забърза след нея, като я хвана за ръката. — Не си струва да рискуваш живота си! Ти можеше да бъдеш на нейно място. Ти си с пет, може би с осем килограма по-слаба от нея. Ако беше изпила чая? Както работиш сама, щеше да изпаднеш в кома и никой нямаше да забележи. Дозата, която е поела Роузи, със сигурност щеше да убие теб.

— Ти отговори на собствения си въпрос, татко. Вече съм започнала и не мога да спра. Няма да бъда в безопасност, дори ако се скрия във Филадельфия. Не и сега. Разкрихме толкова много пластове, които не могат да бъдат заровени обратно. Няма да бъда в безопасност, докато не разкрия всичко. Вече се страхувам, че никой от нас не е в безопасност.

— Остави тази работа на полицията.

— Няма да им се пречкам, обещавам. Хюит повика ФБР, ще им съдействам. Но няма да остана безучастна. Който е направил това, ще открие, че аз не съм пострадала — тя погледна Джейк, който излизаше от клиниката и срещна очите му. — И не съм се отказала.

Беше почти на зазоряване, когато двамата с Джейк се върнаха на терена.

— Лео смята да затвори обекта. Поне временно.

— А ние трябва да го убедим да не го прави — рече Коли. — Трябва да продължим. Когато Роузи се изправи на крака, ще се върне на работа.

— Може да успееш да убедиш Лео, но колко хора смяташ, че ще успееш да убедиш да останат?

— Дори само аз и ти да останем, трябва да продължим.

— И Дигър.

— Да, и Дигър — съгласи се Коли. — Няма да се оставя да бъде преследвана отново. Няма да позволя, на който и да е да избира времето и мястото да ме преследва. Вече не!

На мътната светлина на утрото изглеждаше бледа и изтощена. И изпълнена с решителност. Спомни си я как изглеждаше на лунната светлина, надвесена над него в леглото. Лицето ѝ светеше от смях и възбуда.

А докато двамата се бяха отдавали един на друг, някой, съвсем наблизко, бе планирал да я убие.

— Бил е човек от екипа — каза го равно и безизразно, но яростта бушуваше в кръвта му.

— Имаше толкова много хора на терена днес. Местни жители, журналисти, ученици — тя въздъхна. — Да, прав си. Бил е един от нас. Бях оставила термоса върху барплота отворен. В този момент влезе Лео с подаръка. Взех го и го сложих на масата, за да го отворя. С гръб към барплота. Всички се събрахме около масата. Всеки от екипа знае, че това е моят термос. Знае също, че повечето дни работя сама, поне до обедната почивка. Това ми е навик. Който го е направил познава добре навиците ми.

— Не си пила чай тази сутрин.

— Пълна случайност. Бутилката с водата беше по-наблизко. Роузи... — тя спря, защото той се обърна и тръгна. Когато спря пред нейния сектор и загледа надолу в дупката, Коли отиде до него и сложи ръка на гърба му.

Джейк трепна, грабна я и я стисна толкова силно, че Коли имаше чувството, че ребрата ѝ изпукаха в гърдния кош.

— Хей! По-полека! Ще ме счупиш! Целият трепериш.

— Мълчи! — гласът му се загуби в косата ѝ, а сетне устните му намериха нейните. — Просто замълчи.

— Добре, но сега аз треперя. Мисля, че трябва да седна.

— Не. Просто се дръж за мен.

— Да — Коли обви с ръце кръста му. — Започвам да се убеждавам, че наистина ме обичаш.

— Можеше да лежиш тук долу. И кой знае колко време щеше да мине, преди някой от нас да те открие.

— Но не лежа. Не се случи на мен. И затова Роузи е в болницата.

— Налага се да разпитаме екипа, един по един. Не само че трябва да продължим работата по проекта, но трябва да ги задържим, докато не открием виновника.

— И как ще ги накараме да останат?

— Като излъжем. Ще използваме приказките за проклятието на мумията. Ще пуснем слух, че уж някои местни задръстеняци с червени вратове и малко ум искат да ти отмъстят заради спирането на строежа и затова саботират работата ни. Ще ги накараме да вярват, че ние мислим така и ще ги убедим, че трябва да се държим заедно.

— Значи ще лъжем и ще викаме „Ура“?

— Отчасти заради науката, отчасти заради личната ни сигурност. Ще се преструваме, че сме едно голямо щастливо семейство. Докато онзи, който го е направил, вярва, че сме на тази вълна, ще стесняваме кръга от заподозрените.

— Можем да елиминираме Боб. Той беше в екипа, преди да знам за съществуването на семейство Кълън.

Джейк поклати глава.

— Няма да стане. Може да го сложим във втория списък от заподозрени, но няма да елиминираме никой, докато не получим абсолютни доказателства. Този път ще работим на принципа „Виновен до доказване на противното“ — той погали лицето й. — Няма да позволя някой да трови повече жена ми.

— Бившата. Трябва да запознаем Лео с намеренията си.

— Като се върнем в къщата, ще свикаме съвещание при закрити врати. Ще го направим явно и официално.

Лео спори, скача, руга и се пали, докато накрая се огъна под двойната атака, на която бе подложен...

— Полицията или щатът така или иначе ще закрият дейността ни.

— Докато го направят, ще останем тук.

Той погледна Коли.

— Наистина ли мислиш, че можеш да убедиш хората, между които според теб е убиецът, да продължат да работят?

— Стой и гледай.

Той свали очилата си и разтърка гърбицата на носа си.

— Добре, съгласен съм. Но имам условия.

— Не обичам условията. А ти? — попита Джейк, като погледна Коли.

— Мразя ги.

— Или ще се съгласите с тях, или ще изляза и ще кажа на онези деца отвън да си вървят по домовете. Деца — подчерта той.

— Добре, добре — измърмори Коли.

— Условията са, че вече повиках няколко мъже. Мъже, които познавам и на които вярвам. Ще бъдат напълно наясно със ситуацията. Ще работят, но главната им цел ще бъде да наблюдават. Трябват ми само ден-два.

— Това можем да приемем — кимна Коли.

— Искам също така да говоря с властите за възможността един полицай да се присъедини към екипа. Под прикритие.

— Друго?

— Няма — Лео стана на крака. — Съгласни ли сте?

Те се съгласиха и повикаха останалите за среща около кухненската маса. Коли извади бира, докато Лео разказа накратко ситуацията.

— Но полицията не ни каза нищо — Франи доста нервно започна да прехвърля погледа си от човек на човек, без да го задържа повече от секунда. — Само ни разпитваха. Сякаш мислеха, че някой от нас нарочно е направил нещо на Роузи.

— И ние мислим, че някой го е направил — при това изявление на Коли настъпи пълна тишина. — Пускаме прекалено много хора на терена — продължи тя. — А някои от тях сигурно са силно ядосани на нас и на работата ни. Те не разбират какво правим. Нещо повече, не дават и пукната пара за това. Някой подпали кантората на Лана Камбъл. Защо? — тя изчака секунда и също като Франи обходи с поглед лицата на присъстващите. — Защото е адвокат на Дружеството за защита на природата и една от главните виновници ние да сме тук.

Някой вдигна във въздуха фургона на Дигър, унищожи оборудването ни, изгори записките ни.

— Бил е мъртъв — рече тихо Боб.

— Това може да е случаен инцидент, но може и да не е — Джейк загледа бирата си уж разсеяно, като същевременно бе нащрек за всяко движение, за всяка въздишка. — Може би един от тези хора, които не ни искат тук, го е ударил по-силно, отколкото е искал. Но това прибавя още тежест към версията за проклятието, което тегне над осквернителите на гробове. Призраци и духове, с които миряните обичат да се плашат. Случиха се наистина лоши неща. Ще започнат да говорят, че над проекта тегне проклятие.

— Може би това е вярно — Дори стисна устни. — Знам, че звучи смешно, но тук наистина се случват нещастия. Ето сега Роузи...

— Духовете не слагат барбитурати в термосите със студен чай — Коли скръсти ръце. — Това го могат само хората. Което означава, че не бива да пускаме хора на терена. Никакви посетители повече, никакви ученици, никакви открити уроци и тъй нататък. Никой няма да преминава оградата. Ще се държим заедно. Ще се грижим един за друг и ще наблюдаваме. Затова сме екип.

— Имаме да свършим важна работа — започна Джейк. — Трябва да покажем на тези местни задници, че не сме се уплашили и няма да избягаме. Проектът зависи от всеки един от нас. Така че...

Джейк протегна ръка и я сложи върху масата.

Коли протегна и сложи своята върху него. И така един по един всички около масата сложиха ръцете си една върху друга.

Коли огледа лицата им. Знаеше, че в момента държи ръката и на убиеца.

27.

Когато му се обадиха от рецепцията, че на негово име се е получил пакет от Лана Камбъл, Дъг точно записваше фактите, които бе открил. Не знаеше защо Лана ще му праща пакет и се учуди, когато момчето от рецепцията не му го донесе. Но стана, обу си обувки, грабна ключовете от стаята си и слезе, за да го вземе.

И там стоеше тя. Както винаги беше перфектна, като извадена от кутия. Всяко косъмче от косата ѝ бе на мястото си. Знаеше, че се хили като идиот, докато прекосяваше малкия салон. Вдигна я във въздуха и притисна устните си към нейните.

— Малък пакет, значи — сетне я остави на земята, но не помръдна.

— Надявах се да ти хареса.

— Къде е Тай?

При тези думи тя вдигна ръце, хвана лицето му и го целуна.

— Благодаря ти. Винаги казваш правилното нещо на правилното място и време. Тай ще прекара няколко дни при баба си и дядо си в Балтимор. Направо е на седмото небе от щастие. Защо не се качим в стаята ти? Имам много неща да ти разказвам.

— Сигурно — той погледна към краката ѝ, където стояха куфар, чанта на колелца и портативен компютър. На рамото ѝ висеше чанта с размерите на щата Айдахо. — Всичко това твое ли е? Колко време смяташ да останеш?

— Това не беше нито на място, нито навреме — тя премина покрай него и натисна бутона на асансьора.

— А какво ще кажеш, ако ти призная, че се радвам да те видя?

— Прозвуча доста по-добре.

Той вдигна багажа ѝ, вкара го в асансьора и натисна бутона на своя етаж.

— Но също така се чудя какво правиш тук.

— Напълно разбираемо. Първо, исках да изпратя Тай по-далеч от мен и второ, чувствах, че Коли и Джейк ще имат повече нужда от

Дигър, отколкото аз. Също така смятах, че бих могла да ти помогна. Заслужаваш едно рамо от младши партньор.

— Бих казал, че рамото е първокласно, а партньорът страхотен.

— Може да се обзаложиш — тя излезе с него от асансьора и тръгна по коридора. — Успях да се освободя няколко дни, защото мислех, че ще бъда по-полезна тук. И ето на, пристигнах.

— О, значи не си тук, защото копнееш за мен и не си струва да живееш, ако прекараш дори и още един миг далеч от мен?

— Е, това също беше важен фактор — тя влезе в стаята и се огледа. Имаше две легла, едното, от които разхвърляно, малко бюро, един-единствен стол и тесен прозорец. — Много е спартанско тук.

— Ако знаех, че ще дойдеш, щях да наема нещо... по-така.

— И това е чудесно — Лана остави чантата си на второто легло. — Трябва да ти разкажа какво стана вчера.

— Ако ми го разкажеш веднага, ще се промени ли нещо?

— Не. Но ти трябва.

— Тогава всяко нещо с времето си — той свали сакото от раменете ѝ. — Прекрасна материя — рече, като го хвърли на леглото до чантата. — Знаеш ли какво беше първото нещо, което забелязах у теб, Лана?

— Не. Какво? — тя стоеше съвсем неподвижно, докато той разкопчаваше блузата ѝ.

— Мекотата. Видът ти, кожата ти, косата ти, дори дрехите — Дъг свали блузата. — Човек просто не може да държи ръцете си далеч от такава мекота — той прекара пръсти през гърдите ѝ и слезе надолу до колана на панталоните.

— Може би трябва да сложиш табелката „Не ме безпокойте“ на вратата.

— Сложих я — Дъг наведе устни и захапа нейните, докато меката материя на панталоните ѝ се свлече на пода.

Тя съблече ризата му.

— Ти си здравомислещ и внимателен човек. Това бе първото, което аз забелязах у теб. Намирам го за много привлекателно — дишането ѝ почти спря, когато я вдигна на ръце.

— Ние двамата сме практични и праволинейни.

— В повечето случаи — успя да продума Лана, докато я слагаше върху леглото.

Той тутакси легна върху нея.

— Подхождаме си.

Тя остави тревогата и вълненията от последните часове да се разтопят. Той миришеше на душ, на хотелски сапун. Това дори беше възбуждащо. Да бъде тук, далеч от дома, в тази анонимна хотелска стая върху чаршафите, на които той беше спал без нея, бе вълнуващо и авантюристично.

Можеше да чуе бръмченето на прахосмукачка, някъде далеч по коридора и затръшването на врата, сякаш някой излиза.

Можеше да чуе собственото си сърце да бие в гърлото, докато устните му се гушеха там.

Дългата любовна ласка на ръцете му стопли кожата ѝ. Стопли сърцето и кръвта, и костите ѝ. Лана прошепна името му, когато устните му се върнаха върху нейните и се предаде.

Беше я сънувал през нощта, макар че рядко сънуваше. Желаете я, макар че рядко бе пожелавал друга. Всичко се бе променило, откакто тя влезе в живота му. Онова, което някога си бе наложил сам да не иска, сега бе всичко, което искаше. Дом, семейство, жена, която да го чака. Всички тези желания си заслужаваха риска, ако тази жена беше Лана.

Дъг притисна устните си към сърцето ѝ. Знаеше, че ако го спечели, ще може да осъществи желанията си.

Тя се размърда под него. Беше трепетно, неспокойно движение, докато той я вкусваше с език. Сега в него се надигна желанието да я възбуди, да чуе как дишането ѝ натежава и секва, да чувства, че сърцето, което толкова много искаше да му принадлежи, бие забързано.

Той я дръпна и свали на пода, където двамата коленичиха, борейки се с остатъка от дрехите си. Вече не бе нито търпелив, нито нежен.

Когато тя се изви назад, устата му запрепуска по кожата ѝ.

Лана искаше точно това. Скорост и желание. Див, влажен, непрекъснат ритъм. През тялото ѝ премина трепет и го превърна във вълнуваща се, тръпнеща маса, която иска още и още. Тя простена, обви с крака кръста му и се завъртя, като захапа със зъби рамото му.

А когато той я изпълни, когато превзе тялото ѝ и го накара да говори с езика на душата, тя произнесе името му. Нищо повече. Само

едно „Дъг“.

Изтощен и задоволен, той се отпусна върху нея. Изкушението да дръпне завивките от леглото, да завие главите им с тях и да забрави всичко друго, беше огромно.

— Искам да бъда с теб, Лана. Да имаме време, което да е само наше, а не част от нещо друго.

— Нормално време — тя потърка бузата си в рамото му. — Трудно ще бъде да намерим такава. Как мислиш, на какво ще прилича то?

— На спокойствие.

Тя се разсмя.

— Е, в моята къща няма много от тази стока.

— Напротив, има. Когато наоколо тича едно дете, съществуват спокойствие и мир.

— И освен това звънят телефони и лаят кучета. Аз наистина съм организирана душа, Дъг, но съществуват доста неизвестни страни в моя живот, с които трябва да се справя.

— Тъй като го правиш така, че изглежда лесно, не бях се замислил — той се облегна. — Възхищавам се на всичко, което си направила с живота си, и с живота на Тай. На начина, по който си го направила.

— Ето на, продължаваш да казваш правилни неща — тя се освободи и посегна да отвори чантата си.

Той забеляза, че най-отгоре бе поставена сгъната къса лятна роба. Това го накара да се усмихне.

— Сигурно си се родила спретната и чистичка.

— Страхувам се, че да — тя облече робата, завърза я с колана и седна на отсрещното легло. — И практична. Поради което, независимо че предпочитам да се гушкам с теб на това легло през следващите няколко часа, ще трябва да сменя настроението. Както твоето, така и моето. Вчера се случи нещо важно.

И тя му разказа за инцидента с Роузи, като наблюдаваше как той първо застина, сетне се разгорещи. Скочи на крака, навлече джинсите си и тръгна нервно из стаята. Но не я прекъсна с коментари, нито зададе въпроси, докато не завърши разказа си.

— Говори ли днес с Коли?

— Да, два пъти. Преди да тръгна и когато пристигнах тук, от летището. Тя е добре, дори малко се ядоса, че прекъсвам работата ѝ с второто си обаждане.

— Това не може да бъде окачествено като случаен инцидент или импулсивен акт, дори не и като гаден начин за саботиране на работата. Това е преднамерено, предварително обмислено действие, чиято основна мишена е била Коли.

— Тя знае това, така както знае, че човекът, който е сложил наркотика в чая, е от екипа. Няма да постъпи безразсъдно. Трябва да я оставим да се справи там. Нали и Джейк е с нея. Ние с теб ще се заемем с нещата тук.

— Имам списък на всички с име Спенсър — това е последното известно име на секретарката на Карлайл. Извадих ги от телефонния указател, потърсих и в интернет. Спрях се на шест жени с това име, от които едната може би е тя. Останалите живеят прекалено отдавна тук. Точно мислех кой е най-добрият начин да стигна до тях, когато ми позвъниха от рецепцията.

— Бихме могли да използваме интервю уж за допитване по телефона, за да елиминираме още.

— И какво ще ги питаме? Били ли сте някога част от организация за продажба на бебета?

Лана отвори чантата си и извади бележник.

— Не. Мислих как да отстраня домакините например. „Някога работили ли сте извън дома си? В коя област?“ И т.н.

— Ще отнеме много време. И трябва да знаеш, че много хора просто ще ти треснат слушалката, защото не обичат да ги разпитват по телефона.

— Да. Аз също съм една от тях — тя почука върху бележника си. Вече можеше да прочете мислите му, затова кимна. — Добре, има и нещо, което можем да наречем директен подход. Просто чукаме на вратата и питаме дали говорим с бившата секретарка на господин Маркър Карлайл.

— Това беше и моят план. Ще ти кажа нещо. След като получих партньора, за когото говорихме, и той се оказа съвсем на ниво, може да играем на двата фронта. Аз ще чукам по вратите, а ти ще стоиш тук и ще водиш телефонни интервюта, като се преструваш на служител от „Телемаркет“.

— И смяташ, че така ще можеш да ме държиш затворена и в безопасност в тази хотелска стая? Няма да стане. Отиваме заедно, Дъглас. Партньор беше основната дума в съчетанието „младши партньор“.

— Почакай и помисли една минута — той я последва, докато тя влезе в банята и се зае да нагласява температурата на водата. — Не знаем с какво се захващаме. Твоята кантора вече беше унищожена веднъж. И ти си толкова уплашена, че дори си изпратила Тай по-далеч от себе си. Помисли ли за него, ако се случи нещо с теб?

Тя свали робата, закачи я на закачалката на вратата и влезе под душа.

— Опитваш се да ме стреснеш и това отново е правилният бутон.

— Радвам се.

— Но аз не мога и не искам да живея така. Трябвах ми цели месеци, след като убиха Стив, за да събера кураж и да вляза в проклетия магазин, при това посред бял ден. Но го направих, защото човек не може да живее постоянно в страх от онова, което може да му се случи. Ако се поддаде на страховете си, ще изгуби контрол над онова, което става, както и на цялата радост и болка от него.

— По дяволите! — той свали джинсите си и влезе под душа при нея, като я прегърна през кръста. — Не ми оставяш никакви шансове за спор.

Тя го потупа по ръката и излезе, преди да измокри косата си.

— Аз съм професионалистка.

— Списъкът е на бюрото. Има и карта на града. Можем да начертаем най-удобния маршрут.

— Започвам.

Тя се изсуши и отново облече робата си.

Но когато Дъг излезе от банята, я видя да стои до бюрото и да държи една малка шапка на „Бостън Ред Сокс“ в ръцете си.

— Купил си я за Тай, нали?

— Да, реших, че ще се зарадва. Когато дядо ми пътуваше, винаги ми носеше бейзболна шапка или играчка. Нещо дребно.

Той взе ризата си. Чувстваше се неудобно от начина, по който тя стоеше и го гледаше, прокарвайки пръсти по козирката.

— Не му я купих, за да печеля точки пред него, нито пред теб. Е, не съвсем — оправда се неловко Дъг.

— Не съвсем, значи.

По лицето му премина сянка на раздразнение.

— Тъй като някога също съм бил малко момче, знам стойността на една бейзболна шапка. Видях ги на летището и купих една. Чак когато платих, се сетих и за този аспект.

— Той пита кога ще се върнеш.

— Наистина ли?

Задоволството, което прозвуча в гласа му, бе толкова искрено, че я трогна. Моментално, естествено и истинско. Сърцето ѝ сбърка хода си.

— Да. И много ще я хареса. Със или без задни мисли, много мило от твоя страна, че си се сетил за него.

— Не съм забравил и теб.

— Нима?

— Сега ще видиш — той отвори чекмеджето. — Не го оставих отвън, защото не бях сигурен какво ще направи камериерката с него.

Лана загледа с невярващи очи консервата бостънски боб, която той извади. Когато я сложи в ръката ѝ, този път сърцето ѝ не сбърка хода си, а направо спря.

— Това направо ме разби. Ще умра от една консерва боб — тя притисна кутия към сърцето си и започна да плаче.

— Господи! Лана, скъпа, не плачи! Беше само шега. Исках да те разсмея.

— Ах ти, подъл кучи син! Това не трябваше да ми се случи! Точно на мен! — тя се отдалечи, отвори чантата си и извади пакет кърпички. — Знаех, че ще стане нещо лошо още когато ти излезе от асансьора. Когато те видях, сърцето ми... — тя потупа с глупавата консерва боб гърдите си. — Сърцето ми подскочи. Не съм чувствала подобно нещо, откакто умря Стив. Никога не съм очаквала, че ще ми се случи отново. Надявах се, че някой ден ще намеря човек, когото да обикна. Някой, с когото да мога да живея. Но ако това не се случеше, значи така е трябвало. Нямаше да се сърдя на съдбата. Защото вече бях преживяла нещо необикновено и изключително. Не съм вярвала, че отново ще изпитам тези чувства толкова силно. Към никого. Не, не казвай нищо моля те, недей.

Трябваше да седне и да се успокои.

— Не исках да се чувствам отново така. Защото, когато това стане, ако загубиш, губиш страшно много. Щеше да бъде много по-лесно, ако можех да те обичам по-малко. Ако можех да съм доволна и да знам, че си добър с Тай. Това щеше да ми бъде достатъчно.

— Кой ми каза преди малко, че не можеш да преживееш живота си, тревожейки се какво може да се случи, защото ще пропуснеш онова, което се случва.

Лана подсмръкна и се усмихна.

— Много умно казано, нали?

— Така е. Ще бъда добър с Тай — Дъг седна до нея. — Ще бъда добър и с теб.

— Знам това — тя сложи ръка на коленете му. — Не мога да променя името на Тай. Не мога да отнема това на Стив.

Дъг погледна към ръката ѝ. Към венчалния пръстен, който тя продължаваше да носи.

— Добре.

— Но ще променя моето.

Той вдигна очи и срещна нейните. Вълната от чувства, които преливаха от тях, бе така огромна, че почти го повали. Дъг взе ръката ѝ, същата, на която носеше пръстена от един друг мъж.

— Знаеш ли, това започва да ме потиска. Първо ме изнуди да изляза с теб на среща, сетне ме прелъсти, преди да успея да реагирам. Последва ме чак тук. А сега ми правиш и предложение.

— Това ли е начинът да ми кажеш, че съм нахална?

— Не. Мога просто да ти кажа, че си нахална. Това е начинът да ти кажа, че бих искал този път аз да те помоля.

— О! Ами тогава всичко е наред. Забрави това, което казах.

Той отвори ръката ѝ и целуна дланта.

— Омъжи се за мен, Лана.

— Хареса ми, Дъг — тя сложи ръка на рамото му и въздъхна. — Хайде да приключим с тази работа и да си вървим у дома.

Според нея двамата работеха с добро темпо, като караха от къща до къща и вече бяха стигнали до номер четири. Изглеждаха като типично американско семейство. Вероятно тази бе причината първите три врати да се отворят доста лесно.

Когато обаче намереха истинската, тя едва ли щеше толкова лесно да ги пусне вътре.

— Приятно предградие — заключи Лана, докато минава по улиците, от двете страни, на които се издигаха големи, красиви и добре поддържани къщи с прекрасни тревни площи пред тях.

— Пари — рече Дъг.

— Да, пари. Тя би трябвало да ги притежава. И вероятно е достатъчно умна да ги харчи дискретно. Нищо голямо и фрапиращо, че да привлича вниманието. Средната класа. Според мен е къщата вляво.

Беше тухлена сграда с цвят на роза и бяла веранда, от двете страни, на която се бе покатерила лоза, така че правеше заслон и я криеше от погледите на съседите. Алеята бе оградена с високи магнолии. Имаше паркиран мерцедес седан, светложълт.

В градината имаше табелка, че къщата се продава и адреса на агента по недвижими имоти.

— Виж ти, продава се! Интересно. Значи си вдига чукалата? Никой, освен ти и семейството ми, не знае, че съм тук. Но някой знаеше, че бях в Бостън и душех наоколо.

— Аха — Лана разигра вариантите в главата си, докато той спря от сенчестата страна на улицата. — Ако по някакъв начин е свързана с онова, което става сега, значи знае, че сега ние дърпаме конците. Смяната на местожителството е естествена стъпка. И със сигурност ни дава логична причина да влезем вътре.

— Като евентуални купувачи.

— Богата и щастлива млада двойка, която търси къщата на своите мечти.

Тя оправи косата си, сетне извади червило. Като свали огледалото за обратно виждане, начерви устните си с плавно и уверено движение.

— Фамилията ни е Бевърли, това е моминското ми име. От Балтимор. Дръж се естествено — затвори червилото и го върна в чантата. — Искаме да се преместим тук, защото ще преподаваш в университета. Сложи си очилата.

— Работата на един преподавател не е особено доходна.

— Парите са от моето наследство.

— Умно. Значи сме богати?

— Средно. Аз съм адвокат. Ще започнем с това, защото представлява удобна предпоставка за спечелване на доверие. Практикувам корпоративно право. Ние сме либерално семейство. Печеля много пари. Ще го изиграем. Стига да успеем да влезем вътре.

Те отидоха до вратата, като се държаха влюбено за ръце. Позвъниха на звънеца. След кратък интервал от време една жена с черни панталони и бяла риза им отвори.

Надеждите на Лана увехнаха. Беше прекалено млада, за да бъде Дороти Спенсър.

— С какво мога да ви бъда полезна?

Придържайки се към версията, тя все пак реши да играе.

— Надявам се, че можете. Моят съпруг и аз търсим къща. В този район.

— Не мисля, че госпожа Спенсър има определена среща с купувачи днес следобед.

— Не, няма — надеждата се върна. — Ние нямаме среща. Пътувахме и се възхищавахме на къщите. Предполагам, че вероятно не е удобно да я разгледаме веднага. Вие ли сте собственицата? Може ли да си определим среща за утре или друг ден?

— Не, аз съм икономката — тъй като южняшкото гостоприемство си каза думата и надделя, жената отстъпи. — Ако почакате, че попитам госпожа Спенсър.

— Много благодаря. Роджър — продължи Лана, докато икономката се отдалечаваше във вътрешността на къщата, — не е ли прекрасна?

— Роджър ли? — попита тихо той.

— Ами да, първо се влюбих в дядо ти и после в теб. Каква прекрасна светлина — продължи да коментира тя. — Погледни цветята!

— Другото място беше по-близо до университета.

Тя цялата засия, доволна от реакцията му.

— Знам, скъпи, но тази тук има атмосфера. И стил — тя се обърна и видя една жена в елегантен бежов костюм да приближава към тях.

Възрастта отговаря, реши Лана. Изглеждаше по-млада, но жените намират начини да изглеждат така.

— Госпожо Спенсър? — тя пристъпи крачка напред и подаде ръката си. — Ние сме невъзможно невъзпитаното семейство Бевърли. Извинете за безпокойството. Но аз съм така очарована от дома ви, че бих искала да погледна и вътре.

— Агентът не ми спомена, че ще изпрати някой днес.

— Не, защото все още не сме се свързали с него. Пътувахме с колата и видяхме вашата къща. Когато решихме да се преместим на юг, аз сънувах точно такава къща.

— Тифани — Дъг стисна леко ръката ѝ, — но ние тъкмо започваме да търсим! Аз няма да се преместя преди първия ден на новата година.

— Ще се местите в Шарлот?

— Да — потвърди Дъг. — От Балтимор. Къщата наистина е прекрасна. Не е ли много голяма — добави, като погледна предпазливо Лана.

— Аз искам голяма! Ще ни трябва място за приеми. Колко спални... — тя млъкна и поклати глава, сякаш се сети за нещо, после се засмя. — Извинете ме. Знам, че би трябвало да си определим среща чрез агента ви. Малко избързвам, нали? Роджър смята, че до януари има много време. Но когато си помисля, че трябва да опаковам и пренеса всички вещи, да свикнем с новото място — нови магазини, нови доктори, всичко ново — като същевременно трябва да не зарязваме и кариерите си. Затова нямам търпение да започна още сега.

— Имам малко време, ако искате да разгледате.

— Прекрасно! Толкова сте мила — Лана тръгна след жената към главния салон. — Ако не ви се стори много нахално, бихте ли ми казали каква цена искате?

— Но разбира се — тя назова една сума и изчака секунда, след което продължи: — Къщата е строена в края на осемдесетте години и е много грижливо поддържана и ремонтирана. Предлага разнообразни възможности като напълно обновена модерна кухня, основен апартамент, който включва просторен дрешник и басейн. Четири спални с четири бани, както и малък апартамент без кухня. Идеален за прислуга или за тъща, ако имате такава.

Дъг се разсмя.

— О, вие не познавате моята тъща! Но не ми звучите местна.

— Не съм отгук. Живея в Шарлот от четири години, но съм родом от Кливланд. Живяла съм на различни места в страната.

— Какви великолепни прозорци. О, има и камина! Работи ли?

— Да, абсолютно функционална.

— Какво майсторство — добави Лана, като отиде до камината и внимателно разгледа снимките, поставени на лавицата над нея. — Заради вашата работа ли се местехте или заради тази на съпруга ви?

— Заради моята. Аз съм вдовица.

— О! Ние се местим за пръв път. Извън щата искам да кажа. Много съм нервна и развълнувана. Харесва ми тази стая. Това дъщеря ви ли е?

— Да.

— Красива е. Тези подове оригинални ли са?

— Да — когато госпожа Спенсър погледна надолу, Лана направи знак на Дъг да отиде при нея до камината. — Жълт бор.

— Килимите сигурно не се продават с къщата. Изключителни са.

— Не, не се продават. Ако, обичате, отгук — жената премина през отворените миниатюрни врати и влезе в уютна женска стая. — Обикновено използвам тази стая за четене.

— Не разбирам как ви дава сърцето да продадете тази къща. Но предполагам, че дъщеря ви е пораснала и се е преместила, така че ще бъдете по-щастлива в по-малка къща.

— Различна от тази във всеки случай.

— Пенсионерка ли сте, Дороти? Сигурно вече не работите.

В очите ѝ проблесна искра на объркване и подозрение, когато се обърна към нея.

— Да, от известно време.

— А не предадохте ли интереса си към работата и на дъщеря си? Така както сте ѝ дали и името си. Как ви наричат? Може би Дори?

Дороти застина, но успя да забележи, че Дъг и препречва пътя към вратата.

— Дот — отвърна след момент. — Кои сте вие?

— Аз съм Лана Камбъл, адвокат на Коли Дънбрук. А това е Дъглас Кълън, нейният брат. Братът на Джесика Кълън.

— Колко бебета бяха продадени с ваша помощ? — попита безмилостно Дъг. — Колко семейства разбихте?

— Не ви познавам и не знам за какво говорите. Моля, напуснете моя дом. Ако не го направите незабавно, ще повикам полиция.

Дъг отстъпи встрани и вдигна телефона.

— С удоволствие, бъдете моя гостенка. Всички заедно ще си поприказваме надълго и нашироко.

Тя грабна телефона и отиде в далечния ъгъл на стаята.

— Дайте ми полицията. Да, спешно е. Много сте куражлии да влезете по този начин в дома ми — просъска, след което вирна брадичка. — Да, искам да докладвам за нахлуване. Тук има един мъж и една жена, в моята къща, крило отказват да я напуснат. Да. Заплашват ме и говорят нелепи неща за дъщеря ми. Точно така. Побързайте.

Дороти затвори телефона.

— Не им дадохте нито името, нито адреса си — Лана пристъпи и изтръгна телефона от ръцете ѝ.

— Добър номер — коментира Дъг, като хвана ръцете на Дороти и я накара да седне на стола. — Лана, натисни бутона за повторно избиране.

— Вече го направих.

Телефонът иззвъня два пъти, след което тя чу един задъхан глас да отговаря.

— Мамо?

Веднага затвори, изруга и извади бележника с телефона си.

— Обадила се е на дъщеря си. По дяволите! Не мога да си спомня номера на мобилния на Коли.

Започна да търси из бележника си, намери го и набра. Дънбрук слуша.

— Коли, аз съм...

— Господи, Лана! Ще ме оставиш ли на мира?

— Слушай! Дори е. Открихме Дороти Спенсър. Открихме секретарката на Карлайл. Дори е нейна дъщеря.

— Стига бе! Да не бъркаш нещо?

— Не, няма грешка. Дот Спенсър току-що ѝ се обади. Тя знае.

— Добре. Ще ти се обадя.

— Няма страшно — рече Лана на Дъг, когато прекъсна. — Сега вече знае кой е и какво търси. Няма да се измъкне — добави, като приближи към Дороти. — Ще я намерим, така както намерихме теб.

— Не познавате дъщеря ми.

— Напротив, за нещастие я познаваме много добре. Тя е убийца.

— Това е лъжа! — озъби се Дороти.

— Ти знаеш по-добре. Каквото и да сте направили ти и Карлайл, Барбара Халоуей и Хенри Симпсън, вие няма да бъдете обвинени в убийство, но дъщеря ти ще бъде.

— Каквото и да е сторила Дори, е било, за да се защити. Да защити мен и баща си.

— Карлайл е неин баща? — изненадано попита Дъг.

Дороти седеше уж напълно спокойна, но дясната ѝ ръка продължаваше да се свива и отпуска.

— Аха, значи не знаете всичко.

— Знаем достатъчно, за да ви предадем на ФБР.

— Моля! — с безгрижен жест Дороти прехвърли крак връз крак. — Аз бях само малка секретарка, сляпо влюбена в своя много силен и властен шеф. Много по-възрастен от мен. Как бих могла да знам какво върши той? А дори и да успеете да го докажете, ще ви е много трудно да ме свържете с неговите далавери.

— Барбара и Хенри Симпсън обаче ще могат. Те ще бъдат щастливи да го направят — Дъг се усмихна и реши да прибави и малко лъжа: — След като им бе обещан имунитет, нямаха проблеми да ни посочат къде да те намерим.

— Това не е възможно! Те са в Мекс... — тя млъкна уплашено и стисна устни.

— Говорила ли си наскоро с тях? — Лана се настани удобно на свободния стол. — Защото вчера се свързаха с нас и бяха много сговорчиви. Вече има съставен обвинителен акт срещу теб. Тук сме само заради Дъглас и неговия личен интерес. Искахме да говорим с теб, преди да започнат да ти задават въпроси. Не си се спасила навреме, Дот! Трябвало е да бягаш.

— Аз никога не бягам. Този идиот Симпсън и неговата... съпруга може да говорят каквото си искат. Никога те не са имали достатъчно факти, за да ме уличат.

— Може би не. Просто ми кажи защо — попита Дъглас. — Защо я взе? Защо я открадна?

— Никого не съм взимала. Сигурно е била Барбара. Имаше и други, разбира се — тя си пое мъчително въздух. — И, ако стане необходимо, мога да назова имената им. Заради моята безопасност.

— Защо ги вземахте?

— Искам да говоря с дъщеря си.

— Първо отговори на въпросите ни и ще ти дадем телефона — Лана остави слушалката в скута си и сложи ръце върху нея. — Ние не сме от полицията. Знаеш достатъчно законите, за да ти е ясно, че нищо, което кажеш пред нас няма да бъде прието като доказателство или самопризнание. Това ще бъдат просто празни приказки, слухове.

Дороти загледа телефона. Лана видя искрена загриженост и тревога в погледа ѝ. Жената се тревожеше за дъщеря си, помисли си. Каквато и да беше тя обаче, си оставаше убийца.

— Защо го правеше той? — настоя Дъг. — Питам само защо.

— Това беше личният кръстоносен поход на Маркърс и неговото много доходно хоби.

— Хоби? — прошепна невярваща на ушите си Лана.

— Да. Той мислеше по този начин. Според него на света има прекалено много семейства с достатъчно тлъсти сметки, които не могат да имат деца. И толкова други, които се борят за залька хляб и се измъчват финансово, а раждат дете след дете. По едно на семейство, това бе неговата гледна точка. Достатъчно. Той бе осъществил много осиновявания легитимно. Всичко беше толкова сложно, толкова непосилно и изтощително. Защо? Кому беше нужно? И Маркърс реши, че това е пътят да ускори процедурата.

— А стотиците хиляди долари, които е спечелил, не влизаха в сметката, така ли?

Дороти погледна Лана с досада.

— Разбира се, че влизаха. Той беше много проникателен и хитър бизнесмен, Маркърс беше властен и силен мъж, от всяка една гледна точка. Защо семейството ви не се е задоволило само с вас? — обърна се тя към Дъг. — Едно дете не е ли напълно достатъчно? Не, те направиха още едно, за да заместят безплодните усилия на друга двойка. На хора, които отчаяно искаха да имат дете и имаха средствата да изгледат и възпитат това дете прилично. Дори бих казала отлично. Тези хора бяха прекрасни и имаха стабилен брак. Това беше същественото.

— И вие им дадохте шанс.

— Попитайте се сам. Ако на вашата сестра днес бъде даден шанс, кого ли ще избере тя самата? Хората, които са я създали, или

хората, които са я отгледали?

Сега в гласа ѝ имаше заплаха.

— Попитайте се сами и помислете внимателно, преди да продължите. Ако се откажете, никой няма да знае. Никой няма да бъде подложен на емоционален срив. Ако обаче продължите, няма да бъдете в състояние да спрете лавината. Всички тези разбити семейства, разделени, нещастни. Само заради вашето удовлетворение.

— Всички тези разбити семейства — повтори Лана и стана, — за да може Маркърс Карлайл да печели милиони, като си играе на дядо Господ.

Тя подаде телефона на Дъг.

— Обади се на полицията.

— Дъщеря ми! — Дороти скочи на крака. — Казахте, че ще мога да говоря с нея.

— Излъгах — рече Лана и с огромно лично задоволство я бутна безцеремонно обратно на стола.

28.

На няколкостотин километра от тях Коли се изкатери от еднометровата дупка веднага след като затвори телефона. Гневът я пришпори, а зъбите ѝ се показаха зад устните, когато забеляза как Дори забързано прекосява полето към колите и камионетките, паркирани край пътя.

Тя се втурна след нея, пресичайки направо през купчините пръст, като прескочи онемелия Дигър покрай кухненския ров.

Инстинктивният ѝ вик накара Дори да обърне глава. Очите им се срещнаха, за един кратък удар на сърцето. Коли видя в нейните омраза, потвърждение и страх. След това Дори се втурна напред.

Коли я последва. Ушите ѝ бучаха. Чуваше викове, бърз изненадан смях, соло на китара от нечие радио. Всичко беше като в сън. Всичко беше далечно, сякаш се случваше в някакъв дълъг тунел, успореден на този, по който тичаше.

Очите ѝ бяха приковани само в една цел. Не виждаше нищо друго, освен Дори, която засега печелеше състезанието.

Боб случайно се оказа на пътя ѝ. Държеше в ръце папка, а устните му се движеха в тон с онова, което свиреше на портативния му касетофон. Без да намали скоростта Дори връхлетя върху него и той падна като кегла от тенпинс^[1], а листите се разлетяха във въздуха.

Никоя от двете жени не намали темпото. Боб все още лежеше, когато и Коли прелетя над него и използвайки инерцията, се хвърли с цялото си тяло върху Дори.

Сблъсъкът ги отхвърли над инструментите и кофите. За един миг останаха във въздуха, след което се сгромолясаха на земята с преплетени крайници.

Пред очите на Коли падна червена мъгла, а ускореният първичен ритъм на кръвта блъскаше в главата ѝ. Чуваше, че някой креци. Собственият ѝ дъх излизаше с мъка, докато използваше юмруците, краката, лактите и коленете си, за да удържи съпротивляващата се Дори. Двете се търкаляха в неразлично кълбо, като се блъскаха и хапеха. Нещо остро се заби в гърба на Коли. Очите ѝ се навлажниха от

непоносима болка, когато косата ѝ безмилостно и жестоко бе издърпана.

Тя усети мирис на кръв, почувства солен вкус в устата си, след което изпадна в сляпа ярост, когато някой я вдигна във въздуха.

Не можеше да различи звуците, които се носеха около нея. Не виждаше нищо друго, освен жената на земята и хората, скупчени над нея. Коли ритна няколко пъти във въздуха, сетне стъпи на земята. Макар че Джейк държеше здраво ръцете ѝ, тя се мъчеше да се освободи, за да се хвърли отново към Дори.

— Престани! Коли! По дяволите! Спри или ще трябва да те вържа.

— Пусни ме! Веднага! Не съм свършила с нея!

— Но тя е свършила — той стегна хватката си, опитвайки се да не даде воля на гнева си. — От онова, което виждам, си ѝ счупила носа.

— Какво? — мъглата започна да се разсейва. Дишането ѝ бе накъсано, на парцали, ръцете ѝ все още бяха свити в юмруци, готови за бой. Но дивата ярост започваше да намалява. От носа на Дори шуртеше кръв, а дясното ѝ око бе напълно затворено и започваше да посинява. Докато Лео се опитваше да почисти с кърпа кръвта, Дори стенеше и хлипаше.

— Тя е — рече Коли и я посочи. — Тя е!

— Разбрах това. Ако те пусна, ще продължиш ли да я биеш?

— Не — Коли си пое дълбоко въздух. — Обещавам.

— Ама че си луда, Дънбрук — той отпусна хватката, с която я държеше, но не я пусна съвсем. Трябваше да предприеме известна маневра, така че да застане между нея и Дори. След кратък оглед на лицето ѝ, Джейк се намръщи. — Човече, погледни се. Та тя тежи два пъти повече от теб!

— Все още не чувствам нищо.

— Ще почувстваш.

— Отдръпни се, Джейк. Няма да я ритам повече. Само искам да ѝ кажа нещо.

Той предпазливо задържа ръката си върху рамото ѝ, но се отмести достатъчно, за да мине покрай него.

— Млъкни! — макар че гледаше директно Дори, всички наоколо запазиха пълно мълчание. — Боят беше заради Роузи.

— Ти си луда — произнесе хлипайки Дори, като държеше обезобразеното си лице с две ръце и се клатеше напред-назад.

— Носът е заради Бил. А насиненото око, ще го отдадем на Долан.

— Ти си луда, напълно луда — с патетично хлипане, Дори вдигна окървавените си ръце, сякаш се молеше на останалите членове на екипа. — Не знам за какво говори.

— Ако има други рани по теб, ще са затова, че си лъжлива кучка и убийца. А останалото — за всичко, което причини на семейството ми.

— Не знам за какво говори! Тя ме нападна. Вие всички видяхте! Трябва ми лекар.

— Господи, Коли — Франи прехапа устни и се наведе над Дори. — Господи! Ти скочи върху нея и започна да я налагаш. Наистина е ранена.

— Тя уби Бил. Тя вкара Роузи в болницата — ръцете ѝ трепереха, но успя да сграбчи Дори за скъсаната риза, преди някой да успее да ѝ попречи. — Имаш късмет, че Джейк успя да ме спре.

— Махнете я от мен! — помоли Дори, като се дръпна назад. — Тя си е загубила разсъдък! Ще поискам да я арестуват!

— Ще видим кой ще прекара тази нощ в ареста.

— Мисля, че трябва да се успокоим — Боб прекара пръсти през косата си. — Трябва да се успокоим — повтори той.

— Сигурна ли си за това, което казваш, Коли? — попита Лео.

— Да, сигурна съм. Намерили са майка ти, Дори. Но ти вече го знаеш. Всичко започна да се разпада в живота ти, нали? Започна, когато Сюзан ме разпозна. Затова се потруди здравата, за да ги скриеш. Не се поколеба дори да убиеш, за да запазиш нещата постарому и да ги скриеш. Сега всичко свърши.

— Ти не знаеш за какво говориш!

— Добре — Лео въздъхна и се изправи на крака. — Да извикаме полицията и да разберем истината.

Джейк постави антисептична паста върху издраните ѝ скули. Беше я отвел настрана от останалите, оставяйки Дори на техните грижи.

Той погледна през рамо и видя, че Боб я потупва по раменете, а Франи ѝ предлага чаша вода.

— Тя е много хитра и добре си играе ролята. Ще направи така, че всички да повярват, че си скочила отгоре ѝ изневиделица и без каквато и да е причина.

— Няма смисъл. Дъг и Лана са намерили Дороти Спенсър в Шарлот. Това е достатъчно, за да убедя Хюит да я разпита.

— Мисля, че не е сама тук. Сигурно има помощник.

Коли изпусна свистящ въздух от гърдите си. Обаждането на Лана беше изтрило всичко друго от съзнанието ѝ.

— Не мислих. Просто действах. По дяволите, Джейк, тя щеше да избяга! Затича се към колите. Щеше да е далеч оттук, ако не бях я настигнала.

— Не споря с теб. Ти я спря. Трябваше да бъде спряна. Можем да разчитаме на Лана и Дъг, че ще обяснят на полицията в Шарлот. Вече имаме повече парчета и ще ги съберем, за да получим цялата картинка.

— Тя ядеше на една маса с нас! Плака за Бил, а след като избухна фургона, работеше повече от всички по почистването на терена.

— И щеше да те убие, ако можеше — той притисна устни до челото ѝ. — Сега ще ѝ се наложи да си измисли оправдание и да се защити с всички възможни средства. Така че ние ще трябва да...

— ... да се успокоим и да се съсредоточим — довърши мисълта му Коли. — Трябва да стана и да се разтъпча, преди да се вкочаня като талпа. Дай ми ръка!

Той ѝ помогна да се изправи, наблюдавайки я как прави няколко крачки накуцвайки.

— Скъпа, на теб ти трябва гореща вана, масаж и болкоуспокояващо.

— О, момчето ми, знам. Но тези благини ще трябва да почакаат. Защо не се обадиш на нашите в Шарлот, за да им кажеш, че сме хванали Дори?

— Добре. Остави това на мен. Стой далеч от нея, Кол — той забеляза накъде бе насочен леденостуденият ѝ поглед. — Най-сериозно ти говоря. Колкото по-малко ѝ говориш, толкова по-малко ще знае тя. На ченгетата може да кажеш повече.

— Мразя те, когато си логичен, рационален и най-важното прав.

— О! Обзалагам се, че от това те боли.

Това я накара да се усмихне и да промърмори едно нецензурно проклятие, защото устните я заболяха. Сетне изправи рамене като видя, че колата на шерифа приближава към терена.

— Е, да вървим.

Шериф Хюит сгъна лента дъвка и я пхна в устата си. Той проследи внимателно как заместникът му помогна на Дори да се качи в колата, за да я отведат в спешното отделение.

— Много интересна история, доктор Дънбрук, но не мога да арестувам тази жена с обвинение в убийство въз основа само на вашите твърдения.

— Това не са голи твърдения! Доказателствата са пред очите ви. Просто трябва да направите връзката. Тя е дъщеря на Маркъс Карлайл и Дороти Маклейн Спенсър, която е била негова секретарка. Излъгала ни е за самоличността си.

— Почакайте. Тя казва, че това не е вярно. Не отрича родствената си връзка с Карлайл, но твърди, че е тази, за която се представя.

— Защо не го каза, когато изгоря кантората на Лана, когато Бил беше убит, когато знаеше, че търся Карлайл и някой, свързан с него?

Шерифът въздъхна.

— Казва, че не е знаела.

— Но това са глупости! Нима вярвате, че е дошла случайно на тези разкопки? Дъщерята на мъжа, отговорен за моето отвличане, просто така се присъединява към екипа ми?

— Фактът е, че вие също се появихте случайно. Но не казвам, че ѝ вярвам — той вдигна ръка, преди Коли да избухне. — Има прекалено много съвпадения, които ме заинтригуваха, и тя е едното от тях. Това обаче не е достатъчно да я свържем със смъртта на Бил или на Рон Долан. Не можем дори да докажем, че е била тук, когато Долан беше убит. Мисля да говоря с нея. Мисля да говоря и с полицията в Шарлот и с ФБР. Мисля просто да си свърша работата.

Той разгледа нараненото ѝ лице.

— И може би ще е по-добре да ме оставите аз да я свърша, вместо да се опитвате да ме заместите.

— Тя бягаше.

— Не казвам, че не е. Твърди, че се била затичала, защото вие сте я подгонили. Свидетелите потвърдиха същото. Трябва да оцените факта, че не ви обвинявам в насилие.

— А вие може би трябва да проумеете факта, че тя се затича едва когато майка ѝ се обади от Шарлот, за да я предупреди, че е разкрита.

— Смятам да проверя това. Доктор Дънбрук, аз не ви казвам как да си гледате работата. Нито как да копаете, нито как да вадите тези кости. Не ми казвайте аз как да водя разследването. За вас ще е най-добре да се върнете в къщата и да сложите лед на лицето си. Изглежда болезнено. Искам всички да бъдат на разположение, докато се оправя с тази каша.

— Може би ще трябва да проверите дали Дороти Спенсър не е пътувала до Удсбъроу напоследък, тъй като Дори не е била сама.

Той вдигна пръст и го насочи срещу Коли.

— Вървете си вкъщи, доктор Дънбрук. Ще се свържа с вас, когато се появи нещо, което трябва да знаете.

Тя ядосано изрита един камък, когато той се отдалечи.

— Спокоен и съсредоточен, задник такъв!

След като нахисна насиненото си тяло във ваната с гореща вода и взе аспириин, Коли продължи да се чувства неспокойна и потисната. Имаше още много неща, които трябваше да се свършат и тя възнамеряваше да ги свърши.

Извади торбестите си панталони и риза и макар че хвърли един дълъг и изпълнен с копнеж поглед към леглото, слезе бързо долу.

Разговорът моментално спря като скъсана лента, когато влезе в кухнята и отвори хладилника, за да си вземе нещо за пиене.

— Защо не изпиеш един чай? Може би ще ти подейства добре. Билков да речем — Франи стана, след което неочаквано спря на място, като чупеше пръстите на ръцете си.

— Имаме ли?

— Да, ще ти направя. Тя бягаше! — рече и погледна предизвикателно другите около масата. — Така е. И ако е виновна за Бил и Роузи, аз се радвам, че ѝ посини задника и лицето.

Отиде до печката и взе чайника. Беше намръщена, докато го пълнеше с вода.

— Благодаря, Франи — Коли се обърна в мига, в който влезе Джейк. — Знам, че всички сте разстроени и объркани. Знам, че всички харесвахте Дори. Аз също я харесвах. Но ако някой не иска да стане и да си признае, че е сложил секонала в моя термос, същият секонал, който едва не уби Роузи, значи остава Дори.

— Кол казва, че Дори го е направила — Дигър поклати глава. — Тъй де. Значи е Дори.

— Да, но... — Боб се намести неудобно на мястото си. — Не е правилно да се обръщаме така срещу нея, всички. Не е правилно да хвърляме обвинения върху някой от нашите.

— Тя те блъсна и ти падна — напомни му Дигър.

— Е да, но все пак...

— Бягаше ли? — попита го Коли.

— Така мисля. Не знам. Не обърнах внимание. Хора, Коли! Тя беше онази, която повика линейката за Роузи. И когато Бил... Когато стана онова с Бил, тя направо се разпадна.

— Казала на Соня, че Коли иска да я махне от проекта — Франи мигаше през сълзи, докато поставяше чайника на печката. — Можете да я питате. Попитайте Соня. Оплакала й се, че Коли не я иска, защото си въобразявала, че сваля Джейк. Защото Коли ревнувала всички жени на разкопките и просто си търсела причина, за да я отстрани.

— Господи! — Мат потърка лицето си. — Това не означава нищо. Обикновени женски глупости. Вижте, наистина не знам какво става. Дори мисля, че не искам да знам. Просто не мога да разбера, нито да проумея какво общо има Дори с Бил. Не мога да разбера!

— Няма нужда да се напъваш — Джейк отвори бутилка вода. — Току-що говорих с Лана. Тя и Дъг са кацнали на летище „Дълес“. ФБР разпитва Дороти Спенсър. Изпраща тук свой агент, за да говори с дъщеря й. Може би те ще успеят да разберат.

Коли взе чашата чай със себе си и отиде в офиса на Джейк, където седна и погледна онази хронология на живота й, която бяха съставили с него.

— Ако едно от тези събития се промени, всичко останало ще бъде променено — знаеше, че Джейк стоеше на вратата и я гледаше. Тя отпи от чая и продължи да разглежда хронологията. — Все още си

мисля дали ако бях променила някое от тези събития, щях да имам друг избор. Ако не бях си счупила ръката, може би нямаше да прекарам толкова дълго време в четене на онези книги по археология. Ако не бях те изритала през вратата, може би нямаше да уредим нещата помежду си, ако не бях се отказала от разкопките в Корнуел, нямаше да стигна дотук и да открия всичко това. Сюзан Кълън може би никога нямаше да ме види по телевизията и да ме разпознае. Бил щеше да е жив, а всичко, което Карлайл е извършил, никога нямаше да излезе наяве. Щеше да си остане погребано.

Джейк седна на масата до нея.

— Философията ме потиска.

— Почти съм приключила с философстването. Нали чу тази измислица, че съм те ревнувала от Дори? Ако мислех правилно, щях да я спра по друг начин. Можех просто да я извикам, да я помоля да поговорим. Нещо такова. Но тя хукна да бяга, всички трябва да са видели това. И тъй като не мислех в този момент, скочих след нея. Искях да я спра — Коли поклати глава. — Не само това. Искях да я ударя, да я убия.

— Правилно — съгласи се Джейк.

— Би трябвало да смятам, че си разбрал чувствата ми — тя отпи още чай и притихна. — Знаеш ли как се чувствам сега? Отстранена. Разчитам на полицията и на ФБР да я заковат, но имам чувството, че съм копала надълбоко, пласт подир пласт и съм видяла онова, което е отдолу, обаче не мога да изкарам картината наяве. И нещо ми подсказва, че тя няма да бъде онова, което искам да намеря.

— Добрият археолог знае, че не може да избира находките си.

— Това го казваш ти. Отново си рационален.

— Просто имам много практика — той взе ръката ѝ и огледа ожулените кокалчета и наранените подути пръсти. — Как се чувстваш?

— Като човек, който е блъскал някого безпаметно за кратко време.

Все пак успя да използва ръката си, когато телефонът иззвъня и тя го вдигна.

— Дънбрук слуша. О, шериф Хюит — завъртя очи към Джейк, сетне застина. Не каза нищо, просто скочи от масата, с телефона на ухото за миг, сетне наведе слушалката в пълно мълчание.

— Изтървали са я — Коли остави внимателно телефона, преди да се остави на гнева, който я обзе и да отиде до прозореца. — Избягала! Просто излязла от болницата, докато заместникът му се бил разсеял. Никой не си спомня да я е видял да излиза, никой не знае къде е отишла. Просто е изчезнала.

Дъг реши да мине покрай майка си. Реши, че не бива да ѝ съобщава онова, което бяха открили по телефона. Не беше сигурен каква ще бъде реакцията ѝ и знаеше, че в този час на деня, преди дядо му да е затворил книжарницата и преди баща му да е направил разходката си след училище, тя най-вероятно ще бъде сама.

Когато се увереше, че майка му е добре, щеше да се върне при Лана. А после двамата щяха да отидат при Коли и Джейк.

Той спря колата си зад колата на Сюзан.

Щеше му се да сложи всичко в една кутия, да затвори капака ѝ и да я вдигне някъде, да речем на тавана, като забрави за нея, така че да се занимава само със собствения си живот. Щеше му се да има шанса да води обикновен живот с цялата му отегчителна нормалност. Искаше да каже на майка си, че е влюбен, че смята да ѝ подари едно готово, отгледано внуче с надеждата за още след време.

Той влезе в къщата. Не бе обръщал голямо внимание на живота, който майка му си бе изградила сама. Как бе започнала и развила бизнеса си, как бе създала новия си дом. Начинът, по който се обграждаше с красиви вещи, усмихна се на себе си Дъг, като взе една зелена купа от масата. Сигурно бяха необходими голяма сила и воля, за да създадеш това малко спокойно кътче, когато целият ти свят се е сгромолясал в бездната.

Дъг съжаляваше, при това много, не само за начина, по който не бе обръщал внимание на всички тези неща, но и защото бе негодувал.

— Мамо?

— Дъг? — гласът ѝ дойде отгоре. — Ти си се върнал? Слизам веднага.

Той отиде в кухнята и подуши със задоволство аромата на прясно сварено кафе. Напълни една чаша, сетне реши да напълни и още една. Щяха да седнат, да пият кафе и той да ѝ разкаже онова, което бяха научили с Лана.

Щеше да ѝ каже също така нещо, което бе потискал в себе си от толкова дълго време, че вече не си спомняше. Щеше да каже на майка си, че я обича.

Дочу тропането на токчетата ѝ върху дървения под — забързано, по женски. А когато се обърна, едва не изтърва чашата.

— Охо! — успя да продума. — Какво става с теб?

— Ами... Нищо. Просто нищо.

Тя се изчерви. Дъг не знаеше, че майките могат да се изчервяват. И очевидно бе забравил колко красива е неговата собствена.

Косата ѝ бе пусната, а устните и страните ѝ бяха порозовели. Роклята ѝ беше направо убиец. Синя като нощното небе, тя бе доста къса и откриваше страхотните ѝ крака. Деколтетото бе изрязано доста дълбоко и предлагаше повече от намек, а роклята бе прилепнала и загатваше извивки, за които той бе в пълно неведение и не предполагаше, че майка му притежава.

— Често ли се разхождаш така из къщи?

Червенината по лицето ѝ се засили и тя подръпна несъзнателно полата си.

— Рядко излизам. Това кафе за мен ли е? Чакай да ти дам сладкиши.

Тя забърза към барплота, за да вземе кутия със сладкиши.

— Къде ще ходиш?

— Имам среща.

— Какво?

— Среща — развълнувана, тя подреди сладкишите върху чиния, точно както правеше това, когато той се връщаше от училище. — Излизам на вечеря.

— Охо — среща? Значи ще излиза с някой мъж? Облечена като... Всъщност почти гола.

Тя постави чинията на масата и вирна брадичка.

— С баща ти.

— Моля?

— Казах, че излизам на вечеря с баща ти.

Той седна напълно объркан.

— Ти и татко се срещате?

— Не казвам, че се срещаме. Казах само, че ще вечеряме заедно. Най-обикновена вечеря.

— Очевидно не е толкова обикновена, щом си облечена така — шокът отстъпи на забавлението, зад което се надигаше приятно, топло задоволство. — Очите му ще паднат, когато те види.

— Добре ли изглеждам? Обличала съм я само на няколко коктейла, свързани с бизнеса ми.

— Изглеждаш зашеметяващо. Роклята също. Много си красива, мамо.

Очите ѝ се изпълниха първо с изненада, сетне със сълзи.

— Трябваше да ти го казвам всеки ден. Трябваше да ти казвам, че те обичам всеки ден. И че съм горд с теб, всеки ден.

— О, Дъглас! — Сюзан вдигна ръка към сърцето си, като изохка тихо. — Цели тридесет минути се гримирах! Виж какво направи! Сега всичко ще се размаже.

— Съжалявам, че не съм го правил. Съжалявам, че не можах. Съжалявам, че не ти казах тези неща по-рано. Страхувах се, че ме обвиняваш.

— Да те обвинявам... — сълзите ѝ потекоха на воля, а Сюзан допря буза до главата му. — О, Дъглас! Бедното ми дете — прошепна тя и всичко в гърлото ѝ заклокочи. — Моето мило, малко момче! Аз те изоставих. Аз съм виновна за всичко.

— Не си, мамо.

— Така е. Знам. Не можах да се справя. Но да мислиш, че те обвинявам! Не, миличък — тя целуна бузите му и ги покри с ръце. — Нито за миг. Никога! Заклевам ти се, че нито за миг, дори и в най-лошите си мисли, не съм те обвинявала. Та ти беше толкова малък! — Сюзан притисна устни към челото му. — Малкото ми момченце. Обичам те, Дъг и съжалявам, че и аз не съм ти го казвала всеки ден. Прости ми, че не говорех с теб. Затворих се в себе си. Затворих се за баща ти. За всички. Потънах в мъката си и мислех, че тя е само моя. После, когато се опитах отново да се отворя, вече беше много късно.

— Никога не е късно, мамо. Седни — Дъг хвана ръцете ѝ, докато тя сядаше до него. — Смятам да се ожения за Лана Камбъл.

— Ти... О, боже! — пръстите ѝ стиснаха неговите и от очите ѝ бликнаха още сълзи, когато тя се разсмя. — О, господи! Ще се жениш! Ти ще се жениш? Тогава защо пием кафе? Къде е шампанското?

— По-късно. Когато всички се съберем заедно.

— Толкова съм щастлива за теб! А дядо ти! Той ще получи удар! Направо ще получи удар. Нямам търпение да кажа на баща ти. Искам всички да знаят. Ще дадем прием. Ще...

— Почакай, успокой малко топката. Ще направим всичко, както ти искаш. Обичам я, мамо. Влюбих се в нея и всичко в мен се промени и преобърна.

— Точно така трябва да бъде. Боже, трябва ми кърпичка — тя стана и извади три от кутията. — Много я харесвам. Винаги съм я харесвала. И малкото ѝ момченце... — Сюзан млькна. — Ами че това означава, че аз съм баба!

— И как се чувстваш като такава?

— Дай ми една минута — Сюзан притисна с ръка стомаха си и вдъхна дълбоко. — Добре, чувствам се много добре — каза тя с усмивка.

— Аз го обичам много. А сега седни, мамо. Има и други неща, които искам да ти кажа. За Джесика.

— Коли — Сюзан се върна до масата и седна. — Трябва да я наричаме Коли.

[1] Американска версия на найнпинс — игра на кегли. — Б.пр. ↑

29.

— Къде би могла да отиде? — Коли се разхождаше нервно из офиса на Джейк, като на всеки две крачки спираше и разглеждаше внимателно графиката. — Няма смисъл да ходи в Шарлот, след като майка ѝ е в ареста. Баща ѝ е мъртъв. Дали ще рискува да напусне страната и да отиде на Кайманите?

— Може би там има пари — предположи Лана. — А парите винаги са много полезни, когато бягаш и се криеш.

— Установихме, че Карлайл е бил болен, почти инвалид — продължи Коли. — Ако организацията съществува и те все още се занимават с продажба на бебета, той едва ли е играел главната роля. Бил е стар, болен и извън страната. Умирал е. А ако повече не са въртели този бизнес, тогава защо бяха положени толкова усилия да ме спрат? Да ми попречат да го открия? Какво по-точно щях да открия? Ако го намерех и ако съберях достатъчно информация, за да я представя на властите, той щеше да бъде унищожен. Или почти. Само той ли?

— Логично е сътрудниците му също да са се страхували от разобличение — Джейк продължи да рисува в бележника си. — Загуба на репутация, вероятно обвинение и затвор. Ако бизнесът е продължавал да процъфтява, това води до страх от разкритие, обвинения и пак затвор. Както и от загуба на приходи.

— Не разбирам как можете да наричате това бизнес! — скочи Дъг. — Загуба на приходи!

— Трябва да мислиш така, както мислят те — отговори Коли. — Да гледаш на нещата от тяхна гледна точка. Само по този начин ще ги разбереш, ще проумееш — тя направи жест към Джейк, — културата и социалната структура на средата им, както би се изразил нашият антрополог.

— Собствената ти среда все още може да бъде компрометирана — Лана посочи към вратата, която водеше към дневната. — Дори не е действала сама.

— Да, но помощникът ѝ не е от екипа — Джейк прегледа листата, пръснати върху работната му маса, провери данните и се върна отново към бележника си. — Тя успя да се вмъкне сред нас, защото имаше полезна професия и добри препоръки. Не е трудно да си направиш документ за самоличност — изисква се само малко сръчност и познания за работа с компютър, за да си създадеш връзка с университета. Разкопки като тези привличат студенти, дипломанти и пътуващи копачи. А тя имаше специфични умения.

— Фотографията — потвърди Коли. — Беше отлична фотография.

— Може би си е вадила хляба по този начин — Дъг вдигна рамене. — Законният хляб, искам да кажа.

— Не знаеше много за разкопките, но бързо се научи. Работеше усърдно — добави Коли. — Боб и Соня бяха тук, преди да започне всичко. Те са чисти. Франи и Чък дойдоха като двойка. Тя не знаеше много, но той знаеше. Няма начин това да са първите му разкопки. Бих казала същото и за Мат. Прекалено начетен е и знае процедурата.

— Имаше и други, които идваха и си отиваха до юли, и не можем да сме сигурни за тях — Джейк остави молива. — Но тази основна група вероятно е чиста.

— Само вероятно — повтори като ехо Дъг.

— Ние работим с догадки, предположения, основани върху данни и инстинкт — подчерта Джейк. — Използваме откритото, създаваме възможната картинка, сетне правим скок.

Той взе един маркер, взе и бележника си и отиде при хронологичната таблица.

— Вярвам, че полицията ще я открие, така както ще намерят и семейство Симпсън — Лана вдигна ръце. — След като това стане, ще хванат ѝ останалите. Вече успяхме да направим пробив в организацията. И вие получихте своите отговори.

— Има още много. Все още неоткрити — Коли спря и застана зад Джейк. — Какво правиш?

— Смесвам временните линии — твоята, на Карлайл, на Дори.

— Какъв е смисълът? — попита Дъг.

— Колкото повече данни имаме, толкова повече логични и вероятни постановки можем да създадем — обясни Коли, като разгледа

новите препратки, които Джейк бе нанесъл. Данните за първия брак на Карлайл, раждането на сина му, преместването му в Бостън.

— Има голям интервал между брака и появата на бебето — забеляза тя.

— Хората често изчакват няколко години, преди да си родят дете. Ние със Стив изчакахме почти четири.

— Преди четиридесет-петдесет години подобно изчакване не беше обичайно. Шест години без дете, това е прекалено много за онова време. Лана, имаме ли данни за дейността му по осиновяванията преди Бостън?

— Мога да проверя. Взела съм всичките си дискове. Може ли да ползвам компютъра ти?

— Давай. Ще нанесе и датите на помятанията на майка ти, както и раждането на мъртвото бебе. Би било интересно да се погледне в медицинския картон на първата госпожа Карлайл, нали?

— Тъхъ. Все пак не можем да сме сигурни, че датата на раждане, която е посочила Дори, е истинската.

— Най-вероятно е твърде близка. Тя е на твоите години, Кол. Което означава, че е двадесет години по-млада от Ричард. Според моите изчисления Карлайл ще трябва да е бил на шестдесет, когато тя се е родила.

— Известно е, че спермата на седемдесетгодишните старци е все още фертилна^[1] — рече Коли. — Колко годишна е Дороти?

— Към края на четиридесетте предполагам — каза зад гърба й Дъг.

— Мисля, че е над петдесет — поправи го Лана, без да вдига поглед. — Но се поддържа добре.

Джейк кимна и продължи да смята.

— Значи може би с десетина години по-стара от Карлайл младши.

Дъг ги наблюдаваше как работят. Спомни си онази сутрин, когато приготвяха закуската. Същите движения, същият ритъм.

— Не следя мисълта ти.

— Лана? — Коли разгледа внимателно линиите, връзките и стрелките, които Джейк бе нарисувал. — Намери ли нещо?

— Да. Първата молба за осиновяване е била подадена в четиридесет и шеста. Две молби в една и съща година.

— Две години след брака му — промърмори Коли. — Достатъчно дълго. Чакай, чакай! Имал е практиката си цели шест години, преди да прояви интерес към осиновяванията? — тя отстъпи назад и огледа графиката отдалеч.

— Охо! Сега ще направим наистина голям скок — рече на Джейк. — Логична хипотеза, основана на наличните данни.

— И каква е тя? — Дъг също пристъпи към схемата, опитвайки се да види онова, което те виждаха, а той не можеше.

— Че Ричард Карлайл е бил първото откраднато от Маркърс Карлайл бебе. Но не за пари. А защото е искал да има син.

Дъг намести очилата върху носа си и ги загледа с удивление.

— И вие открихте това от този лист хартия?

— Погледни по-добре — настоя Коли. — Карлайл променя фокуса на вниманието си две години след брака, шест години след началото на кариерата си. По всяка вероятност той и жена му са имали проблеми със зачеването. Тогава е развил професионален интерес към осиновяванията, направил е задълбочени проучвания, изучил е всички плюсове и минуси на процедурата.

— Защо просто не са си осиновили дете? — попита Лана.

— Трябва да поразсъждаваш над това предположение — Джейк вдигна каната с кафе, разклати утайката и погледна умолително Коли.

— Не сега.

Той сви рамене и отново седна.

— На него му харесва да бъде отговорен, важен. Той да поръчва музиката, той да вика за сметката. Историята на неговата съпругеска невярност ни показва мъж, който използва секса и смята своите умения за част от своята идентичност.

— Неспособността да създаде дете сигурно е нанесла голям удар върху егото му — продължи разсъжденията Дъг. — Но той няма да позволи това да се разчуе, попълвайки молби и декларации. Тогава как...

— Почакай, не бързай — спря го с ръка Коли. — Пласт след пласт, постепенно. Той не иска да обяви публично, че желае да осинови дете. Това не подхожда на образа, който е създал за себе си. Но иска да има дете и е от типа мъже, които непременно искат наследник. Син. Момиче няма да свърши работа. Със сигурно е искал да знае точно кое е това дете, какво е генетичното му наследство. Не е

одобрявал тогавашните закони да не се дава информация за рождените родители. Така че се е оглеждал, търсел е. Наблюдавал е всички тези хора, които са имали деца. Две, три, четири деца. Те не са стрували колкото него, били са по-малко финансово осигурени, не толкова умни, нито начетени. Изобщо били са втора класа.

— Съвпада — Лана се завъртя заедно със стола. — От информацията, която имаме за него, профилът съвпада напълно.

— Представлявал е родители, желаещи да осиновят дете от години. Познавал е процедурата, докторите, другите адвокати, агенциите. Бил е в един социален, кръг с тях. Хората обикновено си създават свое малко обкръжение в рамките на племето — продължи Джейк. — Образуват по-малки кръгове със себеподобни или с тези, които ще донесат знания и умения и ще бъдат полезни за групата. Използвайки тази система, той открива родители, които отговарят на критерия му. Не бърза, изчаква. Сетне със или без частна уговорка с тези родители, взема сина им. Ще заложи цялата си колекция от дискове на Уейлън Дженингс, ако има молба или акт за осиновяването на Ричард Карлайл в съда. Но някъде със сигурност съществува фалшифициран такъв.

— Скоро след това се пренася в Хюстън. Нов град, нова практика, нова социална група.

— И тъй като номерът е проработил безотказно веднъж, тъй като получава онова, което иска, по начина, по който го иска, той вижда в него своята... Как го нарече Дороти? — обърна се Дъг към Лана.

— ... мисия. Доходно хоби.

— Вижда в него възможност да посреща и задоволява нуждите на други богати и бездетни двойки по своя начин — кимна Дъг. — И да печели от това. Изглежда съвсем правдоподобно.

— Само изглежда? — попита го Коли.

— Не съвсем, но почти.

— Умно. Изглежда или не, това е логично и разумно предположение. По-нататък, някъде във времето, Ричард Карлайл открива истината. Това е причината за разрива между бащата и сина. Маркърс се отнася подло с майка му и тъй като тя не е успяла да му даде син по традиционния начин, това е задълбочило или причинило изневерите му.

— Те не са се развели, докато Ричард не е станал на двадесет — Джейк посочи точката върху линията. — Годината, в която е родена Дори.

— Защото до този момент бракът е бил изгоден за Карлайл. Но синът е пораснал. Вероятно по това време Ричард е разкрил истината. Семейството се е пропукало. Бракът е отишъл на кино.

— А Карлайл има незаконно дете от секретарката си. Това трябва да е било голям шамар за майката и сина — сега Дъг вдигна каната за кафе, но след като установи, че е празна, я остави. — Много интересна теория, но не виждам как ще ни помогне да открием къде е Дори.

— Следващият пласт — Коли отново се обърна към схемата. Сега всичко й изглеждаше ясно. Просто трябваше да отстрани последния слой почвай нещата си идваха на мястото. — Погледни отново датите. Преместването от Бостън в Сиатъл. Колкото е възможно по-далеч. Защо? Защото секретарката ти, тази, с която си бил в интимна близост, тази, която знае всичко за бизнеса ти, за криминалните ти деяния, която е била част от всичко, току-що ти е съобщила, че очаква дете. Но не твоето дете. А детето на сина ти.

— Дороти и Ричард Карлайл? — Лана скочи и отиде до Коли пред схемата.

— Какво имаме — младо, впечатлително момче, може би току-що открило, че не е онова, което винаги е смятало, че е. То е разбито — продължи да прави догадки Коли. — То е наранено. И много ядосано. По-възрастна, привлекателна жена. Ако е знаел, че баща му има връзка с нея, това само е добавило масло в огъня. Дало му е още повече хъс. „Ще му покажа аз на дъртото копеле!“ Дороти е била към края на двадесетте, работила е и е спяла с Карлайл от дълго време. Посветила му е своята младост. Може би той й е обещавал разни неща, но дори и да не е, тя със сигурност се е опитвала да бъде другата жена. Обикновената история, клишетото, от което обикновено не излиза нищо. Обаче на сцената се появява синът. Млад, хубав, свеж.

— Ако предположим, че е спяла със стария Карлайл откакто е била на осемнадесет, деветнадесет години — добави Лана — и не е забременявала, значи най-вероятно той е бил стерилен.

— Или са били много внимателни и са се пазели — вметна Джейк. — По-логично е младият Карлайл да е направил детето, а не старият. Той е бил на шестдесет години и според известните данни и

направените въз основа на тях предположения, никога преди това не е създавал дете.

— Значи Ричард Карлайл не е защитавал своя умиращ омразен баща, от който се е отчуждил отдавна — заключи Коли.

— Той е защитавал дъщеря си.

— Въпросът беше, къде може да е отишла тя? — Джейк очерта кръг около името на Ричард Карлайл върху схемата.

— Отговорът е — при татко.

— Ако дадеш тази история на ченгетата, те ще те вземат или за луд, или за гений — Дъг изпусна въздуха от гърдите си. — Но ако я приемат и я подхвърлят на Дороти, тя може и да се поддаде.

— Чакай да напиша всичко върху хартия — Лана дръпна ръкавите си. — Да я направим обективна и възможно най-подробна — този път тя вдигна каната с кафе и я разклати. — Но преди това искам да приема една доза кофеин.

— О, господи! Омръзна ми от вас. Добре, сега ще направя! — Коли грабна каната с неудоволствие и излезе, след което намали темпото, когато стигна до дневната. По героичните звуци на хъркането разпозна Дигър. А под купчината дрехи в ъгъла можеше да бъде само Мат.

Знаеше, че двете влюбените птички Чък и Фран си бяха направили гнездо в стаята горе, а Лео бе заел другата. Макар че бе съгласна с анализа на Джейк за екипа, тя се качи горе и надникна в стаите, за да преброи главите. Доволна от видяното, слезе в кухнята и започна да прави кафето.

— Всички ли са тук? — попита Джейк зад гърба ѝ. — Предположих, че си ги преброила. Защото ако не си, аз ще го направя.

— Всички са тук, преброени и проверени — тя сложи малко сол в кафето, наля вода и сложи кафе машината на котлона. — Ако сме прави, системата включва три поколения. Дали Ричард Карлайл е взимал участие или не, той си знае. Има нещо ужасно в цялата работа. Предаването на злото от бащата на сина, от сина на дъщерята.

— Властен баща, използващ влиянието, силата на личността си, семейната лоялност. Това е структурата, върху която предишните поколения са изграждали живота си. Били са възпитавани с тези качества.

— А Ричард е разкрил, че е в същото положение, в което съм и аз? Много по-лошо, защото родителите му, или поне баща му, е знаел. Знаел е и е дирижирал положението. Сам го е осъществил. Как се е примирил да участва в прикриването на истината? За да продължи да се възползва? Не разбирам.

Джейк отиде при нея и нежно погали насинената ѝ буза.

— Знаеш толкова добре, колкото и аз, че средата и наследствеността подпомагат формирането на индивида. Природа и възпитание. Той е имал възможност за избор, но е избрал път, различен от оня, които ти си поела. Твоите гени, възпитание и чувство за самоличност не биха позволили това.

— Бих ли защитавала баща си обаче? Бащата, когото познавам и обичам? Ако открия, че е чудовище, бих ли го защитавала?

— Аз знам отговора. А ти?

Тя въздъхна и посегна да вземе чисти чаши.

— И аз го знам. Не съм способна на това. Може да се разкъсам на части, но няма да го направя.

— Ти намери онова, което търсеше, Коли.

— Така е. Сега то е извадено на показ. Трябва да го направим достойние на всички. Нямаме друг избор.

— Не — той я хвана за раменете и я целуна по главата. — Нямаш.

Телефонът иззвъня и Коли се обърна.

— По дяволите, часът е два сутринта! Кой може да е? Дънбрук слуша.

— Здравсти, Коли.

— Здравей, Дори — Коли грабна молив и започна да пише на стената до телефона. „Повикай полиция. Проследете обаждането.“ — Как е носът ти?

— Ужасно боли. И повярвай, скъпо ще ми платиш за това.

— Моля, заповядай. Може да направим още един рунд.

— Не се съмнявай в това. Но ще трябва ти да дойдеш при мен.

— Къде и кога?

— Мислиш се за много умна, изобретателна и проникателна. Хвърлях мрежите си върху теб седмици наред. И все още ги хвърлям. Хванах майка ти, Коли.

Кръвта спря да се движи във вените ѝ.

— Не ти вярвам...

Последва смях, изпълнен със сарказъм.

— Ще ми повярваш и още как! Не се ли питаш коя майка? Не искаш ли да знаеш?

— Какво искаш?

— Колко си готова да платиш?

— Каж ми какво искаш и ще ти го дам.

— Искам моята майка! — гласът ѝ се извиси във фалцет. Дивата ярост, която прозвуча в него, сви стомаха на Коли. — Ще ми я дадеш ли, кучко? Ти разби нейния живот, сега аз ще разбия твоя.

— Те само я разпитват — Коли се хвана за барплота, защото се разтрепери. — Може би вече са я пуснали.

— Лъжкия! Още една лъжа за майка ми и ще използвам този нож, който държа в ръката си върху твоята.

— Не я закачай! — страхът и ужасът преминаха със студени пръсти по гръбнака ѝ. — Не я наранявай, Дори — тя хвана ръката на Джейк и я стисна здраво. — Каж ми какво искаш да направя и аз ще го изпълня.

— Ако се обадиш в полицията, смятай, че е мъртва. Обади се и ще я убиеш.

— Добре. Никаква полиция. Това е между мен и теб. Разбирам. Може ли да говоря с нея? Моля те, дай ми да говоря.

— „Може ли да говоря с нея, моля те“ — имитира я Дори. — Сега говориш с мен! Аз дирижирам парада, кучко! Аз съм шефът!

— Добре, добре, ти си — с големи усилия Коли успя да запази гласа си спокоен.

— Ще говориш с мен. Ще говорим за плащането, за онова, което трябва да направиш. Само ти и аз. Ще дойдеш сама или ще я убия. Ще я убия, без да се замисля. Бъди сигурна, че ще го направя.

— Ще бъда сама. Къде?

— При Дупката на Саймън. Да си там след десет минути или започвам да режа. Чу ли ме? Десет минути и часовникът започва да брой отсега. По-добре побързай!

— Мобилен телефон — рече Джейк в минутата, когато затвори. — Ще се опитат да засекат координатите.

— Няма време. Хванала е майка ми. Господи, даде ми само десет минути — Коли скочи към вратата.

— Почакай. По дяволите, не може да хукнеш, без да помислиш.

— Даде ми десет минути, за да стигна до езерото. Мога да успея само ако тръгна веднага. Хванала е майка ми. Ще я убие, ако не отида веднага. Сама. За бога, Джейк, дори не знам коя точно майка е при нея.

Той задържа ръката ѝ, сетне извади ножа от ботуша си.

— Вземи това. Ще бъда зад теб.

— Не можеш! Тя ще...

— Трябва да ми вярваш — отново хвана ръката ѝ. — Нямаме време за нищо. Трябва да ми вярваш, както аз ти вярвам.

Тя го погледна в очите и скочи.

— Побързай — каза и затича към колата си.

По гърба ѝ се стичаха струйки пот, докато натискаше газта на роувъра до почти опасна скорост по тесния, криволичещ път. Когато гумите изсвистяха, тя натискаше още по-силно. Когато погледнеше към светещия циферблат на часовника си, сърцето ѝ спираше.

Можеше да бъде лъжа или капан. Въпреки това Коли караше побързо, отколкото позволяваше разумът, съсредоточена върху светлината на фаровете, които разсичаха тъмнината.

Стигна за девет минути.

На полето, във водата и в гората не се виждаше никой. Тя излезе от колата и се прехвърли през оградата.

— Дори! Тук съм. Сама съм. Не я наранявай!

Тръгна към езерото, към дърветата, докато страхът се плъзгаше по гърба ѝ като бучка лед.

— Това е нещо, което трябва да разрешим двете. Ти и аз! Можеш да я пуснеш да си върви. Аз съм тук.

Забеляза светлината на фенерче и тръгна към него.

— Ще направя каквото искаш.

— Спри, където си! Чудесно се справи. Постигна добро време. Но си могла да повикаш ченгетата по пътя.

— Кълна се, че не съм. За бога, тя ми е майка! Няма да рискувам живота ѝ, за да те накажа.

— Ти вече го направи. И за какво? За да докажеш колко си умна? Е, не си чак толкова, нали?

— Това беше моят живот — Коли пристъпи напред, макар че краката ѝ трепереха. — Просто исках да знам как и какво се е случило с мен. Ти не би ли искала, Дори?

— Стой там, където си. Дръж ръцете си, така че да мога да ги виждам. Маркър Карлайл беше голям човек. С въображение. И много по-умен от теб. Дори мъртъв пак е по-добър от теб.

— Какво искаш да направя? — очите ѝ най-сетне се приспособиха към тъмнината. Видя Дори — лицето ѝ беше грозно от синини, подутини и злоба. Изкривено от омраза. Но почувства и нещо друго — присъствието на още някой, там, в края на гората. — Каж ми какво искаш от мен?

— Да страдаш! Стой, където си! — Дори отстъпи назад в сенките. След секунда нещо се претърколи напред и спря до ръба на езерото.

Коли зърна кичур руса коса и бледа кожа и понечи да скочи към овързаната с въжета фигура.

— Не мърдай! Ще я убия! Стой там или ще я убия! — Дори вдигна пушка. — Я виж какво имам тук! Казах ти, че имам нож, нали? Сбъркала съм. Прилича на пушка. Всъщност, изглежда точно като онази пушка, с която почти щях да пробия дупка в главата на сексапилния ти бивш съпруг. Можех да го направя, знаеш, нали?

Тя вдигна фенерчето си и я заслепи така, че Коли трябваше да закрие очите си с ръце.

— Щеше да е лесно. Вече бях убила Долан. Стана случайно, нещастен случай. Имах намерение само да го чукна лекичко. Когато го видях да се промъква, точно както аз се промъквах, импулсивно реших да му дам един урок.

Тя се разсмя и подритна овързаната фигура в краката си. Коли си помисли, че чува съвсем тих стон и се помоли наум.

— Но се оказа, че съм го ударила по-силно, отколкото имаш намерение. Реших, че ще е най-добре да го бутна в Дупката на Саймън. Надявах се, че ти ще опереш пешкира, но не стана.

„Ще бъда зад теб — беше ѝ казал Джейк. — Вярвай ми.“ Да, тя му вярваше. Трябваше да остане спокойна и да му вярва.

— Ти запали кантората на Лана.

— Огънят пречиства. Кой дявол те накара да я наемеш? Не трябваше да започваш да душиш и да ровиш за неща, които нямаха никакво значение за теб.

— Бях любопитна. Пусни я да си върви, Дори! Няма смисъл да я нараняваш. Тя не е виновна за нищо. Аз го направих.

— Бих могла да те убия — Дори вдигна пушката и се прицели в гърдите ѝ. — Тогава всичко ще ти бъде все едно. Но не ми е достатъчно. Не ми стига това отмъщение.

— Защо уби Бил? — Коли пристъпи, докато Дори отстъпи.

— Беше ми под ръка. И освен това задаваше прекалено много въпроси. Не беше ли го забелязала? Това какво е, онова какво е, къде отиваш, какво правиш! Страшно ме дразнеше. Интересуваше от специализациите, от обучението ми. Къде съм учила, какви дипломи имам. Не си гледаше работата, а си пъхаше носа в нещата на другите. Също като теб. А, я виж какво намерих!

Дори изрита с крак още веднъж и друга овързана и превита на две фигура се изгърколи към водата.

— Нали ти казах, че съм хвърлила мрежите си. Разбра ли какво исках да ти кажа? Хванах и двете ти майки.

Джейк се приближи откъм източната страна на гората. Тихо и безшумно, без каквато и да е светлина, както само той можеше.

Да я пусне да тръгне сама, беше най-трудното нещо, което някога бе правил в живота си.

Той се наведе и наостри уши, за да долови и най-тихия звук. Очите му шареха в мрака, за да забележат и най-слабото движение.

Когато чу гласовете, сърцето му подскочи, но потисна импулса си да скочи и да изтича към тях. Беше въоръжен само с един кухненски нож. Това бе най-близкият предмет, който грабна, преди да напусне къщата, защото нямаше време за губене.

Смени посоката и тръгна към гласовете. И спря, защото видя очертанията на човешки фигури до едно дърво.

Фигурите не бяха прави, осъзна той и запълзя към тях, като ги предупреди да мълчат.

Две фигури, двама мъже. Бащите на Коли бяха вързани за дървото, а устите им бяха запушени с кърпи. Главите им клюмаха на гърдите.

Джейк отново вдигна ръка, когато дочу приглушено дишане зад гърба си.

— Вероятно са упоени — прошепна той. — Срежи въжетата — той подаде ножа на Дъг. — Остани при тях. Ако дойдат на себе си,

погрижи се да пазят тишина.

— За бога, Джейк! Тя е хванала и двете!

— Знам.

— Идвам с теб — Дъг погали с ръка вързаните ръце на баща си, след което подаде ножа на Дигър. — Пази ги.

Сърцето на Коли беше свито и вцепенено като камък. Майката, която я бе родила, и майката, която я бе отгледала и възпитала. Сега животът и на двете зависеше от нея.

— Ти... ти си права. Хвърлила си мрежите си върху мен. Но не си го направила сама, нали? Къде е баща ти, Дори? Можеш ли да покажеш лицето си, Ричард? Или ще продължиш да се криеш?

— Виж ти! Досетила си се! — Дори махна със свободната си ръка и се ухили широко. — Хайде, татко! Излез, присъедини се към купона.

— Защо не ни остави на мира? — Ричард излезе и застана до дъщеря си. — Защо не остави тайната заровена в земята?

— Ти нали точно това направи? Прие фактите, примири се. Никога не потърси истината. Колко време живя в неведение, Ричард? Колко дълго се чуди? Как можа да допуснеш това да се случи? Ти си като мен. Той те е откраднал. Не ти е дал никакъв шанс. Друг шанс.

— Направил го е за добро. Каквото и да беше, той ми осигури добър живот.

— А на майка ти?

— Тя не знаеше. Или не искаше да знае, което е същото. Аз си отидох. Разделих се с него и с онова, което правеше.

Ръцете ѝ бяха влажни от пот и готови да извадят ножа от ботуша. Беше готова да убие, за да спаси майка си. Майките си. Да убие без колебание.

— И според теб това беше достатъчно? Знаел си и не си направил нищо, за да го спреш.

— Аз самият имах дете, за което да мисля. Имах свой собствен живот. Защо трябваше да разбия всичко с един скандал? Защо моят живот трябваше да бъде унищожен и да отиде на вятъра?

— Но не ти си отгледал това дете, а Дороти. С голямото влияние и помощ на Маркъс.

— Грешката не беше моя — настоя Ричард. — Бях само на двадесет години. Какво трябваше да направя?

— Да бъдеш мъж — с периферното си зрение тя забеляза, че Дори гледа Ричард. „Внимателно, продължавай да ровиш внимателно!“, нареди си Коли. — Да бъдеш баща. Но ти си му позволил отново да се намеси и да я вземе от теб. Той я е превил, Ричард. Как можеш да стоиш и да позволяваш това да продължава? Да бъдеш част от него? Как можеш да я защитаваш, когато знаеш, че е убийца?

— Тя ми е дете. Нищо от онова, което се случи, не бе по нейна вина. Той беше виновен и аз няма да позволя тя да пострада.

— Правилно. Не беше по моя вина — съгласи се Дори. — А по твоя, Коли. Ти сама се забърка — тя погледна към телата на двете жени в краката си. — И тях също.

— Единственото, което трябва да направиш, е да се махнеш за няколко седмици — рече Ричард. — Да изчезнеш, за да се обърка полицейското разследване. Така ще мога да изведа Дори на безопасно място. И ще уредя освобождаването на Дороти. Без теб, те ще загубят най-важната си връзка. Само това искам от теб.

— Тя това ли ти каза? С тези аргументи ли те нави да шпионираш край къщата, да ѝ помогнеш да взриви фургона? С това ли те убеди да ѝ помагаш тази вечер? Толкова ли си сляп, че не можеш да видиш истината? Тя се интересува единствено от това да причинява болка? Исква само отмъщение!

— Никой друг няма да пострада — настоя Ричард. — Моля те да ми дадеш време.

— Тя ще те излъже, татко — тръсна коса Дори. — Ще каже онова, което искаш да чуеш. Искаше дядо да си плати. Искаше мама да си плати. Всички да си платят. Но сега тя ще плаща.

Дори клекна и опря дулото на пушката в едната руса глава.

— Дори, недей! — извика Ричард, докато на Коли не и стигна дори въздухът, за да изкрещи.

— Коя ще спасиш? — тя изрита другата фигура във водата. — Ако скочиш за онази, ще застрелям тази тук. Ако се опиташ да спасиш тази, другата ще се удави. Труден избор, а?

— Дори, за бога! — помоли я Ричард и направи крачка напред, но замръзна на мястото си, когато тя вдигна пушката към него.

— Стой там и не мърдай! Ти си прекалено милозлив. По дяволите, нека и двете да потънат — тя бутна и второто тяло във водата и се прицели в Коли. — Докато ти гледаш.

— Върви по дяволите! — готова да получи куршум, Коли понечи да скочи.

Долови някакво движение и отвлечено си помисли, че това сигурно е Джейк. Беше във въздуха, над водата, когато прозвуча изстрел.

Почувства остро парване и болка в рамото, но вече беше във водата и отчаяно плуваше към мястото, където бе зърнала да потъва първата фигура.

Все още не знаеше коя от двете.

Но знаеше, че няма да може да спаси и двете.

Напълни дробовете си с въздух и се гмурна. Сега беше сляпа, слизаше все по-надолу във водата и се молеше за някаква следа от движение, за някаква форма.

Дробовете ѝ горяха, крайниците ѝ натежаха и се вкочаниха в студената вода, но тя продължи да се гмурка все по-надолу. И когато зърна някаква сянка, стисна зъби и с все сила се оттласна.

Сграбчи нечия коса и я задърпа. Нямахше време да използва ножа. Затова хвана въжето и го използва, за да дърпа тялото, докато се издига към повърхността. Дробовете ѝ щяха да се пръснат, мускулите ѝ изнемогнаха от тежестта, но тя дърпаше мъртвата тежест с ръка.

Когато пред очите ѝ затанцуваха светлинки, Коли се помоли това да е отражението на луната във водата. Плуваше, като се бореше да не бъде завладяна от паниката, която я обземаше и щеше да я повлече надолу. Ботушите ѝ сякаш бяха пълни с олово, а дясната ѝ ръка трепереше от напрежението.

Въздухът ѝ свърши. С последни сили Коли се противопостави на отчаяната нужда на тялото си да диша, но силите ѝ отслабнаха и тя започна да потъва.

Изведнъж някакви ръце я хванаха и я издигнаха към повърхността.

Тя се давеше, кашляше и плюеше вода, докато въздухът, благословеният въздух напълни дробовете ѝ. Но все пак успя да отблъсне слабо Джейк, който плуваше заедно с нея към брега.

— Остави ме! Върви за другата! Другата падна на няколко крачки по-нататък. Моля те!

— Дъг вече я търси. Всичко е наред. Вдигни я. Хайде да я извадим. Хвани я!

Тя си помисли, че говори на някой на брега, но не можеше да види на кого. Пред очите ѝ танцуваха бели точки, които станаха червени. Ушите ѝ бучаха. Почувства как я поемат нечий ръце, докато сама се опитваше да изпълзи.

Коли падна до неподвижното тяло и отметна косата, полепнала по лицето. Беше Сюзан.

— О, господи! О, мили боже! — тя отправи отчаян поглед към езерото. — Джейк, моля те, помогни на Дъг!

— Дръж се! — той отново скочи във водата.

— Диша ли? — с треперещи пръсти Коли се опита да напипа пулса. — Мисля, че не диша.

— Дай на мен — Лана я отстрани. — Три лета съм била спасител — тя отметна главата на Сюзан и започна да ѝ прави изкуствено дишане уста в уста.

Коли веднага се изправи и се втурна към водата.

— Не — Мат вдигна пушката, с която пазеше Дори, която лежеше с лице към земята. Ричард седеше до дъщеря си, хванал главата си с две ръце. — Не го прави, Кол. Защото някой друг ще трябва да те спасява. Полицията идва — рече, като чу воя на сирените да пронизва въздуха. — Линейката също. Извикахме ги веднага след като чухме изстрела.

— Майка ми — Коли погледна към езерото, сетне към Сюзан. След което се свлече на колене, когато на повърхността му се показаха три глави.

Зад себе ся чу накъсана кашлица.

— Тя диша! — извика Лана.

— Някой да среже тези въжета — опитвайки се да не плаче, Коли изтича, за да издърпат Вивиан на брега. — Срежете проклетите въжета!

Една ръка се показа над водата и хвана китката на Коли.

— Всичко е наред — рече Дъг.

Коли му подаде ръка и го издърпа.

— Всичко е наред — повтори тя.

[1] Оплодотелна. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Малко след зазоряване Коли излезе от интензивното отделение на болницата. Пред очите ѝ се разкри сцена, която бе виждала прекалено често в живота си. Но този път стопли сърцето ѝ.

Нейният екип беше тук. Всеки се бе настанил и спеше, където бе намерил. Това я накара да се разплаче. Слава богу, че никой не е буден. Не искаше да видят сълзите ѝ.

Те бяха с нея. В най-трудния момент от живота ѝ бяха с нея!

Отиде първо при Лана и леко я разтърси за рамото.

— Какво? О, ти ли си! — Лана прибра разпиляната си коса. — Задрямала съм. Как са те?

— Всички са добре. Баща ми и Джей бяха изписани. Искат да задържат майка ми и Сюзан още няколко часа. Дъг и Роджър са все още при Сюзан, но ще дойдат всеки момент.

— А ти как си?

— Благодарна. Повече, отколкото мога да опиша. Оценявам всичко, което направи, както и това че ми донесе сухи дрехи.

— Какво говориш! Няма проблеми. Сега сме едно семейство. И то поради повече от една причина.

Коли клекна пред нея.

— Той наистина е добър човек, нали? Моят брат.

— Да, така е. И много те обича. Те са твоето семейство — рече Лана, като показва спящите. — А вече имаш и друго семейство.

— Не знаех, че съм хванала Сюзан — ужасът от преживяното още дълго щеше да живее в нея. — Трябваше да взема бързо решение. Сkochих за тази, която беше по-дълго време във водата.

— Тя сигурно щеше да умре, ако ти не бе взела това решение. Значи е било правилното. Как е рамото ти?

Коли предпазливо го размърда.

— Доста болезнено. Нали знаеш, докторите винаги казват „няма нищо, раната е повърхностна“? Е, нещата са коренно различни, когато става дума за твоята плът. Ще заведеш Дъг и Роджър у дома, нали? Дъг

е много изтощен, а Роджър прекалено стар, за да продължи да се тревожи. И без това му дойде много. Джей няма да си тръгне, докато не изпишат Сюзан. Мисля, че те ще се съберат. Отново.

— Би било чудесно, нали?

— Да, харесва ми. Лана, накарай ги да повярват, че всичко ще е наред.

— Наистина всичко е наред, така че няма да ми е трудно. Полицията отведе Дори и Ричард. Повече няма никакви тайни.

— Когато излязат наяве, ще има и други като мен, като Сюзан и Джей, като родителите ми.

— Да. Някои ще решат да се ровят, да търсят истината. Други ще се откажат и ще оставят миналото погребано. Ти направи онова, което според теб беше правилно. И така ги спря да продължат да го правят. Нека то бъде достатъчно за теб, Коли.

— Най-големият виновник никога няма да бъде наказан.

— Вярваш ли в това, когато вършиш работата си? Нима наистина смяташ, че всичко свърша с костите в земята? — Лана погледна към ръката си, към пръста, на който някога стоеше венчалният ѝ пръстен. Беше го свалила и прибрала. Също с любов. Когато го направи, почувства, че Стив я гледа. Също с любов.

— Не, не свършва.

Коли мислеше за шепота на мъртвите, който чуваше, когато работеше.

— Значи моето утешение е, че ако има ад, Маркърс Карлайл вече се пържи в него? — тя се усмихна. — Е, мисля, че ще мога да живея с това утешение.

— Върви си вкъщи — Лана я потупа по ръката. — Вземи семейството си и си върви у дома.

— Добра идея.

Беше ѝ необходим цял час, докато ги изведе от болницата. Всички искаха да видят Роузи, макар че днес щяха да я изпишат.

По пътя към къщата Коли затвори очи.

— Имам да ти казвам страшно много неща — рече тя на Джейк. — Но в главата ми е пълна каша. Всичко е неясно и объркано.

— Има време.

— Ти дойде след мен. Знаех, че ще го направиш. Искам да ти кажа, че ти вярвам. Стоях там, уплашена до мозъка на костите си, и си

повтарях: „Джейк каза, че ще бъде зад мен“. Значи всичко ще бъде наред.

— Но тя все пак стреля по теб!

— Да, можеше да бъдеш с тридесет секунди по-бърз. Е, не ти се сърдя за това. Ти спаси живота ми и това е факт. Нямах да мога да извадя Сюзан сама и щях да се удавя заедно с нея. Имах нужда от теб и ти бе там. Никога няма да го забравя.

— Добре, ще видим това.

Коли отвори очи, когато усети, че колата спря, и праметна изненадано, защото видя, че са спрели насред полето, близо до разкопките.

— Какво, по дяволите, правим тук? Със сигурност мога да кажа, че не е време за работа.

— Не е, но мястото е добро. Важно е да помниш, че това е едно добро и хубаво място. Ела с мен, Коли.

Той излезе и я изчака да се присъедини към него. Хвана ръката ѝ и тръгна към портата.

— Сигурно си мислиш, че вече се страхувам от разкопки и изпитвам ужас от вода?

— Няма да навреди, ако сложим всичко на мястото му — премина през портата. — Ще се справиш.

— Разбира се, че ще се справя. Прав си. Това е добро място. Важно. Няма да го забравя.

— Имам да ти кажа някои неща и моят мозък не е размътен.

— Добре.

— Искам да се върнеш, Коли.

Тя гледаше към езерото, след което се извърна към него, за да го погледне.

— Така ли?

— Искам да се съберем отново. Както преди — той посегна и постави косата ѝ зад ушите. — Няма да ти позволя отново да си отидеш. Нито да ни разделиш. Чух изстрела, видях те във водата. Това можеше да бъде краят — той млъкна и се обърна. — Това можеше да е краят — повтори. — Не мога да чакам повече, за да изясня всички неща помежду ни. Не мога да губя повече време — обърна се към нея. Очите му бяха като забулени на мътната светлина. Лицето му бе тревожно и намръщено. — Може би съм малко смахнат.

— Само може би?

— Ти също.

На лицето ѝ се появиха трапчинките.

— Може би.

— Искам да ме обичаш така, както преди нещата между нас да се объркат.

— Това е глупаво, Грейстоун!

— Така е, по дяволите — той понечи да я разтърси, но си спомни за раненото ѝ рамо, затова пристъпи и застана пред нея. — Аз не те обичах по начина, по който ти искаше. Този път ще го направя.

— Не ме разбра. Глупаво е, защото аз не съм спряла да те обичам, глупчо такъв! Нито ти мен — Коли вдигна ръка и я сложи на гърдите му, за да го отблъсне, защото видя блясъка в очите му. — Този път обаче ще ме помолиш.

— За какво?

— Знаеш за какво. Щом искаш да се върна при теб, ще го направиш както трябва. Ще паднеш на колене и ще ме помолиш.

— Искаш да падна на колене? — беше направо ужасен. — Ти искаш да ме видиш да пълзя и да те моля?

— Да. Точно това искам. Заемай положение, Грейстоун, или си тръгвам.

— За бога! — той се завъртя и закричи напред-назад, като си мърмореше нещо неразбрано.

— Чакам.

— Добре, добре. По дяволите! Мисля по въпроса.

— Тази нощ ме простреляха — тя запърха кокетно с мигли, когато го погледна. — Почти щях да се удавя. И тогава край — добави, като повтори собствените му думи отпреди минути със същата интонация. — А някой продължава да губи време.

— Винаги си играла нечестно! — ругаейки, Джейк се върна пред нея и след като я изгледа вбесено, коленичи.

— Трябва да вземеш ръката ми и да ме погледнеш нежно.

— О, я стига! Млъквай и ме остави да си свърша работата. Чувствам се като пълен идиот. Ще се омъжиш ли за мен или какво?

— Сбърка. Не е този начинът. Опитай отново.

— Света богородице! — възкликна Джейк. — Коли, ще се омъжиш ли за мен?

— Не си ми казал, че ме обичаш. И смятам, че през следващите пет години ще трябва да го казваш по десет пъти на ден срещу един път от моя страна, за да се изравним.

— Ти наистина ли ще ме наказваш така?

— Можеш да бъдеш сигурен.

— Коли, обичам те — усмивката, която се появи на лицето ѝ, отпусна свитото му сърце. — По дяволите, обичам те от първия миг, в който те видях. Уплаших се до смърт и се обърках. Не действах правилно. Защото за пръв път в живота ми се появяваше жена, която можеше да ме нарани. Кое то за мен беше повече от онова, което можех да понеса. Това наистина ме обърка.

Коли пристъпи и докосна бузата му.

— Добре, достатъчно. Можеш да се изправиш.

— Чакай, не съм свършил. Заведох те в леглото си бързо. Мислех, че така ще ми мине. Не стана. Накарах те да се оженим. Смятах, че така всичко ще се успокои. Изглеждаше ми логично. И това не стана. И...

— Ти съвсем се обърка.

— Абсолютно си права. Така че, стафих. След което позволих и ти да объркаш нещата още повече. Отидох си, защото бях сто процента сигурен, че ще хукнеш след мен. Но и това не стана. Никога повече няма да си тръгвам. Обичам те такава, каквато си. Дори когато ме подлудяваш и ядосваш. Просто те обичам. Това достатъчно ли е?

— Да — Коли премигна през сълзи. — Добре го изпълни. Аз също няма да ходя никъде, Джейк. Но искам от теб да знаеш какво искам и от какво се нуждая. Няма да гадая какво мислиш или чувстваш. Защото ще бъде по-правилно да ти го кажа и да те попитам. Заедно ще намерим пътя по-лесно.

Тя се наведе да го целуне, но когато той започна да се изправя, го натисна отново с ръка.

— Сега пък какво?

— Имаш ли пръстен?

— Ти се шегуваш.

— Не, пръстенът е задължителен. Но за твой късмет аз имам един.

Коли измъкна верижката под ризата си, вдигна я и я разклати. На нея висеше венчалният ѝ пръстен. Тя го сложи в ръката му.

Джейк го загледа, а чувствата, които го изпълниха, почти го задавиха.

— Изглежда ми познат.

— Не бях го свалила, докато ти не пристигна на разкопките. Носех го през цялото време. Помолих Лана да ми го донесе днес, когато отиде да ми донесе сухи дрехи.

Пръстенът беше топъл от допира до тялото ѝ. Добре че беше на колене, защото щеше да падне от изненада.

— Носила си го през цялото време, когато бяхме разделени?!

— Да. Защото съм една сантиментална лигла.

— Какво съвпадение — Джейк бръкна под ризата си и извади верижка, на която висеше същият пръстен. — Аз също.

Тя му подаде ръка и му помогна да се изправи.

— Ама и ние сме една двойка!

Джейк запечата устните ѝ със своите, докато ръката му бе свита в юмрук, в който стискаше пръстена.

— Искан да си докажа, че мога да живея без теб.

— Аз също.

— Е, доказахме си го. Но съм дяволски по-щастлив с теб.

— Аз също. О, боже! — въпреки болката в рамото, тя го прегърна с двете си ръце. — Аз също. Този път няма да ходим във Вегас.

— А къде?

— Ще намерим подходящо място и ще направим истинска сватба. И ще си купим къща.

— Така ли?

— Искан да имам дом. Ще измислим къде. Искан дом с теб. Някое място, където ще се опитаме да пуснем корени.

— Не се шегуваш, нали? — той хвана лицето ѝ и подпря челото си в нейното. — И аз искам това. Няма значение къде. Можем да го изберем, като хвърляме стрелички по картата. Но този път искам дом. И деца.

— Ти го каза. Наше собствено племе, наше собствено място. Ще създадем нещо. Това наистина е хубаво място — тя въздъхна дълбоко. — И ние ще си намерим такава. Наше.

— Обичам те — той целуна всяка една от трапчинките ѝ.

— И обещавам да те направя щастлива.

— Може да започнеш още отсега.

— И ти ме обичаш, нали? Луда си по мен.

— Без съмнение.

— Това е добре — той хвана ръката ѝ и я поведе към колата. — Защото има едно нещо, което трябва да знаеш. За сватбата.

— Не! Никакви „Елвиски“^[1], никакъв Вегас. Този път ще го направим сериозно.

— Абсолютно сериозно. Просто сватбата ще е излишна, тъй като все още сме женени.

Тя спря като закована.

— Моля? Какво каза?

Той откопча нейната верижка и свали пръстена.

— Аз не подписах документите за развод. Разбираш ли? Предполагах, че ще ме последваш, ще ме откриеш и ще ми ги набуташ в гърлото. Това беше моят сценарий.

Откопча своята верижка и свали пръстена, докато Коли го зяпаше изумена.

— Не си ги подписал?! Значи не сме разведени...

— И никога не сме били. Ето, сложи си пръстена обратно.

— Чакай една минута — тя размаха ръце. — Ами ако аз се бях влюбила в някой друг и бях решила да се омъжа за него? Какво щеше да стане тогава?

— Щях да го убия и да го зароя в плитък гроб. И щях да те утеша след това. Хайде, Кол, дай да ти го сложа на ръката. Сега искам да се прибера вкъщи и да спя с жена си.

— Смяташ, че е много смешно, така ли?

— Да, така — той я погледна с ослепителна усмивка. — А ти?

Тя скръсти ръце и присви очи. Започва да потропва с крак. Той продължи да се усмихва. Сетне Коли протегна ръка.

— Имаш късмет, че чувството ми за хумор не е изкривено като твоето.

Тя му позволи да сложи пръстена на пръста ѝ, сетне взе неговия и направи същото. И когато той я вдигна от земята и я понесе през портата, както младоженецът носи булката през прага, се разсмя неудържимо.

Погледна през рамото му към работата, която им предстоеше да свършат. Към миналото, което трябваше да продължат да разбулват.

Всичко, което имаше да правят, щяха да го направят заедно.

[1] Местата за бързо женене във Вегас се наричат така. — Б.пр. ↑

Издание:

Нора Робъртс. Въглени в мъртвата пепел

ИК „Бард“, София, 2004

Американска. Първо издание

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-585-545-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.